Mekanik Aşk

ZELİHA EREN

Öfke hiç bu kadar ateşli olmamıştı.
Tutku hiç bu kadar alev almamıştı.
Ve aşk...
Belki de hiç bu kadar eğlenmemişti
bu iki delinin kalbine düşene dek.

EPHESUS

2. BASKI

Mekanik Aşk

Bilişim İstihbarat Servisi'nde macera hız kesmeden devam ediyor! Kemerlerinizi çıkarmadınız, değil mi?

Gördüğü her güzele kur yapabilme yeteneği olan, Bilişim İstihbarat Servisi'nin cesur ve yakışıklı ajanı Alex Cavendish, dünya kadın popülasyonu içinde asla öpmemesi gereken tek kadının dudaklarına dokunurken, geri dönüşü olmayan bir yola girdiğinin farkında değildi.

Julie Thompson, robotlarıyla mutlu mesut yaşayan, onlara nesli tükenmekte olan son panda yavrusu muamelesi yapan bir bilim insanıydı. Fakat evrenin onunla ilgili farklı planları vardı. Hayatı boyunca nefret ettiği adamın çekimine kapılıp bir yanardağa dönüşmüş, bu da yetmezmiş gibi bir anda ajan olup göreve gönderilmişti. Üstelik de onunla...

Alex, aristokrasinin beşiği olan İngiltere'de skandal haberler, renkli alışveriş poşetleri, işkence aletine dönüştürülmüş rujlar ve katil olma potansiyelini ortaya çıkaran futbolcuların arasında akıl sağlığını korumaya çalışırken, bir yandan da -kendi de dâhil olmak üzere- dünya çapında birçok ajanın hayatını kurtarmayı amaçlayan görevde başarılı olmak için, geçmişinden gelen şeytanlarıyla savaşmak zorunda kalır.

İki inatçı yüreğin baştan çıkarma oyunlarıyla süslenen doludizgin aşkına kahkahalarla eşlik ederken, tehlikeli maceralarla kalp atışlarınız yükselecek.

Tavsiye: Kesinlikle sakin olmadan okuyun!

THG
0087311
FCZ

www.ephesusyayinlari.com

9 786059 232487

www.selimbuyukguner.com
Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

"Seni kurtarmaya geldim." Konuşurken sesi pek kendinden emin çıkmasa da, Alex cesaretini kaybetmeden genç kadına yaklaşmaya devam etti. Julie de gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Yavaşça yerinden kalktı ve Alex bir kez daha kalbinin teklediğini hissetti. Julie, savaşçı prenses falan değildi. Resmen savaş tanrıçasıydı.

"Peki, seni kim kurtaracak, Alex?"

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

1988 yılında Mersin'de doğdu. Yıldız Teknik Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği'nden mezun olduktan sonra özel sektörde çalışmaya başladı. Çocuk yaşta tutmaya başladığı günlükler ve katıldığı şiir yarışmaları yazmaya olan ilgisini arttırdı.

2012 yılında ilk defa sosyal medyada yazmaya başladı ve o günden bu yana da yazmayı bırakmadı.

Halen Wattpad paylaşım sitesinde hikâyelerini yayınlamaya devam etmektedir.

Bilişim İstihbarat Servisi (BİS) Serisi'nin ilk kitabı olan *KUZEY MASALI* ile okurların büyük beğenisini kazanmıştır. *MEKANİK AŞK* yazarın basılı ikinci kitabıdır.

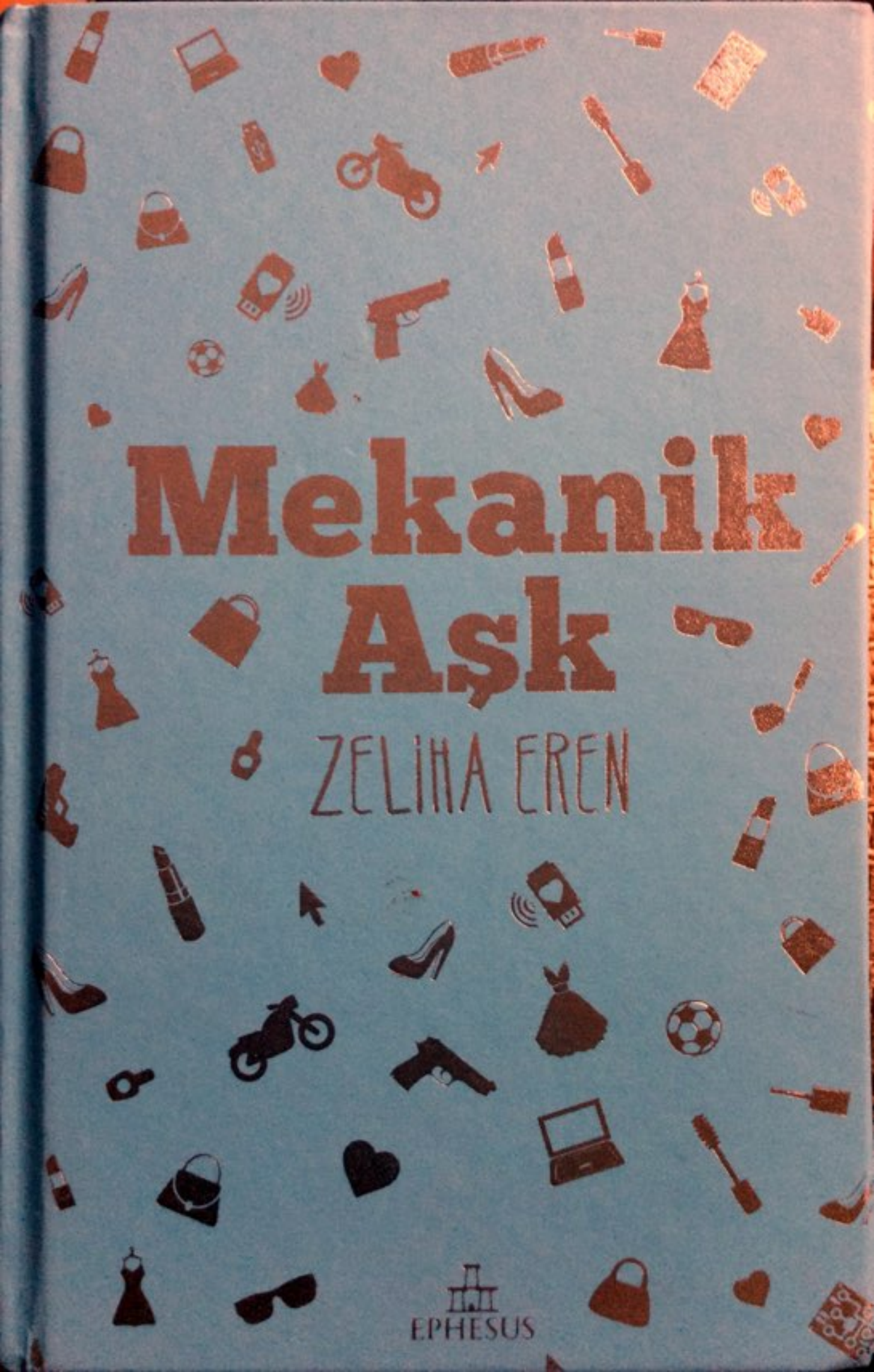
/Zeliha Eren

/zlheren

@zelisceee

EPHESUS
www.ephesusyayinlari.com

Mekanik
Aşk
ZELİHA EREN
EPHESUS

MEKANİK AŞK

Yazarı: Zeliha Eren

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli
Editör: Nilüfer Savaşer Nişli
Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner
İç Görsel Tasarım: Ebru Aydın

Basım yılı: 2016

ISBN: 978-605-9232-48-7

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2016, Zeliha Eren
Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep&Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık-2
Matbaacılar Sitesi E-Blok No: 4/3
Topkapı/İstanbul
Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.
www.bioofset.com / info@bioofset.com
Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.
Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL
Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94
www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.
Maltepe Mah. Fazıl Paşa Cad. No:8 Kat:4
Topkapı – Zeytinburnu – İSTANBUL
Tel: 0 212 415 00 00
www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

Mekanik Aşk

ZELİHA EREN

EPHESUS®

Ahmet Bican Eren'e; dünyanın görüp görebileceği en iyi babaya,

Mukaddes Eren'e; neredeyse birlikte büyüdüğüm güzel anneme,

Kaan Eren, Hilal Eren ve Ceren Eren'e; uzakta olsak da bir araya geldiğimizde birbirimizi her zaman anlayabildiğimiz canım kardeşlerime,

En içten sevgi ve teşekkürlerimle...

Girls

Temmuz 2000,
Devonshire Düklüğü Hanesi

Julie Thompson, Devonshire Düklüğünün hanesine, yani Chatsworth House'a daha ilk adımını attığı anda bunun çok büyük bir hata olduğunun farkındaydı. Ne yazık ki bu konuda elinden bir şey gelmiyordu. Anne ve babası, kendi işleriyle daha iyi ilgilenebilmek için onu oldukça uzak bir akrabalarının yanına postalamışlardı. Aslında Julie de Devonshire hanesinin bir üyesiydi. Fakat bundan iki yüzyıl önce, Devonshire Dükü'nün üçüncü oğlu Christian Cavendish babasına başkaldırıp Yeni Dünya olarak tanımlanan Amerika'ya gittiği için, Cavendish Ailesi'nin Amerika'daki akrabalarını hor görmek gibi bir huyları vardı. Yine de babası ne yapmış etmiş, şimdiki dük olan Peregrine Andrew Morny Cavendish'i iki aylığına Julie'ye göz kulak olması için ikna etmişti. Julie derin bir nefes aldı. Ardından burnu bir karış havada ona bakan, kendisinin yüz yıl boyunca uğraşsa bile asla beceremeyeceği kadar temiz ve düzenli görünen uşağa gözlerini dikti.

"Bu taraftan buyurun, bayan."

Uşak ona kibarlığın en üst seviyesinden göz kırparken, Julie on dört yaşının verdiği güvensizlik problemiyle birlikte daha da kamburlaştığını hissetti. Bu uşak bile ondan daha soylu gözüküyordu. Kulaklarının hemen altından kesilmiş sarı saçlarını hareketlendirecek şekilde hafifçe kafasını salladı ve uşağın ona yol göstermesine izin verdi.

Chatsworth House, Yorkshire'da, yani Londra'ya yaklaşık dört saat uzaklıkta, doğayla tamamen iç içe, eski zaman kalelerini

andıran bir yapıydı. Önünden mükemmel bir dere akıyordu ve Julie bu manzaraya görür görmez vurulmuştu. Hemen ardından eve doğru sürüklenmese, muhtemelen daha mutlu olurdu. Ama onu eve bırakmakla yükümlü olan şoförün biraz acelesi var gibiydi. Bu yüzden, ayaklarını sürüye sürüye adamı takip etmek zorunda kalmıştı.

Valizini evin girişinde almışlardı. Julie pembe sırt çantasını vermeme konusunda diretmişti. Çünkü çantadakiler onun için fazlasıyla değerliydi.

Düşüncelerine dalmış bir şekilde uşağın arkasından ilerlerken, birden kocaman iki kanatlı kapısı olan bir salona adım attığını fark edip irkildi.

"Ekselansları, Julie Jane Margaret Thompson."

Uşağın tüm isimlerini nazik bir dille söylediğini duyan Julie, aniden korktu ve kalın çerçeveli gözlüğünü düzeltme ihtiyacıyla doldu. Neyse ki kendini sıkıp sabit kalmayı başardı. Bütün heybetiyle karşısında duran adam, kırklı yaşlarının sonlarında olmalıydı. Yaşına göre fazlasıyla şaşaalı bir görünüme sahipti. Önceden siyah olduğu belli olan gri saçları bile adamın güçlü havasını bozamamıştı.

"Demek geldin, Julie!" dedi adam sert, buna rağmen asil bir tavırla. "Burada olduğun sürece uyman gereken bazı kurallar olacak. Bu konuda Bayan Adale sana yardım edecektir," diyerek, başıyla köşede duran kadını işaret etti.

Tamam, Julie de sıcak bir kucaklama ya da sulu bir öpücük beklemiyordu ama adam hoş geldin bile demeden direkt kurallardan bahsetmeye başlamıştı. Tam olarak bu noktada, İngilizlerin kanının mavi olduğu dedikodularının doğruluğu konusundaki şüpheleri güçlenmişti. Julie, dükün gösterdiği kadına bakınca acıyla inlemek istedi. Kadının saçları sanki kafa derisini biraz daha zorlasa kökten koparacak kadar sıkı bir topuzla tepesine toplanmıştı. Küçük gözlü, hafif toplu ama değnek yutmuş gibi görünüyordu. Julie inleme isteğini bastırarak, gözlerini kırpıştırmakla yetindi.

"Bunun dışında..."

Dük tam sözlerine devam edecekken, önce bir gürültü duyuldu, hemen ardından daha da gürültülü bir kahkaha salonu doldurdu. Julie kapının açıldığını işitmişti ancak arkası dönük olduğu için gelen kişiyi görememişti. Ne kadar merak etse de dönüp bakamadı, çünkü dük fena halde sinirli ve her an birilerini dövebilecekmiş gibi kızgın görünüyordu. Kapıdan giren her kimse, şu an onun yerinde olmak istemezdi doğrusu.

"Alex!"

Dükün kulakları sağır eden desibeldeki sesi, Julie'nin koşarak kaçıp ilk bulduğu kuytuya saklanmasına neden olabilecek kadar korkutucuydu. Fakat Alex denen kişi bundan pek etkilenmişe benzemiyordu.

"Ooo, dük hazretleri de buradaymış!"

Julie hayatında duyduğu en tok erkek sesini işittiğinde, kendini daha önce hiç olmadığı kadar meraklı hissetti. Fakat dük hâlâ fazlasıyla tehditkâr göründüğü için, cesaretini toplayıp arkasını dönemedi.

"Daha saat üç bile olmadı ama sen çoktan içkiye ve hovardalığa başlamışsın!"

Bu defa daha yakınlarından geldiğini fark ettiği aynı ses, neşeli olmakla uzaktan yakından alakası olmayan bir kahkaha attı ve ardından alaycı bir şekilde, "Hovardalığın saati yoktur, ekselansları," diye karşılık verdi.

Adam sanki dükü kışkırtmak için bilerek üstüne gidiyordu. Şiddetten pek hoşlanmayan Julie huzursuzca kıpırdanınca, dük öldürücü bakışlarını yeniden ona çevirdi. Julie, korkudan artık hareket edemeyecek duruma gelene kadar düke baktı. O sırada Alex denen adam, kolunun altında vücudunun yalnızca toplum içinde görülmemesi gereken kısımlarını kapatan bir şort ve tişört demeye dilinin varmayacağı bir nesne ile giyindiğini zanneden bir sarışınla birlikte görüş alanına girdi. Julie kolay kolay gözünü dikip insanlara bakmazdı, çünkü çok çekingen

bir yapısı vardı. Bu kez bir istisna yapıp görüş alanına girdiği andan itibaren gözünü Alex'ten alamaması, kaderin bir oyunu gibiydi. Çünkü hayatı boyunca hiç bu kadar erkeksi birisiyle karşılaşmamıştı.

Köşeli çenesindeki kirli sakalı, kısık kehribar rengi gözleri, kısa koyu renk saçları ve yüzündeki alaycı gülümsemeyle nefes kesici gözüküyordu. Julie derin bir iç çekti ve gözlerini birkaç kez açıp kapadı. Adam hâlâ oradaydı ve can acıtacak derecedeki yakışıklılığından bir nebze olsun kaybetmemişti. Boyu öyle uzundu ki, Julie kısa boylu olmamasına rağmen ona bile korkutucu geliyordu.

"Ekselansları! Misafirimiz olduğunu neden söylemediniz? Bilseydim daha uygun bir kıyafet giyerdim."

Alex gözlerini kısıp aynı alaycı bakışlarla onu süzerken, Julie de baştan ayağa kızardığını hissetti. Adam sanki onu bakışlarıyla ölçüp biçiyor, değer vermeye çalışıyor gibiydi. Sonrasında burnunu kıvırışına bakılırsa, gördüklerinden hoşlanmadığı açıktı. Bu düşünceyle Julie'nin gözleri doldu. Gözlerini kapatarak yaşları geri göndermeye çalıştı. Ne de olsa bu, bir erkek tarafından ilk aşağılanışı değildi. Zaten diğerlerini çekici de bulmuyordu.

Ona göre erkeklerin hepsi iğrenç, çıkarcı ve aptal mahlûklardı. Fakat Alex zekâ fışkıran gözleri, alaycı bakışları ve erkeksi hatlarıyla, kalbinin hızla atmasına neden olmuştu. Daha da kötüsü, Alex de diğer erkekler gibi onu beğenmemişti. Sıkıntıyla karışık bir huzursuzlukla adamın haklı olduğunu düşündü. İncecik uzun bacaklarını dizine kadar kapatan eski kot şortu, dümdüz göğüslerini daha da düz gösteren bol tişörtü, kalın çerçeveli gözlükleri ve bez ayakkabılarıyla, bir ilkokul çocuğundan farksız görünüyordu. Görünüşünün aksine, on dört yaşındaydı ve bir ay sonra on beşine basacaktı.

"Kızdan uzak dur, Alex!"

Dükün camları bile sarsan kükremesi Julie'nin korkudan dizlerinin titremesine neden olurken, Alex'i hiç etkilememiş gibi gözüküyordu. Adam burnunun dibine kadar sokulmuş, merakla

gözlerine bakıyordu. Bu kadar yakınında olması Julie'yi rahatsız etmişti ama içkiyle karışık erkeksi kokusunu aldığında bunun çok da kötü bir fikir olmadığına karar verdi.

"Bu kız fareye benziyor."

Alex'in acımasız sözlerini duyan Julie kaskatı kesildi ve biraz önce akmasına izin vermediği gözyaşlarının yeniden gözlerine hücum ettiğini hissetti. Erkeklerden nefret etmekte haklıydı. Hepsi birer morondu ve tanıştığı her erkek bu tezini doğruluyordu.

"Saygılı ol, Alex! Bu kız senin soyundan ve o yanındaki sürtükten çok daha asil!"

Julie, dükün böyle bir durumda onu savunmasının iyi bir şey olduğunu düşünmek isterdi. Ama adam büyük ihtimalle, Alex'in kadınlar konusundaki zevkini iğnelemek için onu kullanıyordu ve Julie bundan hiç hoşlanmamıştı.

Alex umursamazca omuz silktikten sonra, "Ama yine de bir fareye benziyor," dedi.

Bu sırada hâlâ kolunun altında olan sarışın afet kıkırdamaya başlamasaydı, Julie muhtemelen gözlerinin dolmasına engel olabilirdi. Kadının işveli bakışlarını küçümsercesine ona diktiğini gördüğünde, artık elinden gelen bir şey yoktu. Gözyaşları yanağından usulca süzülürken, Alex bir an pişman olmuş gibi gözükerek Julie'ye ümit verdi. Fakat saniyenin yüzde biri kadar bir zaman diliminin ardından, yeniden o acımasız kimliğine bürünerek geri çekildi.

"Üstelik de sulu göz bir fare," diyerek kendi yaptığı espriye gülmeye başladı.

Julie o an onu ilk gördüğünde hissettiği etkilenmenin yerini başka bir şeyin aldığını fark etti. Nefret! Julie, Alex Cavendish'ten ölümüne nefret ediyordu.

"Julie bu yaz bizimle kalacak, Alex. Buna alışsan iyi edersin!"

Dükün sesi odayı yeniden doldurduğunda, Julie bu kez korkamayacak kadar kızgın hissediyordu. İçindeki ateş onu yakıp

kavuruyor, intikam hırsıyla dolmasını sağlıyordu. Alex onu küçümsemiş olabilirdi. Ancak bilmediği bir nokta vardı ki, Julie yaşıtlarına göre çok zekiydi ve istediğinde inanılmaz yaratıcı olabilirdi. Tek sorunu, özgüven eksikliği ve asosyallikti.

Julie düşüncelerinde boğulmuş bir şekilde ona bakarken, Alex umurunda olmadığını belirten bir ses çıkardı. "Ayağımın altında dolaşmadığı sürece sorun değil!" dedikten hemen sonra kapıya yöneldi ve bir yandan da kolunun altındaki kadını şehvetli bir şekilde öpmeye başladı.

Julie şaşkın bir halde Alex'in kadını sömürmesini izlerken, yanaklarının kızardığını hissetti. Bir an onun kollarında kendisinin olduğunu hayal edip daha da fazla kızardı. Özellikle de eli kadının göğüslerini tutmuş okşarken. Onlara bakmaktan kendini alamıyordu. İçinde nedenini bilmediği garip bir duygu vardı.

Yaşlı dük "Alex!" diyerek bir kez daha kükrediğinde, Julie bakışlarını ikilinin üzerinden çekebildi. Alex umursamaz bir şekilde arkasını dönüp omuz silkti ve az önce girdiği kapıdan yine gürültülü bir şekilde çıktı. Dük, oğlunun arkasından sanki onu öldürmek istiyormuş gibi bir süre daha bakmaya devam etti. Julie ise ne yapacağını bilemeyecek kadar şaşkındı. Birkaç dakika içinde etkilenmiş, aşağılanmış ve nefret etmişti. Tüm bu duygu karmaşası o kadar fazlaydı ki, biraz daha ayakta durursa bacaklarının bedenini taşımayacağından emindi.

Sonunda dük hazretleri "Bayan Adale, lütfen Julie ile ilgilenin!" diyerek hızla odadan çıktığında, Julie küçük gözlü kadınla yalnız kaldı.

Bayan Adale biraz önce Alex'in yaptığı gibi küçümseyen gözlerle Julie'yi baştan ayağa süzdükten sonra, "Seni eğitmek çok zor olacak. Daha doğru düzgün ayakta durmayı bile bilmiyorsun!" dedi ve onu takip etmesini işaret ederek kapıya yöneldi.

Julie, on dördüncü yaşından on beşinciye geçeceği bu yazın, hayatı boyunca cehennem azabı olarak hatırlayacağı *o yaz*

olduğundan henüz haberdar değildi. Yine de içinde kötü bir his vardı.

***

Julie aradan geçen iki haftada, değnek yutmuş gibi yürümeye çalışmaktan, Bayan Adale tarafından sürekli uyarılmaktan ve elektronik devrelerine dokunamamaktan çıldırma raddesine gelmişti. Bayan Adale hiç yorulmadan sürekli onu düzeltip duruyordu ve hayret verici bir şekilde hiç de bıkkın gözükmüyordu. Julie bile artık dürtüklenmekten sıkılmıştı.

Alex'i çok nadir görüyordu. Karşılaştıklarında da Alex, Julie'yi alaycı bir şekilde süzerek kızarmasına neden oluyor, ardından yanındaki–her seferinde değişen–sarışın kadınla yoluna devam ediyordu.

Julie bir elektronik-mekanik hastasıydı ve devrelerle deneyler yapmaktan çok zevk alıyordu. Ne yazık ki Bayan Adale onun pembe çantasındaki elektronik eşyaları gördüğünde şaşkınlıktan gözlerini bir baykuş gibi açmış ve leydilerin bu tarz şeylerle uğraşmayacağını söyleyerek, uşaklara hemen çantayı kaldırmalarını emretmişti. Julie, Alex'in aşağılamalarından bile daha çok içine batan bu duruma kayıtsız kalmamıştı elbette. Fakat güçlü kuvvetli bir uşak tarafından alıkonulunca, çantasının tüm yaz boyunca ortadan kaybolmasına engel olamamıştı.

Neyse ki bir gün Arthur ile tanışmıştı. Onu eski motorları tamir ettiği kocaman garajda, tamirci tulumu içinde, elleri yağla kaplanmış bir şekilde görür görmez içi ısınmıştı. Düklüğün şoförünün oğlu olan Arthur, ondan iki yaş büyüktü. Koyu kumral saçları ve ela gözleri vardı. On altı yaşındaki bir çocuğa göre fazlasıyla güçlü olduğu bir gerçekti.

İlk konuştuklarında, Arthur'un tek yanağındaki gamzesini ortaya çıkaran sevimli gülümsemesi ile ödüllendirilmişti. Julie'ye, "Bu eski motorları tamir etmeyi çok seviyorum. Sen de öğrenmek ister misin?" diye sormuştu. Julie'nin gözlerinin hevesle parladığını görünce de, gülümseyip burnunun ucuna yağ

sürmüştü. Arthur "İlk kural... Mutlaka bir taraflarında yağ izi olmalıdır!" dedikten sonra ikisi birden kahkahalara boğulmuştu.

Julie, dört saat boyunca onunla birlikte garajda kalmış ve bir motorun detaylarını, nasıl tamir edilebileceğini öğrenmişti. Ve işte o gün, Julie de bir motor tutkunu olmuştu.

Julie sonunda gerçek bir arkadaş bulabildiği için sevinmiş ve her şey daha katlanılabilir bir hal almıştı. O günden sonra hemen her gün Arthur'un yanına kaçmış ve cehennem gibi yazın en eğlenceli günleri de böylelikle başlamıştı.

Chatsworth House'a gelişinin altıncı haftasında, artık Arthur ile takıldığı için çok daha mutlu olan Julie, bir gece uyuyamayıp mutfağa inmeye karar verince, hayatı boyunca unutamayacağı bir sahneye tanık olmuştu.

Merdivenlerin olduğu tarafa yöneldiğinde, birden insan inlemelerine benzeyen sesler duyup korkmuştu. Sesleri dikkatle dinlediğinde, Alex'in odasından geldiğini fark etmişti. Aceleyle oraya doğru koşup, kapının aralık olduğunu görünce panik halinde odaya dalmıştı. İnleyen insan seslerinin acıdan değil, tamamen başka bir sebepten ötürü çıktığını anlaması ise uzun sürmemişti. Alex, bir kadını yatakta dizlerinin üzerine çöktürmüş ve arkadan hızlı darbelerle ritmik bir hareket tutturmuştu. Julie onu arka profilden görebiliyordu ve güçlü sırtındaki her bir kasın, onun her hareketiyle dans edercesine salındığını fark etmişti. Vücudu mükemmeldi ve aşağılara baktığında çıplak poposunu da görmüştü. Daha önce çok fazla çıplak popo gördüğü söylenemezdi. Yine de şu an baktığının ne kadar kusursuz olduğunu anlayabilecek durumdaydı. Kasları kasılıyor ve ortaya bir sanat eserini bile kıskandıracak görüntüler çıkıyordu. Ne yaptıklarını bilmeyecek kadar cahil değildi. Fakat bu olayı hiç canlı izlememişti ve o anda hareket edemeyecek kadar şaşkındı.

"Alex!"

Kadın, adamın ismini söyleyerek kasılmaya başlayınca, Julie birden korktuğunu hissetti. Acaba bir şey mi olmuştu? Tam Julie öne doğru bir adım daha atacakken, bu defa Alex bir

hırlama eşliğinde sarsılmaya başladı ve öne doğru yığılarak yatağa uzandı. İkisinin de gözleri kapalıydı. Yüzlerindeki ifade o kadar huzurluydu ki, Julie buna neden olabilecek duygunun tam olarak nasıl bir şey olduğunu çok merak etti.

"Bizi izlemen bittiyse artık gidebilirsin, fare. Ya da belki sen de bize katılmak istersin," diyen Alex'in gözleri açılmış, loş ışıkta alev alev parlamaya başlamıştı. Yanındaki kadın da Alex'in bu edepsiz sözlerine kahkahayla gülerek karşılık vermişti. Julie hayatı boyunca, bu kadar terbiyesiz ve ahlaksız başka kimseyi görmemişti. Yüz yıl daha yaşasa bile göremeyeceğinden de emindi.

Alex'in acımasız sözleri ve alaycı sesi, bir buz kütlesine dönmesine neden olduktan hemen sonra Julie geri geri giderek kendini kapıdan dışarıya attı. Arkasından Alex'in zalim kahkahasını duymuştu. Demek o haysiyetsiz adam, pislik, kendini beğenmiş piç, tüm o zaman zarfında Julie'nin orada olduğunu biliyordu. Julie titreyen ayaklarına söz geçirmekte zorlanarak, ağır aksak kendi odasına doğru yürümeye başladı. Hangi hasta ruhlu insan, onu izleyen on beş yaşında bir kız varken seks yapmaya devam ederdi ki? Görülen o ki, Alex Cavendish ediyordu. Julie daha önce ondan nefret ettiğini düşünse de, artık iğrendiğinden yüzde yüz emindi.

Julie o günden sonra ne Arthur'un yanına gitmiş, ne de odasından çıkmıştı. Kalan son iki haftasını kendini odasına kapatarak geçirmişti. Böylelikle, Alex denen o pisliğin yüzünü bir daha görmeyeceğinden emin olmuştu.

Chatsworth House'tan ayrılırken arkasına bile bakmamış ve bir daha asla bu eve ayak basmayacağına dair yemin etmişti.

Ağustos, 2014
BİS Merkezi

Julie, Masal'ı ilk gördüğü andan itibaren sevmişti. Kuzey onu BİS merkezine getirdiğinde hâlâ uykuluydu. Uykusunda bile Kuzey'le alay edercesine poposunu döndüğünde, Julie ekran başında kıkırdamıştı. O an Jane'e, yani kendi elleriyle yaptığı ve test etmek için BİS'e verdiği robota insan duyguları yüklemediğine pişman olmuştu. Neyse ki Masal çok zeki bir kızdı ve Jane'in yazılımındaki açığı bulup, insani duyguları aktive etmişti. Sonrası ise Julie için çocuk oyuncağıydı.

Julie, Jane'in Masal'la her vakit geçirişinde ona daha da fazla bağlanmaya başlamıştı. Özellikle de birlikte sarhoş oldukları geceden sonra...

O gün Masal o kadar sevimliydi ki, Julie artık onunla yüz yüze tanışma zamanının geldiğine karar vermişti. Her ne kadar robot Jane'in duygularını kontrol eden Julie olsa da, artık arkadaşını canlı canlı görmek istiyordu. Bu sebeple Bay M ile iletişime geçip, acilen Jane'e müdahalede bulunması gerektiğini söyleyerek ilk uçakla İstanbul'a gitti.

Julie'nin bu ziyareti tam da BİS'in geleneksel partisine denk gelmişti. Julie de partiye katılıp eğlencenin keyfini çıkarmak istedi. Hem böylelikle Masal'la daha fazla vakit geçirebilecekti.

Masal'ın Kuzey alçağından intikam almasına yardım ettikten sonra, kendisi de gece mavisi elbisesini giyip partiye katılmak için harekete geçti. Alex'in de burada olduğunu biliyordu.

Bu sabah onu uzaktan görmüştü. İçinde kaynamaya başlayan nefreti dindirmek için derin bir nefes aldı.

Adam, Jane'in on dört yıl önce kendi evinde aşağıladığı Julie olduğunun farkında değildi. Julie profesyonelliğini korumak adına çok uğraşmıştı. Bu yüzden yıllar sonra onunla karşı karşıya geldiğinde, yüzüne bir yumruk patlatmamak için kendini sakinleştirmesi gerekiyordu. Elbette Jane aracılığıyla onu görüyordu. Fakat yeniden yüz yüze gelmek, tamamen farklı bir deneyim olacaktı. Julie derin bir nefes aldı ve robotla yer değiştirdiğini çaktırmamak için duygularını sabitlemeye odaklandı.

Partinin olduğu mekâna girdiğinde, Zack'in Mert'le birlikte oturduğunu görüp sakince onların yanına doğru ilerlemeye başladı. Masal'a elbise seçiminde yardım ettikten sonra yanından ayrılmıştı. Zeki arkadaşının gerçeği anlamaması için, kendini çok fazla sıkmak zorunda kalmıştı. Özellikle de moda programları kısmında. Julie olanları yeniden hatırlayıp sırıtmamak için kendini tutmaya çalıştı. Bu arada masaya ulaşmıştı.

"Selam, Jane."

Ona ilk selam veren Zack olmuştu. Julie onu gerçekten severdi. Gruptaki en sevilesi adam Zack'ti. Her zaman arkadaşlarının yardımına koşardı ama onlarla alay edebileceği hiçbir fırsatı da kaçırmazdı.

Mert ise tamamen bir muammaydı. Julie henüz onunla ilgili net bir bilgiye sahip değildi ama araştırmaya devam ediyordu.

Başıyla ikiliye selam verirken, üçüncü bir kişinin daha orada olduğunu fark edip hafifçe gülümsedi. Elini atıp bir bardak içki içmemek için kendini zor tutuyordu.

Çok geçmeden Masal'ın salona girdiğini gördü ve heyecanla arkadaşına el salladı. Masal da onu görür görmez neşeyle karşılık verip, yanlarına doğru ilerlemeye başladı.

Masal ve Kuzey'le birlikte masaya gelen Alex, Julie'nin kalp atışlarının hızlanmasına neden olmuştu. İşte sonunda o gün gelmişti... Alex Cavendish on dört yıl sonra, çirkinleşmek bir

yana, daha da yakışıklı ve güçlü bir şekilde karşısında duruyordu. Julie'nin elinden gelen tek şeyse, huzurlu bir şekilde gülümsemekti. Oysa lanet olasıca yakışıklı suratına bir tane geçirmek için neler vermezdi.

Julie yanaklarının kızardığını hissettiğinde, etrafında bunu fark eden kimse var mı diye çaktırmadan insanların yüzünü inceledi. Neyse ki herkes Masal ve Kuzey arasındaki atışmayı izliyordu. Kuzey, Masal'ı kıskanmakla meşguldü ve masadaki diğer elemanın arabasını hurdaya çıkardığını sanki havadan sudan konuşur gibi anlatıyordu. Bu iki şaşkın birbirlerine deli gibi âşıktı. Sadece birazcık ittirilmeleri gerekiyordu ve Julie de bunu seve seve yapacaktı. Sonunda Kuzey, Masal'ı tamamen çileden çıkardı ve Masal kendini kaybetmiş bir şekilde çemkirmeye başladı. Ah aptal kız! Kuzey'in onun bu halinden ne kadar zevk aldığını göremiyor muydu? Julie, Masal'ın dikkatini çekecek küçük bir hareket yaptıktan sonra, onun anlayabileceği şekilde sessizce "Kadınlık," diye mırıldanarak arkadaşının kendine gelmesini sağladı. Ardından zevkle onun Kuzey'i sinir etmesini izlemeye başladı. Saniyeler içinde Kuzey'i sinir küpü haline getiren Masal, gözlerindeki ışıltılarla masadakilere döndü.

"Hadi ama buraya oturmaya mı geldik?" diyen Masal ellerini çırpınca Julie gülümsedi. En iyi arkadaşı yine yapacağını yapmış, Kuzey'i öldürücü derecede sinirlendirip neşeyle dans etmeye gitmişti.

Julie de yerinden kalkıp arkadaşının peşinden dans pistine doğru ilerlemeye başladı. Arkasından Zack ve Alex'in geldiğini biliyordu ama umursamayıp Masal'la dans etmeye odaklandı. Bu gece hayatında hiç olmadığı kadar eğleniyordu. Üstelik Masal sayesinde Alex'i göz ardı etmeyi başarmıştı. Nihayet Kuzey dayanamayıp Masal'ı pistten çektiğinde, Julie de biraz serinlemek için bara yöneldi. Buradaki insanların onu robot sandıklarının farkındaydı. Bu yüzden loş bir yere geçip, kim olduğu belli olmayacak bir şekilde saklandı. Ardından elindeki buz gibi birayı kafasına dikip, içindeki ateş sönene kadar yudumladı.

"Birayı bu kadar seksi bir biçimde içmeyi nereden öğrendin?"

Julie, Alex'in sesini duyduğunda *İşte şimdi mahvoldum!* diye geçirdi içinden. Acaba içtiğinin bira değil de makine yağı olduğunu söylese yer miydi? Hah! Kesin yerdi canım! Adam dünyanın en gizli istihbarat servislerinden birinde ajandı ve bir robotun elinde tuttuğu bira şişesinin aslında makine yağı olduğuna kesinlikle inanırdı! O an kendi kendini yumruklama isteğine zorlukla engel oldu.

"Söylesene, güzellik... Yataktayken de bu kadar seksi görünüyor musun?"

Julie bu sözleri duyunca, kafası karışmış bir halde elindeki birayı kaldırıp içindeki alkol oranını kontrol etti. Hayır, bir yanlışlık yoktu. Standart biraydı işte. Acaba birden dikince mi kafa yapmıştı? Yoksa Alex'in bir robotla flört edeceğini düşünecek kadar sarhoş olamazdı.

"Neden sesinin de kendin kadar seksi olup olmadığını anlamama yardımcı olmuyorsun?"

İşte şimdi işler daha da saçma olmaya başlamıştı. Bu adam tam olarak ne içmişti?

"Ben..."

Julie, biradan dolayı boğuklaşan sesiyle konuşmaya çalışınca Alex'in gülümsediğini fark etti. Sonra da ona doğru yaklaştığını... Bu adam neyin kafasını yaşıyordu Tanrı aşkına?

"O zaman izin ver de, dudaklarının da o kadar seksi olup olmadığını kontrol edeyim."

Alex dibine kadar sokulup kocaman ellerini çenesine koyduğunda, Julie yıllar sonra yeniden onun o bilindik kokusunu hissetti. On dört yıl önce nasıl kokuyorsa, şimdi de aynı şekilde kokuyordu. Pislik!

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Julie panikle tizleşen sesine rağmen itiraz etmeyi sürdürmek istedi. Fakat çoktan Alex'in dudakları onun dudaklarına

kapanmıştı ve lanet olsun ki Julie hayatı boyunca hissettiği en güzel şeyin bu adamın dudakları olduğundan emindi.

Alex de aynı şeyi hissediyor olmalıydı, çünkü ağzından dökülen inlemeyle birlikte vücudunu Julie'nin vücuduna bastırmıştı. Onun fazlasıyla sert kaslarını bedeninde hisseden Julie inlememek için kendini zor tutarken, Alex öpüşünü derinleştirdi. Usta hareketlerle dudaklarını aralamasını sağlayan Alex, dilini onun diliyle dans edercesine oynatmaya başlayınca Julie'nin dizleri titredi. Hem de ne titremek! İçgüdüsel olarak ellerini kaldırdı ve Alex'in boynunda birleştirerek saçlarını okşamaya başladı. Alex ise bir eliyle Julie'nin belini kavrarken, diğer eliyle de kalçasını okşuyordu. Öpüşmeleri beklenmedik bir şekilde hızla yakıcı bir aleve dönüşürken, ikisi de bu alevde yanmaya hazırdı.

"Lanet olsun! Kimsin sen?"

Sonunda Alex, Julie'nin dudaklarından kopmayı başarmış ve nefes nefese bir halde onu incelemeye başlamıştı. Yavaş yavaş yüzünde oluşan farkındalık hızla dehşete dönüştüğünde, Julie'nin içindeki küçük kızın gözleri dolmuştu.

"Bu ne tür bir oyun?"

Alex bunları söyledikten sonra hızla Julie'den ayrıldı ve son bir kez daha gözlerini kısıp onu inceledi. Yüz hatları sertleşmiş bir biçimde kızgınca, "Seni tasarlayan her kimse işini gerçekten iyi yapmış ama henüz bir robotla yatacak kadar düşmedim!" dedi. Ardından sinirli bir şekilde–arkasında şaşkın bir Julie bırakarak–bulundukları ortamdan hızla uzaklaştı.

Julie ise olanları düşünürken bir elini dudaklarının üzerine koymuş, kaşlarını da çatarak taburelerden birisine çökmüştü. Biraz önce dünya üzerinde en nefret ettiği adamla öpüşmüştü ve resmen ayakları yerden kesilmişti. Beş dakika öncesine kadar sorsanız, Alex Cavendish'i öpmek yerine bir solucanı öpmeyi tercih edeceğini söylerdi. Ama şimdi... Lanet olsun! O piç gerçekten de mükemmel öpüşüyordu ve Julie onun dudaklarını dudaklarında hissettiğinde, yerkürenin ekseninden çıktığına yemin edebilirdi.

***

Alex bir robotu öptüğüne inanamıyordu. Daha iki gün önce Jane'in bakım için açıldığını ve içindeki devrelerin gerçekliğini görmese, onun insan olduğuna yemin edebilirdi. Ama görmüştü işte! Jane bir robottu ve Alex ne olduğunu bile anlamadan kendini onu öperken bulmuştu. Jane'e daha önce hiç bu kadar yakından temas etmediği için, onun yapıldığı maddenin gerçek bir insan gibi hissettirip hissettirmediğini de bilmiyordu. Masal'ın ondaki insani duyguları aktif hale getirdiğini bildiğinden, robotun ona karşılık vermesi de sıra dışı değildi. Gözlerini kapadı ve olanları yeniden düşündü.

Yarı sarhoş bir haldeyken, karanlığa gizlenmiş kadını gördüğünde birden kanı hızlanmıştı ve her zamanki özgüveniyle hiç düşünmeden seksi bira içicinin yanına gidip onu öpmüştü. İçtiği alkolün etkisi miydi emin değildi ama kadının dudaklarına dokunduğu an içinde öyle şiddetli bir deprem olmuştu ki, titrediğini hissetmişti. On beş yaşında ilk defa bir kadını öptüğünde bile bu kadar heyecanlanmamıştı. Ancak bu öpücük, tüm sinir uçlarına elektrik şoku verilmiş gibi hissettirmişti. Aynı anda tüm duyularını uyaran bir kadınla daha önce hiç tanışmamıştı ve hayatın ona nanik yapma yöntemi gerçekten de alkışlanmaya değerdi. Alex'i otuz iki yıllık hayatı boyunca en çok etkileyen tek kadın, lanet olası bir robottu!

Bölüm 1

Alex'in çok sevdiği ve uğraşmaktan fazlasıyla zevk aldığı arkadaşı Kuzey ile onun kızıl belası Masal'ın düğünleri neredeyse bitmek üzereydi. Alex hâlâ dik dik Jane'e bakıyordu. Düğün boyunca gözlerini bir türlü zümrüt yeşili elbisesinin içinde bir içim su gibi görünen kadından–ya da belki robottan demeliydi–ayıramamıştı zaten. Kadın onun dışında herkese gülücükler dağıtıyor ve gözleri onunkilerle buluştuğunda soğuk birer küreye dönüşüyordu. Bu duruma alaycı bir gülüşle karşılık verse de, içinde kaynayan bir volkanın varlığını net bir şekilde hissediyordu.

"Evet, artık bizim gitmemizin zamanı geldi."

Kuzey, Masal'ı belinden tutup hızla kendine çektikten sonra arkadaş gruplarına doğru döndü. Günlerdir karısına hasret olduğu düşünülürse iyi bile sabretmişti. Jane bu haberle birlikte gözle görülür derecede hüzünlenince, Alex tuhaf bir şekilde kendini huzursuz hissetti.

"Biraz daha kalsanız olmaz mı?"

Jane küçük bir kız çocuğu gibi gözlerini büyütüp, mahzun bir ifadeyle konuşmuştu. Bu soruyla Zack, Mert ve Jamie de dâhil herkes Kuzey'e 'kırma şu kızı' der gibi bakmaya başladı. Kuzey de onlara kaşlarını çatıp homurdanarak karşılık verince Masal kıkırdadı ve kocasının çenesine minik bir öpücük kondurdu.

Alex o an *Jane olsa kocasına sevgisini nasıl belli ederdi?* diye düşünürken, bir yandan da anatomik olarak kendi kafasını kaç farklı şekilde kırabileceğinin hesabını yapıyordu. Bu gidişle *robotsever* diye bir kavram çıkmasına neden olacaktı.

"Özür dilerim, Jane. Ama uçağa yetişmemiz gerekiyor, hayatım."

Masal arkadaşına uzanırken ayağındaki topuklulara rağmen biraz zorlanmıştı. Jane'in ona doğru eğilmesiyle sımsıkı birbirlerine sarıldılar.

"Peki, o zaman en azından sizi arabanıza kadar geçireyim."

Jane'in sesindeki üzüntüyü fark eden Masal, arkadaşına bakıp sırtını sıvazladı. Sonra da gruptaki herkesle tek tek vedalaştı.

Jane, Masal ve Kuzey'le birlikte çıkışa doğru ilerlerken, Alex gözlerini bir süre daha onun yürüdükçe seksi bir şekilde salınan poposuna dikti.

"Dostum, biraz daha bakmaya devam edersen Jane'in poposunda yangın çıkacak."

Zack bunları söylerken sırıtarak Alex'in omzuna vurmuştu. Alex ona ölümcül bir bakış atınca sırıtışı daha da genişledi.

"Zack, bir gün ben de seninle dalga geçme şansını elde edeceğim ve o gün ayaklarıma kapanıp benden af dileyeceksin!"

Alex tehdit edercesine konuşsa da, Zack yüzündeki gülümsemeden bir nebze bile eksiltmedi. Yine de istemsiz bir şekilde elini cebine sokmuştu. Alex o an onun neden elini cebine soktuğuyla ilgilenmeyi isterdi fakat aklını meşgul eden başka bir konu vardı. Jane gözden kaybolmuştu ve bu durum Alex'in sinirlerinin bozulmasına neden olmuştu.

Ona neyse artık!

Yine de kendini durduramadı ve Jane'in biraz önce kaybolduğu köşeye doğru ilerlemeye başladı. Zack arkasından "Hey! Nereye gidiyorsun?" diye bağırdı. Alex ona "İşim var," diye karşılık verip, arkasına bakmadan hızlı adımlarla yoluna devam etti. Tam köşeyi döneceği sırada Jane'in olduğunu tahmin ettiği hıçkırıkları duyunca yavaşladı.

Masal'ın, "Senin üzerine gül koklar mıyım hiç! Aşk olsun, Jane!" dediğini duydu. Bir anlık sessizlikten sonra Masal yeniden konuşmaya başladığında, Alex duydukları karşısında ne tepki vermesi gerektiğinden pek emin olamayarak bulunduğu yerden çıkma ihtiyacı hissetti. Masal "Hadi ama ağlama artık.

Buradaki herkes senin bir robot olduğunu zannediyor, unuttun mu? Her an birisi ortaya çıkabilir. Seni böyle görürlerse de robot olmadığını..." dediği sırada Alex onun görüş alanına girmişti. Masal tam Jane'in aslında robot olmadığını söylerken, Alex gözlerini kısıp sinirli bir şekilde genç kadına baktı. Masal onun bu halini görünce önce yutkundu, hemen ardından arkadaşına dönüp "...anlayacaklar," diyerek cümlesini tamamladı.

Jane'in dikleşen sırtından, onun da Alex'in burada olduğunu anladığı belli oluyordu.

Masal "Neyse, biz de tam ayrılıyorduk. Lütfen kendine dikkat et, Jane. Görüşürüz, Alex!" dedikten sonra gelinliğinin eteklerini toplayıp koşar adımlarla Kuzey'in yanına gitti.

Kuzey ve Masal arabalarına binerken Jane yerinden kıpırdamadı. Onlar arabayla uzaklaşmaya başlayınca derin bir nefes aldı ve gayet normal bir şekilde arkasını dönüp Alex'e baktı.

"Selam Alex," dedi sakince.

Alex onu baştan aşağıya, sanki ilk defa görüyormuş gibi süzmeye başladı. Tenindeki kırmızılık, ışıltı ve gözlerinin yanlarındaki hafif çizgiler onun insan olduğunu adeta bağırıyordu. Fakat Alex bir aptal gibi bu gerçeği görmeyi reddetmişti.

"Merhaba Jane. Sanırım ikimizin konuşması gereken çok önemli bir konu var," dedikten sonra onu kolundan tuttuğu gibi sürüklemeye başladı. O an o kadar sinirliydi ki, önüne kim çıkarsa çıksın umurunda değildi. Neyse ki Jane, itiraz etmeden sessizce yürüyordu. Hoş, kendi rızasıyla gelmeseydi bile onu seve seve zorla götürürdü. Hatta şu an içinde bulunduğu ruh hali düşünülecek olursa, kesinlikle öylesini tercih ederdi.

Alex, Jane'i yalının boş odalarından birine götürdükten sonra kapıyı sertçe kapatıp, onu odanın ortasına doğru fırlattı. Jane ise korkusuz bir şekilde gözlerini Alex'e dikti. Alex genç kadının bu halinden etkilenmek bir yana, onu sindirmek için daha da büyük bir istek duydu. Kendine hâkim olmaya çalışarak Jane'in yeşil gözlerinin içine baktı ve konuştu.

"Bana açıklamak istediğin bir şey var mı, Jane? Gerçek adın buysa tabii!"

Adam resmen hırlayarak konuşmuştu ve bu halinden bile seks tanrılarını ağlatacak kadar seksapalite akıyordu.

"Hayır, yok," diye karşılık verdi Jane, genç adamı çıldırtacak kadar sakin bir sesle.

Alex bir panter gibi zarafetle yürüyerek yavaşça ona yaklaşırken, Jane yerinden bir adım bile kıpırdamadı. Alex onun soğukkanlılığını görünce, neden günlerdir bu kadını robot sandığını bir kez daha anladı.

"Emin misin? Neden işe gerçek ismini söyleyerek başlamıyorsun?"

Genç adamın kızgın ve bir o kadar da tehditkâr sesi yüzünden Jane'in tüyleri diken diken olmuştu. Yine de tam bir soğukkanlılık örneği göstererek korkusuzca gözlerini onun gözlerinin içine dikerek konuştu.

"Bu konu seni ilgilendirmez!"

Alex ise gözlerini yavaşça aşağıya kaydırıp önce kadının dudaklarına, ardından da göğüs dekoltesine baktı.

"İnan bana, bu konu benden daha fazla kimseyi ilgilendirmez! Haftalardır robot olduğunu düşünüp kendime işkence ediyorum!"

Alex'in öfkeyle patlaması karşısında Jane ilk defa hafifçe irkildi. Genç adam bunu fark etmişti ve bu durumdan zevk aldığını gösterircesine zalimce gülümsedi.

"İşte şimdi beni anlamaya başladın, güzellik." Alex, Jane'e iyice yaklaşarak bir kolunu sıkıca tuttu ve onu yüz yüze gelecekleri şekilde kendisine yaklaştırdı. "Şimdi anlatmaya başla istersen!"

Alex'in sesi dolunayda kurda dönüşmeye başlayan bir kurt adamın bile korkudan tir tir titremesine neden olacak kadar ürkütücüydü. Ama Jane geri adım atmamakta kararlıydı.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordu korkusuzca.

Alex, Jane'in bu cesur hallerinden fena halde etkileniyordu. Biraz önce bu kadın tarafından aptal yerine konulduğunu öğrenmişti fakat yine de kendini onu istemekten alıkoyamıyordu. Alex onun ruhunu okumak ister gibi önce gözlerinin derinliklerine baktı. Ardından bakışları dudaklarına doğru kayarken, tüm bedeninin beklentiyle gerildiğini hissetti. O an istediği tek şey, onu çırılçıplak soyup teninin her santiminin tadına bakmaktı. Ancak bu düşüncelerini kendine saklamaya karar verdi.

"Adın ne?"

Genç kadının kısaca "Jane!" diye cevap vermesi üzerine Alex'in gözleri daha da koyulaştı. Kolunu sıkan parmakları baskısını arttırırken "Adın ne dedim sana!" diye kükredi.

Jane hiçbir şey söylemeden adamın gözlerinin içine bakmaya devam ediyordu. Bir süre sonra, soruya soruyla karşılık verdi. "Neden bu kadar önemsiyorsun ki? Robotum ya da değilim, senin için ne fark edecek?"

Alex zalim bir şekilde gülümseyerek elini kaldırdı ve genç kadının yanağını hafifçe okşadı. "Benim için çok şey fark edecek, güzelim. Robotsan seninle sevişemem ama insansan sevişebilirim."

Alex'in, az önceki öfkesinin aksine bu defa arzudan boğuklaşan sesi, Jane'in de tüm tenini yakmaya başlamıştı. Ama neredeyse tüm hayatını mahveden bir travmaya girmesine neden olan bu adama yenilecek değildi.

"O zaman sorun yok demektir. Çünkü her halükarda benimle sevişemeyeceksin!"

Jane gözlerini meydan okurcasına onun gözlerine diktiğinde, Alex'in yüzünde oluşmasını beklediği öfkeden eser yoktu. Aksine eğleniyormuş gibi gözüküyordu.

"Sen ancak kendini avut, sevgilim. Seninle öyle bir sevişeceğim ki, ömrün boyunca benim seks kölem olmak için ayaklarıma kapanacaksın."

Alex bunları seksi bir tonlama ile söylerken, biraz önce yanağını okşayan eli de boynuna inmişti. Jane bu hareketten dizlerini titretecek kadar zevk alsa da, duygularını yüzüne yansıtmamayı başardı.

"Sen öyle san! Seninle sevişeceğime bir solucanla sevişsem daha çok zevk alırım." Yalan! Jane adamın şu anki ufak dokunuşlarından bile hiç almadığı kadar zevk alıyordu. Yine de hayatı boyunca nefret ettiği tek adamın dizlerine kapanma düşüncesi midesini bulandırıyordu.

"Göreceğiz."

Alex çarpık bir şekilde gülümsedikten hemen sonra, ellerini daha da aşağıya indirerek elbisesinin üzerinden göğüslerine dokundu. Jane'in dudaklarından kaçan hafif iniltiyi işittiğinde ise küstahça gülümsedi. Bu gülümseme, genç kadının yıllar önce onu ilk gördüğü günü hatırlamasına neden olmuştu. Jane nefretle kaşlarını çattı ve tek hamlede onun kollarından kurtuldu.

"Defol git, Alex!" diye bağıran Jane geriye doğru bir adım attı ve soğukkanlılığını yeniden kazanarak duruşunu dikleştirdi. Gözleri bir anlığına kapıya kaymıştı ancak Alex'in onun gitmesine izin vermeye hiç niyeti yoktu.

"İkimiz de hiçbir yere gitmiyoruz! Ya burada kalıp benimle sevişirsin, ya da gerçeği anlatırsın. Seçim senin."

Alex koyulaşmış gözlerini genç kadına dikmiş ve kararından vazgeçmeyeceğini net bir şekilde belli ederek konuşmuştu. Jane onun dediğini yapacağını biliyordu. Demek bu adi piç ya gerçekleri öğrenecekti, ya da onunla sevişecekti, öyle mi? Pekâlâ, bunu kendisi istemişti... Jane her şeyin canı cehenneme diyerek bağırmaya başladı.

"Seni kendini beğenmiş, ukala piç! Gerçekleri mi öğrenmek istiyorsun? İşte sana gerçekler! Evet, doğru bildiniz sayın marki hazretleri, ben bir robot değilim."

Jane çileden çıkmış bir şekilde kollarını sallayarak, resmen kulaklarından buharlar çıka çıka Alex'in üzerine yürümeye

başlamıştı. Alex hayatı boyunca bundan daha seksi bir sahne görmediğine emindi.

"İsmin ne?"

Alex, sinirlenip seksi tavırlar sergileyen kadını daha fazla izleyebilmek için bu kez bilerek kışkırtmıştı. Jane'in gözlerinden çıkmaya başlayan alevler, genç adamın doğru yolda olduğunu gösteriyordu.

"İsmim Julie Thompson, seni dangalak!" Jane ismini söylerken adeta çığlık atmıştı ve Alex bir an yerinde donup kaldı. Genç kadın Alex'in bu hareketsizliğinden istifade edip ona iyice yaklaşarak parmağıyla dürtmeye başladı. "Şimdi mutlu musun, Alex Cavendish? İsmim, Julie Thompson. Lanet olası, Julie Thompson!"

Alex duyduklarının şokunu atlatmaya çalışırken, Julie de onu dürtmeye devam ediyordu. Ama genç adam bu teması hissetmiyordu bile.

"Sen o olamazsın!"

Bunu o kadar sessiz ve etkisiz söylemişti ki, Julie isterik bir şekilde gülmeye başladı. Gülüşü zalimceydi ve onunla alay ediyor gibiydi. Fakat gözlerinin hâlâ soğuk birer buz küresi gibi olması Alex'in ürpermesine neden oluyordu.

"Evet, ben 'o'yum, Alex. Yıllar önce hayatının içine ettiğin o küçük kız benim!"

Alex dikkatli bakışlarını Julie'nin yüzünde dolaştırırken, genç kadın biraz sonra onun boğazına yapışacakmış gibi görünüyordu. Alex bunca yıla rağmen Julie'nin hâlâ öfkeli olduğunu görünce, o zamanlar ne kadar iyi bir iş çıkardığını anladı. Her gördüğünde midesini bulandıran babasıyla birlikte kaldığı o yılın o lanetli yazında, bir anda bütün saflığıyla hayatlarına girip içindeki tüm nefreti gün yüzüne çıkaran küçük kız, aradan geçen on dört senede aklını başından alacak bir kadına dönüşmüştü. Onu tamamen etkileyebilen yegâne kadının Julie olması, Alex'in bir yandan bir şeyleri kırma isteğini körüklerken,

bir yandan da kaderin bu oyununa kahkahalarla gülmek istemesine neden oluyordu.

"Küçük fare."

Julie'nin daha da sinirleneceğini bile bile, onu ilk gördüğü an kullandığı aşağılayıcı kelimeyi seçmişti. Tam da tahmin ettiği gibi oldu. Julie öyle sinirlenmişti ki, adeta gözlerinden alev topları fırlatıyordu. Ve hiç beklemediği bir anda genç adamın çenesine sıkı bir yumruk geçirdi. Alex şaşkın bir halde eliyle Julie'nin vurduğu yere dokundu ve onun "Sakın, Alex Cavendish! Sakın bir daha karşıma çıkma! Seni bir sonraki görüşümde bu kadar insaflı davranmayacağım!" diye bağırdıktan hemen sonra arkasını dönerek odadan çıkışını izledi. Ardından o kadar şiddetli bir şekilde gülmeye başladı ki, henüz yeterince uzaklaşamamış olan Julie bu kahkahaları duyarak dişlerini sıkmak zorunda kaldı.

***

Kuzey ve Masal'ın düğününden sonra geçen iki günde Julie'yi bir daha görmemişti. Konuşmalarından hemen sonra düğünden ayrıldığını öğrendiği kadın, kelimenin tam anlamıyla sırra kadem basarak ortadan kaybolmuştu. Alex de BİS'te kalmak yerine, bir süre İstanbul'daki kendi evinde kalmaya karar vermişti. Ancak evinde aşağı yukarı yürüyüp içki içmekten başka bir halt edemeyeceğini fark ettiği anda soluğu merkezde aldı.

Üç yıl boyunca BİS'e her gelişinde Jane'in onu karşıladığı girişte bu defa hiç tanımadığı bir kadın duruyordu.

"Merhaba. Hoş geldiniz, Alex."

Kadın onu gayet resmî ve saygılı bir şekilde selamlayınca kaşlarını çattı. Robota karşılık vermeden, direkt öğrenmek istediği şeyi sordu.

"Zack nerede?"

Robot, Alex'in bu kaba tavrından hiç etkilenmemiş gibi sakince gülümsedi ve "Tyr Odası'nda çalışıyorlar," diye yanıtladı.

Alex hızla Tyr Odası'na doğru ilerledi. Odaya ulaştığında arkadaşını kocaman ekranların başında çalışırken buldu.

"Zack!"

Arkadaşının sesiyle daldığı ekranlardan uyanan Zack, ona dönerek gülümsedi ve yerinden kalkıp omzuna vurdu.

"Alex!"

"Bay M seninle konuştu mu?"

Alex lafı uzatmadan direkt olarak konuya girince, Zack ona bakarak olumsuz anlamda başını salladı.

"Henüz değil. Ancak biraz daha bana görev vermezse, sanırım kendimi öldüreceğim. Sıkıntıdan dünya üzerindeki hacker'ları takip etmeye başladım ve gerçekten çok yaratıcı bir tanesini buldum. Adam arkasında bir toz tanesi bile bırakmadan işini hallediyor ve şu ana kadar girmeyi başaramadığı herhangi bir sistem yok. Neyse ki BİS'in sistemleri dağıtık çalışıyor da, bu yüzden hack'lenmesi zorlaşıyor."

Zack'i ilgiyle dinleyen Alex, birden ekranda yanıp sönen ışığı fark ederek arkadaşını durdurdu. "Bir şeyler oluyor!" dediği anda çoktan koşarak ekranın başına geçmişti. "Sanırım bir siber saldırı gerçekleşiyor. Çabuk güvenlik duvarındaki acil durum kodunu çalıştır!"

Zack ikinci bir klavye ile gerekli işlemleri yaparken, Alex de elinden geldiğince sistemleri korumaya çalışıyordu. Yaklaşık iki dakika sonra her şey normale döndüğünde ikisi de rahat bir nefes aldı.

"Bu da neydi böyle?"

Zack sinirle dişlerini sıkarken, bir yandan da hararetli bir şekilde biraz önceki saldırının sahibini bulmaya çalışıyordu. En sonunda kaynağa ulaştığında dişlerini daha da fazla sıktı.

"Bu biraz önce bahsettiğim piç!" derken sesinden akan öfke o kadar yoğundu ki, Alex arkadaşının sinirlendiği nadir anlardan birisine şahit olduğunun farkındaydı. Zack sistemlerine çok önem veriyordu ve bu tarz saldırılar en nefret ettikleriydi. "O

piçi bulup, doğduğuna pişman edeceğim!" derken yumruklarını sıkmıştı. Alex onun şu an teselli edilmeye ihtiyacı olmadığını bildiğinden sesini çıkarmadı.

"Affedersiniz! Alex, Zack, Bay M sizi Thor Odası'nda bekliyor."

Biraz önce kapıda duran robotun aynı sakinlikle bu bilgiyi verip odadan çıkmasını izleyen Alex, Zack'in sesiyle irkildi.

"Teşekkürler, Kate!"

Zack bunu öyle sert bir tonda söylemişti ki, Alex onu bu kadar öfkelendiren şeyin ne olduğunu merak etti. Kaşlarını çatmış robotun arkasından bakan arkadaşına dönerek "Neden ona bu kadar kızgınsın?" diye sordu.

Zack bu soru üzerine çatık kaşlarıyla Alex'e baktı ve küçük bir çocuk gibi somurtarak "Jane'i özlüyorum," dedi.

Alex bu itiraf karşısında gülsün mü, yoksa şaşkınlıktan küçük dilini mi yutsun emin olamadığından, çenesini kapalı tutmakla yetindi. "Hadi o zaman Thor Odası'na gidelim," diyerek ayaklanan Zack'in peşinden ayağa kalktığında, ne tesadüftür ki biraz önce arkadaşının bahsettiği kişiyi kendisinin de özlediğini fark etti. Hemen ardından da bu saçma düşünceyi kafasından atıp, Bay M'nin onlara vereceği yeni görevi düşünmeye başladı.

Thor Odası'na girdiklerinde, Bay M yani Metin Amca çoktan odaya gelmiş onları bekliyordu. Eskiden onlarla yalnızca ekrandan konuşan Bay M, örgüt çökertildiğinden beri bizzat BİS merkezinde bulunuyordu.

"Hoş geldiniz, çocuklar. Oturun lütfen."

Bay M istifini bozmadan onlara yer gösterince, ikisi de BİS başkanının tam karşısına oturdu.

"Evet, çocuklar... Biliyorsunuz ki Masal sayesinde örgütü çökertmeyi başardık. Fakat Melisa'nın itirafıyla beraber, örgütün çekirdek yapısını da yok etmemiz gerektiğini öğrendik. Aksi takdirde örgüt birkaç ay içinde eskisinden çok daha güçlü bir şekilde yeniden faaliyete geçecek."

Alex ve Zack, gözlerini bile kırpmadan Bay M'nin konuşmasını dinliyorlardı. Bay M bir anlığına susup tek tek iki adamın gözlerine baktı. Ardından ciddi bir ifadeyle konuşmaya devam etti.

"Yaklaşık üç haftadır çekirdek yapının kimler olabileceği ile ilgili bir çalışma yapıyoruz. Ama elimizde çok az bilgi var. Cemre çekirdeği gizlerken gerçekten çok titiz davranmış." Bay M bu noktada yeniden duraksadı ve gözlerini Zack'e dikti. "İlk görev senin, Zack. Amerika'da şüpheli bazı faaliyetler gözlemledik ve senden oraya gidip bu faaliyetleri incelemeni istiyorum. Biraz önce merkezimize yapılan siber saldırının da bu faaliyetlerle ilgili olduğunu düşünüyorum."

Zack, Bay M'nin BİS sistemlerine yapılan saldırıdan söz ettiğini duyunca gerildi. Yine de itaatkâr bir biçimde kafasını salladı.

Bay M "Bu yüzden hemen yarın ilk uçakla Amerika'ya gideceksin. Talimatlar ajan saatine aktarılacak. Şimdi gidip gerekli hazırlıkları yapsan iyi olur. Sen yokken BİS'in güvende kalacağından emin ol lütfen," diyerek sözlerini tamamladı.

Ona başıyla selam veren Zack tek kelime etmeden odadan çıktı. Alex, Bay M'nin kendisiyle yalnız konuşmak istediğini anlamıştı.

"Evet, Alex... Gelelim senin görevine. Görevini açıklamadan önce belirtmek istediğim bir nokta var. Bu görevde yalnız olmayacaksın. Başka bir ajanla beraber çalışman gerekecek." Alex anladığını belirtircesine kafasını sallayınca Bay M devam etti. "Beraber çalışacağın ajan da şu an buraya geliyor. İstersen onun gelişini bekleyelim. Sonrasında görevinizi açıklayacağım."

Alex, Bay M'nin fazlasıyla gizemli olmasından biraz şüphelenmişti. Bu yüzden gözlerini kısarak, "Beraber çalışacağım Ajan BİS'ten mi? Lucas ya da Kagawa ile neden çalışmıyorum?" diye sordu.

Bay M bir süre sessizce ona baktı. Konuşmaya başladığında sesi normalden biraz daha sert çıkıyordu.

"Kagawa ve Alben şu an Japonya'da çok kritik bir görevdeler. Dolayısıyla buraya gelmeleri imkânsız. Sırf bu yüzden Kuzey'in düğününe bile gelemediler. Lucas ise Rusya'da ve izinli. Ailesiyle alakalı birtakım sıkıntıları olduğu için süresiz izne ayrıldı. Seni bu göreve tek başına gönderemeyeceğim için, BİS Genel Merkezi'nden yardım istedim. Onlar da bana birisini önerdiler."

Bay M sözlerini bitirdiğinde Alex tam o kişinin kim olduğunu soracaktı ki, kapının açılmasıyla konuşmaktan vazgeçti.

"Hoş geldin, kızım."

Alex sırtı kapıya dönük oturduğundan, içeriye giren kişiyi görememişti. Ama nedense içinde uğursuz bir his dolanıyordu.

"Teşekkür ederim, Metin Amca."

Alex kapıdan giren kişinin sesini duyar duymaz o kadar hızlı bir şekilde ayağa fırlayıp arkasını döndü ki, biraz daha zorlasa kendi ekseninde bir tur atması işten bile değildi.

"Julie?"

"Alex?"

Julie yeşil gözlerini Alex'in kehribar rengi gözlerine dikmişti. Bir an sonra kaşlarını çatıp, soran bakışlarını Bay M'ye çevirdi.

Bay M konuşmaya başlamadan önce, Julie'ye Alex'in hemen yanındaki sandalyeye oturmasını işaret etti. Onunla birlikte Alex de tekrar yerine oturmuştu.

"Evet, çocuklar... Eminim ikiniz de şu an neden burada olduğunuzu merak ediyorsunuzdur," diyerek söze giren Bay M'yi çatık kaşlarıyla izleyen Julie ve Alex'e bakılırsa, zorlu bir konuşma olacağa benziyordu. Bay M derin bir nefes alarak sözlerine devam etti. "Örgütün çekirdek yapısı ile ilgili önemli birtakım bilgilere ulaştık. Bu bilgilerin ışığında ilk olarak İngiltere'de bir araştırma yapılması gerekiyor. Bu görev fazlasıyla tehlikeli olduğu için de iki ajan görevlendirmeye karar verdik." Bay M bu noktada durup ikilinin ifadesiz yüzlerine baktı. Sabrı taşmaya başlamıştı artık. Sonunda kaşlarını çatarak ağzındaki baklayı çıkardı. "Uzun lafın kısası, yarın ikiniz birlikte İngiltere'ye

gideceksiniz ve Londra'da bir araştırma yapmaya başlayacaksınız."

Alex ve Julie bu karara aynı anda aynı tepkileri verirken, Bay M bu iki inatçı keçiyi ikna etmek için plan kurmaya başlamıştı bile.

"Hayır!"

"Hayır!"

"Bu ukala hıyarla değil İngiltere'ye gitmek, şuradan şuraya bir adım bile atmam!"

"Bu yalancı cadıyla hayatta göreve çıkmam!"

"Yalancı sensin, Alex! Ağzını topla!"

"Git başımdan, Julie! Bela mısın kızım sen benim başıma?"

Alex ve Julie itiraz etmek için saçmalarken, Bay M bir süre onları izledi. Ancak iş iyice sokak ağzına taşmaya başladığında, özellikle de Julie biraz sonra Alex'i parçalayacakmış gibi göründüğünden, Bay M olaya el atmanın zamanı geldi diye düşünerek elini sertçe önündeki masaya vurdu. Bu sesle birlikte aynı anda susan iki çatlak, dikkatli bir şekilde ona döndü.

"Bu kadar yeter! İkiniz de yetişkin insanlarsınız! Çocuk gibi kavga etmeyi bırakın!"

Bu çıkış üzerine Alex ve Julie somurtarak arkalarına yaslanınca, Bay M derin bir nefes aldı. Bazen dünyanın en zeki insanlarının bu kadar inatçı ve mızıkçı olmalarına gerçekten de hayret ediyordu.

"Alex! Bu görevi kabul etmezsen, seni hemen şimdi BİS'ten ihraç ederim. Ve sen Julie! Bir daha asla robotlarına el süremezsin!"

Bay M'nin tam on ikiden vurduğunun bir işareti olarak iki koca bebeğin yüzünde oluşan somurtuk ifade, biraz sonra ikisinin de bu görevi seve seve kabul edeceğinin açık birer kanıtıydı.

"Ben resmî bir BİS ajanı bile değilim ki!"

Julie elindeki en güçlü kozu kullanınca, Bay M ona kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

"Julie, sen BİS ile anlaşma imzaladığında, bir ajanın geçtiği tüm eğitimlerden geçip ajanlık sertifikası almadın mı?"

Genç kadın, Bay M'nin bu tespitine kaşlarını çatarak karşılık verdiği sırada Alex de onu sanki ilk defa görüyormuş gibi inceliyordu.

"Evet aldım, efendim."

Julie sanki dünyanın en prestijli ajanlık eğitimlerini başarıyla tamamlamış birisi gibi değil de, daha çok ıslak toprakta solucan yemiş birisi gibi konuşunca, Alex kadınların gerçekten anlaşılması zor yaratıklar olduğundan bir kez daha emin oldu. Yıllar önce ajanlık eğitiminden geçerken, çok güçlü olduğunu düşündüğü birçok erkek kolayca elenerek resmî ajanlık seviyesine çıkamamışlardı. Yanında duran ve yalnızca varlığıyla bile Alex'i baştan çıkaran bu kadının o eğitimlerden geçmiş olması gerçekten de takdire şayandı.

"O zaman sorun yok. Yarın ikiniz birlikte İngiltere'ye gideceksiniz. Julie, Kate biraz sonra sana ajan saatini getirecek. İkinize de görevleri bu saatler aracılığıyla bildirilecek. Sormak istediğiniz herhangi bir şey yoksa gidebilirsiniz."

Bay M elini sallayarak onları kışkışlayınca, Julie ve Alex'in gitmekten başka çareleri kalmamıştı. Birbirlerine ölümcül bakışlar fırlatarak aynı anda kapıya yöneldikleri sırada, arkalarından gelen sesle geriye dönmek zorunda kaldılar.

"Ve çocuklar, lütfen birbirinizi öldürmemeye çalışın!"

Bay M'nin bu uyarısının ardından, birbirlerine gözlerinden kıvılcım çıkararak bakan Alex ve Julie, tek kelime etmeden odadan ayrıldılar.

"Gerçekten de büyük bir günah işlemiş olmalıyım!"

Julie ayaklarını yere vura vura koridorda ilerlemeye başlayınca Alex de kendine daha fazla hâkim olamadı.

"Hadi sen büyük bir günah işledin diyelim... Benim suçum neydi peki?"

Alex, sinirli bir şekilde kafasından dumanlar çıkararak giden Julie'nin bir anda zınk diye durup ona dönmesiyle kaşlarını daha da çattı.

"Senin suçun ne miydi? SUÇUN NE MİYDİ? Senin günah işlemediğin bir salise bile var mı ki şu hayatta?" Julie resmen sinirden köpürerek bağırmıştı. Alex umursamazca omzunu silkince, genç kadın sanki ona tekme tokat girmemek için iradesini zorluyormuşçasına dişlerini sıktı. "Bana bak, Alex Cavendish! Dua et robotlarımı çok seviyorum. Yoksa değil seninle bir göreve çıkmak, günahımı dahi seninle aynı odaya koymazdım! Sen benim günahlarımı bile kirletirsin!"

Alex, onun suçlayıcı konuşmaları karşısında daha fazla sessiz kalamadı. Hızla Julie'ye yaklaşıp burnunun dibine girerek gözlerini gözlerine dikti.

"Asıl sen kendine bak, Julie Thompson! En başından beri beni kandıran sendin!"

Julie hiç de suçlu görünmeyerek alayla gülümsedi.

"Sen aptalsan benim suçum ne? Bir de zekiyim diye geçinirsin."

Julie'nin bu alaycı tavrı karşısında iyice çileden çıkan Alex, gözleri sinirden giderek koyulaşırken dişlerinin arasından konuşmaya başladı.

"Beni kandırmanın cezasını çekeceksin, Julie. Hem de sana öyle çok acı çektireceğim ki, bir daha değil beni kandırmayı düşünmek, bana saati söylerken bile korkacaksın!"

Julie bu tehdit karşısında bir nebze bile etkilenmediğini gösterircesine alayla kaşlarını kaldırdı ve aynı sert tavırla cevap verdi.

"Sen öyle san, Alex Cavendish! Asıl sen bir gün benim önümde öyle bir diz çökeceksin ki, o gün sana tepeden bakıp acınası haline güleceğim!" dedikten sonra bir hışımla arkasını döndü ve ayaklarını yere vura vura uzaklaşmaya başladı.

Alex ise olduğu yerde durmuş, Julie'nin neredeyse tüm bacaklarını açıkta bırakan şortuna dik dik bakıyordu. Bu lanet kadın bu kadar kısa giyinmek zorunda mıydı?

***

Julie eşyalarını hazırladıktan sonra, sinirini biraz olsun atabilmek için havuza gitmeye karar verdi. Alex, ömür boyu nefret edeceği tek adam, bir şekilde yine hayatını mahvetmeyi başarmıştı. Lanet olası adamla birlikte tamamlaması gereken bir görev vardı ve bu görevin ne kadar süreceği bile belli değildi. Bunu düşündükçe cinleri tepesine çıkıyor, bir daha da hiç aşağıya inmek istemiyorlardı.

Kendi kendine küfür ederek havuza giderken, aniden önüne çıkan bir adam irkilerek geriye sıçramasına neden oldu.

"Zack! Ödümü kopardın!"

Julie deli gibi atan kalbinin ritmini yavaşlatmaya çalışırken, Zack ona bakıp sırıtıyordu. Bir anda onu kucaklayıp kaldırdı ve bez bebek gibi havada sallamaya başladı.

"Jane! Seni çok özledim!"

Her ne kadar bu hareketten dolayı başı dönse de Julie gülümsedi. "Ben de seni özledim, Zack."

Sesindeki samimiyet karşısında genç adam onu fazladan bir tur daha döndürdü. Zack tam Julie'yi bırakacakken, arkalarından gelen bir hırlama ikisinin de dikkatinin oraya kaymasını sağladı.

"Alex!"

Zack'in yüzündeki sırıtış daha da genişlerken, Julie çoktan somurtmaya başlamıştı.

"Zack!" derken Alex'in sesindeki hırlama tınıları konumunu koruyordu ve bu durum–sanki mümkünmüş gibi–Zack'in daha da fazla sırıtmasına neden olmuştu.

"Jane gelmiş, gördün mü?"

Zack'in sesinden yansıyan heyecan, Alex'i daha da çok sinirlendirmiş gibiydi. "Sanırım Julie demek istedin!" Alex bunu Julie'ye bakarak söylemişti.

Zack olanları anladığında kahkahayı patlattı. "Demek sonunda öğrendin ha?"

Alex, Zack'in bu sözüyle gözlerini ona çevirdi. Öldürücü bakışları adeta genç adamı delip geçiyordu. "Sen biliyor muydun?" derken en ünlü cellatlara bile taş çıkartacak kadar ürkütücü gözüküyordu. Neyse ki bunun Zack'in üzerindeki etkisi bir nötronun atom üzerindeki etkisi kadardı. Yani sıfır.

"Elbette biliyordum, dostum. Olaydan haberdar olmayan bir tek sen kalmıştın."

Zack tekrar kahkaha atmamak için kendini sıkarken, Alex de ona tekme atmamak için kendini zorluyor gibi görünüyordu.

"Peki sevgili dostum, aranızda hiç kimse bana da söylemeyi akıl edemedi mi?"

Alex yüzeyde sakin ancak derinlerde bir alev topu gibi her an patlamaya hazır olduğunu belli eden sesiyle konuşunca, Zack kahkahasına engel olamadı. Julie ise o sırada Alex'in Zack'in ilk neresine vuracağı konusunda tahmin yürütüyordu. En güçlü aday çenesiydi.

"Dostum! O zaman hiçbir eğlencesi kalmazdı ki!"

Zack'in gülmekten gözlerinden yaş gelirken, Alex biraz sonra çenesini kıracakmış gibi dişlerini sıkıyordu. Evet, çene en uygun noktaydı.

"Yemin ederim Zack, bir gün tüm bunların hesabını çok acı vereceksin!"

Alex artık yüzeyde bile sakin olmayan sesiyle konuştuktan hemen sonra onun üzerine atladı ve iki koca bebek birlikte yere yuvarlandılar. Zack gülmeye devam ederken, bir yandan da arkadaşının yumruklarından kurtulmaya çalışıyordu. Julie'nin tahminleri doğru çıkmıştı. Alex direkt çeneye çalışıyordu.

"Hiç sanmıyorum, dostum! Belki bir gün hepimiz doksan yaşımıza geldiğimizde olabilir."

Alex bu sözlerin üzerine Zack'in suratına bir tane geçirdi. Genç adamın yüzündeki gülümseme nihayet silinmişti.

Zack, "Bu acıttı ama!" dedikten hemen sonra hızla Alex'e doğru hamle yaptı.

Julie ise ellerini beline koymuş, ayaklarını ritmik bir şekilde sallayarak otuzlu yaşlarında– fakat görünen o ki, ruhları henüz on üç yaşını geçememiş–boş zamanlarında ajanlık yapan, iri yarı iki adamın boğuşmasını izliyordu. Bir süre sonra onlara bakmaktan sıkılan Julie, "Eee, yeter artık! Ben havuza gidiyorum!" diye bağırıp hızlı adımlarla havuzun bulunduğu tarafa doğru ilerlemeye başladı.

Julie'nin bu çıkışından dolayı dikkati dağılan ve ona bakan Alex, bikinisinin altından belli olan poposunun görüntüsüyle bir an duraksayınca, Zack tarafından ağır bir darbeyle ödüllendirildi.

"Kahretsin!"

Alex kaşlarını çatıp ayağa kalkınca, Zack ona bakıp sırıttı.

"Bu kadarcık bir yumruğa kahretsin diyorsan, yaşlanmaya başlamışsın demektir, dostum."

Alex ona dik dik bakıp, "Ben ona kahretsin demiyordum, Julie'nin o bikiniyle havuza gitmesine kahretsin diyordum," diye yanıtladı. Hemen ardından arkasını dönüp biraz önce Julie'nin gittiği yöne doğru ilerlemeye başladı. Arkası dönük olduğu için Zack'in yüzündeki manidar gülümsemeyi görememişti. Görseydi muhtemelen biraz önceki kavgaları yeniden alevlenebilirdi.

***

Julie havlusunu ve terliklerini bir kenara koyup kendini havuzun ılık suyuna bıraktığında, bir nebze gevşediğini hissederek gülümsedi. Hayat Alex'e rağmen güzeldi.

"Selam, Jane!"

Julie robot ismini söyleyenin kim olduğunu anlamak için kafasını çevirince, Serkan'ın ona doğru yüzdüğünü gördü. Anlaşılan adam Ferrari'sinin yasını kısa tutmuştu. Neyse ki Serkan onun robot olduğunu bilmiyordu. Çünkü bu bilgi yalnızca ajanlara verilmişti ve Serkan bir ajan değildi. Jane'in insan olduğunu zannediyordu. Yoksa havuzda onu yüzerken görmüş olması sorun teşkil edebilirdi.

"Selam, Serkan."

Julie genç adama doğru dönüp gülümsedi. Tam Serkan da gülümseyerek ona doğru yaklaşıyordu ki, gözü genç kadının arkasındaki bir noktaya takıldı ve birden dönerek hızla uzaklaşmaya başladı. Neler olduğunu anlamak için Julie'nin arkasını dönüp bakmasına gerek yoktu. Bu yüzden bakmadı ve yüzmeye devam etti. Birkaç saniye sonra havuzda meydana gelen hareketlilik ister istemez gerilmesine neden olmuştu.

"Bakıyorum Bay Ferrari Enzo seni terk etmiş."

Alex'in alaycı sesi hemen kulağının dibinden gelince, arkasını dönüp sinirli gözlerle adama baktı. "Bir erkeğin beni terk etmesi imkânsız! Çünkü hiçbir erkek beni elde edebilecek kadar gelişmiş değil."

Alex, Julie'nin bu cevabı karşısında kendini beğenmiş bir şekilde kaşlarını kaldırdı. "Sevgilim, anlaşılan henüz doğru erkekle karşılaşmamışsın."

Alex ukala bir şekilde gülümseyince Julie kaşlarını daha çok çattı. "Kendini beğenmiş pis domuz!"

Julie'nin ağzından homurtuyla karışık çıkan bu sözler karşısında Alex kahkahalarla gülmeye başladı.

"Bir bayanın ağzına küfür hiç yakışmıyor demek istiyorum ama seninkinde ilginç bir şekilde seksi duruyor." Alex'in etkileyici sesi Julie'nin ılık havuz suyunda titremesine neden olmuştu. "Başka ne senin ağzında seksi dururdu bilmek ister misin?"

Alex bunları Julie'ye daha fazla yaklaşarak neredeyse fısıltı halinde söylemişti ve bu durum cümlenin anlamını yüz seksen derece değiştiriyordu.

"Benim ağzımda senin dışında her şey seksi durur!" diyen Julie arkasını dönüp hızla uzaklaştı.

Bu cevap karşısında gülümsemesi derinleşen Alex de onu takip etmeye başladı. Julie havuzun kenarına gelip sudan çıkarken Alex keyifle onu seyrediyordu.

"Benim ağzımda da senin dışında her şey çok sönük durur, Julie. Seni ölesiye öperdim. Vücudunda dudaklarım tarafından dokunulmadık bir nokta bile bırakmadan yukarıya doğru ilerlemeye başlardım. Ta ki... Ah!"

Alex kafasına denk gelen bir terlik yüzünden susmak zorunda kalmıştı. Terliği başarılı bir şekilde fırlatmış olan Julie, havlusunu eline alıp ateş çıkaran gözlerini ona dikti.

"Zevzek zevzek konuşma, Alex! Buraya rahatlamaya gelmiştim ancak sayende daha çok gerildim. Bu numaralarını onlardan etkilenen kadınlara sakla, çünkü benim midemi bulandırmaktan başka bir işe yaramıyor!"

Julie ıslak vücuduna harika bir şekilde yapışmış olan siyah bikinisiyle arkasını dönüp giderken, mükemmel bir manzara sunduğunun farkında değildi. Alex ise onun aksine, gerginliğini çoktan üzerinden atmış bir şekilde arkasından bakarak gülümsüyordu.

***

"Koltukları değiştirmek mümkün değil mi?"

Julie VIP kontuarında durmuş, görevli kadından uçaktaki koltuğunu değiştirmesini isterken hafifçe sesini yükseltmişti. Kadınsa tedirgin bir şekilde baktıktan sonra olumsuz anlamda başını sallamak suretiyle Julie'nin tüm hayallerini yıkmıştı. Hayallerin yıkılması bu kadar kolay olmamalıydı. Kendini amcasının annesine tecavüz ettiğini öğrenen Küçük Emrah gibi hissederken, görevli bariz gerçeği sesli olarak dile getirdi. Julie

ise bu sırada Masal sayesinde artık Küçük Emrah'ı bile bildiğini düşünerek kaşlarını çattı. Türk kültürünü belki de biraz fazla araştırmıştı.

"Üzgünüm, hanımefendi. Sizin biletleriniz özel olduğu için koltuk numaranızı değiştirmemiz imkânsız."

Julie, kadının olumsuz cevabı üzerine bir süre daha ona baktıktan sonra derin bir nefes aldı ve kaderine yenilmiş bir şekilde VIP bekleme odasına geçerek boş bir masa aramaya başladı. Ama o an sanki tüm Türkiye VIP biletle yurt dışına gidiyormuş gibi bütün masalar doluydu. Bir tanesi hariç! Ona bakıp çapkınca sırıtan lanet Alex'in olduğu masada boş bir tane sandalye vardı. Julie, nazik bir el hareketiyle onu masasına davet eden Alex'e kötü bakışlar atıp, bir hanımefendiye hiç yakışmayacak şekilde orta parmağını gösterdi. Sonra da arkasını dönüp normal bekleme yerlerine doğru ilerlemeye başladı.

"Egoist pislik! Ona mecbur kalacağımı düşünüyorsa çok yanılıyor! Alex'e minnettar kalacağıma, kendimi uzay boşluğundan atmosfere bırakırım daha iyi!" diye söylenirken bir yandan da boş yer aramaya başlamıştı. Sonunda gözüne boş bir koltuk ilişti. Hızla oraya doğru ilerleyip kimse kapmadan koltuğa oturduğunda, kendini İkinci Dünya Savaşı'nın kazanılmasına yardım etmiş bir kahraman gibi hissetti. Kendi kendine gülümseyerek çantasından bir motor dergisi çıkardı. Okumaya başlayacağı sırada yan tarafındaki bir hareketlilik dikkatini çekti ancak ilgilenmemeye karar vererek dergisine gömüldü. Tam en son çıkan motorların test sonuçlarının karşılaştırmalarını okurken, birden tüylerinin diken diken olduğunu hissederek yan tarafına baktı ve küçük dilini yuttu.

"Lanet olasıca, burada ne işin var?"

Alex gözlerini dikmiş ona bakarken, bir yandan da yerinde rahatsızca kıpırdandı.

"Halkın arasına karışmaya karar verdim."

Alex her ne kadar umursamaz görünse de, Julie onun ciddi olduğunu fark etmişti. Bu kadar ciddiyet Alex Cavendish için

fazlaydı. Bu yüzden Julie kendini fazlasıyla gergin hissetmeye başladı.

"Dalga geçme, Alex! Ciddi bir şey olduğu belli."

Julie çıkışınca Alex derin bir nefes aldı ve sanki onu öpecekmiş gibi kulağına eğilip fısıldamaya başladı. "Sanırım biraz önce tanıdık birilerini gördüm. Fakat bu tanıdık, pek karşılaşmak istemeyeceğin türlerden."

Julie hem duydukları, hem de Alex'in dudaklarının tenine bu kadar yakın olması yüzünden ürperirken, inceleyen gözlerle etrafına bakmaya başladı. "Hangisi?" diye sordu kısık bir sesle. Alex kolunu arkasına uzatıp onu omuzlarından tutarak kendine çekince aniden gerildi.

"Şşş! Sakin ol. Normal davranmalıyız."

Julie, Alex'in bu uyarısıyla biraz gevşemeye çalıştı. Ne yazık ki o lanet adam bu kadar yakınındayken, üstelik fazlasıyla sert ve aynı zamanda fena halde erkeksi kokarken bunu başarmak çok zordu. Nihayetinde o bir robot değil insandı ve hormonlar denen bir durum vardı, değil mi?

"Kim olduğunu bana göster." Julie ısrarla düşmanlarının kimliğini öğrenmeye çalışıyordu, çünkü aklını Alex'in çıplak ve kaslı görüntülerinden uzak tutmasının tek yolu buydu. Alex yeniden ona doğru eğilirken yanlışlıkla Julie'nin göğsüne sürtündü. Julie bu teması görmezden gelmeyi çok isterdi. Gerçekten isterdi. Fakat ne yazık ki tüm vücudu ayaklanmışken bunu başarmak fazlasıyla zordu.

"İşte tam şurada, kapının hemen yanında duruyor."

Alex'in dudakları tenine temas ettiğinde Julie çoktan bitkisel yaşama geçmenin ilk aşamasına gelmişti. Tüm vücudu alev alev yanarken, kendini zorlayıp genç adamın işaret ettiği yöne bakmaya çalıştı. Vücudundaki arzudan dolayı neredeyse görüşü bile bulanıklaşmıştı. Sonunda biraz kendine gelip Alex'in işaret ettiği şeyi görünce okkalı bir küfür savurup hışımla yerinden fırladı.

"Seni pislik! Ne hakla beni kandırmaya çalışırsın? İşaret ettiğin kişi Hatice Teyze'den bile yaşlı ve muhtemelen mamutları gören son insan unvanını gururla taşıyor!"

Alex genç kadının sinirden kıpkırmızı olmuş suratına bakıp sırıtırken, Julie bu manzara karşısında daha da çok sinirlendiğini hissetti ve eline geçen ilk şeyi adamın kafasına fırlattı. Yani yaklaşık olarak küçük bir valiz boyutlarında olan ve içinde çeşitli devre elemanları bulunan el çantasını... Çanta Alex'in kafasına oturup *tak* diye bir ses çıkarınca, Julie adamın kafasının bir kutu transistor ile haşır neşir olduğunu anladı. Bu duruma kıkırdamamak için kendini zor tutan Julie'nin aksine Alex, biraz sonra söz konusu transistörleri elektronik cehennemine göndermek istiyormuş gibi görünüyordu.

"Bu çantanın içinde ne taşıyorsun sen?"

Alex'in kükremesi o an bekleme salonunda bulunan herkesin tedirgin bir şekilde onlara bakmasına neden olunca, Julie cevap vermeden başka bir yere geçmek için hareketlendi. Alex tam ayağa kalkıp kadının kolunu tutacakken, içeride yankılanan anons ikisinin de dikkatini dağıttı.

"İstanbul - Londra uçağımız yolcu alımına başlamıştır..."

Julie ona bir kez daha pis bir bakış attıktan sonra, pasaportunu ve biletini çıkarıp kapıya doğru ilerlemeye başladı. Alex için kadını takip etmekten başka çare kalmamıştı.

***

Julie uçakta geçen dört saat boyunca, uyuyor numarası yaparak Alex'le muhatap olmamayı başarmıştı. Ama Londra'ya iner inmez saatlerine gelen görev bilgileri onu daha fazla görmezden gelemeyeceğinin habercisi gibiydi.

"İlk görevimiz belli oldu. Bu akşam saat on birde Londra'nın en ünlü gece kulüplerinden birisi olan Fabric'e gitmemiz gerekiyor. Orada Montrose Dükü'nün oğlu James Graham'la buluşacağız. Graham sayesinde de İngiltere'nin en zenginlerinden birisi olan Hint asıllı Lakshimi Mittal ile tanışacağız. BİS

adamın çekirdekle bir ilgisi olabileceğini düşünüyor. Bu yüzden ona olabildiğince fazla yaklaşmalıyız."

Alex görevin detaylarını anlatırken, Julie onu ciddiyetle dinliyordu. İngiltere'de kalacakları otele giriş yapmışlardı ve yan yana olan odalarına geçmeden önce Alex, Julie'yi durdurup ona detayları anlatmaya başlamıştı.

"Şu an saat dokuz. On buçuk gibi otelden ayrılmalıyız. Hazırlanmak için bir buçuk saatin var, Julie. Umarım bu süre senin için yeterlidir."

Alex kadınların geç hazırlanmalarıyla ilgili o klişe üzerinden onu sinir etmeye çalışıyordu. Fakat Julie bunu yutmayacaktı ve elbette onun lafının altında kalacak değildi.

"Bu süre içinde hazırlanmak bir yana, bardan bir adam kaldırıp sevişebilirim bile."

Adamın kaşları çatılıp alnında bir damar atmaya başladığında, Julie de zevkten dört köşe olmak kavramına yeni bir vizyon kazandırıyordu. Nitekim Alex onu kolundan tutup kendine yaklaştırınca, Julie amacına ulaştığından emin oldu.

"Eğer canın çok sevişmek istiyorsa, ben sana zevkle yardımcı olurum. Boşuna bardan adam aramana gerek yok."

Alex bunları ilginç bir şekilde yalnızca gözlerinin içine bakarak söylemişti. Adamın bakışlarının dudaklarına ya da göğüslerine kaymamasına şaşıran Julie, yirmi sekiz senedir becerememediği şeyi yapmakta yine başarısız oldu. Yani çenesini tutmakta!

"Hayret, ekselansları! Bu teklifi yaparken yalnızca gözlerime baktınız. Vücudumun başka taraflarına bakmadınız."

Julie, Alex'in biraz önceki çıkışından hiç etkilenmemiş gibi alaycı bir şekilde konuştuğunda, adamın yüzünde oluşan ancak gözlerine ulaşmayan gülümseme pek de hayra alamet değildi.

"Tatlıyı en sona saklıyorum da o yüzden," dedikten sonra dudaklarını Julie'nin dudaklarına kapatan Alex, onu ilk öptüğünde hissettiği şeyi yeniden hissetti. Dünya yaklaşık beş milyar yıldır sapmadan döndüğü ekseninden kaymış, Alex yıldızlara

yaklaşmıştı. Julie ise artık Samanyolu galaksisinde olmadığından emindi. Beyni giderek bulanmaya başlarken, yalnızca dudaklarındaki hisse yoğunlaşmıştı. Tüm vücudu, sanki tek bir noktaya odaklanmış gibi, daha fazlasını istemekten başka işlev göremez hale gelmişti. Nefessiz kalana kadar öpüştüler.

En sonunda ayrıldıklarında Julie'nin gözleri orman yeşiline dönmüştü; Alex ise o kadar sert görünüyordu ki, bir graniti bile parçalayabilecek gibiydi.

"Kahretsin!"

"Kahretsin!"

İkisi de aynı anda aynı şeyi söyleyince, dik dik birbirlerine baktılar. Nefes nefese oldukları için ikisinin de göğüsleri ritmik bir şekilde kalkıp iniyordu.

"Bir daha bunu yapmaya cesaret etme, Alex!"

Julie, ilk kendine gelen taraf olmuştu. Sinirle konuştuktan sonra hışımla arkasını dönüp odasına girdi ve kapıyı sertçe kapattı. Alex ise bir süre daha orada öylece dikilip, karman çorman olmuş aklının biraz olsun yerine gelmesini bekledi. Aklı yerine geldiğindeyse, İngilizce ve Türkçe bildiği tüm küfürleri sıralayarak odasına girdi ve en az Julie kadar sert bir şekilde kapısını kapattı. Hemen yan tarafındaki odada kapıya arkasını yaslamış ve yere çökerek başını ellerinin arasına almış Julie'nin bu sesle irkildiğinden haberi bile olmamıştı.

***

Alex saat tam 22:32'de sinirle Julie'nin kapısına vurmaya başlamıştı.

"Julie!"

Alex'in sinirli sesi Viktoryan tarzda döşenmiş otelin koridorunu bile inletirken, Julie'nin odasından çıt çıkmıyordu. Alex, kadının gerçekten de bardan bir adam bulup sevişmiş olması ihtimalini düşündükçe küplere biniyordu. Bunun neden bu kadar umurunda olduğunu ise düşünmek istemiyordu. O sadece önemli bir görevde oldukları için laubaliliğe tahammül

edemiyordu o kadar! Alex o adamı eline geçirirse atomlarına kadar parçalayacaktı!

"Julie!"

Alex artık kapıyı kıracak kadar şiddetli vurmaya başlamıştı. En sonunda kaşları çatık bir şekilde kapıyı açan Julie, yumruğu tam kapıya vurmak üzereyken havada asılı kalan, ağzı da bir karış açık Alex'le karşılaşınca kaşlarını daha da çattı.

"Ne var, Alex?"

Julie üzerine mükemmel oturan simli, parlak siyah bir elbise giymişti ve süper mini eteğiyle çok çekici görünüyordu. Elbisenin dekoltesi önden dökümlüydü ve ince ip askıları her an kopacakmış ya da yana kayıp sıyrılacakmış gibiydi. Saçları dolgun bukleler halinde yüzünün çevresinden dökülüyordu ve siyah göz makyajı ile o kadar seksi görünüyordu ki, Alex onu gördüğü anda kendini kaybetmişti. Özellikle de Julie'nin kırmızı ruj sürülmüş dolgun dudaklarına bakarken. Alex hâlâ gördüğü manzara karşısında kendini toparlayamamışken, Julie'nin sert çıkışı beynine bir nebze oksijen gitmesini sağlamıştı.

"Sana 22:30'da hazır olmanı söylemiştim, Julie! Saat..." dedikten sonra kolunu kaldırıp saatine baktı. Diğer elinin işaret parmağıyla saatine vururken, sanki Julie bir saat geç kalmış gibi "Tam olarak 22:33!" dedi. Julie suratına boş bir ifadeyle bakınca da, huysuz bir keçi gibi yerinde huzursuzca kıpırdandı.

"Tamam, hazır olmak üzereyim. İki dakika içeride bekle lütfen."

Bu defa Julie kendinden beklenmedik bir olgunluk göstererek bağırmamıştı. Buna rağmen Alex, Masal'ı Kuzey'e vermek istemeyen Necati Amca'nın bile kıskanacağı kadar huysuz görünüyordu. Aynı huysuzlukla içeriye geçtiğinde, açık kalmış valizin içindeki ipekli ve dantelli şarap kırmızısı iç çamaşırlarına gözü takıldı. Bu kadın bu çamaşırları kimin için almıştı Tanrı aşkına?

"Silah aldın mı?"

Alex aklını biraz olsun Julie'den ve onun seksi iç çamaşırlarından uzaklaştırmak için bu soruyu sormuştu. Ancak Julie'nin ona bakıp seksi bir şekilde sırıtmasından başının dertte olduğunu anlamasa bile, ince topuklu ayakkabılarının bileklerini sardığı narin ayağını önündeki sehpaya koyup eteğini sıyırmaya başladığında, bir şeylerin kesinlikle yanlış olduğundan emindi.

"Silah derken tam olarak ne kastettiğine bağlı."

Julie hafif öne doğru eğilerek saçlarının yüzüne daha çok dökülmesine sebep oldu. Bu şekilde çok daha gizemli ve seksi bir görünüme bürünmüştü. Sanki daha fazla seksi görünmesi mümkün olabilirmiş gibi! Hemen ardından eteğini biraz daha sıyırdı ve böylelikle üst bacağının iç tarafına siyah bir bantla yapıştırılmış, son derece hafif ancak doğru kullanıldığında çok ölümcül olabilecek bıçağı ortaya çıkardı. Alex bu görüntü karşısında yutkundu. O bıçağın yerinde olmak için neler vermezdi.

"Sanırım şu an bir bıçak olmayı tercih ederdim." Bıçak kadının bacağının o kadar seksi bir noktasında duruyordu ki, Alex düşüncelerini dile getirmekten kendini alıkoyamamıştı.

"Doğru yolu bulduğunu görmek ne kadar da güzel, Alex. Eminim bir bıçak olarak, insan olarak sağladığından çok daha fazla yarar sağlarsın."

Julie yeniden doğrulup bacağını sehpadan indirirken, Alex onu engellememek için kendini zor tuttu.

"Çok konuşuyorsun, Julie. Daha fazla konuşmaya devam edersen, ağzını kapatmanın binbir türlü zevkli yolunu denemeye başlayacağım."

Alex'in fazlasıyla sakin sesi, elması bile kesebilecek kadar ince bir sertliğe sahipti ve Julie şansını daha fazla zorlamamaya karar verdi. Küçük parlak çantasını eline alıp "Hadi o zaman çıkalım," diyerek yürümeye başladı. Son anda aklına gelmiş gibi aniden arkasını dönünce, Alex'in derin sırt dekoltesine dik dik baktığını görüp gülümsedi. "Peki, sen yanına silah aldın mı?" Julie ateşle oynadığını biliyordu. Yine de bu soruyu sormaktan

kendini alamamıştı. Alex ona bakıp yamuk bir şekilde gülümseyince, Julie tüm vücudunu ateş bastığını hissetti.

"Elbette aldım ancak şimdi sana silahımı gösterirsem önümüzdeki üç hafta boyunca bu odadan çıkamayız."

Julie kendi kendini *Sen kaşındın!* diye azarlayarak yeniden önüne döndü. Yıllardır pratik yapmasına rağmen bu defa kızarmasını engelleyebileceğini sanmıyordu, çünkü biraz önce içinde bir volkan patlamıştı.

***

"Neden bir motorla gitmiyoruz ki?"

Julie otelin önünde onları bekleyen Cadillac'a bakarken huysuz bir şekilde söylenmişti. Aslında başta Alex de motorla gitmeyi düşünmüştü. Ancak sonra Julie'nin elbisesinin neredeyse yok denecek seviyedeki etek boyunu görünce, aniden havanın çok soğuk olduğuna ve motorun üzerinde üşüyeceğine karar vererek arabanın hazırlanmasını istemişti.

"Çünkü ben öyle istiyorum."

Julie, Alex'e kötü kötü bakarak kollarını göğsünde birleştirdi. Alex, onunla ilk öpüştüğünden beri alışkanlık haline getirdiği gözlerini dikip bir yerlerine bakma hastalığından kurtulmak için, inatla bakışlarını o çekici dolgunluklara indirmedi.

"Ama motor hem kaçmak için daha pratik olur, hem de izini kaybettirmek için."

Kadın haklıydı. Bunu Alex de biliyordu. Ama Julie'nin bacaklarının geçtikleri her sokakta nasıl bir kaos yaratacağını düşünerek motor süremezdi. Bu yüzden en sağlıklısı arabayla gitmekti.

"Kız gibi sızlanmayı kes de bin şu arabaya. Yoksa göreve sensiz gideceğim ve Bay M bunu duyduğunda bak bakalım robotlarına bir daha el sürebiliyor musun?"

Julie'nin gözlerindeki düşman tavırlar Alex'in neşesinin biraz olsun yerine gelmesini sağlamıştı. Ona bakıp sırıttıktan sonra arabaya binen Alex, yaklaşık üç saniye sonra yolcu kapısının açılıp Julie'nin arabaya bindiğini görünce kahkahayı

basmamak için kendini zorladı. Her ne kadar Julie'yi sinir etmekten zevk alsa da, bir kadını çileden çıkarmaması gerektiğini bilecek kadar da aklı başındaydı.

Arabada geçen on beş dakika boyunca ikisi de konuşmamıştı. Fabric'in önünde durduklarında, Alex şaşırtıcı bir hızla Julie'nin kapısının önüne gelmişti. Julie bu olanlara bir anlam veremeyerek kaşlarını çatınca, Alex de ona aynı şekilde karşılık verdi.

"Senin derdin ne?"

Julie şüpheli gözlerle onu süzerken, Alex gayet profesyonel bir biçimde bakıp omzunu silkmekle yetindi. Bazen erkekleri anlamak cidden çok zor olabiliyordu. Alex arabanın anahtarını valeye teslim ettikten sonra, Julie'yi elinden tutarak sürüklemeye başladı. Julie gece kulübünün kapısına geldiklerinde neredeyse küçük dilini yutacaktı. Burada neler oluyordu?

"Bu da neyin nesi?"

Julie şaşkınlıktan kocaman açılmış gözleriyle kulübün önündeki yaklaşık bir kilometreyi bulan kuyruğu işaret edince, Alex ona bakıp "Fabric'te normal bir gün işte," diye cevap verdi.

"Bu insanlar çıldırmış olmalı!"

Julie gördüklerine inanamayarak gözlerini kırpıştırıyordu ve küçük bir kız gibi dudakları hafif aralık kalmıştı. Kırmızı rujlu dudakları... Alex daha önce kırmızı rengin bu kadar ilgi çekici olduğunu düşünmüş müydü, hiç hatırlamıyordu. Şu anda ise boğaların kırmızı gördüklerinde neler hissettiğiyle ilgili derin empatik düşüncelere sahipti. Alex tıpkı bir boğa gibi kaşlarını çatarak, hâlâ şaşkınca kuyruğa bakan Julie'yi çekiştirmeye başladı. Ona ayak uyduran Julie, tüm o kuyruğu geçerek kulübün girişine geldiklerinde, Alex'in kapıdaki korumaya "Selam, Jack!" demesini hayretle izledi. Daha da şaşırtıcı olanıysa, kuyruktaki insanlara yiyecekmiş gibi bakan Jack isimli korumanın Alex'i görünce gülümsemesiydi. Bu adamın etkileyemeyeceği bir insan tanesi var mıydı?

"Merhaba, ekselansları."

Ah, tabii ya! Adam bir dükün oğluydu ve aristokrasinin göbeğinde olmaları da bu etkinin en yüksek seviyelerde yaşanmasına neden oluyordu.

"Bu akşamki parça da iyiymiş."

Adam pis bakışlarını üzerinde gezdirince, Julie bacaklarının arasına bir tane tekme atmak istedi. Hatta tam bu isteğini gerçekleştirecekti ki, Alex ondan önce davranıp buz gibi bir sesle "Bu akşamkini karıştırma Jack ve daha fazla konuşup hayatını riske atmadan defol!" dedi.

Adam önce Alex'e, ardından Julie'ye şaşkınca baktıktan sonra, bir adım geri çekilip yolu açtı. Alex kaşları çatılmış bir halde Julie'yi sürükleyerek içeri girerken, Julie de inceleyen gözlerini onun üzerinde gezdiriyordu.

Alex ciddi bir tavırla "James ile üçüncü salonda buluşacağız!" diyerek Julie'ye döndü. Julie onaylarcasına başını salladıktan sonra çevresine bakınmaya başladı. Alex fazlasıyla garip davranıyordu. Ama Julie'nin adamın davranışından çok daha büyük sorunları vardı.

Kulübü dikkatle incelerken ortamın Orta Çağ zindanlarının daha yüksek tavanlı ve daha geniş olanlarına benzediğini düşündü. Tuğladan duvarların üzerine yerleştirilmiş renkli ışıklar, çılgınlar gibi dans eden insan topluluğunun daha da çılgın gözükmesine neden oluyordu. Kulüp üç ayrı salondan oluşuyordu ve Julie şu an birinci salonda olduklarını tahmin ediyordu. Üçüncü salona nasıl gidileceğini düşünürken, Alex çoktan harekete geçmiş, onu da çekiştirmeye başlamıştı. Geçtikleri her yerde insanlar Alex'e başlarıyla selam veriyorlardı. Ortama aşinalığına bakılacak olursa, buralarda bir hayli vakit geçirdiği belliydi.

En sonunda Julie'nin üçüncü salon olduğunu düşündüğü yere geldiklerinde, Alex duraksayıp ortama göz gezdirmeye başladı. Julie de bu sırada aynı şeyi yapıyordu ve Alex sanki aradığını bulmuş gibi duraksayınca kafasını onun baktığı tarafa

çevirdi. Loş ışıklandırmadan dolayı net olarak göremese de, Alex kadar iri bir adam onlara doğru geliyordu. Adamı dikkatle süzmeye başladı.

"Alex!"

Alex kendisine ismiyle hitap eden adama gülümseyince Julie biraz olsun rahatladı.

"Selam, James."

Alex'in bahsettiği Graham Markisi bu adam olmalıydı. Açıkçası Julie biraz daha yaşlı birisini bekliyordu. Oysa bu adam Alex'le yaşıt gibi görünüyordu. Adam Alex'le selamlaştıktan sonra, turkuaz olduklarını tahmin ettiği gözlerini Julie'ye çevirip onu baştan ayağa süzdü.

"Sen Julie olmalısın," derken sesindeki eğlence tınısı kendi can sağlığı için biraz fazla açıktı. Doğal olarak karşılığında Alex'ten bir öldürücü bakış kazandı.

"Sen de James olmalısın."

Julie unvanlarıyla hitap etmek yerine yalnızca adını söyleyince, adamın yüzündeki gülümseme daha da genişledi.

"Gerçekten çok etkileyici. İngiliz asillerine yalakalık yapmayan bir kadın... Ne kadar nadir bulunduğunun farkında mısın?" James, gözlerini Julie'den ayırmadan Alex'le konuşuyordu. Alex'e bakmadığından, alnında atmaya başlayan damardan da haberi yoktu tabii.

"Boş boş konuşma, James! İşimiz var!"

Alex'in sesi hırlamaya çok yakın çıkınca Julie olaya müdahale etme gereği duydu.

"Eminim poponuzu yalamayan birisiyle karşılaşmak sizin için ilginç bir deneyim olmuştur, James. Üzülerek belirtmeliyim ki, şu an poponuzdan çok daha önemli işlerimiz var."

Julie her zamanki hazır cevaplılığıyla konuşunca Alex sırıtmaya başladı. James ise hayranlık dolu gözlerle bir kez daha Julie'ye bakıp Alex'e döndü ve "Onu bana vermelisin. Hayatımda hiç bu kadar seksi bir şey görmedim ben," dedi.

Alex tam arkadaşına ağzının payını verecekken Julie ondan önce davrandı ve James'in kolunu tutup hızlı bir hareketle arkasına doğru büktü. Bu şekilde James'in hareket etmesini engellemiş, aynı zamanda da kolunda inanılmaz bir acı hissetmesine neden olmuştu. Ardından adamın kulağına doğru eğilerek tehditkâr bir şekilde konuştu.

"Birincisi; ben bir *şey* değilim, bir kadınım! İkincisi; eğer bu şekilde davranmaya devam edersen, biraz sonra sevdiğin organlarından birisi nedeniyle çok fazla acı çekeceksin!"

James acıyla kıvranacağına kahkahayla gülmeye başlayınca, Julie kolunu serbest bırakarak geri çekildi. Alex ise bu sırada gözlerini Julie'ye dikmiş, istemsizce "Tanrım, çok seksi!" diye mırıldanmıştı. Julie iki adamın da mazoşist olduğundan o an emin oldu.

"Alex, kesinlikle çok şanslısın." James arkadaşının omzuna vurup sesindeki hayranlığı gizlemeden konuşunca, çenesini kapatması niteliğinde uyarı taşıyan bir bakışla karşılaştı. Mesajı almış olacak ki, "Seninle tanışmak büyük bir zevkti, Julie!" dedikten sonra, biraz önceki alaycı tavrının tamamen aksine, ciddi bir şekilde bilgi vermeye başladı. "Lakshimi Mittal kendi VIP localarından birinde oturuyor. Normalde Çelik Kralı olarak biliniyor ve beş senedir İngiltere'nin en zengin adamı. BİS bana İngiltere'deki network hareketliliğini incelememi söylediğinde analiz işlemine başladım. Son iki haftada dünya üzerindeki yedi kıtadan her biriyle bağlantı kurdu. Buraya kadar şüpheli bir durum yok. Şüpheli olan kısım, adamın daha önce teknoloji ile uzaktan yakından alakasının olmaması. Bana verdiğiniz tarihten itibaren gelişen bu teknoloji merakı yüzünden, adamın incelenmesi gerektiğine karar verdim."

Onu can kulağıyla dinlemişlerdi. Julie adamı kaşlarını çatarak süzmeye başlayınca, James kadının aklındaki soruyu anlayarak o sormadan cevap verdi.

"Hayır, ben bir ajan değilim. Yalnızca BİS'e dışarıdan destek veriyorum," dedi ve Julie'ye göz kırptı.

Alex bu hareket karşısında, onu sahiplenircesine elini Julie'nin beline koydu. Sert bir sesle "Hadi o zaman, gidelim de şu Lakshimi Mittal kimmiş öğrenelim!" diyerek, Julie'yi James'in biraz önce işaret ettiği VIP localarına doğru sürüklemeye başladı.

Julie ise derin bir nefes alarak, her şeyin yolunda gitmesi için dua etmeye başlamıştı.

Bölüm 2

James, Alex ve Julie'yi Mittal'in olduğu VIP locasına soktuğunda, içeride bulunan kızlı erkekli gruptaki herkesin gözleri onlara dikildi. Grupta beş adet çakma sarışın ve üç adet de kızlara asılmaktan başka bir işe yaramadıkları belli olan adam vardı. Julie'nin Mittal olduğunu düşündüğü kişinin oturduğu koltuğun hemen arkasında, iki tane iri yarı koruma heykel gibi kıpırdamadan duruyordu. Julie yıllar önceki topluluk fobisini hatırlayınca elinde olmadan gerilmişti. Neyse ki durumu fark eden Alex, rahatlatıcı bir şekilde kolunu okşamaya başlayınca biraz olsun normale dönebildi.

"Mittal!"

James ciddi bir sesle adamın soyadını söyleyince, Mittal olduğu üzerindeki bir ton altından belli olmasa bile, kahverengi ten rengi, simsiyah saçları ve koyu renk gözleriyle tipik bir Hintli olduğu bariz olan adam, gözlerini ona dikip kaşlarını çattı. Julie o an, adamın korumalarına emir vermesi halinde birkaç kırık kemikle buradan kurtulabilirlerse şanslı olacaklarını düşünüp istemsizce kasıldı. Neyse ki çok geçmeden adam bembeyaz dişlerini ortaya çıkaran bir gülümseme ile yerinden kalkıp James'e sarılınca, derin bir nefes aldı.

"James! Hoş geldin, dostum!" Mittal'in Hint aksanı çok açık olmasa da kendini inceden belli ediyordu.

"Hoş bulduk." James de ona aynı sıcaklıkta karşılık vermişti. İkisi sarılırken Julie adamı daha yakından inceleme fırsatı buldu. Adamın ortalama bir boyu ve zayıf olmasa da bir erkek için çelimsiz sayılabilecek bir vücudu vardı. Alex ya da James'le fiziksel olarak karşılaştırılması mümkün değildi, çünkü her ikisi de girdikleri ortamda resmen *Ben erkeğim!* diye bağırıyorlardı. Julie adamın en belirgin özelliğinin zeki bakan gözleri

olduğunu fark etti. Muhtemelen kırklarının başlarındaydı. Bunu pek belli etmediği ise bir gerçekti.

"Tanıştırayım, dostum. Devonshire Dükü'nün oğlu Alex Cavendish ve Julie."

James'in dikkatleri Alex ve Julie'ye çekmesiyle, Mittal de dâhil olmak üzere odadaki herkes onları incelemeye başladı. Alex rahat bir tavırla elini uzatıp Mittal'e arkadaşça gülümserken, Julie de iradesini kullanarak gülümsedi ve elini uzattı. Adamın gözlerindeki ışıltılar, boynundaki ve kolundaki altın külçelerini bile sönük bırakacak kadar fazlaydı. Julie ajanlık eğitiminde öğrendiklerini uygulayarak kendine güveninin tam olduğunu vurgularcasına çenesini dikleştirdi. İlk defa saha görevine çıktığı için pratikte biraz acemi sayılabilirdi. Yine de Mittal'in gözlerindeki bakışları anlamayacak kadar da acemi değildi.

"Çok memnun oldum."

Mittal, Julie'nin uzattığı elini dudaklarına götürürken gözlerini de gözlerine dikmiş çapkınca gülümsüyordu. Julie bu tavırlardan ölesiye nefret etse de, dışarıdan bakan birisinin onun hissettiklerinin nefretle uzaktan yakından alakası olmadığını düşünmesine yetecek kadar da profesyonel bir oyuncuydu. Elini sertçe çekmemek için kendini zorlarken yüzüne seksi bir gülümseme oturttu ve "Ben de çok memnun oldum," diyerek cevap verdi. Tam elini kurtarmak için bir bahane bulacağı sırada, Alex birden Mittal ile aralarına doğru bir adım attı ve gövdesiyle adamın onun elini bırakmasını sağladı. İkinci bir hamleyle de elini uzatıp hemen yanlarından geçen bir garsondan iki kadeh şampanya almıştı.

"İçki ister misin, *hayatım?*"

Alex'in uyarı niteliğindeki bu hitabı her ne kadar Julie'yi şaşırtsa da, Mittal'i etkilemişe benzemiyordu. Adam hâlâ Julie'ye yiyecekmiş gibi bakıyordu. Julie ise, onu Mittal'den kurtardığı için Alex'e minnettardı.

"Teşekkür ederim, *bebeğim.*"

Julie, Mittal'den bir şeyler öğrenmeleri gerektiğini biliyordu. Ama Mittal'e dokunmaktansa Alex'le sevişmeyi tercih ederdi. Bir dakika! Alex'le sevişmek mi? Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Pislik adam o kadar çok seksi imada bulunmuştu ki, Julie'nin bile bilinçaltı onunla seks yapmayı düşünmeye başlamıştı. Julie bu farkındalıkla gözlerini kocaman açıp Alex'e baktıktan sonra kafasını iki yana salladı ve elindeki şampanyayı bir dikişte bitirdi. Bu hareketini gören iki erkek aynı anda gözlerinde aynı bakışlarla Julie'yi süzmeye başlamışlardı. Mittal ve Alex biraz sonra Julie'yi yatağa atmak ister gibi görünürken, Julie ikisine birden orta parmağını göstermek yerine nazikçe gülümsedi.

"Julie, benimle dans eder misin?"

Mittal, Alex'i resmen yok sayarak dans teklif edince Julie'nin ilk tepkisi "Çüş!" demek oldu. Ancak bunu Türkçe söylemişti ve ortamda onu Alex'ten başka anlayan olmamıştı. Neyse ki bu tarz tepkiler Türklere özgüydü. Julie kaşlarını çatıp, giderek Türk gibi davranmaya başladığını düşündü.

"Anlamadım?" Mittal de bu defa kaşlarını çatmıştı, çünkü Alex kahkaha atmamak için kendini sıktığından, biraz sonra boğulacakmış gibi gözüküyordu.

"Elbette demek istedim."

Julie nazikçe gülümseyerek ses tonunu normal tuttu ve renk vermemeye çalıştı. Pislik Alex, biraz sonra ağzı kulaklarıyla ilişkiye girecekmiş gibi göründüğü için bu konuda ona pek yardımcı olmuyordu. Neyse ki Mittal olayı fazla uzatmadı ve eliyle onu piste yönlendirdi. Alex, yüzündeki sırıtış bir saniye önce orada değilmiş gibi kaşlarını çatarak onlara baktı. Julie, Alex'in bu şekilde sinirlenmesinden her ne kadar keyif alsa da, bir erkekle dans edecek olmaktan dolayı huzursuzdu. Alex'e alışmıştı ve belki de hayatında ilk defa bir erkeğin ona dokunmasından rahatsızlık duymamıştı. Mittal ise tamamen farklı bir meseleydi. Neyse ki çalan müzik hareketliydi de, adama dokunmak zorunda kalmayacaktı.

Julie dans edilen alana geldiklerinde adama dönüp normal bir şekilde gülümsedi ve vücudunu müziğin ritmine uygun bir şekilde hareket ettirmeye başladı. Mittal ona hayran gözlerle bakarken, yüzündeki gülümsemeyi koruyarak dans etmeyi sürdürdü. Yüzü VIP locasına dönüktü ve oraya baktığında dikkatini çeken tek şey, bir çift alev alev kehribar rengi göz oldu. Alex elinde bir bardak viski ile ayakta duruyor ve gözünü bile kırpmadan onu izliyordu. Alex'in gözlerindeki vahşilik ve yırtıcılık o kadar sertti ki, Julie tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Adamın her yanından güç ve erkeklik akıyordu. Julie yıllarca erkeklerden uzak kalmak için uğraşmıştı. Üstelik de tam olarak şu an gözlerini alamadığı adam yüzünden. Ama şimdi, gözleriyle ona ibadet edercesine açık bir tutkuyla bakan adama dokunmak için tüm vücudu adeta alev alev yanıyordu. Julie karşısında olanın Mittal olduğunu unutmuştu. Gözleri Alex'in gözleri tarafından esir alınmışken, vücudu onun tenine dokunabilmek için yalvarıyordu.

Alex'in boynuna sarılan ve kocaman yapay memelerini ona sürtmeye başlayan kadının görüntüsüyle ateşi aniden buz gibi bir yakıcılığa dönüştü. Oraya gidip, o kadını saçlarından tuttuğu gibi duvara yapıştırmak istiyordu. Tüm dişlerini tek tek sökmek ve sahte göğüslerini patlatmak... Gözlerindeki öldürücü arzu, Alex'in bu durumdan fazlasıyla zevk almasına neden olmuştu. Alex, gözlerini bir saniye bile ondan ayırmadan anlamlı bir şekilde gülümsedi ve elinin tersiyle kadını kabaca itti. Ardından aynı yakıcılıkta bakmaya devam etti. Artık Alex'in çevresindeki alevler neredeyse görünür hale gelmişti.

"Çok seksisin."

Mittal'in sesi aralarındaki bağı kopardığında, Julie sanki bir rüyadan uyanmışçasına gözlerini kırpıştırıp karşısındaki adama döndü. Adam gözlerindeki bariz şehvet ve arzuyla vücudunu süzüyordu. O an her tarafını kapatma isteğiyle doldu. Biraz önce Alex'le yaşadığı bakışma bile tüm bedenini titretecek kadar yoğun ve tutkuluyken, karşısındaki adamın ona bu

duyguların tam tersini yaşatması kaşlarını çatmasına neden olmuştu. Aklı bunlarla meşgul olduğundan adama hiçbir şey söyleyememişti.

Mittal ise, Julie'nin bu suskunluğunu yanlış değerlendirmişti. Elini uzatıp belinden tuttuğu gibi genç kadını kendine yapıştırdı. Julie içgüdüsel olarak bacağını kaldırıp adama bir tekme atacaktı ki son anda kendine hâkim olmayı başararak dişlerini sıktı. Adamın başını boynuna doğru eğdiğini görünce geriye çekilmek istedi. Ancak hareket edemeden kolunda bir baskı hissetti ve sonra aniden geriye doğru uçtu. Ayağındaki topuklularda dengesini sağlamaya çalışırken Mittal'in vücuduna tamamen zıt, erkeksi, sert ve kesinlikle seksi bir vücuda dayanınca, içinin rahatladığını hissetti.

"Sıra bende."

Alex izin istemekten çok, bir durum tespiti yaparmış gibi konuşmuştu. Mittal ona sertçe baktıktan sonra yeniden Julie'ye döndü ve "Neyse ki centilmen bir erkeğim ve paylaşmayı bilirim," dedi. Alex'e uyarı dolu bir bakış atıp Julie'nin beline hafifçe dokunduktan sonra yavaşça dans pistinden uzaklaştı. Alex bir süre daha adamın arkasından öldürücü bir biçimde baktıktan sonra Julie'yi sertçe kendi vücuduna yasladı. Julie bu temasla birlikte inlememek için dudaklarını ısırdı. Onun bu hali Alex'in gözlerinin koyulaşmasına neden olmuştu.

"Bu geceki görev burada sonra erdi. Biraz sonra dikkat çekmeden buradan gideceğiz."

Alex, öfkeden zorlukla konuşuyormuş gibiydi. Julie bu kadar öfkeli bir erkekten korkması gerektiğini biliyordu. Ama başına buyruk vücudu korkmak bir yana, çok feci bir şekilde yeniden yanmaya başlamıştı. Julie kendine gelmeye çalışırken sessiz kaldı. Alex de onun suskunluğundan istifade ederek ellerini kaydırıp kalçalarına yerleştirdi ve hemen ardından yüzü yeniden sinirle kasıldı.

"Julie! İç çamaşırı giymedin mi?"

Alex'in sesi hem öfke, hem de safi açlıkla boğuklaşınca Julie gülümsedi ve kulağına yaklaşarak fısıldadı.

"Hayır, giymedim."

Bu cevap üzerine Alex neredeyse müziği bile bastıracak şekilde hırladı. "Gidiyoruz!"

Alex neredeyse kükreyerek onu kolundan tuttuğu gibi sürüklerken Julie itiraz etmeyi denedi. Sesini duyurabildiğini umarak, "Alex! Görev!" dedi.

Alex bir saniye bile duraksamadan Julie'ye dönüp "Başlarım görevine!" dedikten sonra onu çekiştirerek sürüklemeye devam etti. Dışarı çıktıklarında, kapıda bekleyen Jack onlara sanki hayalet görmüş gibi bakıyordu. Alex valeye arabasını getirmesini işaret ettikten sonra burnundan soluyarak Julie'ye döndü. "Sen beni öldürmeye mi çalışıyorsun, kadın?"

Alex'in sinirden köpüren sesi kapı önündeki herkesin aniden onlara dönmesine neden olunca Julie adama dik dik baktı.

"Aslında hiç fena fikir değil ama bu gece öyle bir planım yoktu ne yazık ki!"

Julie de kalabalığı umursamadan bağırmıştı. Adamın gözleri daha da koyulaşırken kaşları öldürücü bir şekilde çatıldı.

"Bir daha değil bir erkekle dansa kalkmak, herhangi birisine bakmayacaksın bile! Anlaşıldı mı?"

Alex işaret parmağını tehditkâr bir şekilde sallarken, Julie de ellerini beline koymuş gözlerini kısarak ona bakıyordu.

"Bana ne yapıp ne yapmayacağımı söyleyemezsin!"

Julie, çileden çıkmış bir şekilde bağırmıştı. O an muhtemelen çevredeki insanlara mükemmel bir manzara sunuyorlardı. Ama bu durum ikisinin de umurunda değil gibiydi.

Alex kadının dibine kadar gelip gözlerini gözlerine dikti ve biraz önceki bağırışının aksine bu defa kısık ancak çelik gibi bir sesle konuştu. "Söylerim, Julie! Hem de öyle güzel söylerim ki, sen bile itaat ederken şaşırırsın!"

Julie de Alex'in gözlerine aynı kararlılıkta bakarak ondan korkmadığını vurgularcasına karşılık verdi. "Sen ancak kendini avut. Hayatın boyunca hep kıçını yalayan kadınlarla karşılaşmış olman egonu biraz fazla şişirmiş anlaşılan. Ama bunlar bana sökmez."

Alex'in öfkesi giderek artarken bu kez gözleri buz gibi oldu ve dudaklarında sahte bir gülümseme belirdi. "Biraz önce dans ederken gözleriyle beni yiyen de sendin ama!" dedi alaycı bir sesle.

Julie, adamın bu sözleriyle Masal'ın saçlarından bile daha kırmızı olmuştu. Tam elini kaldırıp suratına okkalı bir tokat geçirecekken, Alex çevik bir hareketle ona engel oldu.

"Bu kadar yırtıcı olmanı seviyorum bebeğim ama bu tavırlarını yatağa sakla. Yatakta seni evcilleştirmekten zevk alacağımdan emin olabilirsin."

Alex kendini beğenmiş bir şekilde konuşunca, Julie'nin zaten tavan yapmış olan sinirleri iyice patlama noktasına geldi. Bu defa adamın onu engellemesine fırsat vermeden topuklu ayakkabısının sivri ucuyla kaval kemiğine bir tane geçirdi. Muhtemelen Alex'in dizi delinmişti. Fakat pislik herif renk vermiyordu. Verdiği tek renk, normalde kehribar rengi olan gözlerinin artık gece gibi zifiri olmasıydı.

Bu arada vale yanlarına gelmiş ancak araya girmeye çekindiğinden sessizce beklemeye başlamıştı. Julie'nin gözü korkudan yüzü bembeyaz olmuş valeye kayınca, Alex de ister istemez ona döndü.

Çocuk yutkunduktan sonra kekeleyerek "A-arabanızı getirdim, e-efendim," dedi.

Alex ise, sanki vale ona küfretmiş gibi kaşlarını daha da çattı. Çocuk korkudan titremeye başlamıştı ki Julie acıyarak araya girdi ve uzanıp araba anahtarını aldı. Alex cebinden yüklü miktarda para çıkarıp çocuğun eline tutuşturduktan sonra, Julie'yi kolundan tuttuğu gibi arabaya bindirdi. Anahtarı

kadının elinden çekip alarak hızla sürücü koltuğuna geçti ve arabayı patinaj çektirerek sürmeye başladı.

Araba saatte yaklaşık yüz elli kilometre hızla giderken Julie'nin kılı bile kıpırdamıyordu. Alex direksiyonu kıracakmış gibi sıkarak gözlerini yoldan bir saniye bile ayırmadan önlerine çıkan arabaların arasından usta hareketlerle sıyrılıyordu. Julie kendi hayatından çok, yollarına çıkabilecek insanların hayatından endişeleniyordu. Neyse ki Alex arabayı o kadar iyi idare ediyordu ki, bir süre sonra sanki saatte yirmi kilometre hızla gidiyorlarmış gibi rahatlamıştı.

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

Alex en sonunda konuştuğunda, böyle bir girişe hiç hazırlıklı olmayan Julie şaşırdı. "Neyi nasıl yapıyorum?" Julie gerçekten anlamamıştı. Bu adamın neden bahsettiğiyle ilgili en ufak bir fikri yoktu.

Alex kısa bir an gözlerini yoldan ayırıp bakışlarını genç kadının yüzünde gezdirdi. Julie kaşlarını çatmış şüpheyle bakıyordu. Dikkatini yeniden yola veren Alex bir süre sonra, "Bana tüm bunları yaşatmayı nasıl başarıyorsun?" dedi.

Julie yine anlamamıştı. Aralarındaki saf şehvet ve çekim kesinlikle çok güçlüydü ama Alex'in muhtemelen bütün kadınlara hissettiği çekim çok güçlüydü.

"Biraz daha açık konuşamaz mısın? Sana ne yaptığımı ve neler yaşattığımı gerçekten bilmiyorum."

Alex ona anlaşılmaz bir şekilde baktıktan sonra, "Sence tüm bu olanlar..." deyip eliyle Julie'yi ve kendini işaret etti. "Normal şeyler mi?"

Julie bir an durdu ve düşünmeye başladı. Aralarındaki şeyler çok ateşli ve tutkuluydu. Bunu kendi teninde bile hissedebiliyordu. Ama bunun sıra dışı olduğunu düşünmemişti. Ona göre muhtemelen Alex'i gören bütün kadınlar aynı şeyi hissediyorlardı. Kendisinin de bu konuda herhangi bir tecrübesi olmadığı için karşılaştırma yapamıyordu. Birden diğer kadınlar

aklına gelince, Julie onların hepsini tek tek bulup öldürme isteğiyle doldu. Kendini sakinleşmeye zorlarken yeniden olanları düşünmeye başladı. Ulaştığı sonuç pek de aydınlatıcı değildi.

"Bilmiyorum," dedi sakin ve yalın bir şekilde.

Alex bu cevapla yeniden ona baktı ve şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Ne demek bilmiyorsun? Daha önce buna benzer bir şey yaşadın mı?"

Alex aralarındaki etkileşimin sıra dışı olduğundan o kadar emindi ki, genç kadının cevabıyla resmen bozulmuştu. Julie'nin buna benzer bir deneyimi daha önce başka bir erkekle yaşamış olması ihtimali canını fena halde sıkarken gaza daha fazla yüklendi. O adamların hepsini bulup dünya üzerinden silmek gibi rahatlatıcı düşüncelerle kendini biraz olsun sakinleştirmeye çalıştı. Julie ise 'daha önce' diye bir kavramın olmadığını Alex'e söylemek istemediği için konuyu dağıtmayı tercih etti.

"Bu her zaman böyle değil midir zaten?"

Alex sorusuna başka bir soruyla cevap veren genç kadına şüpheyle baktı. Julie ellerini önünde birleştirmiş, düşünceli bir şekilde parmaklarını inceliyordu.

"Benim için değil!"

Alex'in bu dürüst cevabı karşısında başını kaldırıp şaşkınca ona bakan Julie, adamın samimi olduğunu görünce daha da şaşırdı. "Gerçekten mi?" derken yeniden küçük bir kız saflığına bürünmüştü.

"Neden bu kadar şaşırdın?"

Julie, Alex'in sorusuyla parmaklarını inceleme işine geri döndü. Bir süre sessiz kalınca Alex onun artık cevap vermeyeceğini düşünmeye başlamıştı ki, Julie kısık sesle konuştuğunda afalladı. Özellikle de söylediklerini duyduktan sonra.

"Ben senin tüm kadınlara karşı aynı davrandığını düşünüyordum."

Alex, genç kadının yanaklarına hafif bir pembelik yayıldığını görünce belli belirsiz gülümsedi. Yirmi sekiz yaşında, oldukça

başarılı bir bilim insanı olan ve inanılmaz dövüşen bir kadının bu şekilde kızarabilmesi görülmeye değer bir manzaraydı.

"Hayır, bütün kadınlara karşı aynı değilim. Daha önce ilgimi üç saatten fazla çeken bir kadınla tanışmamıştım."

Anlaşılan bugün Alex'in dürüstlük günüydü. Ya da belki de Julie'yi şaşırtma günü. Emin olamıyordu ama amacına ulaştığı açıkça görülebiliyordu.

"Bu gerçekten şaşırtıcı..."

Julie, ne diyeceğini bilemez halde düşüncelere dalmıştı. Alex, onun yüzünü dikkatle incelerken arabanın hızını azaltmıştı. Böylelikle yola daha az odaklanıp onu daha yakından inceleyebiliyordu.

"Şaşırtıcı olan ne?"

Julie dalgın bir şekilde kafasını kaldırıp genç adama baktı. "Senin gibi bir adamın beni takıntı haline getirmesi. Bana üç saatten fazla ilgi duymanın nedeni büyük ihtimalle beni henüz elde edememiş olman. Eğer benimle sevişseydin, çoktan beni unutup arkanı dönüp gitmiştin." Julie, sevecen yunusların okyanusta nasıl eğlendiğini anlatan bir belgesel sunucusu gibi mantıklı ve sakin bir şekilde konuşmuştu.

"Bu söylediğin doğru olabilir. Neden deneyip hep beraber sonucu gözlemlemiyoruz?"

Alex, duyguların ve ilişkilerin konuşulmasından her zaman rahatsız olan bir adam olarak konuyu saptırmak için bilerek Julie'nin damarına bastı. Genç kadının yeşil gözleri giderek alevlenirken, Alex de zaferinin tadını çıkarıyordu.

"Bu asla olmayacak, Alex!"

Julie'nin eski, yırtıcı haline dönen sesiyle birlikte Alex de yamuk bir şekilde gülümsedi. "Göreceğiz, sevgilim," dedikten sonra gaza daha fazla bastı ve birkaç dakika içinde kaldıkları otelin önüne gelip arabayı durdurdu. Tıpkı Fabric'te yaptığı gibi, Julie henüz arabadan inemeden onun önünde durdu

ve bacağını dışarıya atarken kimsenin onu göremeyeceği kadar yakınında bekledi.

"Alex, gerçekten komik oluyorsun!"

Julie gözlerini devirerek arabadan indi ve eteğini düzeltti. Alex ise sinirli bir şekilde Julie'ye doğru eğilerek kısık sesle konuşmaya başladı.

"Benim için çok eğlenceli olduğunu mu sanıyorsun? Saçma sapan bir his boğazımı sıkarken ve sana bakan bütün erkekleri nasıl öldürebileceğimin hayallerini kurarken çok mu mutluyum sence?"

Julie şaşkınlıktan kocaman açılmış gözleriyle ona bakarken, bir anda "Sen beni kıskanıyor musun?" diye sordu.

Julie'nin ağzından dökülen bu sözler karşısında Alex sert bir cisimle kafasına vurulmuş gibi irkildi. "Kıskanmak mı?" Alex de en az Julie kadar bu duruma şaşırmış görünüyordu. Ellerini ceplerine soktu ve kafasını eğip yere bakmaya başladı. Bu şekilde suç işlemiş ufak bir oğlan çocuğunu andırsa da, üzerinden akan güçten hiçbir şey kaybetmemişti. Ellerini cebine soktuğu için belirginleşen kol kasları Julie'ye mükemmel bir manzara sunuyordu. Julie'nin gözlerini dikip ona bakmamak için kendini zorlaması gerekti. Bir süre sessizce onu bekledi. Alex yeniden kafasını kaldırdığında yüzündeki ifade o kadar ciddiydi ki, Julie bile bu kadarını beklemiyordu.

"Daha önce hiç başıma gelmemişti ama evet, sanırım seni kıskanıyorum."

Julie, duyduklarının etkisiyle istemsizce bir adım geriye gitti ve arabaya yaslandı. Alex de elini arabaya dayayarak Julie'yi ablukaya aldı. Gözleri yarı kapalı hale gelirken bu haliyle kesinlikle kadınların uğrunda ölebileceği kadar yakışıklı gözüküyordu. Julie adamın biraz sonra onu öpeceğini düşünüyordu. Ama Alex bir kez daha onu şaşırtarak yanağını hafifçe yanağına sürttü ve ardından dudaklarını yavaşça sürttüğü yere dokundurdu.

"Seninle ilkleri yaşadığım bir gerçek ve bunun nedenini bulacağıma dair sana söz veriyorum," dedikten sonra Julie'nin elini tutup arkasını döndü ve onu çekiştirerek otele doğru ilerledi.

Julie hâlâ biraz önce olanların etkisindeydi. Beyni yaşananların bir rüya değil de gerçek olduğunu kesin olarak kabul ettiğinde çoktan odalarının önüne gelmişlerdi. Alex tam bir centilmen gibi Julie'yi odasının kapısına kadar getirdi, gözlerinin içine baktı, ardından dudaklarını alnına dayayarak "İyi geceler," dedi ve bir adım geri çekilip gülümsedikten sonra arkasını dönüp kendi odasına yöneldi.

Julie gözleri baykuş, ağzı ördek gibi açık bir şekilde adamı izliyordu. Alex odasına girdiğinde hâlâ yerinden kımıldamamış olan Julie, "Büyük ihtimalle lisede girdiğim bir kavgada ağır yaralandım ve şu an komada geleceğimle ilgili rüya görüyorum," diye mırıldanıp kafasını salladı. Ardından o da kendi odasına girdi. Alex Cavendish yıllar önce yaptığı gibi yine Julie'nin hayatına ışık hızıyla girmişti ve tüm düzenini altüst etmişti. Julie bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değildi ama heyecan verici olduğu kesindi.

Julie düşüncelerini biraz olsun dağıtmak için duş almaya karar vererek elbisesini çıkarmaya başladı. Elbisesiyle birlikte yere düşen bir şey görünce kaşlarını çattı ve eğilerek kartvizit boyutlarındaki kâğıdı eline aldı. Kâğıdın üzerinde yazanları okuduğunda şaşkınlıktan eliyle ağzını kapattı ve sessizce "Bu olamaz!" dedi. Mittal, giderken Julie'nin beline dokunduğunda notu oraya sıkıştırmış olmalıydı. Üzerinde Mittal'in ev adresi, telefon numarası ve 'Seni bekliyorum!' yazılıydı. Julie'nin ilk düşüncesi, kâğıdı yırtıp atmak oldu. İkinci düşüncesi, kâğıdı Alex'e verip onun Mittal'i öldürmesini izlemekti ki bu fikir kesinlikle çok çekiciydi. Son düşüncesi ise, tüm cesaretini toplayıp adamın evine gitmekti.

Julie kâğıdı bir kenara koyup sanki saatli bir bombaymış gibi bir süre ona baktı ve bir karar vermeden önce duş almaya gitti. Hızlıca duşunu alıp mini şortlu pijama takımını giydikten

sonra yatağına oturdu. Kâğıdı yeniden eline aldı ve gözlerini dikip bakmaya başladı.

"Eğer gitmezsem, Mittal'in çekirdekle bir ilgisi olup olmadığını asla öğrenemeyeceğiz. Alex'ten yardım istersem, adam beni bir mahzene kapatır ve gidip Mittal'i öldürür. Tek başıma gitmem çok tehlikeli olabilir ancak belki bu şekilde, eğer Mittal çekirdek ile ilişkiliyse, örgütün yeniden güçlenmesini engellemeye bir adım daha yaklaşabiliriz."

Julie kafası karışık olduğu zamanlarda kendi kendine sesli bir şekilde konuşarak düşüncelerini toplamaya çalışırdı ve şu an yaptığı da tam olarak buydu.

"Çekirdeği yok edebilirsek, Masal ile Kuzey daha rahat ve mutlu yaşayabilirler."

En sevdiği ve tek kız arkadaşı aklına gelince, Julie biraz hüzünlenmişti. Henüz ayrılalı üç gün olmasına rağmen onu çok özlemişti. Saate baktığında, Masal'ın bulunduğu yerde sabah olduğunu düşünüp gülümsedi. Bu işi yapmalıydı. Yarın bir şekilde Alex'i atlatmalı ve Mittal'in evine gidip bilgi toplamalıydı. Bunu kimse için olmasa bile, çok sevdiği arkadaşı Masal için yapacaktı. Fakat işin en zor kısmı, Alex'i atlatmaktı. Julie, adamın ona bir mıknatıs gibi yapışacağından yüzde yüz emindi. Keşke Masal yanında olsaydı da, beraber plan yapabilselerdi. Julie yeniden derin bir iç çekerek telefonunu eline aldı ve kararsızca baktı.

Kendi kendine "Seni aramalı mıyım, Masal?" diye mırıldandı. Tam o sırada Masal sanki onu duymuş gibi telefon aniden çalmaya başladı. Julie ekranda yazan ismi görünce geniş bir şekilde gülümsedi ve hayatı boyunca yaptığı en güzel şeylerden birisinin Masal ile arkadaşlık kurması olduğunu düşündü.

"Masal!"

Julie ergenlik dönemine girmiş muhabbet kuşu gibi şakıyınca, telefonun diğer ucundaki arkadaşı kıkırdadı.

"Julie! Nasılsın, kızım?"

Masal, arkasından deniz ve doğanın sesi gelirken neşeli bir şekilde konuşmuştu. Julie onun ne kadar mutlu olduğunu tahmin edebiliyordu. Arkadaşı mutlu olduğu için Julie de mutlu olmuştu.

"İyiyim, hayatım. Sen nasılsın?" Julie arkadaşına aynı coşkuyla karşılık vermişti.

Masal, "Ben süperim, Julie. Hayat mükemmel," derken sesinden akan huşu, Julie'nin de gülümsemesine neden oldu. "Ama seni çok merak ediyorum."

Julie "Ben iyiyim, merak etme. Hiçbir sorun yok," diyerek arkadaşını rahatlatmaya çalıştı.

"Alex çok sorun çıkarmadı, değil mi?"

Julie, Alex'in onun robot olmadığını ilk öğrendiği zamanı hatırladığında yüzünün kızardığını hissetti.

"Hayır canım, çıkarmadı," dedi sesinin normal tonda olmasına dikkat ederek. Ancak böyle konularda sensörleri olduğundan şüphelendiği Masal "Emin misin?" diye sorunca, pek başarılı olamadığını fark ederek somurttu.

"Eminim, Masal. Aslına bakarsan bir konuda yardımına ihtiyacım var." Julie, Masal'ın dikkatini dağıtabilecek şeyleri çok iyi biliyordu ve Alex'in başına çorap örmek bu listenin ilk sıralarındaydı.

"Dinliyorum."

Julie onun, kulaklarını dikmiş pürdikkat çevreyi kolaçan eden bir kedi gibi göründüğünü hayal ederek gülümsedi. Bu kız kesinlikle çok tatlıydı.

Kısık sesle, "Yarın Alex'ten kurtulmam lazım. Yapmam gereken bazı özel işlerim var," dedi. Yan odadaki Alex sanki her an içeriye girebilirmiş gibi ortak duvarlarına gözlerini dikerek konuşmuştu. Masal telefonun diğer ucunda kıkırdayınca Julie de gülümsedi.

"Alex peşinden ayrılmıyor, değil mi?" Masal, bu soruyu sorarken sesindeki heyecanı gizleyememişti.

Her ne kadar Masal onu göremeyecek olsa da Julie gözlerini devirdi. "Hayatım, birlikte çalışıyoruz ve şu an İngiltere'deyiz. Elbette peşimden ayrılmayacak."

Julie özel bir durum olmadığını vurgulamak istemişti ancak Masal yemediğini göstererek yeniden kıkırdadı.

"Pekâlâ, sen öyle diyorsan öyledir. Bu durumda senin sorununa bir çözüm bulmalıyız. Aklıma ilk gelen şeylerden birisi, Alex'i bayıltıp odasına kilitlemek ya da içki içirip kendisinden geçmesini sağlamak."

Julie, Masal'ın söylediklerine gülerken bir yandan da "Hayatım, bir damla içki ile kendinden geçen sensin. Alex'i kendinden geçirmek için muhtemelen ülkenin tüm içki rezervlerini kullanmamız gerekir," diyerek karşılık verdi. Masal'ın somurttuğunu hissedebiliyordu. "Ayrıca Alex'in atlatıldığını fark etmemesi lazım, çünkü sonrasında sinirden köpürmüş bir halde beni tüm İngiltere'de kovalamasını istemiyorum."

Masal, Julie'nin söylediklerini duyunca derin bir iç çekti. "Bu durumda daha incelikli çalışmamız gerek ama ben diğer fikirleri gerçekten çok sevmiştim," derken sesi huysuz bir çocuk gibi çıkıyordu.

"Hadi Masal! Alex'e işkence çektirme işini daha sonra rahat rahat yapabiliriz. Şimdilik sadece onu atlatmaya odaklan lütfen."

Masal yenilmiş gibi nefesini verdikten sonra "Pekâlâ," dedi ve düşünmeye başladı. Julie, Masal'ın zeki beyninin çalışırken çıkardığı çark seslerini duyabiliyordu. Aralarında on beş saniye süren bir sessizlik oldu ve Masal aniden "Buldum!" diye bağırdı. Julie telefonu hafifçe kulağından uzaklaştırarak kulak sağlığını korumaya çalıştı. Muhtemelen birkaç duyu hücresi çoktan bu dünyadan ayrılmıştı.

Masal "Alışveriş!" diyerek ikinci çığlığı attığı sırada Julie telefonu yeniden kulağına yaklaştırmaya başlamıştı ki aynı hızla geri çekti. Arkadaşının sakinleştiğinden emin olduktan sonra telefonu yeniden kulağına koyup tereddütle konuştu.

"Alışveriş mi? Masal, buraya alışveriş yapmaya gelmedim, canım. Tamamlamam gereken bir görev var, yoksa robotlarımı ömür boyu göremeyeceğim." Julie robotlarından bahsederken hafifçe hüzünlenmişti.

"Tamam işte! Sana görevini tamamlaman için mükemmel bir fırsat veriyorum. Erkekler alışverişten nefret eder. Eğer yarın Alex'e alışverişe çıkacağını söylersen, sen daha cümleni tamamlayamadan ortadan kaybolacaktır."

Julie, Masal'ın pratik zekâsını seviyordu. Hayır, yani gerçekten çok seviyordu.

"Kızım! Sen bir dâhisin!"

Masal bir kez daha kıkırdayınca Julie de genişçe gülümsedi.

"Biliyorum! Dahi olduğum tescilli bir gerçek, unuttun mu?"

Julie, Masal'ın tescilli bir dahi olduğunu elbette biliyordu. Aynı zamanda tescilli bir çatlak olduğunu da yakından bilen nadir insanlardan biriydi.

"Balayı nasıl gidiyor peki?"

Julie, Masal'ın sesinden tatilinin mükemmel gittiğini anlayabiliyordu. Yine de sormaktan kendini alamamıştı. Masal âşık bir kız gibi derin bir iç çekti ve huşu içinde "Mükemmel!" dedi. Julie onun bu hallerine gülerken Masal konuşmaya devam ediyordu. "Kuzey'in bu kadar yaratıcı bir zekâsı olduğunu bilmiyordum. Yani bana gösterdiği tüm o pozisyon..."

Masal tam kendinden geçmiş bir şekilde Kuzey'le olan mahrem hayatına giriş yapacaktı ki, Julie ani bir öksürük kriziyle arkadaşının sözünü kesti.

"Sanırım olayın özünü anladım, Masal. Daha fazla ayrıntıya gerek yok."

Masal, Julie'nin her seferinde utanarak lafı ağzına tıkamasından fazlasıyla zevk aldığı için arkadaşını utandırmaya devam ediyordu. Ama o da utanırken fena halde tatlı oluyordu, ne yapabilirdi ki? "Sen öyle diyorsan, Julie."

Masal'ın sesindeki alaycı tını, Julie'nin yerinde rahatsızca kıpırdanıp yeniden Alex'le ortak olan duvarlarına bakmasına neden oldu.

"Aradığın için çok teşekkür ederim, Masal. Seni özledim."

Julie yeniden duygusal moda girince, Masal da arkadaşına aynı şekilde karşılık verdi. Neşeyle, "Ben de seni özledim, Julie. Ama az kaldı. Bir buçuk hafta sonra dönüyorum," dedi.

Bir süre sonra telefonu kapattıklarında Julie derin bir nefes aldı ve yatağına uzanarak tavanı izlemeye başladı. Yarın çok zor bir gün olacaktı. Önce Alex'i atlatması, sonra da Mittal ile buluşup bilgi edinmesi gerekiyordu. Gözlerini yavaşça kapatırken, o gün Alex'le geçirdiği her saniye film gibi gözünün önünden akmaya başladı. Sonunda huzurlu bir şekilde uykuya daldığında aklında kalan tek şey, kapının önünde Alex'in onu alnından öptüğü an hissettikleriydi.

***

Julie aynada kendine son bir kez bakıp derin bir nefes aldı. Üzerine daracık siyah bir kot ve bol dökümlü, kalın askılı, beyaz bir bluz giymişti. Saçlarını tepesinde dağınık bir şekilde toplamıştı ve açık renk topuklu ayakkabılarına uyumlu çantasıyla hem çok spor, hem de gayet şık görünüyordu.

Tam "Belki de Alex bugün beni unutur ya da halletmesi gereken işleri vardır," diye mırıldanıyordu ki aniden kapısı kırılacakmış gibi çalmaya başladı.

"Julie!"

Alex'in sesini duyan genç kadın, bu defa perişan bir halde "Ya da belki dünyayı uzaylılar istila eder!" dedikten sonra kaşlarını çatarak kapıyı açmaya gitti. Alex, üzerinde koyu renk bir kot ve onunla uyumlu keten bir gömlekle inanılmaz derecede seksi görünüyordu.

Alex de kapı açılır açılmaz Julie'yi baştan ayağa süzmüştü. Gözlerindeki beğeni bariz bir şekilde belli oluyordu. Julie kızarmamak için kendini zorlarken, Alex gözlerini topuklu

ayakkabılarına dikerek kaşlarını çattı. "En azından ayakkabıların biraz daha az seksi olamaz mıydı sanki?"

Alex'in bir tür söylenme gibi çıkan sesini duyan Julie, onu yanlış anladığını düşünüp ayakkabılarına baktı. Çok severek aldığı ince topuklu ayakkabıları onun için güzel olmaktan öteye gitmiyordu. Ama Alex'in onu seksi olarak nitelemesi nedense hoşuna gitmişti. Bu yüzden gülümsedi.

"Sana da günaydın."

Julie'nin sesiyle sanki uykudan uyanır gibi hafifçe silkelenen Alex, başını kaldırıp ona baktı ve "Bugün yapacak çok işim var," diyerek direkt konuya girdi.

Julie bir an adamın onu yalnız bırakacağını düşünerek umutlandı. Gözlerini bu defa göğüslerine dikmiş olan adama bakıp, "Benim de çok işim var," dedi. Alex, sanki kızıl ötesi ışınlar çıkaran gözleri varmış gibi dikkatle göğüslerini incelerken, Julie yerinde hafifçe kıpırdandı ve kaşlarını çattı. "Göğüslerimin anatomik yapısı hakkında yaptığın araştırma bittiyse artık çıkabilir miyim?"

Julie'nin sertçe söylediği bu sözlerden sonra Alex onun gözlerine baktı. "İç çamaşırı giyip giymediğini anlamaya çalışıyorum. Beni bir daha seni sürükleyerek otele getirmek zorunda bırakma!"

Sesi fazlasıyla sert çıkmıştı ve Julie nedenini anlamadığı şekilde tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

"İç çamaşırlarım ya da ayakkabılarım senin sorunun değil. Şimdi izin verirsen yapacak işlerim var." Julie sözlerini tamamladıktan sonra ileriye doğru bir adım atarak odadan çıkmaya çalıştı. Ancak adamın onu kolundan tutmasıyla fazla uzaklaşamadan durmak zorunda kaldı.

"Elbette seninle ilgili her şey benim problemim."

Julie onun bu ukala çıkışından dolayı sinirlenerek, "Sen kimsin ki bana karışma hakkını kendinde buluyorsun?" dedi ve kolunu sertçe adamın elinden kurtardı. Alex bu defa elini

sırtına koyup yavaşça kalçalarına doğru indirmeye başlayınca da ürperdi.

"Ne demek sen kimsin ki? Ben senin..."

Alex sözünü yarım bırakmıştı. Julie dikkatli gözlerini adamın gözlerine dikip sabırla cümlesini bitirmesini bekledi. Anlaşılan Alex'in bu cümleyi bitirmek gibi bir düşüncesi yoktu.

"Sen benim neyimsin, Alex?" Julie, adamın kaşlarını çatarak kafası karışmış bir halde ona bakmasından büyük zevk almıştı. Bu yüzden alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Tabii ki iş arkadaşınım ve burada seni korumak benim görevim."

Alex, ilkokul öğretmeninin sorduğu soruyu doğru bilmiş bir öğrenci gibi gülümseyince Julie gözlerini devirdi.

"Beni neden koruyacaksın? Bu sıcakta üşütüp hasta olmaktan mı?"

Julie, Alex'in hâlâ poposunda oyalanan elinden uzaklaşabilmek için bir adım ilerledi. Ama adam çoktan züppe bir şekilde gülümsemeye başlamıştı bile.

"Elbette! İç çamaşırının ne kadar önemli olduğunu sana anlatmama gerek var mı bilmiyorum ama yine de hatırlatmadan geçemeyeceğim. Özellikle de sutyenin yer çekiminin olumsuz etkilerine karşı nasıl da mucizevî bir çözüm olduğunu eminim sen benden daha iyi biliyorsundur. Ayrıca biraz önce bizzat yaptığım kontrollere göre zaten iç çamaşırlarının ikisini de giymişsin."

Alex'in bunları söylerken alaycı bir şekilde göğüslerine bakmasıyla sinirlenen Julie, "Bırak da göğüslerimin yer çekimiyle olan ilişkisini seviştiğim erkekler düşünsün, Alex!" diyerek lafı yapıştırdı. Pislik adam biraz önce elini sırtından poposuna kaydırırken iç çamaşırlarını kontrol ediyordu demek ki!

Alex'in kaşları çatılıp yüzü sertleşmeye başlarken, Julie tam on ikiden vurduğunu anlayarak sırıttı. Böylelikle siniri biraz olsun geçmişti. Alex, Julie'nin seviştiği erkeklerin ciddi anlamda

hasar almasına neden olacak esaslı bir küfür savurduktan sonra gözlerini onun gözlerine dikti.

"Bir daha o seksi ağzından başka erkeklerle ilgili herhangi bir sözcük duyarsam, kadına saygının canı cehenneme diyerek seni bir odaya kapatır ve artık benden başka hiçbir şey düşünemeyecek hale gelene kadar seninle birlikte olurum!" dedi sakin, kısık ancak buz gibi bir sesle. Ardından Julie ağzını bile açamadan onu kolundan tutup sürüklemeye başladı.

Julie sinirle "Bırak beni!" diye bağırsa da, Alex tek kelime etmeden onu sürüklemeyi sürdürdü. En sonunda asansöre geldiklerine onu bırakan Alex, lobi katının düğmesine bastı ve sessizliğini koruyarak beklemeye başladı.

"Bugün yapılacak işlerim var!" diyen Julie, adama ağzının payını verme işini bir süre erteleyerek öncelikle tamamlaması gereken göreve odaklanmaya karar verdi.

"Bütün gün ben nereye gidersem sen de oraya geleceksin!"

Alex, taviz vermeyeceğini açık ve net olarak belli eden bir ses tonuyla konuşunca, Julie derin bir nefes alarak rahatlamaya çalıştı. Kavga ederek onu ikna edemeyeceği kesindi.

"Ama Alex..."

Julie gözlerini kocaman ve mahzun bir şekilde açıp dudağını düşürünce, Alex sanki hayalet görmüş gibi bakmaya başladı.

"Sa-saçmalama, Julie!"

Alex küçük bir çocuk gibi kekelerken, Julie'nin kahkahalarla gülmesini engelleyebilmesi Tanrı'nın mucizelerinden birisiydi.

"Lütfen!"

Julie sesini daha da acınası bir hale getirip gözlerini kırpıştırdığında, Alex biraz sonra akıl hastanesine yatacakmış gibi görünüyordu. Kafası fazlasıyla karışmış ve nasıl tepki vereceğini bilememişti. Onun için Julie'yle kavga etmek, bu kadınsı halleriyle başa çıkmaktan çok daha kolaydı ve böyle bir durumda ne yapması gerektiğini gerçekten bilmiyordu.

"Julie!"

Yeniden sert olmayı denedi. Fakat Julie haksız yere azarlanmış bir çocuk gibi bakınca iç çekti. Asıl öldürücü darbe, Julie'nin Alex'in koluna sarılıp yeniden "Lütfen!" demesi oldu. Alex derin bir nefes aldı ve yanaklarını şişirerek, aldığı nefesi geri verdi. "Pekâlâ."

Julie bu cevaptan sonra gözlerini kocaman açıp bir çocuk gibi zıplamaya başlayınca, Alex de istemsizce gülümsedi. Julie'nin işi en fazla kaç saat sürebilirdi ki? Onun işlerini hallettikten sonra Alex de kendi işlerini halledebilirdi ve akşama otele dönebilirlerdi.

"Ne yapmak istiyorsun, söyle bakalım."

Julie, Alex'in bu sorusu karşısında ona masumca baktı ve "Alışveriş," dedi.

Alex bir saniye anlamsız gözlerle baktıktan sonra derin bir nefes daha aldı ve kaşlarını çattı. "Yanlış duydum galiba, çünkü alışveriş dediğini zannettim."

Julie ellerini önünde birleştirdi ve bayan küçük gün ışığı gibi parlayarak "Çünkü alışveriş dedim," diye karşılık verdi.

Alex'in ilk tepkisi "Hayır!" diye bağırmak oldu. Neyse ki o sırada aşağıya inmişlerdi ve asansör kapısı açılınca ikisi birden dışarı çıktı.

"Ama olur demiştin!" Julie tüm gücüyle onu ikna etmeye çalışırken, Alex yaşlı bir İngiliz katırı kadar inatçı gözüküyordu.

"O zaman daha makul isteklerin olduğunu düşünmüştüm. Hiçbir kuvvet beni bir kadınla alışverişe çıkaramaz!"

Alex'in konuyu kestirip atmasından dolayı panikleyen Julie, yeniden koluna asıldı ve bu defa adamın ona doğru dönmesini sağladı.

"Ama şu an alışveriş festivali var ve bugün son gün. Bu festivali kaçırırsam kendimi asla affetmem."

Julie alışveriş festivalini kaçırma fikriyle dehşete düşmüş gibi gözlerini irileştirdi. Alex ise, onun bu görüntüsüyle dehşete düşmüş gibi görünüyordu.

"Siz kadınların, en zekisinden en normaline kadar hepinizin alışverişe bu kadar takıntılı olmanız gerçekten inanılmaz." Julie yeniden dudaklarını düşürünce, Alex'in gözleri genç kadının dudaklarına kaydı ve ağzından istemsizce "Tamam," sözcüğü döküldü.

Julie, Alex'in bu kadar kolay baştan çıkmasının bazen gerçekten de çok işe yaradığını düşünerek gülümsedi. Adamın boynuna atlayıp "Harikasın!" diye bağırdı.

Alex her ne kadar biraz önce ağzından çıkan sözcüğü inkâr etmek için harekete geçmeye karar vermiş olsa da, Julie'nin bu davranışından sonra fikrinden vazgeçti ve susmayı tercih etti. Sonuç olarak, bir kadınla alışverişe çıkmak ne kadar zor olabilirdi ki?

***

"Sence bu rujlardan hangisi daha güzel?"

Alex'in sinirleri yaklaşık üç saattir mağaza mağaza dolaşmaktan o kadar yıpranmıştı ki, üzerine sinek konsa güdümlü bomba gibi patlayacaktı. Julie'nin burnunun dibine soktuğu iki ruja bakarken, renklerinin yüzde yüz aynı olduğunu düşündü. Ama Julie nasıl bir görüşe sahipse artık, ikisinin arasında ton farkı olduğunu iddia ediyordu. Onunla yeni bir ağız dalaşına girmemek için kadının gösterdiklerinden herhangi bir tanesini işaret etti. Ancak Julie, Alex'in seçiminden mutlu olmamış gibi kaşlarını çattı.

"Ama diğerinin rengi daha güzel sanki... Güneşte daha çok ışıldar gibi."

Julie gözlerini yeniden beklentiyle ona diktiğinde, Alex dişlerinin arasından "O zaman diğerini al!" dedi. Julie, Alex ona hakaret etmiş de kalbi kırılmış gibi görününce, yüzünü sıvazlama isteğine güçlükle karşı geldi.

"Ama senin seçtiğin de daha doğal duruyor."

Alex birazdan bu iki ruju üreten kişiyi bulup tüm kemikleri toza dönene kadar dövecekti. O kişi her kimse, kesinlikle

erkeklere karşı bir nefreti olmalıydı. Aksi takdirde bu kadar incelikli bir işkence aleti icat etmesi imkânsızdı!

"O zaman ikisini de al!"

Alex mağazadaki herkesin tedirgin bir şekilde onlara bakmasına neden olacak kadar yüksek sesle kükreyince, Julie alınmış gibi elini kalbine koydu. "Ama o kadar param yok!" dediğinde, Alex artık iyice zıvanadan çıkmıştı.

"Lanet olsun! Benim tüm İngiltere'yi satın alacak kadar param var! Ne kadar tutarsa ben öderim!"

Julie, Alex'in çıkışıyla kaşlarını çatıp gururu incinmiş gibi ona baktı. "Benim kendi param var. Senin parana muhtaç değilim!"

Alex kadının sözlerini duyunca, otuz iki yıllık hayatında ilk defa, olduğu yere oturup hüngür hüngür ağlamak istedi. Hem de hiç utanmadan. Kendini sakinleştirmeyi deneyerek derin bir nefes aldı ve "Biraz önce o kadar param yok diyen sen değil miydin, kadın?" diye kükredi. Neyse ki kendini sakinleştirmişti!

Julie üç yaşındaki bir çocuğa sabırla dünyanın yuvarlak olduğunu anlatan bir öğretmen edasıyla yüzüne bakarken, Alex de *O beyaz, kuğu gibi boynunu kırsam bu işten sıyrılabilir miyim acaba?* diye düşünüyordu.

"Ben param yok demedim. İkisini alacak kadar çok param yok dedim."

Alex artık beynini korumaya almak için, Julie'nin söylediklerini duymazlıktan gelmeye karar verdi. Sonuçta her insanın bir sınırı vardı. Üç saatin acısını çıkarırcasına elindeki bir milyon çeşit renkli poşeti yere bırakan Alex, "Ne halin varsa gör! Ben gidiyorum! Akşam otelde görüşürüz!" diyerek arkasını döndü ve ayaklarını yere vura vura ilerlemeye başladı.

Julie ise onun arkasından bakıp pis pis sırıtıyordu. "Zaten iki ruju da beğenmemiştim," diyerek omuz silkti ve poşetlerini alıp ıslık çalarak mağazadan çıktı. İlk görev başarıyla tamamlanmıştı.

***

Julie, Mittal'in evinin önüne geldiğinde derin bir nefes alıp motorundan indi ve kaskını çıkardı. Eğer bir sıkıntı olursa kaçması kolay olsun diye motoruyla gelmişti. Yine de vücuduna pompalanan adrenalin ile birlikte birazcık tedirgin hissettiği de bir gerçekti.

"Bunu yapabilirsin, Julie!" Kendi kendine gaz verme konusunda pek başarılı olamasa da, derin bir nefes daha alıp saray yavrusunu andıran evin dış kapısının ziline bastı. Ev Londra'nın biraz dışında, kocaman bir arazi üzerine kurulmuştu ve kale surları gibi yüksek, bembeyaz duvarları vardı. Julie'nin filmlerde gördüğü gibi altın yaldızlı, kocaman iki kanatlı kapısının hemen yanındaki son derece teknolojik zil, neredeyse Julie'nin cep telefonunu küçük görecek kadar zengin gözüküyordu. Julie bu düşünceyle cep telefonuna dokundu ve kısık sesle, "Sen ona bakma, kızım. Benim gözbebeğim sensin," dedi. Robotlarla ve mekanikle çok içli dışlı olduğu için elektronik aletlerine karşı aşırı korumacı bir tavır sergiliyor olabilirdi ama Julie bu durumdan gayet memnundu.

"Kimsiniz?" Zilin hemen üstündeki ekrandan ses gelince Julie kendini tanıttı. Zildeki ses kim olduğunu öğrenir öğrenmez kapıyı açınca, Julie tek kaşını kaldırıp yeniden motoruna bindi. Çünkü ev, önünde uzanan ve sonsuz gibi görünen bir bahçenin tam ortasındaydı.

Mittal'in evi, Beyaz Saray'ın yavrusu ile Taç Mahal'in melezi gibiydi. Beyaz ve altın rengi her yerdeydi. Evin mimarisi batı ve doğunun bir karışımıydı. Yuvarlak hatlı çatılar altın rengi heykellerle süslenmişti. Eve giden yol, etrafı ağaçlık ve yeşillikle bezenmiş cennetten bir sahneyi andırıyordu.

Eve geldiğinde motorundan indi ve çoktan açılmış olan kapıya doğru ilerlemeye başladı. Kapıda bir hizmetçi göreceğini düşünürken, bizzat Mittal'in onu karşılamasına şaşırmıştı. Anlaşılan adam gerçekten de ona kafayı takmıştı.

"Julie! Beni ziyaret etmene ne kadar sevindim anlatamam."

Mittal, aşırı konuksever bir ev sahibi gibi deri ceketini alıp hemen yanındaki hizmetçiye verdi ve koluna girerek onu yavaşça ilerletmeye başladı. Julie, Orta Çağ Avrupa'sından kalma birçok Rönesans tablosuyla süslenmiş koridorda sanat eserlerine gözlerini dikmeden ilerlemek için kendini zorladı. Normalde olsa her bir tabloya saatlerce bakabilirdi ama bugün dikkatinin dağılmasına izin vermemeliydi. Mittal onu üst kata çıkarıp teras benzeri bir alana getirdi ve beyaz üçlü koltuklardan birisine oturmasını sağladı.

"İçecek olarak ne alırsın?"

Mittal tam bir beyefendi gibi nazikti. Fakat Julie, konu kadınlar ve seks olduğunda erkeklerin kendi doğalarının dışında davrandıklarını biliyordu. Bu yüzden adamın nazik davranışlarına kanmadı.

"Ben yalnızca soda alayım."

Mittal her ne kadar bu seçiminden hoşnut değilmiş gibi görünse de sesini çıkarmadı ve ona içinde bir dilim limon olan bir bardak soda getirdi.

"Teşekkür ederim."

Julie, sodayı alırken Mittal'in yüzüne bakmıştı. Fakat bakmamış olmayı dilerdi. Çünkü adamın yüzündeki pek de hayra alamet olmayan ifade, Julie'nin *görevin canı cehenneme* diyerek topuklarını poposuna vura vura buradan kaçmak istemesine neden oluyordu.

"Rica ederim. Senin gibi güzel ve seksi bir kadına hizmet etmek benim için bir zevktir."

Mittal, Julie'nin oturduğu üç kişilik koltuğun diğer ucuna yerleşip, yüzü ona bakacak şekilde döndü. Adam açıkça kur yaparken, Julie o bilindik rahatsızlığın yeniden tüm vücudunu sarmaya başladığını hissetti.

Yıllar önce Alex'le geçirdiği o yazdan sonra eve döndüğünde tamamen değişmişti. Her zaman uysal ve çekingen olan yapısı, birden çok kavgacı ve hırçın olan yeni Julie ile yer değiştirmişti.

Okulda sürekli karıştığı kavgalar yüzünden her gün eve yara bere içinde geliyordu ve bu halini gören ailesi en sonunda onu dövüş sporları öğrenebileceği bir salona yazdırmıştı. O salonda içindeki şiddeti biraz olsun boşaltabildiği için artık evde ve okulda daha az hırçınlık yapıyordu. Tüm bu şiddet eğilimi ile birlikte gelen yeni bir rahatsızlığı daha vardı. Erkekler!

Onlar Julie'nin en büyük fobisi haline gelmişti ve ne zaman bir erkekle temas kurmak zorunda kalsa midesi bulanıyordu. Değil bir erkeğin ona dokunması, bir metre yakınına gelmesi bile Julie için dayanılmaz bir şeydi. Bu yüzden yıllarca onlardan uzak kalmış, bir yandan da bu korkusunu yenmeye çalışmıştı. En sonunda başarmıştı da. Jane'i BİS'e ilk gönderdiğinde, onun gözlerinden oradaki ajanları izlemiş ve tüm erkeklerin belki de o kadar pislik olmayabileceğini düşünmüştü. Onların aralarındaki arkadaşlık bir şekilde Julie'yi etkilemişti. Ya da Kuzey'in Masal'a olan aşkı değiştirmişti onu, bilmiyordu ama son zamanlarda fazlasıyla normal hissediyordu. Özellikle de Alex'in etrafındayken normal olmak bir yana, tüm duyuları alarma geçiyordu. Keşke tüm duyularını alarma geçiren kişi yıllar önce onu bu travmaya sokan kişi olmasaydı. Kaderin değişik bir espri anlayışı olduğu kesindi.

"Söylesene Julie, ne ile ilgileniyorsun?"

Mittal'in sesiyle düşüncelerinden sıyrılan Julie, sonunda bulunduğu zaman dilimine dönebildi. Mittal, eski rahatsızlıklarını geri getiriyordu ve Julie bu durumdan hiç hoşnut değildi. "Ben teknoloji alanında çalışıyorum," dedi dudaklarına normal olduğunu umduğu bir gülümseme kondururken.

"Ne kadar ilginç! Hem güzel, hem zeki bir kadın."

Mittal her sözünde onu tavlamak istediğini bu kadar bariz bir şekilde belli etmese, Julie de belki bu kadar gerilmezdi. Adamın amacını bilmek rahatsızlık hissini arttırıyordu.

"Teşekkür ederim." Belli belirsiz teşekkür ettikten sonra, elindeki bardağı dudaklarına götürüp bir yudum soda içti.

"Tam olarak hangi alanda çalışıyorsun?"

Mittal ona biraz daha farklı gözle bakmaya başlamış gibiydi. Bunu fark eden Julie hafifçe gerildi. Eğer adamın çekirdekle bir ilgisi varsa, ondan şüphelenmesi işten bile olmazdı.

"Daha çok web tasarımı tarzında çalışıyorum."

Julie, teknolojinin istihbarat ile en düşük ilişkisi olan kısımlarından web tasarımını ortaya atınca, Mittal yeniden biraz önceki flörtöz haline geri döndü. Julie derin bir nefes almak istedi ancak adamın fark edeceğinden korktuğu için hafifçe gülümsedi. Mittal büyük ihtimalle bu gülümsemeyi yanlış anlamıştı, çünkü yavaşça ona yaklaşmaya başladı. Julie, rahatsızlığı giderek daha da artarken, yerinde sabit durabilmek için kendini zorladı. Yine de Mittal'in ona her saniye daha fazla yaklaşması, içindeki paniğin de büyük bir ivmeyle artmasına neden oluyordu.

"Bay Mittal."

Julie tam ağzını açıp çığlık atacakken, Mittal'in adamlarından biri terasa girdi. Adamın müdahalesi sayesinde Mittal ona ulaşamadan durmak zorunda kalmıştı. Julie içeriye giren adamı alnından öpme isteğiyle doldu.

"Ne var, Ramish?"

Mittal öfkesini açıkça belli eden sert ses tonuyla konuşunca, zavallı Ramish hafifçe ürktü. Yine de konuşmaya devam edince, Julie onun cesaretini ayakta alkışlamak istedi.

"Efendim, o özel konuyla alakalı bir gelişme oldu."

Ramish 'özel' konudan bahsedince Mittal hızla ayağa kalktı. Julie'nin elini avuçlarının içine alıp gülümsedikten sonra, "Senden çok kısa süreliğine ayrılmak durumundayım, Julie. Merak etme, sen daha ne olduğunu anlamadan geri dönmüş olacağım," dedi ve hızlı adımlarla terastan çıktı.

İçinden bir ses, Mittal'in ilgilendiği o özel durumun, BİS'in ilgisini fena halde çekecek bir konu olduğunu söylüyordu. Elini kaldırıp kulağını kaşır gibi yaparken, taktığı küpelerin özel sistemini aktive etti. Bu küpeler çalıştırıldığı zaman, bir kilometre çapındaki tüm sesleri sahibinin kulağına aktarıyordu. Julie bu

sayede, terasta otururken bile Mittal'in Ramish ile ne konuştuğunu duyabilecekti. Gülümseyerek Mittal'in sesine yoğunlaştığında, konuşmalarının çoktan başlamış olduğunu fark etti.

"Bugün aldığımız bilgiye göre, Cemre'nin öldüğü haberi kesinleşti, efendim. Size gelen mesajlar büyük ihtimalle otomatik olanlar."

"Anladım, Ramish. Cemre'nin öldüğü kesinleştiyse, ölümünden sonra açmam için bana verdiği kasayı yerinden çıkarmamız gerekecek. Gerekli işlemleri başlat."

Duyduklarıyla şoka giren Julie, Mittal'in harekete geçip yanına geldiğini fark edince küpeleri deaktive etti. Mittal bir şekilde Cemre ile bağlantılıydı ve onun ölümünden sonra açılması gereken bir kasaya sahipse, bu durumda çekirdek ile ilişkili olması yüksek olasılıktı. Julie tüm kanı bedeninden yavaş yavaş çekilirken, Alex'le şiddetli bir kavgaya girmeden bu durumu ona nasıl anlatabileceğinin hesabını yapıyordu.

"İşte sonunda geldim, Julie."

Mittal'in fazlasıyla neşeli sesi düşüncelerini böldüğünde Julie neredeyse irkilecekti. Neyse ki irkilmemeyi başardı. Hatta adama gülümsedi bile. Mittal sanki 'nerede kalmıştık' der gibi üçlü koltuğun ortasına oturunca, Julie'nin yüzündeki gülümseme biraz soldu.

"Nerede kalmıştık?"

Julie adamın gülümseyen yüzüne bakınca, kendini örümcek ağına takılmış sinek gibi hissetmekten alıkoyamadı.

"Eee... Siz ne tür işler yapıyorsunuz?"

Julie, adamın dikkatini biraz olsun dağıtmak amacıyla bu soruyu sormuştu. Ama adamın dikkati dağılacak gibi görünmüyordu.

"Çelik işindeyim ama sen bunu zaten biliyorsundur, değil mi?"

Mittal'in bu kez oldukça ciddi olan yüzüne bakınca, kalbinin deli gibi atmaya başladığını hissetti. "Elbette. Siz İngiltere'de

Çelik Kralı olarak tanınıyorsunuz." Julie, konuşurken sesini normal tutmuştu. Mittal'in yüzündeki ifade değişmedi.

"Eminim hakkımda başka şeyler de biliyorsundur, Julie Thompson."

İşte bu defa Julie'nin kendini kontrol etmesi hiç de kolay olmadı. Mittal'e asla tam ismini söylememişti. Onun tam ismini nereden biliyor olduğu ise, şu an öğrenmek istediği şeyler listesinde son üçe bile girmezdi. Mesela Big Bang'in nasıl olduğunu bilmek isterdi. Ya da kara deliklerin nereye açıldığını. Fakat Mittal'in onun tam ismini nereden öğrendiğini gerçekten bilmek istemiyordu. Sanki bunu öğrense bütün foyası ortaya çıkacakmış gibi hissediyordu. Belki de çoktan tüm foyası ortaya çıkmıştı. Ama bilmediğin şeyler hakkında endişelenemezdin, değil mi?

"Senin hakkında araştırma yaptım." Mittal havadan sudan bahseder gibi sakince konuşmuştu. Julie sesini çıkarmaya korkarken, adam aynı sakinlikle konuşmaya devam etti. "Amerika'nın en ünlü bilim kadınlarından birisin. Zekân gerçekten çok şaşırtıcı ancak sen burada işe yaramaz İngiliz aristokrasisinin daha da işe yaramaz adamlarından biriyle birlikte ortalıkta dolaşıyorsun."

"Alex işe yaramaz değil!"

Julie, ağzından istemsizce kaçan bu cümleyle irkildi. Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Alex elbette işe yaramazın tekiydi. Mittal de kadının bu çıkışına şaşırmış olacak ki, tek kaşını kaldırıp onu alayla süzmeye başladı.

"Bakıyorum da çapkın marki seni de haremine katmış."

Adamın yüzündeki eğlenir ifade sinirlenmesine neden olmuştu. "Kimse beni haremine katamaz!"

Julie normaldeki uysal ses tonunun tamamen zıttı bir sertlikle konuşunca, Mittal sanki çok egzotik bir yaratıkla karşılaşmış gibi onu daha da dikkatle incelemeye başladı.

"O zaman Alex Cavendish ile ne işin var? O adam tüm İngiliz aristokrasisinin yüz karası. Çıkardığı skandallar o kadar fazla ki, aradan geçen onca yıla rağmen hâlâ konuşuluyor."

Julie bu yeni bilgi karşısında şaşkınlığını gizlemeyi başardı. Yine de içten içe Alex'in yıllar önce neler yapmış olabileceğini merak ediyordu. İngiltere'den ayrıldıktan sonra, Alex'i hatırlatabilecek her şeyden uzak durmuştu. Hatta ilk zamanlar İngiltere lafını duyması bile kavga çıkarmasına yetiyordu. Neyse ki o günler çok geride kalmıştı. Şimdi ise Alex'in bizzat kendisini görmek, üzerine atlamakla onu bir güzel pataklamak isteği arasında kalmasına neden oluyordu. Neyse ki henüz ikisini de gerçekleştirmiş değildi. Julie'ye kalacak olursa iyi bir dayak her sorunu çözebilirdi.

"Yalnızca tüm o bilim olaylarından, makalelerden, buluşlardan çok sıkıldım ve biraz olsun hayatımı yaşamaya karar verdim." Umursamaz görünmeye çalışarak konuşurken gözlerini adamın gözlerine dikmişti. Yalan söylediğinin belli olmaması için özellikle gözlerini kaçırmamıştı.

"Hepsinin bu olduğuna emin misin?"

Mittal hâlâ inceleyen gözlerini üzerinde gezdirirken, Julie "Elbette," diyerek umursamazca omzunu silkti.

"O zaman sana hayatını yaşatmama izin ver lütfen."

Mittal tüm sınırları aşarak burnunun dibine sokulduğunda, Julie onun burnunu kırmamak için kendini zorladı. Adamın burnunu kırmak elbette çok hoşuna giderdi ama sonrasında buradan kaçması biraz sıkıntı olabilirdi.

"Eee... Her ne kadar hayatımı yaşamaya karar vermiş olsam da, o kadar da umursamaz davranamıyorum. Anlarsınız ya?" Julie hızla ayağa kalkarken elindeki soda bardağını da yanındaki sehpaya bırakmıştı. Her ihtimale karşı koşarak kaçması gerekirse olabildiğince hazırlıklı olmak istiyordu, çünkü robotlarının hatırına bile değil Mittal ile yatmak, yanaktan dahi öpüşmezdi!

"O zaman seni rahatlatmama izin ver."

Mittal tecavüzcü pislikler gibi yüzünde pis bir sırıtışla üzerine doğru gelirken, Julie de terastan aşağıya atlarsa kurtulup kurtulamayacağına dair hesaplama yapıyordu.

"Şey, ben şimdilik gitsem iyi olacak sanırım." Julie, sözlerini tamamladıktan sonra hızla kapıya doğru ilerlemeye başladı. Ne yazık ki Mittal onu kolay kolay bırakacak gibi gözükmüyordu.

"Daha yeni başlamıştık."

Julie işte tam olarak o an, başının büyük dertte olduğunu anladı. Bir yandan şansına küfrederken, bir yandan da adamın neresine vursam daha fazla zaman kazanırım diye düşünüyordu. Tam kasıklarında karar kılmıştı ki cennetten gelen o sesi duydu. O sesi duyduğuna bu kadar mutlu olacağını hayatta tahmin edemezdi.

"Julie!"

***

Alex, Julie'den ayrıldıktan sonra bir süre sakinleşmeye çalıştı. Bu kadar stresi atmak gerçekten zor oluyordu. Bu yüzden sabah alışveriş manyağı, çatlak profesör Julie'ye de bahsettiği işlerini halletmek için tanıdığı bir elektronikçiye gitti. Mittal'in üzerine önceki gece bir dinleme cihazı yerleştirmişti. Ama sabahtan beri sinyal alamıyordu. Bu cihaz tamamen şeffaftı ve Alex, Mittal'in koluna dokunduğunda onu adamın derisine bırakmıştı. Yapıldığı özel maddeden dolayı fark edilmesi neredeyse imkânsızdı ve basit bir darbe ile bozulacak bir cihaz değildi.

Sinyal alamadığına göre, Mittal ya cihazı düşürmüştü, ya da fark edip çıkarmıştı. Bunun için cihazın koruma programını aktifleştirmesi gerekiyordu ancak gerekli donanıma sahip değildi. Neyse ki oldukça yetenekli olan arkadaşı Matt sorununu çözebilmişti. Alex yeniden Mittal'i dinlemeye başladığında ilk duyduğu ses fazlasıyla tanıdık gelince kaşlarını çattı. Biraz önce gereksiz bir rujun daha da gereksiz iki tonu arasında seçim yapmaya çalışan çatlak kadın, oturmuş Mittal'le sohbet ediyordu.

Alex o kadını öldürecekti. Onu bir eline geçirirse, önce onunla soluksuz kalana kadar sevişecek, hemen sonra onu öldürecekti. Kahrolası kadın yine burnunu sokmaması gereken şeylere sokmuştu ve iyi bir dersi hak ediyordu. Arkadaşının dükkânından ışık hızıyla çıkarken, Matt'in yapabildiği tek şey Alex'in arkasından şaşkınca bakmak olmuştu.

Bölüm 3

"Julie!"

Alex'in Mittal'in evindeki tüm pencereleri zangır zangır titreten sesi Julie'ye Debussy'nin ninnileri gibi gelirken, mutlulukla sırıtmaktan kendini alamadı.

"Alex!" diye ona karşılık verirken neredeyse dans etmeye başlayacaktı. Bundan birkaç gün önce birisi Alex'i gördüğünde sevinçten ağlayacak duruma geleceğini söylese ona inanmazdı. Hayat bazen gerçekten sürprizlerle dolu olabiliyordu.

Alex'in terasa doğru ilerlerken yoluna çıkan bir adamı tek hamleyle yere devirdiğini görünce sevinci bir parçacık azalmıştı. Muhtemelen biraz sonra onu kurtarıp, sonra da kendi elleriyle öldürecekti.

"Julie!"

Alex bir kez daha kükreyince, Julie bu defa Mittal'in arkasına saklanmak istedi. Kendini, annesinin yeni temizlediği mutfağı kirletirken yakalanmış bir çocuk gibi hissediyordu. Ama o bir yetişkindi. Elbette bir yetişkindi! Bu gazla tam öne doğru bir adım atacakken, Alex'in yüz ifadesini görüp olduğu yerde sinme işine geri döndü. Yetişkinliğin canı cehennemeydi. Julie eğer Alex'in elinden kurtulabilecekse sonsuza dek çocuk olarak kalabilirdi. Hiç sorun değildi!

"Alex?"

Mittal, yani biraz önce Julie'ye neredeyse tecavüz edecek olan adam konuşunca, Julie bir nebze rahatladığını hissetti. Belki adam biraz olsun Alex'in dikkatini dağıtabilirdi.

"Seninle işim yok, Mittal! Benim Julie'yle özel bir konuşma yapmam gerek!"

Alex'in ne denli sinirli olduğu her halinden belliydi. Alnındaki damar ve hırlayan ses tonu... Julie şimdi bitmişti. Alex kesinlikle onu öldürüp cesedini Thames Nehri'nin serin sularına gömecekti.

"Bayanlara karşı daha nazik olmalısın, Alex."

Mittal sanki biraz önce azgın bir boğa gibi Julie'nin üzerine gelen o değilmişçesine bir centilmen gibi konuşunca, Julie şaşkınlıkla adamın suratına baktı.

"Kime karşı nazik olacağımı sana soracak değilim! Julie, gel buraya!"

Alex hâlâ kükreyerek konuştuğuna göre, muhtemelen hâlâ Julie'yi öldürmek istiyordu. Buna rağmen Julie robotlarıyla geçireceği uzun bir ömrü olmasını hayal ediyordu. Bir de Masal vardı tabii. İlk defa bir kız arkadaş edinmişti ve onu bu kadar geç bulmuşken erkenden veda etmeye hiç niyeti yoktu. İşte tam olarak bu yüzden olduğu yerde kaldı.

"Gördüğün üzere seninle gelmek istemiyor." Mittal'in neşeli sesi Alex'in alnındaki damarın genişlemesine neden olunca, Julie *Şansımı fazla zorlamasam mı acaba?* diye düşünmeden edemedi.

"Ben de ona ne istediğini sormadım zaten!"

Alex artık sabrının sonuna gelmişti, hızla yaklaşıp Julie'nin kolunu tuttuğu gibi onu sürüklemeye başladı. Julie biraz sonra kolunun kopacağından emin bir şekilde kaderine razı olmuş kurbanlık bir koyun gibi adamın arkasından ilerlerken, Mittal'in önlerini kesmesiyle aniden duran Alex'e tosladı.

"Burnum acıdı!"

Julie diğer elini burnunun üzerine koyup yüzünü buruşturunca, Alex ona inanamaz gözlerle baktı. "Biraz sonra acıyan tek yerin burnun olmayacak!"

Alex'in, söylediklerini tek tek yapacağından şüphe bırakmayacak kadar sert sesi, Julie'nin aniden elini burnundan çekmesine neden oldu.

"Bu durumda seçimi Julie'ye bırakmalıyız."

Mittal'in işaretiyle, Julie'nin nereden çıktıklarını anlayamadığı on tane iri yarı koruma adamın arkasına dizildi. Alex hepsine öldürücü gözlerle baktıktan sonra, etkilenmediğini belli edercesine soğuk bir şekilde gülümsedi.

"Bunu şahsıma bir hakaret olarak alıyorum," dedi ve sanki karşısında neredeyse iki metre boyunda on tane adam yokmuş gibi rahatça ilerlemeye devam etti. Mittal'in korumalarına işaret ettiğini gören Julie söze girme ihtiyacıyla ağzını açtı.

"Gerçekten tüm bunlara hiç gerek yok."

Alex ile Mittal'in aynı anda öldürücü bakışlarını üzerine dikmesiyle, sesi giderek azaldı ve uzay boşluğunda kayboldu. On koruma birden etraflarını sarınca, Alex üzerindeki gömleğini çıkarıp Julie'ye verdi ve ısınmak için yerinde zıplamaya başladı.

"Alex!" Julie her ne kadar ondan nefret etse de, bu kadar acılı bir ölümü hak etmediğini düşünerek son bir kez şansını denemek istedi. Ama Alex onu duymuyormuş gibiydi.

"Ben de sabah sporumu atladığım için üzülüyordum."

Alex'in sanki ona ait değilmiş gibi zalimce çıkan alaycı sesi, Julie'nin bile kanını dondurdu ve bir adım geri çekilmesine neden oldu. İçinden Alex'in bu kavgadan en azından sağ salim çıkabilmesi için dua ederken, ilk korumanın yumruğunu savurarak ileri doğru atıldığını gördü. Elinden dualarını hızlandırmaktan başka bir şey gelmiyordu.

***

İlk koruma üzerine atlayınca çevik bir hareketle adamdan kaçtı ve karın boşluğuna sert bir tekme geçirdi. Koruma yerde iki büklüm kalırken ikincisi çoktan harekete geçmişti. Alex adamın kulak diplerindeki hassas noktaya iki eliyle birden vurunca, kocaman cüsseli koruma aniden bayılarak ayaklarının dibine yığıldı.

"Hepsi bu kadar mı? Ben daha ısınmadım bile." Alex, tüm vücudunu yakan öfke ve adrenalinle birlikte kendini o kadar

yenilmez hissediyordu ki, biraz sakinleşebilmek için korumaların ona saldırdığına sevindiği bile söylenebilirdi.

Üçüncü koruma da hamlesini yapıp henüz ona dokunamadan yere yığılınca, Alex neredeyse keyfinin kaçtığını hissetti. Hepsi bu kadar mıydı yani? İnsan biraz çaba gösterirdi.

Dördüncü ve beşinci koruma aynı anda saldırıya geçince Alex gülümsedi. "Sonunda biraz hareketlenmeye başlıyoruz demek," diyerek bir korumanın üzerine atlayıp boynunu kollarıyla sıkarken, atlayışının etkisiyle havalanan bacaklarıyla da diğer korumanın suratına sert bir tekme savurdu. Hemen ardından, boynunu sıktığı adamı geriye doğru ittirerek kafasını sertçe duvara vurmasına neden oldu. Adam inleyerek yere çöktüğünde, biraz önce suratına tekme attığı korumanın üzerine doğru geldiğini gördü. Bu defa hayalarına bir tekme attı ve onu da iki büklüm yere bıraktı.

Geriye kalan beş koruma aynı anda üzerine çullanınca Alex en sonunda ufak bir darbe almıştı. Elini acıyan çenesine koyup canice gülümsediğinde, korumaların yüzlerinde korku ifadesi belirdi. Bunu fark eden Alex gülümsemesini genişletirken parmaklarını birbirine geçirip çıtlattı. Ardından öyle hızlı harekete etmeye başladı ki, yedi dakika sonra son beş koruma da yerde iki büklüm yatıyordu.

Julie gördüklerine inanamıyordu. Alex, dev gibi on adamı yerle bir etmişti ve nefes alış verişi bile değişmemişti. Adam ölüm meleği gibi görünüyordu ve Julie gözlerini dikip bakmaktan kendini alamıyordu. Çıplak üst vücudundaki şişmiş kaslar kelimenin tam anlamıyla görsel bir şölene dönüşürken, Julie kalbinin hızlanmaya başladığını hissetti. Tabii Alex biraz sonra Julie'yi öldürmeyecek olsa hayat çok daha güzel olabilirdi.

"Tam olarak spor olmadı ama en azından ısındım." Alex korumalara bakıp ukala bir şekilde konuştuktan sonra, az önce Julie'yi bıraktığı köşeye döndü. Genç kadın elinde gömlek, ağzı bir karış açık halde ona bakıyordu. Mittal ise Julie'nin biraz uzağında duruyordu ve çamaşır suyuna batırılmış siyah bir tişört

gibi bembeyaz olmuştu. Adamın Julie'ye asıldığını hatırlayınca Alex'in sinirleri yeniden zıpladı ve iki adımda yanına gidip gözlerine baktı. "Bir daha benim olanın yanına yaklaştığını görürsem, seni doğduğuna pişman ederim, Mittal!" dedi ölümcül bir keskinlikte ve adamın suratına sert bir yumruk geçirdi. Boş bir çuval gibi yere yığılan adama uyarı niteliğinde son bir bakış attıktan sonra, işkence eden bir yavaşlıkla Julie'ye doğru ilerlemeye başladı. Julie istemsizce gerilerken, bir yandan da sanki hayatı ona bağlıymışçasına Alex'in gömleğini sıkıyordu.

"Artık gitmeye hazır mısın?" Alex'in sakin sesi karşısında Julie irkildi ancak itaatkâr bir şekilde başını salladı. "Güzel."

Genç adam biraz önce isyancıların hepsini astırmış zalim bir hükümdar gibi gülümsüyordu. "Verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür dileriz, Bay Mittal. Bir daha tekrarlanmayacağından emin olabilirsiniz."

Alex aynı sakinlikte konuşmaya devam edince, Mittal de irkilmişti. Muhtemelen o an, adamın fikir değiştirip ona yeni bir yumruk atıp atmayacağının hesabını yapıyordu.

Julie'nin kolundan tuttuğu gibi onu yeniden sürüklemeye başlayan Alex, bu defa hiçbir engelle karşılaşmamıştı. Kadın da sesini çıkarmadan onu takip ediyordu. Mittal ise büyük ihtimalle ondan kurtulduğu için parti düzenleyecek durumdaydı. Evin önüne gelip Julie'nin motorunun yanında durduklarında, Alex kadının elindeki gömleğini alıp üzerine giydi. Sonra tek kelime etmeden motora atlayıp, Julie'ye arkasına binmesini işaret etti. Julie sorgusuz sualsiz dediklerini yaparken o kadar sevimli gözüküyordu ki, Alex içinden *Belki de onu arada sırada böyle korkutmalıyım,* diye geçirdi.

Julie arkasına binip kollarını beline sarınca, Alex tüm vücudunun yanmaya başladığını hissetti. Bu kadına verdiği tepkiler gerçekten çok şaşırtıcıydı. Eğer sevişirlerse tüm bunların bitip bitmeyeceğini çok merak ediyordu. Hayatı boyunca hiçbir kadını kendisiyle sevişmesi için zorlamamıştı. Her ne kadar Julie'nin de onunla sevişmekten zevk alacağından emin olsa da,

yine de ertesi gün pek sevgili organının Julie tarafından kesilip ibret olsun diye Londra Kulesi'nden sallandırılması riskini almak istemiyordu. Kadının bir günü bir gününe uymuyordu ki.

Alex altındaki motoru son hızla otele doğru sürdü. Otele ulaştıklarında Julie hâlâ sesini çıkarmıyordu. Alex de tek kelime etmeden onu elinden tuttuğu gibi kendi odasına sürükledi. Kapıyı çarparak kapattıktan sonra sinirli gözlerle kadına döndü.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Julie, Alex'in kükreyişiyle kocaman açılmış gözlerini ona dikti ve suçlu bir çocuk gibi dudaklarını kemirmeye başladı. Hayır, o dudakları Julie'nin değil Alex'in kemirmesi gerekiyordu. Ama şimdi değil. Belki beş dakika daha ona bağırdıktan sonra olabilirdi.

"Konuşsana!"

Biraz daha yüksek sesle bağırınca, Julie bu kez kopya çekerken yakalanmış yaramaz bir çocuk gibi önüne bakmaya başladı. Alex daha fazla dayanamayıp onun yanına gitti ve elini çenesinin altına koyup yüzünü yukarıya kaldırdı.

"Sana sordum, Julie. Hangi akla hizmet Mittal'in evine gittiğini öğrenebilir miyim?"

Bu defa bir değişiklik yapıp böğürmemişti. Fakat yine de Julie konuşacak gibi durmuyordu. Tam ağzını açıp yeniden soracaktı ki kadın cevap verdi.

"Bana kızarsın."

Julie'nin küçük bir çocuk gibi söylediği bu sözler Alex'in içine oturmuştu. Bakışları biraz olsun yumuşadığında, genç kadın da bunu fark ederek rahatlamıştı.

"Kızmayacağım."

Alex kadife gibi bir sesle yumuşakça konuşunca Julie de derin bir nefes aldı. "Söz mü?" diye sordu ürkekçe.

Alex onun bu hallerine alışık olmadığı için her ne kadar sarsılmış olsa da belli etmedi ve gülümseyerek "Söz," dedi.

Julie derin bir nefes alıp, biraz sonra hayatının itirafını yapacakmış gibi baktı. "Mittal elbiseme bir kartvizit sıkıştırmış," diyerek söze başladı. Hâlâ dip dibe duruyorlardı ama Alex artık ona dokunmuyor, yalnızca gözlerine bakıyordu.

"O adamı öldüreceğim." Alex'in sakin sesi Julie'yi ürpertirken, onun Mittal'i soğukkanlılıkla öldüreceğine emin olmuştu. "Devam et." Julie yeniden derin bir nefes alıp, sanki tüm sinirleri boşalıyormuş gibi hızlı bir şekilde olanları anlatmaya başladı.

"Ben sana haber vermeyi düşündüm. Ancak sen bana çok sinirli olduğun için görevin bittiğini söylemiştin. Bu yüzden kartviziti görsen bile yırtıp atacağını ya da beni bir odaya kapatıp Mittal'i öldürmeye gideceğini düşündüm. Eğer adam masumsa öldürmek doğru olmazdı. Yani birisi sırf sapık diye öldürülecek olsaydı, dünyada sadece kadınlar yaşıyor olurdu, değil mi?"

Julie beklenti dolu gözlerini ona dikince Alex sinirle gülmemek için kendini sıktı.

"Konudan sapıyorsun, Julie. Dikkatini topla ve asıl konuya geri dön."

Julie utanarak kızarmaya başlayınca, Alex onun yanaklarına dokunmak için karşı konulmaz bir istek duydu. Hatta tam elini uzatıp ona dokunacakken, kadın tekrar konuşunca kendini engelledi.

"Her neyse... Sonra senin bana yardım etmeyeceğine emin oldum. Eğer Mittal çekirdekle ilişkiliyse, oraya gidip bunu öğrenmem gerekiyordu. Bu yüzden seni atlatmak için Masal'la bir plan yaptık. O daha çok kafana sert bir cisimle vurup seni bayıltma taraftarıydı. Ama sonrasında yaşayacağın baş ağrısının acısını benden çıkarmaman için bunun iyi bir fikir olmadığını söyledim. En sonunda seni alışverişe çıkarmaya karar verdik."

Julie nefes almadan konuşurken Alex kendini tutamayıp "Keşke kafama sert bir cisimle vursaydın. Daha az acı çekerdim," diyerek araya girince, Julie bir saniye susup ona baktı. Yorumuna karşılık vermeyerek kaldığı yerden devam etti.

"Sonrasını zaten biliyorsun. Seni alışverişe çıkardım, sen kaçtın, ben de Mittal'e gittim. Adam iyice sapıklaşarak üzerime gelmeye başladığı sırada senin kükreyişini duyunca ne kadar rahatladığımı anlatamam."

Julie mermisi tükenmiş taramalı tüfek gibi aniden susunca, Alex gülme isteğini bastırmak zorunda kaldı. Kadın baskı altındayken çok sevimli oluyordu ve Alex bunu keşfettiği için garip bir mutluluk hissiyle doldu. "Anlıyorum," dedi sessizce.

Julie nefesini tutmuş bir halde adamın tepkisini beklerken, onun bu sakin tavrı karşısında bariz bir şekilde rahatladı. "Anlıyorsun, değil mi? Yani kesinlikle şahsına karşı yapılmış bir şey yok." Julie'nin çocuk gibi yaptığı savunmayı duyan Alex, bu defa kendini tutamayıp sırıtmaya başlamıştı. Julie onun sırıttığını görünce kaşlarını çattı ve "Sen neye sırıtıyorsun öyle?" diye sordu.

Alex "Hiç," diyerek omuzlarını silkince genç kadın kaşlarını daha fazla çattı.

"Tanrı aşkına, biraz önce on tane çam yarması gibi adamı yerle bir ettin ve şimdi de karşıma geçmiş sırıtıyorsun! Manyak mısın sen?"

Julie bütün sinirleri boşalmış gibi çıkışınca Alex'in yüzündeki gülümseme daha da genişledi.

"Benim için endişelendin mi yoksa?"

Alex yumuşacık bir sesle konuşmuştu ve Julie iyice kızararak bir adım geri çekildi. Evet, endişelenmişti. Hem de deli gibi endişelenmişti. İlk korumanın ona hamle yaptığını fark ettiğinde neredeyse kalbi duracaktı. Ancak Alex'in o korumaları tek tek hakladığını gördükçe endişesi daha çok şaşkınlığa dönüşmüştü. Adam resmen bir dövüş makinesi gibiydi. O kadar ustalıkla ve zekice dövüşüyordu ki, neredeyse yaptığından zevk alıyor gibiydi. Alex tüm adamları yere serdikten sonra ona döndüğünde, Julie hayatı boyunca hiç bu kadar güçlü bir adam görmediğini düşünmüştü. Çıplak üst vücudu hafif bir ter tabakasıyla kaplıydı ve dövüşten dolayı iyice belirginleşen kasları

her adımında dans eder gibi kasılıyordu. Julie hiç böylesine güzel bir manzaraya tanıklık etmemişti. Elbette tüm bunları itiraf edecek değildi.

"Tabii ki endişelenmedim," dedi cızırtılı bir sesle. Sesi tam da ona ihanet edecek anı seçmişti! Zaten ne zaman ihtiyacı olsa illaki mızıkçılık ediyordu hain ses! Nitekim Alex de ona inanmamış olacak ki kısık bir sesle güldü.

"Demek endişelenmedin?" Alex yüzüne doğru eğilirken gözlerinin içine bakarak konuşmuştu. Adamın gözlerinde eğlence ışıltıları parlarken, Julie de onlara bakıp kendinden geçmemek için iradesiyle pazarlık masasına oturmuştu. Konuşmak yerine kafasını iki yana sallamakla yetindi. Alex'in yüzündeki gülümseme giderek genişlerken iradesine küfretmeye karar vererek kaşlarını çattı.

"Gözlerinin renginin değişken olduğunu biliyor musun, Julie? Hissettiğin duygulara göre renk tonu değişiyor. Tahrik olduğunda orman gibi olurken, heyecanlandığında mücevher gibi parlayacak kadar canlanıyor. Kızgınken daha çok dalgalı bir denizi andırıyor ve yalan söylediğinde..." dedikten sonra elini kaldırıp Julie'nin elmacık kemiğine dokundu. "Normalden daha açık renk oluyor. Tıpkı şu an olduğu gibi."

Julie sesli bir şekilde yutkunurken "Eee?" diyerek başarısız bir inkâr girişiminde bulundu. Bu girişimin doğurduğu tek sonuç, Alex'in yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemenin daha da genişlemesi oldu. "Mittal'in çekirdekle ilgisi olduğunu düşünüyorum."

Julie aklına gelen ilk mantıklı şeyi söyleyince Alex birden geri çekildi ve ciddi bir ifadeyle, devam etmesi için başıyla işaret verdi.

"Ben oradayken yardımcılarından biri geldi. Cemre'nin ölümünün kesinleştiğini, bu yüzden onun verdiği kasayı açmanın zamanının geldiğini konuştular. Bu kasa çekirdeğin bir parçası olabilir."

Alex, Julie'nin her kelimesiyle kaşlarını daha da çatarken, bir yandan da elini çenesine koymuş düşünceli bir şekilde sıvazlıyordu. "Detayları Mittal'e yerleştirdiğim dinleme cihazından öğrenebiliriz."

Alex dinleme cihazından bahsedince Julie kızgın bir şekilde ona bakmaya başladı. "Mittal'e dinleme cihazı mı yerleştirdin? Bana niye söylemedin? Dinleme cihazı yerleştirdiğini bilseydim, o pis sapığın evine gidip yıllarca sakladığım şeyi tehlikeye atmazdım!"

Julie çileden çıkmış bir halde, kızgın bir kedi gibi tırnaklarını gösterirken, Alex sanki az önce bir uzaylı olduğunu itiraf etmiş gibi ona bakıyordu.

"Yıllardır sakladığın şey derken?"

Alex anlamamış gibi kaşlarını çatınca Julie sinirinin de etkisiyle tısladı. "Pis bir sapığın evine giderken kaybetmekten korkacağım ve yıllarca sakladığım şey ne olabilir Tanrı aşkına?"

Alex, Julie'nin yüzündeki sinirle karışık hafif utanmış ifadeye bakınca ağzı bir karış açık kaldı. "Bekâretini mi?" dediğinde sesinden akan şaşkınlık, Julie'nin daha da çok sinirlenmesine neden oldu.

"Alex! Sana burada ciddi bir konudan bahsediyorum ve senin takıldığın tek nokta o mu?"

Alex onun bu çok sinirli versiyonundan pek etkilenmemiş gibi görünürken, Julie'nin sinirleri hızla tepesine doğru yol almaya başlamıştı. Adam kaşlarını kaldırıp "Demek bakiresin?" diye sorunca, Julie ona bir tekme attı. Ancak Alex bundan da hiç etkilenmemişti.

"Evet, bakireyim ama konumuz bu değil!" Julie büyük bir gayretle adamı gerçek dünyaya döndürmeye çalışırken, Alex anlamsız bir şekilde sırıtmaya devam ediyordu. Julie sonunda onunla uğraşmaktan sıkılıp kollarını bıkkınlıkla iki yana bıraktı ve somurtarak "Ben gidiyorum," dedi.

Alex, Julie tam yanından geçip gidecekken kolunu tuttu. "Senin gibi bir kadının bakire olmasının bir sebebi olmalı," derken sesi ciddileşmişti.

Julie ona dik dik baktıktan sonra "Elbette var. Ama sen o sebebi öğrenemeyeceksin!" dedi. Ardından kolunu kurtarıp kapıya doğru ilerlemeye devam etti.

Alex onu tekrar durdurduğunda daha da ciddiydi. "Mittal konusunu sonra konuşacağız. Şimdi odana git ve biraz dinlen. Akşam yemeğini yerken sana detayları anlatacağım," dedikten sonra Julie'yi bıraktı ve çıkması için önünden çekildi. Julie anladığını belirtircesine kafasını sallayıp odadan çıktığında, Alex onun bakire olmasına neden bu kadar kafayı taktığını anlamaya çalışıyordu.

***

Julie, odasına girdiğinde yorgunlukla gözlerini ovuşturmaktan kendini alamadı. Kesinlikle fazlasıyla yoğun bir gün geçirmişti ve bu kadar adrenalin onun gibi sakin yaşayan bir bilim kadını için biraz fazlaydı. Alex'in odasında nasıl olup da bakire olduğunu ağzından kaçırdığını bilmiyordu. Alex'in bunu öğrenmesi hiç iyi olmamıştı. Şimdi üzerine daha çok gelecekti ve zaten onun cinsel çekimine karşı koyarken tüm gücünü kullanan Julie daha da zorlanacaktı.

Julie bir yandan da Mittal'in Alex hakkında bahsettiği ünü düşünüyordu. İlk karşılaştıklarında on sekiz yaşında olan Alex'in, aradan geçen on dört senede neler yaptığını merak etmek gibi bir dürtüye kapılmıştı. Ama kendini engellemeliydi. Alex'in neler karıştırdığı onu ilgilendirmezdi, değil mi?

Julie tam bunları düşünürken açtığı bilgisayardan arama motoruna girmişti bile. Hatta arama çubuğuna Alex Cavendish yazarken kesinlikle adamın geçmişiyle ilgilenmediğine dair kendine güvence veriyordu. Haberler yüklendiğinde ağzı bir karış açık bir halde, çıkan başlıklara bakakaldı.

DEVONSHIRE DÜKÜ'NÜN OĞLU ALEX CAVENDISH, KRALİÇENİN BALOSUNDA GRAFTON DÜKÜ'NÜN KARISIYLA BASILDI!

Julie haberin devamını okumak için sayfaya girdi. Kısa özeti dahi nutkunun tutulmasına yetmişti.

Hartington Markisi Alex Cavendish, Kraliçe Elizabeth'in doğum günü partisinde, Grafton Dükü'nün genç karısı ile kütüphanede basıldı. Tüm bu skandalı soğukkanlılıkla karşılayan Alex Cavendish kameralara gülümseyerek el salladıktan sonra, bir nevi imzası gibi olan motorlarından birine atlayıp hızla balodan uzaklaştı.

Julie bile kraliçenin balosunda bu tarz bir skandala karışmanın ne kadar uygunsuz olduğunu biliyordu. Alex'in hangi akla hizmet böyle davrandığı ise tamamen bir muammaydı. Sıradaki haberin başlığını okuyunca onun da detaylarını görmek için sayfayı açtı.

ALEX CAVENDISH, YASADIŞI DÖVÜŞ SPORLARINA KATILDIĞI YÖNÜNDEKİ İDDİALARI YALANLADI!

Devonshire Dükü'nün vârisi Alex Cavendish, İngiltere'de yasak olan ve sosyete tarafından kesinlikle tasvip edilmeyen yasadışı yer altı dövüşlerine katıldığı yönündeki iddiaları yalanladı. Cavendish, "Elbette böyle bir şey yok. Dövüşmek istesem, işe karıları benimle yattığı için peşimde olan kocalardan başlardım," diyerek yeni bir skandal yarattıktan sonra, arkasını dönüp sakince olay yerinden uzaklaştı.

Julie onu dövüşürken gördüğü için, bu dövüşlere katıldığına dair güçlü bir izlenime kapılmıştı. Bunu aklına yazdıktan sonra araştırmaya devam etti. Binlerce benzer haberi incelerken her defasında Alex'in bu kadar vurdumduymaz ve umursamaz olmasına şaşırıyordu. Evet, adam gerçekten de tescilli bir pislikti. Julie bunu yaşadığı kişisel tecrübelerden de biliyordu. Yine de derinlerde bir yerlerde Julie'yi rahatsız eden bir şeyler vardı. Bu yüzden onun hakkında bulabileceği tüm bilgileri edinecekti. Mesela nasıl olmuştu da, bu kadar rezil bir hayat yaşayan bir adam BİS ajanı olmaya karar vermişti? Julie BİS'e kendi robotlarını test edebileceği ve üretebileceği en son

teknolojiye sahip oldukları için girmişti. Alex'in böyle bir tutkusu da yok gibi görünüyordu.

Tüm bunların nedeni neydi? Julie düşünmekten kafayı yemek üzereydi. Cevapların Alex'te olduğunu biliyordu. Ayağa kalkıp duşa yöneldi. Daha fazla vakit kaybetmeden, yemek için hazırlanmalıydı. Ne de olsa bu akşam adamın ağzından bilgi almak için çok çalışması gerekecekti.

***

Yaklaşık bir saat sonra Alex'in kapısında dikiliyordu. Derin bir nefes alıp kapıya vurdu. Gergin bir şekilde kapının açılması için beklerken, kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Ne yazık ki pek de başarılı olduğu söylenemezdi. Eh, Alex'in ağzından laf almaya çalışacağı için biraz gergin olabilirdi, ne olmuştu yani? Bir süre içeriden ses gelmeyince huzursuzca yerinde kıpırdandı. Nereye gitmişti bu adam? Elini kaldırıp bir kez daha sinirle kapıya vurdu. Bir yandan da, onu çağırıp sonra da başka bir yere gittiği için adama söyleniyordu. Tam söylenmesi küfre dönüşecekken kapı aniden açıldı ve Julie olduğu yerde ruhunu teslim etti.

"A-Alex!" dedi zorlukla nefes alıp konuşmayı başardığında. Aynı anda elini kaldırıp gözlerini kapatmıştı. Çünkü adamın üzerinde bir adet minicik, ufacık havludan başka bir şey yoktu!

"Hoş geldin, Julie."

Alex'in sesindeki kahkaha tınıları sinirlerini bozarken, kızarmaya başlamasına da neden olmuştu. Panikle "Ben daha sonra geleyim. Sen henüz hazır değilsin anlaşılan," dedikten sonra topuklarının üzerinde dönüp ileriye adım atacaktı ki ıslak bir el tarafından durduruldu. Adam kuruyken bile seksiydi, ıslakken fazlasıyla can yaktığı ise su götürmez bir gerçekti.

"Önemli değil, Julie. Beş dakikaya hazır olurum. Sen geç içeride bekle."

Julie derin bir nefes alıp sesini geri kazanmaya çalışırken, Alex de hâlâ kocaman eliyle kolunu tutuyordu. Tuttuğu yerdeki

sıcaklık yavaş yavaş Julie'nin tüm vücuduna yayılıyordu. Sesini geri kazanamadığı için onu kim suçlayabilirdi ki?

"Ben gitsem daha iyi olur," diyebildiğinde kendisiyle gurur duydu. Her ne kadar aradan üç dakika geçmiş olsa da konuşabilmişti. Bu bile büyük bir başarıydı.

"Korkuyor musun?"

Aha! Kimse ona korkak diyemezdi! Julie elbette korkmuyordu. Kendini kaybedip Alex'in üzerine atlamaktan asla korkmuyordu. Hele hele Alex'i yatağa yatırıp üzerindeki her damla suyu dudaklarıyla...

Kapa çeneni, iç ses! Bu kadarı yeterli!

"Elbette korkmuyorum. Senden korkan senin gibi olsun." Julie gaza gelmiş bir şekilde yeniden Alex'e bakınca, *Belki de korksam daha iyi olurdu!* diye düşünmekten kendini alamadı. Adam mükemmel görünüyordu. Geniş omuzları, belirgin kasları, ıslak saçları, havlunun kapattığı ancak hayal gücüne iş bırakmayacak kadar seksi, sıkı kalçaları...

Julie tam her şeyin canı cehenneme diyerek adamın üzerine atlamaya karar verdiği sırada gözleri yüzüne kaydı. Alex'in pis, alaycı gülümsemesi dudaklarının köşesinden ona göz kırpıyordu. Julie iradesini yeniden kazanarak derin bir nefes aldı ve sakin tutmaya çalıştığı adımlarıyla Alex'in yanından geçip odaya girdi. Tabii o arada adamın erkeksi şampuanının kokusunu da içine çekmeyi ihmal etmemişti. Yanlış anlaşılma olması adına Julie belirtmeliydi ki, bu hareket özellikle yapılmış bir şey değildi. Tamamen vücudunun ihtiyacı olan oksijenin ciğerlerine gitmesi amacıyla o kadar derin nefes almıştı. Başka bir sebebi yoktu.

Alex de kapıyı kapatarak içeriye girince, Julie birden odanın fazla sıcak olduğunu düşündü.

Alex neşeli bir sesle "Lütfen keyfine bak. Ben beş dakika sonra geliyorum," dediğinde, Julie aklından *Keyfime bakacak olsam, şu an seni öpüyor olurdum!* diye geçirdi. Tabii bir de bu

düşünceleri yüzünden kendini balkondan atsa, acaba aşırı tepki vermiş olur muydu diye analiz yapıyordu.

Julie kaşlarını çatıp, diğer odaya yönelen adamın arkasından baktı. Sonra da dönüp odayı incelemeye başladı. Süit iki ayrı kısımdan oluşuyordu. Girişte oturma odasını andıran bir bölüm vardı. İçinde de iki tane tekli, bir tane üçlü koltuk bulunuyordu. Hemen koltukların karşısına bir plazma televizyon yerleştirilmişti. Pencerenin önündeki yemek masası, tüm Londra manzarasını izlemelerine olanak sağlıyordu. Diğer kısım, yani Alex'in biraz önce gözden kaybolduğu bölüm ise yatak odası olmalıydı.

Julie derin bir nefes alarak koltuklardan birisine oturdu. Tam uzanıp sehpadaki dergilerden birini eline alacaktı ki kapının çalmasıyla yerinden kalkmak zorunda kaldı. Alex'e seslenmemişti, çünkü o haldeyken kadın bir hizmetçinin önüne çıkmasını istemiyordu. Neden istemiyordu, işte o kısmı çok kurcalamamak lazımdı. Kapıyı açtığında tam da tahmin ettiği gibi kadın bir hizmetçinin akşam yemeğini getirdiğini gördü. Kadın tek kelime etmeden yemeği bırakıp çıktığı sırada, Alex de üzerinde beyaz bir tişört ve soluk renkli bir kot pantolonla içeriye girmişti.

"Gelen kimdi?"

Alex'in hâlâ biraz nemli olan saçlarına gözlerini dikmiş olan Julie onun sesiyle kendine gelip yüzüne baktı. "Oda servisi," derken eliyle yemeği işaret ediyordu.

Alex bir süre Julie'nin gözlerine baktıktan sonra kafasını sallayıp servis masasının önüne gitti ve gayet becerikli bir şekilde yemekleri servis etmeye başladı. Julie genel olarak erkeklerin bu konuda ne kadar beceriksiz olduğunu bildiği için, onun böyle güzel ve düzgün yemek servis edebilmesine şaşırmıştı. Alex her geçen gün onu biraz daha şaşırtmaya devam ediyordu.

"Buyurmaz mısın?"

Alex tam bir centilmen gibi elini uzatıp onu masaya davet ettiğinde, Julie adamın kot ve tişört giymesine, hatta saçlarının

sokak serserileri gibi dağılmış olmasına rağmen çok asil göründüğünü düşündü.

"Teşekkür ederim." Düşüncelerini kendine saklamaya karar vererek nazikçe ilerledi ve adamın tuttuğu sandalyeye yavaşça oturdu. Alex bu akşam onu şaşırtsa da, her an eski haline dönüp tam o otururken sandalyeyi aniden çekmesi olasılığını da düşünmesi gerekiyordu. Neyse ki böyle bir şey olmamıştı. Yoksa poposundaki acının hesabını çok fena sorardı.

Sessizlik içinde yemeklerini yerlerken, Julie *Alex'in ağzından geçmişiyle ilgili nasıl laf alabilirim?* diye düşünmekle meşguldü. Alex de aynı şekilde, Julie'nin ağzından laf almanın hesaplarını yapıyordu. Bir süre sonra ikisi aynı anda konuşmaya başladı.

"Alex."

"Julie."

Bir an birbirlerine bakıp gülümsedikten sonra, Alex kibarca elini uzatıp "Lütfen, önce bayanlar," dedi.

Julie adamın yeni geliştirdiği bu nazik tavrı karşısında kaşlarını çattı ve aklına gelen ilk şeyi soruverdi. "Sen kimsin ve Alex'e ne yaptın?" dedi ciddiyetle.

Alex, doğru anlayıp anlamadığını çözmeye çalışır gibi birkaç saniye bekledi. Ardından Julie'nin yüzündeki gayet ciddi ifadeyi görünce de gülmeye başladı. "Sana nezaket göstermem bu kadar inanılmaz mı?" Bir yandan gülerken, bir yandan da kadının vereceği cevabı duyabilmek için dikkat kesilmişti. Sanki Julie'nin cevabı onun için önemliymiş gibi.

Julie ona bakıp, "İnan bana, dünya üzerinde bu kadar inanılmaz olan durumların sayısı bir elin parmaklarını geçmez!" dedi.

Alex bu cevaba karşılık "Yeni bir şeyler deniyorum diye-'m," diyerek omzunu silkti.

Julie adamın gözlerinin derinliklerindeki ciddiyeti görebi-u. Alex Cavendish ya artık duygularını gizlemekte o kausta değildi, ya da gizlemek istemiyordu.

"Pekâlâ, o zaman ikinci soruma geçiyorum. Mittal'e dinleme cihazı yerleştirdiğini neden bana söylemedin?"

Alex, Julie'nin sorusunu dinlerken eline şarabını alıp geriye doğru yaslanmıştı. "Aslında sana söyleyecektim. Tam olarak sen beni alışveriş yaparak çıldırtmadan hemen önce," dedikten sonra şarabından bir yudum aldı.

Julie de Alex gibi geriye doğru yaslandı. Fakat şarabı es geçmişti. "Yine de sabah sabah iç çamaşırı kontrolü yapacağına, bana durumu açıklayabilirdin."

Julie üzerine gitmeye devam etse de, Alex rahat tavrından ödün vermiyordu. "Sabahları iç çamaşırı kontrolü yapmak en büyük hobilerimden biri. Şahsen her sabah yapmayı planlıyorum."

"O zaman git, iç çamaşırını kontrol edeceğin başka birini bul. Benden ve iç çamaşırlarımdan uzak dur, Alex!"

Alex, alev alev yanan gözleriyle Julie'yi süzüp çapkın bir şekilde gülümsedi. "Seninle ve iç çamaşırlarınla özel olarak ilgileniyorum desem?"

Yanardağdan yeni çıkmış bir kor parçası, Julie'nin tüm vücut ısısının bir anda tavan yapmasını sağladı. "Ama ben ve iç çamaşırlarım seninle ilgilenmiyoruz."

Alex, daha da alevlenmiş gözlerini bu defa kadının tüm vücudunda gezdirmeye başladı. Julie'ye biraz önce musallat olan o kor parçası da artık iyice zıvanadan çıkmış, dudaklarının bile kurumasına neden olmuştu.

"Çok yazık. Birlikte efsane olabilirdik." Alex öne doğru eğilmiş, kadını daha yakından incelemeye başlamıştı. Durumun ateşine dayanamayan Julie şarap kadehine uzanıp büyükçe bir yudum aldı. "Söylesene, nasıl oluyor da içki içerken bu kadar seksi görünebiliyorsun?"

Alex'in sesi fısıltı halinde çıkmıştı ve bu fısıltı sanki Julie'nin tüm bedenini okşuyor gibiydi. Boğazını temizledikten hemen sonra, "Özellikle yaptığım bir şey yok," dedi.

"Bu şekilde düşünen tek kişinin ben olmadığımı, sen şampanya içerken Mittal'in sana bakışından anlamış olduk." Alex sinirlenmiş gibiydi. Muhtemelen henüz Mittal'i öldürmediği için acı çekiyordu. Bu ızdırabına yakın zamanda son verecek gibi göründüğü de açıkça ortadaydı. Gidip Mittal'i öldürerek elbette.

"Siz erkeklerin beyninin bacak arasında olması benim suçum değil." Julie bunları söylerken pencereden dışarıya, Londra manzarasına bakarak omuz silkti. Bu yüzden Alex'in ona yiyecekmiş gibi baktığını görmedi. "Mittal'i dinlemeye devam ediyor musun?" Julie konuyu değiştirmek ve havadaki sıcaklığı biraz olsun azaltmak için bu soruyu sorduğunda, Alex tam da düşündüğü gibi hafifçe geri çekilerek kollarını göğsünde birleştirdi.

"Evet, ediyorum. Şimdilik kasa ile ilgili bir şeyden bahsetmediler. Ancak dinlemedeyim."

Julie anladığını belirtircesine kafasını sallayıp şarabını bir kez daha dudaklarına götürdü.

"Peki, sen neden hâlâ bakiresin?"

Julie tam şarabını yudumladığı sırada Alex'in sorduğu bu ani soru karşısında, ağzındaki tüm şarabı sofraya püskürttü.

"Bunun seni ilgilendirmediğini söylemiştim."

Alex dikkatli gözlerle ona bakarken, Julie gözlerini kaçırmamaya çalışarak peçeteyle püskürttüğü şarabı silmeye çalışıyordu. Genç adam onun gergin olduğunu anlamış gibi gülümsedi. "Ben de sana bunun nedenini öğreneceğimi söylüyorum. İster zorla, ister rızanla."

Julie, adamın bu ukala çıkışına sinirlenip kaşlarını çattı ve sertçe "Göreceğiz!" dedi. Alex ise hain hain sırıtarak, "Göreceğiz, prenses!" diye karşılık verdi.

Julie bu cevap karşısında *Keşke görmesek!* diye düşünmeye başlamıştı.

***

Yemeğin geri kalanı mutlak bir sessizlik içinde geçmişti. Yemeklerini bitirmiş tek kelime etmeden dışarıyı izliyorlardı ve

bu gerçekten de hiç eğlenceli değildi. Julie çığlık atarak pencereden atlayacak duruma gelmişti. Ne bir seksi ima, ne sinirlendirme girişimi, ne bir laf sokma... Hiçbiri ama hiçbiri yoktu! Bu yüzden canı fena halde sıkılmaya başlamıştı. En sonunda, Alex'in onu sıkıntıdan öldürmeye çalıştığına karar verdi.

"Mittal senin İngiliz aristokrasisinde en berbat üne sahip adam olduğunu söyledi." Sıkıntıdan patlamamak adına, yeni bir kavga patlatacak konuyu gündeme getirince, Alex tam da tahmin ettiği gibi kaşlarını çattı.

"Doğru söylemiş."

"Biraz daha açabilir misin?" Şansını denemeye devam etti. Alex ölümcül gözlerle ona dönünce tırsmıştı ama ölmek var dönmek yoktu.

"Açacak olursak, aklına gelebilecek her türlü skandala karıştım. Yasa dışı işler yaptım, insanları aldattım, ahlaksız kadınlarla birlikte oldum ve pisliğin en dibine kadar indim. Şimdi tatmin oldun mu?"

Alex gayet sakin bir şekilde, genç kadının gözlerine bakarak cevap vermişti. Julie böyle bir cevap beklediği için çok şaşırmamıştı. Bunları zaten biliyordu. Onun bilmediği kısım, neden böyle şeyler yaptığıydı.

"Neden?" dedi kısaca. Alex ona sinirle dönüp gözlerini kısınca biraz tırstı. Bunu görüntüsüne yansıtmadığını umarak sessizce beklemeye başladı.

"Çünkü canım öyle istedi."

Alex yeniden acımasız kimliğine bürünmüştü ve bu Julie'nin hoşuna gitmemişti.

"Peki, neden BİS'e girmeye karar verdin?"

Alex'in yüzü daha da acımasızlaşırken, gözlerine ulaşmayan bir gülümseme dudaklarına yerleşmişti. "Dünya üzerinde yapacak başka pislik kalmamıştı. Değişiklik olsun dedim." Alex bunları söyledikten sonra umursamazca arkasına yaslanıp, keskin

gözlerini yırtıcı bir atmaca gibi Julie'nin gözlerine dikti. "Sen neden hâlâ bakiresin?"

Alex kendi sorularını sormaya başlamıştı ama bu adil değildi, çünkü Julie gerçek cevapları almadığını düşünüyordu. Bu yüzden o da gerçek cevapları vermeyecekti.

"Kendi tercihim," dedi kısaca.

Alex ona inanmadığını belli edercesine gözlerini kıstı ve gülümsedi. "Neden bu şekilde olmasını tercih ettin?"

Julie bu soruya da umursamaz bir şekilde, "Henüz benimle birlikte olabilecek kadar donanımlı bir erkekle karşılaşmadım," diye cevap verince, adamın yüzündeki gülümseme daha da genişledi.

"Sana zevkle ne kadar donanımlı olduğumu gösterebilirim."

Alex yeniden hovarda kişiliğine bürününce Julie gözlerini devirdi. "Bu konunun üzerinden binlerce defa geçtik. Cevabım hâlâ aynı. Cehenneme git."

Alex bu kez sesli bir kahkaha attı. "Güzelim, bu hallerinin ne kadar seksi olduğunu bir bilsen..."

Julie, adamın açık sözlülüğü karşısında hafifçe kızarmıştı. "Git kendine başka oyuncak bul. Seninle uğraşmaktan çok daha önemli işlerim var."

Julie daha çok mızmızlanan bir çocuk gibi konuşsa da, genç adam onu ilgiyle dinlemeye devam etmişti.

"İnan bana, otuz iki senedir oynamadığım oyuncak kalmadı ve şimdiye kadar senin gibisini görmedim."

Alex'in yine açık sözlülüğü tutmuştu. Julie hem bundan, hem de halen sorularına cevap alamadığından yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Neden lafı dolandırmayı bırakıp gerçekleri konuşmuyoruz?"

Julie ciddi bir tavırla kaşlarını çattı ve Alex de ona karşılık olarak gülümsemesini genişletti. "Önce sen başlarsan, neden olmasın?" Alex, avıyla acımasızca oynayan yırtıcı bir hayvan gibi, Julie'yi rahatsız etmekten zevk alıyordu.

"Pekâlâ! Erkeklerden uzak duruyorum, çünkü birkaç yıl öncesine kadar onların bir metre yakınıma gelmelerine bile tahammül edemiyordum."

Julie açık yüreklilikle içindekileri söyleyince Alex birden kaşlarını çattı. "Birisi sana bir şey mi yaptı?" diye sorarken sesi soğuk bir sertliğe sahipti.

Julie alaycı bir şekilde gülümseyerek başını iki yana salladı ve "Hayır," dedi. "Sıra bende."

"Hadi sor bakalım," diyen Alex hafifçe geriye çekilmişti. Sanki gardını alıyor gibiydi. Ama Julie onun gardını almasına izin veremezdi. Bu yüzden aklına gelen ilk soruyu sordu.

"Neden o yaz bana kötü davrandın?" Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Daha önemli şeyler sorması gerekiyordu. Mesela, neden bu kadar çok skandala karıştığı gibi... Ama içinde önüne geçemediği bir dürtü, çocukluk travmasını sormasına neden olmuştu. Alex'in yüzü bu soruyla sertleşirken, Julie gerildiğini hisset6ti.

"Çünkü çok masumdun ve ben masumlardan nefret ederim."

Alex çok yalın bir gerçeklikle yanıt vermişti. Julie'nin onun doğruyu söylediğinden şüphesi yoktu. Fakat nedenini hâlâ anlayamamıştı. Bu yüzden ağzından çıkan "Neden?" sorusuna engel olamadı.

"Her seferinde bir soru. Sıra bende güzelim."

Julie itiraz edercesine kafasını iki yana salladı. "Sen biraz önce, birisinin bana bir şey yapıp yapmadığını da sordun ve ben cevap verdim. Bu iki soru eder. Hâlâ bir soru hakkım daha var." Alex adil olduğunu belirtircesine kafasını salladığında, Julie "Neden?" dedi yeniden.

Alex bir süre sanki kendisiyle mücadele eder gibi göründü. Sonunda konuşmaya karar verdiğinde gözlerini Julie'den uzaklaştırdı. "Çünkü masumiyet zararlıdır. Bir insan masumiyetini ne kadar erken kaybederse, onun için o kadar iyi olur."

Alex'in sinirli ses tonu karşısında Julie bu cevabın altında çok daha farklı şeyler olduğunu düşündü. Haklı olduğunu biliyordu. Ama adamdan gerçek cevabı nasıl alacağını bilmiyordu.

Alex sinirlerini biraz olsun yatıştırmak için derin bir nefes aldı ve gözlerini Julie'nin gözlerine dikip konuştu. "Sıra bende. Neden erkeklere tahammül edemiyordun?"

Julie, Alex'in sorusuyla ellerinin titremeye başladığını hissetti. O günleri düşününce kendini kötü hissetmişti. Biraz toparlanarak yanıt verdi. "Bilmiyorum. Sanırım sürekli kavgacı ve hırçın olduğum için onların yanında geriliyordum."

Julie özellikle o yazdan sonra erkeklere tahammül edemediğini söylememişti. Alex şüpheli gözlerini dikip onu baştan aşağıya süzünce yerinde rahatsızca kıpırdandı. Genç adam yeni bir soru soracakken, içeriden gelen bir uyarı sesi ikisinin de dikkatlerinin dağılmasına neden oldu.

Julie şaşkınlıkla "Bu da ne?" diye sorduğunda, Alex çoktan ayağa kalkmış yatak odasına doğru yol almaya başlamıştı. Julie de hızla yerinden kalkıp onun peşinden ilerledi. Yatak odasına girdiğinde Alex'i bir düzeneğin başına oturmuş, kulaklıklarını takmış bir halde buldu. Mittal'i dinlediğini anlamıştı. Sesini çıkarmadan yavaş hareketlerle yatağa oturup işini bitirmesini bekledi. Alex kulaklıkları çıkardığında gözlerini dikip merakla ona baktı.

Alex ise önce Julie'ye, ardından yatağa baktıktan sonra çapkınca gülümsedi. "Bakıyorum da yatağıma girmek için hiçbir fırsatı kaçırmıyorsun, Julie?"

Julie sinirle gözlerini kısıp Alex'e küçümseyici bir bakış attıktan sonra, "Konuyu saptırma!" dedi sertçe.

"Seninle konuyu saptırmak bile çok zevkli. Ben ne yapabilirim?"

Julie kaşlarını çatılı tutmakta zorlanırken adamın omzunu dürttü ve "Hadi ama! Ne duydun anlatsana!" diyerek asıl konuya dönmelerini sağladı.

"Mittal ve ekibi kasayı yarın akşam açacaklar. Açma işlemi Mittal'in evinde olacak. Kasanın içinde ne olduğunu öğrenmek bizim için yeterli olmayacaktır. Eğer çekirdekle ilgiliyse onu ele geçirmemiz gerekebilir. Bu yüzden yarın akşam biz de Mittal'in evinde olacağız."

Alex konuyu özetleyince Julie yumruğunu sıkıp havaya kaldırdı ve "Bunu başarabiliriz, ortak!" diye bağırdı.

Alex onun bu heyecanlı haline gülümsemeden edemedi. Julie'yi hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu ama onu oraya götürüp hayatını tehlikeye atamazdı. "Hayallerini yıkmaktan nefret ediyorum. Fakat sen gelmiyorsun, güzelim."

"Ne demek sen gelmiyorsun? Ben de bu görevde varım ve elbette geleceğim."

Julie sanki bütün hayatını bu göreve katılmak için bekleyerek geçirmiş ateşli bir ajan gibi konuşmuştu. Alex onun fazlasıyla tapılası olduğunu düşünüyordu. Ancak yine de onu tehlikeye atamazdı.

"Ne yazık ki saha görevlerindeki tecrübesizliğinden dolayı sen gelmeyeceksin. James ve ben bu işi halledeceğiz."

Julie kaşlarını çatıp kollarını göğsünde birleştirerek, "Beni küçük mü görüyorsun, Alex Cavendish?" diye çıkıştı.

Alex ona bakıp sabırla iç çektikten sonra gözlerini gözlerine dikti. "Bunun seni küçük görmemle alakası yok. Bu çok açık bir emir ve prosedür. BİS'teki hiçbir ajan, ilk görevinde bu kadar tehlikeli bir operasyona katılmaz." Julie bir kez daha itiraz etmek için ağzını açsa da, Alex ondan önce davranıp lafı ağzına tıkadı. "Yoksa benim için endişeleniyor musun?"

Alex alaycı bir şekilde ona sataşınca, Julie kendini tutamayıp, "Elbette hayır, seni kendini beğenmiş züppe! Gidip istediğin kadar kendini tehlikeye atabilirsin! Ben de otelde tırnaklarıma manikür yaptırıyor olacağım," diye bağırdı.

Alex, Julie'nin bu çıkışına gülümserken gözleri tırnaklarına kaydı. Kadının pembe ojelerini gördüğünde, daha önce pembe ojelere fazlasıyla haksızlık ettiğini düşündü.

"Ojelerinde bir sorun göremiyorum. Hatta rengini çok sevdiğimi bile söyleyebilirim."

Julie, Alex'in gözlerini dikip ojelerine bakmasıyla, şaşkınlıkla tırnaklarını kaldırdı ve incelemeye başladı. "Bunları bana Masal hediye etmişti. Verirken de Pers Gülü pembesi olduğunu söylemişti. Rengin ismini söylerken fazlasıyla eğleniyor gibi gözüküyordu ama nedenini sorduğumda bana anlatmadı."

Alex onun Masal'dan bahsederken hüzünlendiğini görünce kaşlarını çattı. "Bu durumda yarın için başka bir plan yapsan iyi olur. Ojelerin mükemmel."

Julie uykudan uyanır gibi silkelenerek baktığında, Alex onun aklından başka şeyler geçtiğini anlamıştı.

"Tamam, o zaman ben de saunaya girerim!"

Julie'nin yeniden çemkirme moduna girmesi, Alex'in de neşesini yerine getirmişti. Ani bir hareketle ayağa kalkıp onu da kaldırdı ve sıkıca sarıldı. Julie küçük bir çığlık attı. Ardından ağzı Alex'in omzuna kapanmış olduğu için boğuk bir şekilde, "Olox, no yopoyorson?" dedi. Alex kahkahayla gülmeye başlayınca biraz olsun serbest kalan Julie, yumruklarını onun omzuna geçirmeye başladı. "Amacın ne senin?" Julie kendini pofuduk bir minderde kaybolmuş kedi yavrusu gibi hissediyordu. Alex iri cüssesiyle onun narin bedenini sarınca, Julie hayatı boyunca hissetmediği bir duyguyu hissetmeye başlamıştı. Güven. Sanki tam burada, onun kollarındayken, dünyadaki hiçbir kötülük onlara dokunamazmış gibi geliyordu. Bu alışılmadık duygu ile sarsılan Julie, kendini çekmekle, bulunduğu yerin tadını biraz daha çıkarmak arasında kalmıştı. Bir süre daha o şekilde hiç ses çıkarmadan, yalnızca birbirlerinin nefeslerini dinleyerek durdular. En sonunda Alex ondan ayrıldığında, Julie kendini üşüyormuş gibi hissetti.

"Hadi şimdi gidip biraz dinlen. Yarın uzun bir gün olacak." Julie hiçbir şey söylemeden sadece kafasını salladı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Julie!" Tam kapıya varmak üzereyken, Alex'in seslenmesiyle ona döndü. Adamın pis pis sırıttığını gördüğünde başının yine belaya gireceğini anlamıştı. "Benim için endişelenmeyeceğini söylerken gözlerinin rengi açılmıştı."

Julie ona sinirli bir bakış attıktan sonra, "Cehenneme git, Alex!" dedi ve kapıyı arkasından çarpıp çıktı. Alex ise kahkahalarla gülmeye başladı.

***

Julie, iki iri yarı adamın bir masanın başında Mittal'in evinin krokisiyle uğraşmalarını seyrederken kendini biraz gergin hissediyordu. Yaklaşık bir saat sonra, söz konusu iki adam tehlikeli bir göreve gideceklerdi ve bunu düşünmek onu hiç olmadığı kadar tedirgin ediyordu.

"Duvarları iple tırmandıktan sonra eve girene kadar uzunca bir yol kat etmemiz gerekiyor. Kasa Mittal'in çalışma odasında açılacak. Çalışma odası, ikinci katta güney cephesinde soldan ikinci oda. Mittal'in kasayı açarken yanında çok fazla adam bulundurmayacağını tahmin ediyorum, çünkü bu işi gizlilik içinde yapmak isteyecektir. Dolayısıyla kasa açılırken içeriye girmemiz ve kasanın içindekini alıp çıkmamız kolay olacaktır. Asıl zor olan kısım, sonrasında adamları atlatmak. Bu yüzden içeriden bir adama Mittal'in çalışma odasının penceresinin hemen altına bir motor bırakması için rüşvet verdim. Saat tam 20:15'te motor orada hazır olacak."

Alex ciddiyetle James'in anlattıklarını dinlerken, Julie de onun sert yüz hatlarını inceliyordu. Onu daha önce hiç bu kadar ciddi görmemişti. *Alex Cavendish'e bu kadar ciddiyet fazla!* diye düşündüğü zamanlarda ne kadar yanılmış olduğunu şimdi anlıyordu. İkili detayların üzerinden bir kez daha geçerken, Julie düşüncelerinde kaybolmuştu. BİS'teki ajanların her zaman göreve çıktıklarını ve geri döndüklerini görürdü. Onun için bu iş o kadar rutindi ki, görevdeyken ajanların başına neler geldiğini

ya da nasıl bir iş yaptıklarını hiç merak etmezdi. Çünkü merkezdeki ajanlar hep neşeli ve arkadaş canlısı olurlardı. Julie onların aslında her an hayatlarını tehlikeye attıklarını yeni fark ediyor ve endişelenmekten kendini alamıyordu. Evet, şu an Julie dünyadaki tüm BİS ajanları için endişeleniyordu. Yani konunun kesinlikle Alex'le bir alakası yoktu.

"Senin saunada olman gerekmiyor muydu?"

Alex'in alaycı sesiyle düşüncelerinden sıyrılan Julie, adamın sırıtık suratına bakıp kaşlarını çattı. "Randevum saat sekizde. Güzelce rahatlamak için siz baş belalarının gitmesini bekliyorum."

"Bizden kurtulmaya bu kadar hevesli olduğunu bilmiyordum."

"Ne kadar hevesli olduğumu hayal dahi edemezsin!"

Julie neredeyse huysuz bir ördek yavrusu kadar sevimli gözüküyordu ve Alex ona baktıkça gülümsemekten kendini alamıyordu. Endişeli olduğu zamanlarda huysuzlaşması fazlasıyla eğlenceliydi.

"Ben son hazırlıklar için kendi odama gidiyorum. On beş dakika sonra lobide buluşuruz."

James manidar bir bakış atarak kapıdan çıktığında, Julie de onun kafasına ne geçirebileceğini düşünmeye başlamıştı. Julie, James'in arkasından +18 içerikli küfürler yağdırırken, Alex'in burnunun dibine kadar sokulduğunu fark etmedi. Bu yüzden kafasını çevirip de adamı o denli yakında görünce hafif bir çığlık attı.

"Aman Tanrım! Alex! Bu kadar sessiz hareket etmek zorunda mısın?" Alex yüzünde biraz önceki gülümsemesi ile uzaktan yakından alakası olmayan sert bir ifadeyle Julie'ye bakıyordu ve bu, genç kadının birden gerilmesine neden olmuştu. "Ne var, Alex? Neden bana öyle bakıyorsun?"

Alex bir süre daha tek kelime etmeden ona baktı. Sonunda konuştuğunda sesi de ifadesi kadar sertti. "James'in arkasından

ne kadar da dikkatli baktın öyle! Belki de benim gitmemi, onun seninle kalmasını isterdin, ne dersin?"

Alex taş gibi suratıyla sadece otuz santim ilerisinde durmuş akıl dışı tezini ortaya koyarken, onun her bir kelimesiyle şaşkınlıkta bir üst seviyeye çıkan Julie ne diyeceğini bilemez duruma gelmişti. Bu adamın aklı nasıl bir mantık çerçevesinde çalışıyordu ki?

"Ah, Alex! Bu kadar zeki olmak zorunda mısın, canım? Nasıl da hemen anladın!"

Julie'nin alaycı sesiyle yüz hatları daha da sertleşen Alex ona iyice sokuldu ve yüzleri aynı seviyede olana kadar eğildi. "Sen benimle dalga mı geçiyorsun?"

Alex'in inceleyen gözleri yüzünde dolaşırken, Julie sanki cinayetle suçlanıyormuş gibi gözlerini kocaman açmıştı. "Hiç öyle şey yapar mıyım ben? Aşk olsun!"

Alex'in sinir katsayısı giderek artıyordu. "Sen bugün biraz fazla konuştun. Artık ağzını kapatmanın zamanı geldi."

Julie ağzını açıp itiraz bile edemeden Alex dudaklarını dudaklarına kapadı ve sanki yıllardır ona hasretmiş gibi öpmeye başladı. Julie ise Alex'i itip uzaklaştırmak için ellerini kaldırmıştı. Ancak bir saniye sonra o eller adamı ittirmek yerine yavaşça kayarak ensesini okşamaya başladı. Alex öpücüğünü derinleştirirken Julie'yi belinden tutup kendisine sıkı sıkı bastırdı. Julie de buna kalçalarını hafifçe oynatarak karşılık verdi.

İkisi için de dünya durmuş, yalnızca birbirlerinin kalplerinde dönmeye başlamıştı. Alex, öpücüğünü daha talepkâr hale getirirken Julie'yi kucakladığı gibi yatağa taşıdı. Genç kadını nazikçe yatağa bıraktıktan sonra kendisi de ağırlığıyla onu ezmeyecek şekilde üzerine uzandı. Bir süre gözlerini onun gözlerine dikti. Ardından dudaklarını boynunda ve omuzlarında dolaştırdı. Julie bu dokunuşlara çok hoşlandığını açıkça belli eden mırıltılarla karşılık verirken, Alex içindeki arzunun giderek kontrolden çıktığını hissediyordu. Dişleriyle kadının bluzunun askısını düşürüp, narin omuzlarını öpmeye ve hafifçe ısırmaya

başladı. Julie altında kıvranıp kendini ona bastırdığında Alex artık dayanamayacak hale gelmişti.

"Julie..." dedi çölde susuz kalmış bedbaht bir bedevinin çatlak sesiyle. Julie konuşmadan bekledi. Sanki sesini kaybetmiş gibiydi. Alex o an onunla birlikte olamayacağını biliyordu. Beş dakika sonra göreve çıkmak için James'le buluşması gerekiyordu. Julie'yi bu kadar baştan çıkmış bir halde bırakmak canını artık fiziksel olarak da yakmaya başlamıştı ve onu böyle görüp dokunmadan gitmek hayatı boyunca yaptığı en zor şey olacaktı. Bu düşünceyle bir anlığına gözlerini yumdu. Ardından yavaşça doğrulup, şehvetten koyulaşmış gözleri, şişmiş dudakları ve kızarmış yanaklarıyla tam bir ziyafet gibi görünen kadına baktı. Julie de toparlanıp yatakta oturur pozisyona geçince Alex biraz daha sakinleşebilmişti. Eğer Julie biraz daha o şekilde dursaydı, BİS'e istifa mektubunu gönderip görevden vazgeçmesine sebep olacaktı.

Alex genç kadını ellerinden tutup ayağa kaldırdı ve alnına ufak bir öpücük kondurdu. "Artık gözlerinin endişeliyken bulutlarla kaplı bir gökyüzüne benzediğini biliyorum," diye fısıldadıktan sonra gülümseyerek ondan ayrıldı ve başka bir şey söylemeden odadan çıktı. Julie ise neden kendini sahibi tarafından terk edilmiş bir kedi yavrusu gibi hissettiğini çözmeye çalışıyordu.

***

Alex ve James hiçbir zorlukla karşılaşmadan Mittal'in evine kadar gelmeyi başarmışlardı. İki adam yalnızca gözleriyle anlaştıktan sonra, çalışma odasının penceresinin altından onları yukarıya çekecek ipin kancasını ayarlayarak fırlattılar. Odanın penceresindeki Fransız balkon sayesinde işleri daha da kolaylaşmıştı. Kancalar balkonun çıkıntısına takılır takılmaz hızla tırmanmaya başladılar. Pencerenin hemen altında, görünmeyecekleri bir şekilde konuşlandıktan sonra içerideki sesleri duymaya başlamışlardı.

"Efendim, kasayı getirdik."

Seslerden anlaşıldığı kadarıyla içeride dört adam vardı. Alex işlerini şansa bırakmamak için, uzun bir çubuğu andıran gizli kamerayı içeride olan biteni görebilecekleri şekilde uzattı ve izlemeye başladı. Odanın giriş kapısının hemen yanında iki tane iri yarı koruma vardı. Korumalar sessizce duruyor ve etrafı kolaçan ediyorlardı. Takım elbiseli, korumalara göre nispeten daha insani boyutlarda olan iki adam kasayı taşıyordu. Biraz önce konuştuğunu tahmin ettikleri adam ise Mittal'in masasının sol tarafında durmuş, elleri önünde bağlı bir şekilde saygıyla bekliyordu.

Mittal pencerenin hemen sağ tarafındaki masasının başındaydı ve kasanın getirilmesini izliyordu. Nihayet kasa getirilip önüne bırakıldığında, gergin bir şekilde kasaya baktı. Ardından kasanın üzerindeki bir noktaya dokunarak ön tarafında küçük bir bölmenin açılmasını sağladı. Eline aldığı minik bir iğneyle parmağını deldikten sonra, küçük bölmeye bastırdı. Kasa otomatik bir şekilde açılmaya başlarken herkes soluğunu tutmuş ne olacağını bekliyordu.

Alex harekete geçmek için en doğru zaman olduğunu düşünerek James'e işaret verdi. İkisi birden yukarıya tırmanarak seri hareketlerle içeriye daldılar. Alex ilk önce elindeki silahla kapıdaki iki korumayı etkisiz hale getirdi. Onları öldürmemiş, yalnızca uyuşturmuştu. BİS, mecbur kalmadıkça sivilleri öldürmezdi ve Alex, BİS'in bu ilkesini en ince ayrıntısına kadar uygulamaya dikkat ederdi. Alex korumaları hallederken, James de aynı uyuşturucu silahla diğer iki takım elbiseli adamı etkisiz hale getirmişti. Şimdi geriye yalnızca Mittal ve onun hemen yanındaki adam kalmıştı. Mittal şoke olmuş bir halde, içeriye dalan iki kişiye bakarken, diğer adam sıvışmak için yer arıyor gibi gözüküyordu.

"Siz de kimsiniz?" diye sordu Mittal sesine kavuşabildiğinde.

Alex de, James de ona cevap verme zahmetine girmedi. Her ikisinin de yüzleri kapalıydı ve kim oldukları anlaşılmıyordu. Alex hızla öne atılıp kasayı eline aldı ve içine baktı. Kasanın

içinde daha önce örgütün bilgilerinin bulunduğu çantadan çıkana benzeyen bir bellek vardı. Belleği alıp cebine attıktan sonra James'e başıyla işaret verdi. James, Mittal ve diğer adamı bayıltınca, tırmanırken kullandıkları ipten hızla aşağıya indiler.

Motora atlayıp harekete geçtikleri sırada aniden tüm evde alarm çalmaya başladı. Alex sertçe küfredip motorun gazına bastı. Arkalarından silah sesleri geliyordu. Alex kurşunlara hedef olmamak için motoru sürekli farklı yöne hareket ettiriyordu. Bu sırada arkasında olan James de gerçek silahını çıkarmış, ateş edenlere karşılık veriyordu. Duvara yaklaşmalarına çok az kalmıştı. Ondan sonra kurtulmaları çok daha kolay olacaktı. Duvara geldiklerinde Alex motoru durdurdu. Birden bacağında yakıcı bir acı hissederek sendeledi. James hızla motordan atlayıp yukarı çıkmalarını sağlayacak ipleri yerleştirirken, Alex acıyı görmezden gelip onun yanına gitti. James henüz onun yaralandığını fark etmemişti. Alex de zaten mümkünse otele dönene kadar fark etmemesini istiyordu. İkisi aynı anda yukarıya tırmanırken silah sesleri giderek yaklaşıyordu. Duvarın diğer tarafına geçmeyi başardıklarında bu defa Alex yolcu koltuğuna geçti ve arabayı James'in sürmesine izin verdi. Mittal'in evinin kapısından çıkan başka bir araba onları takip etmeye başlamıştı.

"Herif resmen inatçı çıktı!"

Alex bir yandan Mittal'e küfrederken, bir yandan da arkadakilere ateş ediyordu. James arabayı ustalıkla idare ediyordu ve Alex de ateş ederken pek zorlanmıyordu. Ama onları takip eden araba inatla peşlerinden geliyordu.

"BİS'in gizli yollarına en yakın giriş nerede?"

"Yaklaşık on kilometre ileride, hemen sağdaki benzin istasyonundan bir giriş var. Az kaldı."

Alex dişlerini sıkıp ateş etmeye devam ederken, çok geç olmadan gizli yola girebilmeleri için de dua etmeye başlamıştı.

***

Julie kafayı yiyecekti. En son Masal kaçırıldığında bu kadar endişelendiğini hatırlıyordu. Alex ile James yaklaşık bir saattir yoklardı ve onları düşünmekten kafasını taşlara vuracak hale gelmişti. Alex'in odasında bir aşağı bir yukarı yürüyüp duruyordu. Gözü sürekli duvardaki saatteydi. Saate her baktığında yalnızca on saniye geçtiğini gördükçe sinirleri daha da geriliyor, tek bir dokunuşla patlayacak gibi hissediyordu. Gergin bir şekilde yürümeye devam ederken aniden çalan telefonunun sesiyle yerinden zıpladı.

"Alo!" derken resmen çığlık atmıştı.

"Ben James. Rica etsem odalarınızın bulunduğu kattaki hizmetçi asansörüne gelebilir misin? Birazcık yardımına ihtiyacım var da."

James henüz sözünü tamamlamadan Julie çoktan telefonu yatağa fırlatıp koşmaya başlamıştı. Hizmetçi asansörünü daha önce odasına gidip gelirken görmüştü. Bu yüzden tereddütsüz olarak oraya gitti ve asansörün açılmasını beklemeye başladı. Saniyeler asır gibi gelirken, biraz sonra stresten çığlık atmaya başlayacaktı. Neden Alex değil de James aramıştı? Yoksa başına bir şey mi gelmişti? Aklına gelen ihtimaller denizinde boğulmak üzereyken asansör açıldı ve James omzunda bir çuvalla dışarı çıktı. Julie olanları anlamaya çalışır gibi gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"Julie, lütfen koridoru kontrol eder misin? Omzumda ölü bir adam taşırken görülmek istemiyorum da."

Julie bir an kalbinin durduğunu hissetti. Gözyaşlarına boğulurken çaresizlik içinde "Alex öldü mü?" diye sordu. James ona sanki çok saçma bir soru sormuş gibi gözlerini dikerek bakınca, "Keşke ona biraz daha iyi davransaydım. Tamam, pisliğin teki olabilirdi ama yine de iyi bir insandı bence. Üstelik çok da seksiydi. Alex ölmüş olamaz!" diyerek mantıksızlık konusunda yeni bir çığır açtı.

"Alex ölmemiş olabilir ama şu an bir ölü kadar ağır ve ben onu bir an önce omzumdan indirmek istiyorum. Bu yüzden

koridorda birisinin olup olmadığına bakarken elini çabuk tutsan iyi edersin!"

Julie, James'in söylediklerini duyduktan sonra hızla koridoru kontrol etti. Kimsenin olmadığından emin olunca eliyle adama işaret verdi ve ikisi birlikte Alex'in odasına gittiler.

James adamı sardığı çarşafları sıyırarak yüzünün ortaya çıkmasını sağladığında Julie neredeyse çığlık atacaktı. Alex resmen bembeyazdı.

"Lanet olasıca adam bana vurulduğunu söylemek yerinde bayılana kadar beklemeyi tercih etti. Mittal'in adamlarının kullandığı kurşunlar bir tür zehir içeriyor. Ufak bir sıyrık olsa da, zehir Alex'in kanına karışmış olmalı. Hemen bir doktor bulmalıyız yoksa her şey için geç olabilir."

James'in sözlerini duyan Julie paniğinin hızla artmaya başladığını hissederek derin bir nefes aldı ve sakinleşmeye çalıştı. "Burada kimi bulabiliriz?" dedi sakin olduğunu umduğu bir sesle.

James ona baktıktan sonra telefonu eline aldı ve "Burada tanıdığım bir doktor var. Üstelik ağzını kapalı tutacağına da eminim," diyerek aramayı yaptı.

James doktorla konuşurken Julie de Alex'in yanına gidip yatağın kenarına oturdu. Elini uzatıp adamın terden sırılsıklam olmuş saçlarını yüzünden çekti. "İyi olman gerek, Alex. Daha seninle işim bitmedi," dedi sessizce. Tenine dokunduğu yerler yanıyordu. Alex'e en azından ateşini düşürmek için yardım edebileceğini düşünerek yerinden kalktı. Aceleyle bir bez ve bir tabak bulup, tabağın içine buzlu su doldurdu. Bezi buzlu suda ıslattıktan sonra genç adamın yüzünü silmeye başladı. Alex hafifçe inlerken, bu inlemeler kalbine birer ok gibi saplanıyordu. Gözlerini tehdit etmeye başlayan gözyaşlarını tutmak için büyük bir çaba harcasa da ne yazık ki başarılı olamamıştı.

James telefonla konuşmayı bitirip yanlarına geldiğinde, "Cindy ile konuştum. Yarım saat sonra burada olacak," dedi.

Julie onu anladığını belirtircesine başını salladıktan sonra Alex'in yüzünü silme işlemine devam etti. James de yakınlardaki bir koltuğa oturup ellerini başının arasına almıştı.

Julie, Alex'e bakarken içinden hayatın kin tutmak için çok kısa olduğunu geçiriyordu.

Bölüm 4

Julie'nin hayatı boyunca geçirdiği en uzun yarım saatin sonunda kapı çalındığında, James hızla yerinden kalkıp kapıyı açmaya gitti.

"O iyi mi?" diyen kadının sesindeki açık endişe, Julie'nin başını kaldırıp ona bakmasına neden oldu. Kadın, Julie'nin hayatında gördüğü en güzel kadınlardan birsiydi. Egzotik çekik gözleri açık renkliydi ve yüz hatları o kadar güzeldi ki, Julie bir an kendini incelikle işlenmiş bir sanat eserine bakıyormuş gibi hissetti. Kadının hemen kulaklarının altında kesilmiş kumral saçları vardı ve bembeyaz, pürüzsüz tenindeki hafif makyajla çok güzel görünüyordu. Julie ona gözlerini dikmekten kendini alamadı.

"Şimdilik bilinci kapalı. Mermide büyük ihtimalle Kobra zehri vardı. Gerekli ilaçları getirdin mi?"

Cindy olumlu anlamda başını salladıktan sonra hızla içeriye girdi ve Alex'in yatakta hareketsizce yatan vücuduna bakıp yüzünü buruşturdu. "Kobra zehri olduğundan emin misin, James? Eğer yanılıyorsan çok geç kalmış olabiliriz."

Cindy bir yandan konuşurken, bir yandan da elindeki kocaman çantayı masaya yerleştirip içindekileri çıkarmaya başlamıştı. Julie dikkatli gözlerle kadına bakıyordu. Kadın ise sanki onu görmezden geliyor gibiydi. Julie, Alex için bu kadar endişeli olmasa, bu durum hakkında kafa yorardı. Ama şu an tek derdi Alex'in iyileşmesiydi, gerisinin hiçbir önemi yoktu.

"Emin değilim ama eğer öyleyse daha fazla geç kalamayız. Yap şunu!"

James gergin bir şekilde sertçe konuşunca Cindy ona kınayan bir bakış attı ve gerekli ilacı çıkarıp Alex'in yanına gitti. Hâlâ Julie'yi görmezden gelmeyi başarıyordu.

"Yarası nerede?"

Bunu James'e dönerek sormuştu. James ona Alex'in sol bacağını işaret edince, hızla pantolonu kesip yarayı ortaya çıkardı. Kurşun bacağının kas kısmında, çok küçük bir alandan girip çıkmıştı. Neyse ki içinde kalmamıştı. Bu yüzden Julie yaranın çabuk iyileşeceğini umuyordu. Cindy yarayı dikkatli bir şekilde kontrol ettikten sonra, elindeki iğneyi yavaşça sapladı. Alex acı çekiyor olmalıydı ki hafifçe inleyerek kasılmıştı. Julie o an kalbinin ağrıdığını hissetti.

"Tamam, geçti Alex. Sakin ol."

Cindy bir yandan Alex'in bacağını okşarken, bir yandan da yatıştırıcı bir biçimde konuşuyordu. Fakat Alex bundan pek etkileniyor gibi gözükmüyordu. Cindy enjeksiyonu bitirdikten sonra şırıngayı yerine bıraktı ve yarayı dikmek için harekete geçti. İğnenin teninden çıkmasıyla birlikte biraz olsun rahatlayan Alex yeniden sessizleşmişti. Fakat yarası dikilmeye başlayınca tekrar kasıldı ve inlemeye başladı. Doktor yine konuşarak onu rahatlatmaya çalıştı ama acı çektiği çok belliydi.

Bu görüntüye daha fazla dayanamayan Julie, genç adamın yanına gitti ve elini saçlarında gezdirirken yumuşak bir tonda "Şşş! Bu kadarcık acıya ses mi çıkarıyorsun, Alex? Nerede senin o erkekliğin? Böyle kız gibi inlediğini Zack'e ve Kuzey'e anlattığımı düşünsene! Önümüzdeki yüz elli yıl boyunca seninle dalga geçerler," dedi.

Julie'nin sözlerinden mi yoksa dokunuşundan mı bilinmez, Alex aniden gevşemişti. İğne her derisine girdiğinde hafifçe kasılıyordu ama en azından biraz önceki gibi acı çeker bir hali yoktu.

Cindy arada bir Julie'ye sinirli bakışlar atıyordu. İşini bitirdikten sonra, Julie'yi yeniden görmezden gelip direkt James'le konuştu. "Galiba haklıymışsın, James. Antivenin işe yaramış

gibi gözüküyor. Yarın sabaha kadar kendine geleceğini düşünüyorum." James rahatlamış bir şekilde ellerini saçlarından geçirince Cindy ona gülümsedi.

"Bunu duyduğuma sevindim. Geldiğin için çok teşekkür ederim."

James minnettar gözlerle ona bakarken, Cindy de gözlerini dikmiş Alex'e bakıyordu. "Hiç önemli değil. Biliyorsun, onun için her yere gelirim," deyip Alex'in yanağına bir öpücük kondurdu.

Julie o an kanında dolaşan kıskançlığın bir kobrayı bile zehirleyebilecek kadar yakıcı olduğunu hissedebiliyordu. İçindeki tüm cani duygular, biraz önce Alex'i kurtarmış olmasını hiçe sayıp kadını bulundukları yirmi yedinci kattan aşağıya saçlarından sallandırmak istiyordu.

"Lütfen iyi ol, Alex. Ben yine seni kontrole geleceğim, hayatım," dedikten sonra doğrulan Cindy, bu defa Julie'nin gözlerinin içine yakıcı bir şekilde baktı ve tek kelime etmeden arkasını dönüp odadan çıktı. Julie ise peşinden koşup onu parçalamamak için iradesini zorluyordu.

James, Cindy'yi yolcu ettikten sonra yavaş yavaş rengi yerine gelmeye başlayan Alex'e bakıp derin bir nefes aldı. "Sanırım durumu giderek iyileşiyor." Julie gözlerini Alex'e dikip, onaylarcasına başını salladı. "Bu durumda sen gidip dinlenebilirsin, Julie. Ben Alex'in başında beklerim."

Julie gözlerini adamın turkuaz rengi gözlerinin içine dikti ve kararlı bir şekilde "Hayır, James. Ben beklerim. Lütfen sen gidip biraz dinlen," dedi.

Onun ne kadar ciddi olduğunu gören James başını olumlu anlamda sallayıp, "O zaman ben kendi odama gidip biraz dinleneceğim. Sabah gelir nöbeti senden devralırım," diyerek odadan ayrıldı.

Julie yeniden Alex'e döndü ve giderek daha rahat nefes aldığını görerek gülümsedi. "Benden bu kadar kolay kurtulamazsın,

Alex Cavendish," dedikten sonra eğilip dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu ve onun artık eskisi kadar yoğun olmayan terini sildi.

***

Alex bütün gece karmakarışık rüyalar görüp durmuştu. Bu rüyaların en kötü anlarında alnına temas eden bir meleğin dokunuşu sayesinde rahatlayarak uykusuna devam edebilmişti. Gözlerini açmaya karar verdiğinde, bu işlemin bu kadar zor olmaması gerektiğini düşünüp kaşlarını çattı.

"Henüz kendine gelmedi."

Julie'nin tanıdık sesini duyan Alex gülümsemek istedi. O hareketi yapmak da biraz zor gelmişti.

"Neredeyse on iki saat olacak. Şimdiye kadar kendine gelmiş olması gerekiyordu."

Alex, James'in sesini duyunca sinirlendiğini hissetti. Şu an Julie ve James, yanlarındaki bilinçsiz adamı saymazsak yalnızlardı ve bu durum nedense Alex'in sinirlerini fena halde bozuyordu. Özellikle de odadaki bilinçsiz adam kendisiyken.

"Julie..." Alex nihayet konuşabildiğinde ağzından çıkan ilk sözcük kadının ismi olmuştu. Gözlerini hafifçe aralamayı başarınca Julie'nin endişeli bir şekilde ona baktığını görüp gülümsedi.

"Alex! Uyandın mı? İyi misin? Ağrın var mı? Bu kaç?" Julie panik halinde soruları arka arkaya sıralarken bir yandan da elini kaldırmış üç parmağını Alex'e doğru tutuyordu.

"Sakin ol, Julie. Ben iyiyim, yalnızca biraz susadım." Julie kaşlarını çatınca, Alex onun neden kaşlarını çattığını anlamaya çalışarak yüzüne baktı. Julie'nin bir ona bir de parmaklarına baktığını görünce gülümsedi. "Üç," dedi kısaca ve bu cevapla mutlu bir şekilde gülümseyen Julie'yi görünce daha mutlu olduğunu hissetti.

Julie hemen sonrasında yerinden kalkıp bir bardak su getirdi ve rahat içebilmesi için Alex'in kafasını kaldırıp ona yardım

etti. Su içmek Alex'e iyi gelmişti. Artık boğazı birbirine yapışmış gibi hissettirmiyordu ve konuşmak daha kolaylaşmıştı.

"Neler oldu?" diye sordu sırtını yatağın başlığına dayayıp hafifçe doğrularak.

"Sen, kendini beğenmiş züppe, bana vurulduğunu söylemek yerine çeneni kapalı tutmayı tercih ettiğin için neredeyse ölüyordun!"

James'in çileden çıkmış sesi Alex'in kulaklarını fena halde rahatsız edince acıyla yüzünü buruşturdu.

"Ona bağırmayı kes, James! Adam hasta görmüyor musun?"

Alex henüz ağzını açıp cevap veremeden Julie araya girip James'i haşlamıştı. James şaşkınlıkla Julie'nin sinirli yüzüne bakarken, Alex de hayatı boyunca böylesine güzel bir manzarayla karşılaşmadığını düşünüyordu. Julie, civcivlerini korumak için kabarmış bir tavuk gibi görünürken bile nefes kesici olabiliyordu. Özellikle de sinirli gözlerinden kıvılcımlar fırlatırken.

James kadının ciddiyetini anlamış olmalıydı ki, derin bir nefes alıp daha sakin bir şekilde konuşmaya başladı. "Mittal'in adamlarının mermilerinde Hindistan'dan özel olarak getirilen kobraların zehirleri var. Bu yüzden mermiler sıyırsa bile, kanına karışacak kadar sana temas ettiğinde öldürücü bir etkisi oluyor." James dişlerini sıkmak zorunda kalsa da bağırmamayı başarmıştı ve Julie'nin ona takdir ederek baktığını görünce kendini öğretmeninden aferin almış bir öğrenci gibi hissetti.

Alex, neredeyse zehirlenerek öleceğini duyduğunda ağzından çıkan küfre engel olamamıştı. Julie bu kez ona kaşlarını çatarak bakınca hiçbir şey yapmadığı halde kendini suçlu hissetti. Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Julie'nin insanlar üzerinde gerçekten de çok değişik etkileri vardı.

"Sana söylemem gereken bir şey daha var, dostum." James tedirgin bir şekilde konuşunca, Julie de bakışlarını ona çevirdi. Adam, Julie'ye kısa bir bakış attıktan sonra arkadaşına dönüp

derin bir nefes aldı ve "Seni tedavi etmesi için Cindy'yi çağırdım," dedi.

Alex bir süre sessiz kaldı ve James'in yüzünü inceledi. Sonrasında öyle bir bağırdı ki, Julie de James de irkildi.

"NE YAPTIN, NE YAPTIN?"

Julie, Alex'in koluna hafifçe vurarak "Alex! Sinirlenip kendini yorma! Henüz tam olarak iyileşmedin!" dedi.

Alex öyle sinirliydi ki Julie'ye bile bağırabilirdi fakat onun bu yeni, korumacı hali fazlasıyla hoşuna gitmişti.

"Başka seçeneğim yoktu, dostum."

James'in perişan sesi Alex'in biraz olsun sakinleşmesini sağlamıştı sağlamasına ama sonuç olarak, Cindy nerede kaldığını öğrenmişti ve bu hiç ama hiç iyi bir şey değildi.

"Bir an önce buradan ayrılmalıyız. Bu durumdayken bir de Cindy'yle uğraşamam!" dedikten sonra hafifçe kıpırdayarak yataktan inmeye çalışınca, Julie çıplak göğsüne elini koyup onu durdurdu.

"Bu haldeyken şuradan şuraya gitmene izin veremem! Otur oturduğun yerde!"

Julie'nin sert sözleri ve ciddi tavrı karşısında kararsızlığa kapılan Alex, Cindy'nin manyaklıklarını düşününce kalkmak için yeniden harekete geçti.

"Sen Cindy'yi tanımıyorsun. O gerçek bir baş belası ve nedenini anlayamadığım bir şekilde bana takmış durumda." Alex durumu mantıklı bir şekilde açıklamaya çalışıyordu ancak Julie'nin geçit vermez ifadesi herhangi bir itirazı kabul etmeyecekmiş gibiydi. "O zaman en azından senin odana geçelim."

Alex'in bu pratik çözümü karşısında Julie bir iki saniye düşündü ve "Tamam, kabul!" diyerek onayladı.

Yaklaşık beş dakika içinde, Alex'in ihtiyacı olabilecek her şeyi toplamışlardı. James onun yürümesine yardım ederken, Julie de eşyaları taşıyordu. Alex bu işi fazlasıyla ciddiye aldığını kanıtlarcasına, kapıdan dışarıya çıkmadan önce koridoru

kontrol ettirdi. Kimsenin olmadığına emin olduktan sonra hızla Julie'nin odasına geçtiler. James, oturması için onu üçlü koltuğa yönlendirdi. Tam rahat bir nefes alacakken yan odanın kapısının açılma sesiyle irkildiler. James'in yüzündeki suçlu ifade Alex'in onu öldürme isteğini hiç azaltmıyordu.

"Benden kaçamazsın, Alex! Seni bulacağım! Benim olacaksın! Seni başkasına yâr etmem! Duyuyor musun beni?"

Çıldırmış bir kadının sesi tüm oteli inletirken, duvara çarparak kırılan bir vazonun sesi de bu çığlıklara karışmıştı. Julie şaşkınlıktan yukarı kalkmış kaşlarıyla, gözlerini dikmiş Alex'e bakıyordu. Alex de o sırada oturduğu koltuğun desenini çok ilginç bulmuş gibi dikkatle inceliyordu. Julie kollarını kavuşturup ayağını yere vurmaya başladığında koltuğun deseninden halınınkilere geçmişti.

"Bana anlatmak istediğin bir şey var mı, Alex?"

Julie'nin fazlasıyla sakin çıkan sesiyle tüyleri diken diken olurken, desen inceleme işine duvar kâğıtları ile devam edip etmemeyi düşünmeye başlamıştı. Julie vazgeçmeyeceğinin bir kanıtı olarak bu defa ellerini beline koymuştu. Alex derin bir nefes aldı ve gerçek, tam anlamıyla yüzde yüz yerli malı bir pişmanlıkla gözlerini kadının gözlerine dikti.

"Nasılsın, Julie?" Alex şansını bir kez daha denemek için, kadınların karşı koyamadığı çapkın gülüşünü yüzüne yerleştirmişti ancak Julie bunları yemeyeceğini belirtircesine tek kaşını kaldırınca teslim oldu. "O kadın, yani Cindy... Yıllar önce birkaç defa birlikte olduk ve o günden beri de peşimde. Bana karşı anlam veremediğim derin bir takıntısı var. İnan, bunun nedenini bilmiyorum."

Bu defa alaycı bir biçimde bakan Julie'ydi. Alex suçlu bir çocuk gibi başını önüne eğdi ve kadının onu azarlamasını bekledi. Beklediği azar bir türlü gelmeyince yavaşça başını kaldırdı. Julie hâlâ gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Aniden "Daha fazla burada oturma. Benim yatağıma geç. Dinlenmen gerek,"

dedi ve arkasında dehşetle gözlerini kırpıştıran iki erkek bırakarak dışarıya çıktı.

***

Julie, Alex'in Cindy konusunda doğru söylediğine inanıyordu. Kadının bu kadar takıntılı olacağını bilse, asla onunla ilişkiye girmezdi. Alex bir erkek olarak Cindy'den kurtulamamış olabilirdi ama Julie bir kadın olarak ona seve seve yardım edecekti. Bunu tamamen ihtiyacı olan birisine yardım olarak görüyordu. Başka bir amacı yoktu. Mesela içindeki yakıcı kıskançlık hissini bu olaya kesinlikle karıştırmazdı.

Sakin adımlarla Alex'in odasına geldi. İçeri girdiğinde Cindy denen kadının ilk bölümde olmadığını görüp yatak odasına yöneldi. Tam da tahmin ettiği gibi kadın Alex'in yatağına yatmış ağlıyordu. Julie kadının ciddi anlamda psikolojik sorunları olduğunu o an anladı.

"Burada ne arıyorsun?"

Cindy, Julie'nin geldiğini fark edince gözlerindeki açık nefretle doğrulup ona baktı. Julie kendine karşısındaki kadının hasta olduğunu hatırlatmak zorunda kaldı. Yoksa ona tekme tokat girişmesi işten bile değildi.

"Asıl sen burada ne arıyorsun?" Julie soğuk bir şekilde Cindy'ye baktı ve kadının güzel yüzünün nefretle çirkinleşmesini izledi. Bu kadar güzel bir kadın için gerçekten de üzüntü verici bir durumdu.

Cindy, Julie'nin sorusuna cevap vermek yerine, hışımla yerinden kalkıp üzerine atıldı. Julie kıvrak bir hareketle yana kayıp onun kendi gücüyle savrulmasını sağladı. Kadın sanki hiçbir şey olmamış gibi yeniden saldırınca, Julie bacaklarının iç tarafına hafif bir şekilde vurup dengesini kaybetmesine neden oldu.

"Alex'i ver bana!" Kadının sesi çıldırmış insanların bile ürpereceği kadar vahşi çıkmaya başlamıştı.

"Alex seni istemiyor. Neden bunu kabullenmiyorsun?" Julie düz bir sesle konuşarak Cindy'nin mantıklı olmasını sağlamaya çalışmıştı. Ancak kadın daha da sinirlendi.

"Aslında istiyor ama bunun farkında değil! Bana biraz izin verse ona gerçekleri göstereceğim."

Cindy tekrar üzerine doğru hamle yapınca, Julie bu defa ayağına çelme taktı ve şiddetli bir şekilde duvara çarpmasına sebep oldu. Kadın alnını ovuştururken hâlâ nefretle ona bakmaya devam ediyordu.

"Aradan yıllar geçmiş, Cindy. Bu işin peşini bırakmalısın."

"Sen de ona âşıksın, değil mi? Bunu gözlerinden anlayabiliyorum. İçten içe onun da sana âşık olacağını ümit ediyorsun ama yanılıyorsun. O hiçbir zaman âşık olmayacak! O sevemez! Sevebilme yetisini yıllar önce kaybetti."

Cindy artık isterik bir şekilde ağlamaya başlamıştı. Julie kadın için üzülmekten kendini alamıyordu. Bir yandan da kadının onu Alex'e âşık olmakla suçlamasını düşünüyordu. Öyle bir şey olamazdı. Alex'e tahammül bile edemezken nasıl âşık olacaktı ki? Bu saçma düşünceyi kafasından atıp sakince Cindy'ye yaklaştı ve ona sarıldı. Bu hareketinin sebebini kendisi de bilmiyordu ama kadına acımıştı.

"Ben ona âşık değilim. Ama sen de âşık olmamalısın. Hayatımda gördüğüm en güzel kadınlardan birisin ve bir doktorsun. Yani aynı zamanda çok da zeki bir kadınsın. Aşkını, onun değerini bilecek bir erkeğe vermelisin."

Cindy, önce Julie'nin kollarından kurtulmak istedi ancak sözlerini duyunca mücadele etmeyi bırakıp yeniden sessizce ağlamaya başladı.

"Alex... O beni kurtardı. Ben kenar mahallede doğup büyümüş bir kızdım. Okumam için bana yardım etti. Güzelleşmem için beni teşvik etti ve her başım sıkıştığında yardımıma koştu. Benim kahramanımdı ve ben ona âşık oldum. Ama o bana hiç bakmadı. Hep işe yaramaz, salak sarışınların peşinden koştu."

Cindy bir an durup Julie'nin sarı saçlarına baktı ve "Lütfen üzerine alınma," diyerek burnunu çekti. Julie cebinden bir kâğıt mendil çıkararak uzatınca teşekkür ederek aldı ve konuşmaya devam etti. "Ben onu hep sevdim ve hiç vazgeçmedim. Bir gün onun da beni seveceği ümidiyle yaşadım."

Julie, Cindy'nin içini dökmesini izlerken karmakarışık duygular içindeydi. Alex onunla yattığını söylemişti. Fakat kadının ağzından beraber olmakla ilgili tek bir kelime bile çıkmamıştı.

"Cindy, sana bir şey soracağım." Julie'nin sesini duyan kadın ağlamaktan kızarmış gözlerini ona dikti ve başını salladı. "Siz Alex'le... Hiç beraber oldunuz mu?"

Cindy bu soru karşısında gözlerini kocaman açıp kızardı. "Ben denedim ama Alex her defasında beni reddetti." Kadın umutsuzlukla konuşunca Julie onu kendine çekip tekrar sarıldı.

"Sen hayatımda gördüğüm en güçlü kızlardan birisin. Artık kendi yoluna gitmenin zamanı gelmiş. Alex'in sana neden yardım ettiğini anlayabiliyorum. Sende o ışığı görmüş ve sana inanmış. Ama sana kadın gözüyle değil, hep kardeş gözüyle bakmış. Artık senin de ona abi gözüyle bakman gerekiyor."

Cindy'nin ağlaması biraz olsun durmuştu. Bir süre daha Julie'ye sarıldıktan sonra kafasını aşağı yukarı salladı. "Tamam," derken sesi en sevdiği oyuncağına veda eden bir çocuk gibi çıkmıştı.

Julie ona biraz daha sarıldı ve sonunda ayrıldıklarında Cindy'nin yüzündeki kabullenişi görüp rahatladı.

Cindy "Lütfen ona her şey için teşekkür ettiğimi söyle," dedikten sonra ayağa kalkıp uzaklaştı. Odadan çıkmadan önce son bir defa Julie'ye baktı. "Alex, kötü biriymiş gibi görünür. Çok daha kötü şeyler yapar. Ama onu seveceksen, gerçek Alex'i gördüğünden emin ol," dedi ve Julie'nin bir şey söylemesine fırsat vermeden arkasını dönüp kapıdan çıktı.

***

"Sence birbirlerini öldürmüşler midir?" James endişeli gözlerini ona dikince Alex kaşlarını çattı.

"Julie'yi dövüşürken görseydin, şu an Cindy için endişeleniyor olurdun." Alex yine de kaygılı bir şekilde iki odanın ortak duvarına bakmaktan kendini alamamıştı.

"Peki, ona neden yalan söyledin?" Alex bu soruyu duymazlıktan geldi. Yine de James bazen bir katır kadar inatçı olabiliyordu. "Ona Cindy'nin eskiden yattığın kadınlardan birisi olduğunu söyledin ama gerçeği ikimiz de biliyoruz."

Alex, arkadaşına kötü kötü baktıktan sonra yerinde huzursuzca kıpırdandı. "Benim aşağılık pisliğin teki olduğumu düşünüyor. Yani doğru düşünüyor. Bu tarz şeyleri öğrenip bana farklı bir gözle bakmasını istemiyorum. Beni olmadığım biri gibi görmesi onun için iyi olmaz." Alex bunları söyledikten sonra ayağa kalkmaya çalıştı ancak tam o sırada kapı açılınca, ölüm meleğini görmüş seksen yaşındaki bir adam gibi tüm kanı vücudundan çekildi.

"Alex!" Julie amazon kadınlarını bile korkutacak kadar şiddetli bir çığlık atınca, James ve Alex aynı anda irkildiler. "Sana yatağa geçmeni söylemedim mi ben? Hâlâ burada ne arıyorsun?"

Alex, hayatı boyunca yaptığı en büyük yanlışın beş dakika önce yatağa geçmemek olduğuna ikna olmak üzereydi. "Ben de tam yatağa geçiyordum zaten." Alex belki ucundan kurtarabilirim diye düşünmüştü. Ne yazık ki Julie'nin yüzünden ona hiç inanmadığı belli oluyordu. En azından denemişti.

"James!" James tam da kadının dikkatinin Alex'in üzerinde olmasından istifade ederek sıvışmaya çalışırken yakalanınca olduğu yerde kaldı. "Hadi Alex inatçı öküzün teki, sen niye onu ikna edip yatağa götürmedin?"

Alex bu sözler üzerine elini kalbine koyup "Bu acıttı!" deyince, Julie ateş saçan gözlerini tekrar ona çevirdi.

"Alex Cavendish! Hemen şimdi yatağa geçiyorsun. Ve sen, James Graham! Ona yardım et ki, bacağındaki dikişler açılmasın.

Ben de yemesi için ona bir şeyler getireceğim. Hadi bakalım, iş başına!"

James şaşkınlıkla karışık hayranlıkla kadını süzerken, Alex de "Bu kadın İkinci Dünya Savaşı'nda Almanya'nın başında olsaydı, şu an hepimiz Nazi olurduk," demekten kendini alıkoyamadı.

"Siz hâlâ duruyor musunuz?"

Julie'nin sesiyle aniden harekete geçen iki adam birbirlerine bakıp sırıttı. Ardından James, Alex'in koluna girerek mümkün olan en hızlı şekilde onu yatağa taşıdı.

"Dostum, yerinde olsam Julie'nin sözünden çıkmazdım. Yoksa her an uyurken başına talihsiz bir kaza gelebilir," dedi James pis pis sırıtarak.

Alex de ona bakıp hoşnutsuzca, "Uyardığın için sağ ol," diyerek yüzünü buruşturdu.

Tam o sırada bahsi geçen kadın elinde bir kâse çorba ve biraz haşlanmış et ile odadan içeriye girince ikisi de bir anda sustu. Julie onlara şüpheli bir şekilde baktıktan sonra, yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Yemeklerin olduğu tepsiyi Alex'in önüne koyarak "Ye!" dedi.

Alex önce yemeklere, sonra da Julie'ye bakıp yüzünü ekşitti. "Biraz daha nazik olamaz mısın?"

Julie gözlerini kısıp kötü kötü baktıktan sonra, "Kapa çeneni ve yemeğini ye, Alex!" diyerek karşılık verdi.

"Neyse o zaman ben gideyim." James, tırsmış bir halde sıvışmaya çalışırken Julie'nin kötü bakışlarına maruz kalmıştı. Fakat odadan öyle hızlı çıkmıştı ki, bunun farkına bile varmadı.

Alex ise arkadaşının arkasından ihanete uğramış gibi gücenerek baktıktan sonra yemeğine döndü. Biliyordu ki yemeği yemezse, Julie onu bayıltıp zorla ağzından aşağıya dökerdi.

"Bana neden yalan söyledin?" Julie lafı dolandırmadan direkt konuya girmişti.

Alex, ağzındaki çorba boğazına kaçınca hafifçe öksürdü. Ardından Julie'nin hangi konudan bahsettiğini anlamak için kaşlarını çatarak ona baktı. "Hangi konuda?"

Julie tek kaşını alaycı bir şekilde kaldırıp, "Demek yalan söylediğin birden fazla konu var," dedi.

"Herkesin sırları vardır." Alex yemek yemeyi bırakmış, genç kadına bakmaya başlamıştı. Julie hâlâ şüpheyle, sanki ruhunu görmek istermiş gibi onu süzünce de huzursuz oldu.

"O zaman dökülmeye başlasan iyi olur."

Julie, Nazi komutanlarına bile taş çıkartacak kadar mükemmel bir performans sergiliyordu ve Alex onu gerçekten takdir ediyordu. Yine de sırlarını ortaya dökecek değildi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," deyip konunun kapandığını gösterircesine yemeğine geri döndü.

Fakat genç kadının bu işin peşini bırakmaya niyeti yoktu. "Cindy," dedi kısaca.

Alex'in ağzına götürdüğü çorba kaşığı tam yarı yolda asılı kalmıştı. Kaşığı yeniden kâseye koyarken ciddi bir şekilde Julie'ye baktı. "Ne olmuş Cindy'ye?" Hâlâ zaman kazanmaya çalışıyordu. Julie gerçekten amansız bir sorgulama uzmanıydı. Bu kadında bu yetenek varken, ağzından laf alamayacağı kimse yoktu.

"Daha fazla zorlama. Neden bana Cindy'nin geçmişte yattığın bir kadın olduğunu söyledin?"

Alex birden kaskatı kesildi. Neyse ki kendini toparlayıp eski haline dönmesi uzun sürmedi. "Yatmamış mıyım? Sanırım yaşlanmaya başlıyorum."

Alex, gözlerindeki sertlik olmasa onu kandırabilirdi. Ama Julie, adamın hovardalığının arkasına saklandığını biliyordu.

"Lafı çevirme, Alex! Cindy bana her şeyi anlattı."

Alex işte o anda tüm kontrolünü kaybetti ve sinirle Julie'nin kolunu sıktı. "Cindy sana ne zırvaladı bilmiyorum ama fark etmediysen söyleyeyim. O kadın hasta! Psikolojisi bozuk ve beni

takıntı haline getirmiş. Sana tek ayağı üzerinde binlerce yalan söyleyebilir ve ruhun bile duymaz."

Julie, Alex'in bir anda kendini kaybetmesinden dolayı şaşkındı. Onun masumlardan nefret etmesine neden olan, yardım ettiği insanlardan konuşmasını engelleyen bir şeyler vardı. Julie bunu deli gibi merak ediyordu. Ne yazık ki Alex henüz tüm bunları anlatmaya hazır değildi. Bu yüzden şimdilik onu rahat bırakmaya karar vererek sakince ayağa kalktı ve "Yemeğini ye, Alex!" dedikten sonra odadan çıktı. Alex ise ağrıyan başını rahatlatmak için elleriyle alnına bastırmaya başlamıştı.

***

"Julie!"

Julie adını duyduğunda, içinden kendi kendine sabırlı olması gerektiğini hatırlatıp derin bir nefes aldı ve "Ne var?" diye cırladı. Kim onu suçlayabilirdi ki? Alex bütün gün boyunca nazlı bir bebek gibi davranarak onu çıldırtmıştı. Sürekli bir şeyler istiyor, getirdiklerini de beğenmiyordu. Omuzlarının ağrıdığını bahane ederek masaj yaptırmadığı yeri kalmamıştı ve Julie biraz daha hasta bakıcılığı yaparsa, akıl hastanesine kapatılması an meselesiydi.

"Bu yemeğin tuzu az."

Alex şımarık bir bebek gibi önündeki yemeği itince, Julie'nin gözü döndü ve o yemeği alıp adamın başından aşağıya boca etmemek için kendini sıkmak zorunda kaldı. Çok şükür başarılı olabilmişti.

"O zaman cehennemin dibini ye, Alex. Eminim orası fazlasıyla tuzludur."

Julie çileden çıkmış bir halde yemeği önünden alınca, Alex küçük bir çocuk gibi somurttu. "Sırtım ağrıyor."

Alex şımarıklığına devam ederken, Julie de *Hazır tabak elimdeyken kafasına geçiriversem çok mu abartmış olurum?* diye düşünüyordu.

"Popon da ağrıyor mu, Alex? Oraya da masaj ister misin?"

Alex onun bu çıkışıyla pis pis sırıtınca, Julie yaş tahtaya bastığını anladı. Ne yazık ki çok geç kalmıştı.

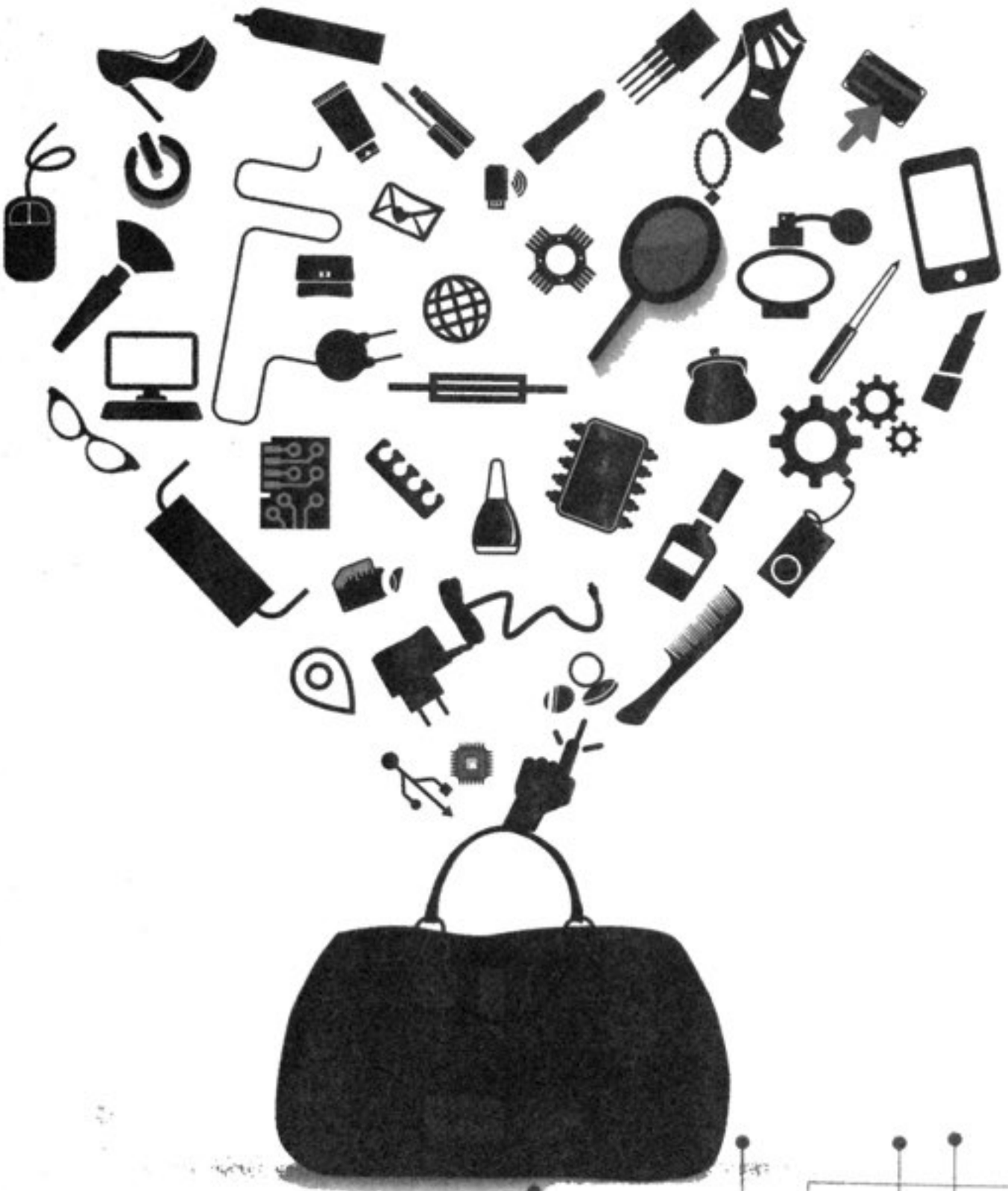
Alex çapkınca gülümseyerek Julie'yi baştan aşağıya süzerken, "Aslında popom değil ama başka bir yerim ağrıyor, Julie. İlacı da sende," dedi.

Julie yemek tepsisini bir bumerang gibi kullanarak adamın kafasını uçurmak ve sonra da kaza süsü vermekle ilgili hayaller kurarken James içeri girdi. James'i gördüğüne bu kadar sevineceğini asla tahmin etmezdi. Sonuçta insan yaşadıkça öğrenen bir varlıktı.

"James! Hoş geldin!" Julie elinde yemek tepsisi olmasa adamın boynuna atlayacaktı. James bu coşkulu karşılama karşısında tek kaşını kaldırıp şüpheli bir şekilde onu süzdü. "Bana öyle bakma, James. Biraz daha geç gelseydin, Alex'i kurtarmak için katlandığın bütün zahmetler boşa gidecekti." Julie bunları söylerken gözlerini kısarak Alex'e sinirli bir bakış atmıştı. Alex arkadaşıyla göz göze gelince masumca omuzlarını kaldırdı.

"Eğlencenizi böldüğüm için üzgünüm ama Mittal'den aldığımız belleğin şifresini kırdığımı söylemek için geldim." James'in söylediklerini duyan Julie ve Alex, aniden ciddileşerek devam etmesini beklediler. "Belleği açarken sizin de yanımda olmanızın daha adil olacağını düşünerek buraya getirdim." James sözlerini tamamladıktan sonra elindeki dizüstü bilgisayarı masaya yerleştirdi ve belleği takıp içini tıkladı. Ekrana gelen mesajın çok da iç açıcı olduğu söylenemezdi.

Bölüm 5

Görev: *Alex Cavendish'i öldürmek.*
Görevin tamamlanması gereken tarih: *01.10.2014*

Alex, Julie ve James aynı anda ekrana kilitli kalmışlardı. Üçü birden çekirdekle ilişkili bir bilgi beklerken, ekranda Alex'in ölüm emrinin olması hepsini dumura uğratmıştı.

"Bu da ne?" İlk kendine gelen Julie oldu ve diğer iki kişi de ona katıldıklarını belirtir şekilde başlarını salladılar.

"Cemre ölümünden sonra bile pislik peşinde." Bu defa aralarındaki sessizliği James'in kızgın sesi doldurmuştu.

Alex ise, sanki uzun süre bakarsa mesajı kaybedebilecekmiş gibi gözlerini ekrana dikmişti. "Tarih yaklaşık iki buçuk hafta sonra. Bu da demek oluyor ki, bu işi çözmemiz için yaklaşık iki buçuk haftamız var."

Alex gayet sakin ve mantıklı bir şekilde konuşunca, Julie acaba ekranda Alex Cavendish değil de Julie Thompson mu yazıyor diye kontrol etme gereği duydu. Hayır, ekranda Alex Cavendish yazıyordu.

"Bu kadar sakin olmak zorunda mısın? Şu an senin yerinde ben olsam, çığlıklar atarak kaçıyor olurdum."

Julie çileden çıkmış bir şekilde konuşunca, Alex de ona aynı şekilde karşılık verdi.

"Sen bir kızsın, Julie. Elbette çığlıklar atarak kaçman gerekir."

Julie, adamın bu ayrımcılık kokan cevabına daha da sinirlenerek lafı yapıştırdı. "Ön tarafında fazladan uzun bir organının olması seni benden üstün kılmıyor, Alex Cavendish!"

Alex, Julie'nin bu cevabıyla mest olmuş gibi sırıtmaya başlamıştı. "Bu konuda yapmak istediğim o kadar çok yorum var

ki," dedikten sonra gözlerini kadının gözlerine dikip konuşmaya devam etti. "Birincisi, o organ zaten sizin için yanıp tutuşuyor. Yani siz olmadan onun da hiçbir önemi yok. İkincisi bebeğim, asla erkeklerin kadınlardan üstün olduğunu düşünmedim. Aksine, bence kadınlar erkeklerden çok daha zekiler."

Julie bu sözler üzerine şaşkınlık girdabında sağa sola savrulurken, Alex öldürücü darbe olarak ona en sevdiği gülüşlerinden birini bağışladı ve hemen ardından James'in onlara hortlak görmüş gibi baktığını fark ederek hafifçe geri çekildi.

"Alex, sanırım kobra zehri insanlar üzerinde çok farklı etkilere sahip, dostum. Yoksa biraz önce gördüğüm manzaranın başka bir açıklaması olamaz."

James, bir kobra yılanı tarafından sokulmakla tehdit edilen yaşlı bir Hintli gibi bembeyaz kesilince, Alex arkadaşına bakıp sırıtmaya başladı. "Nerede kalmıştık?" derken ciddi durmaya çalışıyordu. Anlaşılan James'in bu kadar şaşkın görünmesi onun için fazlasıyla eğlenceli bir durumdu.

"Sen burada pişmiş kelle gibi sırıtırken birilerinin seni öldürmeye çalıştığı kısımda kalmıştık." James olayın ciddiyeti üzerine söylenince, Julie de kendine gelip kaşlarını çattı. Aralarındaki ölüm tehlikesi ile karşı karşıya olan kişi, yani Alex ise hâlâ sırıtmakla meşguldü. "Eğer ölmeye bu kadar meraklı olduğunu bilseydim, bu işin çaresine çok önceden bakardım, dostum. En azından hafifçe irkilmiş gibi yapamaz mısın?" diyen James sinirliydi.

Alex, James'e bakıp umursamazca omuz silkince, Julie koluna bir tane geçirip "Alex! Kendine gel artık! Seni öldürmeye çalışan her kimse onu hemen bulmalıyız!" diyerek olayın özüne dikkat çekmeye çalıştı.

"Beni öldürmek istemeleri umurumda değil. Aslında onları bunu denerken görmek isterdim."

Alex'in cevabıyla onu omuzlarından tutup sarsmak isteyen Julie kendini frenlemek zorunda kaldı. Her ne kadar biraz önce tepsiyle onu öldürmenin binbir yolu konulu bir dizi fikir

üretmiş olsa da, yine de onun ölmesine izin veremezdi. Alex'i öldürecek birisi varsa bu kişi Julie olmalıydı, başkası değil!

"Eğer Cemre, Mittal'e seninle ilgili böyle bir mesaj bıraktıysa, kim bilir başka kimlere diğer BİS ajanlarıyla ilgili ne mesajlar bırakmıştır?"

Julie en sonunda Alex'in ilgisini çekmeyi başarabilmişti. Alex, onun haklılık payını kavradığında kaşları ciddiyetle çatıldı. "Haklısın. Bir an önce Mittal'i yakalayıp sorgulamalı ve bu işin aslını öğrenmeliyiz. Diğer BİS ajanlarının hayatları da şu an tehlikede olabilir."

Aralarında derin bir sessizlik oluşmuştu. Julie aklına gelen ihtimalleri düşünmek istemiyor, sanki o ihtimalleri yok etmesini sağlayacakmış gibi kafasını sallıyordu. Aklına ilk gelen isimler Kuzey, Masal, Zack, Mert, Lucas, Alben ve Kagawa olmuştu. Özellikle Kuzey ve Masal'ı düşündüğünde kalbi sıkışıyordu. Bu işi bir an önce halletmelilerdi. Yoksa her şey için çok geç olabilirdi.

"Mittal'i üçümüzden biri sorgulayamaz. Başka birisini bulmalıyız."

James'in sesi düşüncelerini böldüğünde, Julie tam da Mittal'i bulup işkenceyle ağzından laf almanın planlarını kuruyordu. Ama James haklıydı. Eğer kendilerini belli ederlerse, Mittal sonradan peşlerine düşebilirdi.

"Bu durumda BİS'i arayıp rapor vermeli ve bu konuda yardım istemeliyiz." Alex yavaşça ayağa kalktı. Tüm ajanların BİS'le irtibata geçmesini sağlayan iletişim aracını getirip retinasını tarattı ve anında merkezle bağlantı kurdu.

"Selam, Mert."

"Selam, Alex. Bir sorun mu var?"

Adamın ciddi bir ifadeyle direkt konuya giriş yapması Alex'in işine gelmişti. Bu yüzden lafı dolandırmadan açıklamaya geçti. Mittal'i, evinden aldıkları belleği ve belleğin içinden çıkan mesajı anlattıklarında Mert küfür etmeye başlamıştı bile. Alex,

Mittal'in sorgulanması için yardıma ihtiyaçları olduğunu söylediğinde, Mert derin bir nefes aldı ve ciddi bir sesle konuştu.

"Pekâlâ, şu an bu iş için en uygun kişi benim. Bir sonraki İngiltere uçağı iki saat sonra kalkıyor. Hemen hazırlanıp çıkıyorum. Akşamüzeri orada olurum. Bu akşam Mittal'i yakalayıp sorguya çekebiliriz."

Mert sözlerini tamamladıktan sonra diğer detayları konuştular ve kısa bir süre sonra iletişim kesildi. Alex diğerlerine dönüp "Bu durumda yaklaşık altı saat sonra Mittal'i yakalamak için bir plan yapmamız gerekiyor," dedi.

Bunun üzerine James yerinden kalkıp telefonunu eline aldı. "İlk ihtiyacımız olan şey, bu akşam Mittal'in nerede olacağını öğrenmek. Birkaç telefon görüşmesinden sonra bu işi olmuş bilin," dedikten sonra bir numara tuşladı ve başıyla hafifçe selam vererek odadan çıktı.

Julie hâlâ endişeyle bilgisayarın ekranına bakıyordu. Alex yaklaşıp yanına oturdu ve çenesinin altından tutarak kendisine bakmasını sağladı. Julie gözlerindeki endişe ve bir parça da kızgınlıkla ona dönünce, Alex genç kızı teselli etme isteğine karşı koyamadı.

"Bu kadar endişelenmene gerek yok. Benim ne kadar mükemmel bir erkek olduğumu biliyorsun. Bu işi de çözeceğim." Alex yamuk bir şekilde gülümseyerek ukala ukala konuşunca Julie de hafifçe gülümsedi.

"Senin için çok zor olmalı," diyen Julie alayla kaşlarını kaldırdı. Alex anlamadığını belirtircesine başını salladı. "Diyorum ki, hem kendini hem de egonu beslemek zor olsa gerek. Söylesene, onun için ayrıca bir ev tuttun mu? Bazen hanginizin daha fazla yer kapladığını anlayamıyorum da."

Alex gülerken, Julie de onun gülüşüne bakmakla meşguldü. Bir insan evladının bu kadar güzel gülebilmesi dünyada, en azından bir ülkede suç sayılmalıydı.

"Yoksa benimle bu yüzden mi sevişmiyorsun? Eğer egomdan rahatsız oluyorsan, seninle sevişirken onu evde bırakabilirim." Alex'in gözlerinde tanıdık şehvet pırıltıları alev alırken, Julie de ateşinin artmaya başladığını hissediyordu.

"Hiç şansını zorlama, Alex. Seninle sevişmeyeceğimi söylediğimde gayet ciddiydim."

"Ben de seninle sevişeceğimi söylediğimde gayet ciddiydim, Julie. Bana hiçbir konuda olmasa bile bu konuda güvenebilirsin. Seninle sevişeceğim diyorsam, bunu yaparım." Alex'in gözlerindeki alevler sesine de yansımıştı ve hepsi birden Julie'yi dört bir yandan kuşatmıştı. Bilindik bir sıcaklığın tüm vücudunu sarmaya başladığını hissederken, gözlerini Alex'in gözlerinden kaçırmamak için büyük bir çaba harcadı.

"Kendine başka birisini bul. Eminim bunun için gönüllü olacak birçok kadın vardır."

Julie bunları söylerken, bir taraftan da içindeki kıskançlık canavarıyla başa çıkmaya çalışıyordu. Alex'in başka kadınlarla birlikte olduğunu söylemesi muhtemelen kalbinin durmasına neden olacaktı. Alex onun için iyi değildi. Bu histen bir an önce kurtulması gerekiyordu. Alex, sanki ruhunun en karanlık köşelerini görmek istermişçesine gözlerini gözlerinin içine dikmişti. Julie huzursuz olsa da belli etmedi.

"Evet, doğru. Bunun için hevesli çok fazla kadın var," dedi ciddi bir tavırla.

Julie bu cevapla birlikte hayatında hiçbir zaman hissetmediği bir şey hissetti. Kalbinin paramparça olduğunu ve her bir parçanın ayrı bir noktasına batarmış gibi tüm vücuduna dağıldığını... Gözlerine hücum eden yaşları geriye göndermek için amansız bir mücadeleye girerken, Alex hâlâ delici kehribar gözlerini dikmiş onu inceliyordu.

Ardından Julie'de onu parçalama isteği uyandıran bir şey yaptı. Güldü. O an Julie'nin içindeki kasırga o kadar şiddetlendi ki, kendini tutamayıp adamın üzerine atlamaktan korkuyordu. Alex'in gülüşü kahkaha değildi. Sesli de gülmüyordu. Sadece

gülümsüyordu. Bu bile Julie'nin canının yanmasına yetmişti. Alex yavaşça yaklaşırken, Julie geriye doğru kaçmamak için kendini sıktı. Bu ölümüne neden olsa bile ona canının yandığını göstermeyecekti. Alex burnunun dibine kadar gelip kadife gibi bir sesle konuşmaya başladı.

"Ama ben onların hiçbirini istemiyorum. Sadece seni istiyorum."

Alex'in her bir kelimesi adeta ruhuna işlemişti. Biraz önce milyonlarca parçaya ayrılan kalbi yeniden eksiksiz bir biçimde bütün olmuş ve yaşam sevinci pompalamaya başlamıştı. Gülümsemek istedi. Zaten kendini sıkarken dudaklarından kaçan küçük bir gülümseme çoktan yüzüne yerleşmişti. Onun dudaklarına gözlerini dikmiş olan Alex de gülümseyerek karşılık verince, Julie kızların neden çiçeklere bu kadar düşkün olduklarını anladı. Çünkü Julie o an kendini bir çiçek bahçesinde gibi hissetmişti. Ruhu mükemmel renkleri ve kokuları olan binlerce çiçek tarafından kuşatılmış gibiydi. Ama yine de duramadı. Aklındaki soruyu sormazsa rahat edemeyecekti. Kendine düşünme izni vermeden ağzından çıkan kelimelere teslim oldu.

"En son ne zamandı?"

Alex onun ne sorduğunu anlamıştı. En son ne zaman bir kadınla birlikte olduğunu merak ediyordu. Julie'nin bunu merak etmesi, içinin tarifsiz bir mutlulukla dolmasını sağlamıştı. Hissettiği tüm o mutlulukla birlikte gülümseyen Alex, karşısındaki kadını ne kadar etkilediğinin farkında değildi. Bu kez gülümsemesi tamamen içten geliyordu. Dudaklarına hesapsız ve teklifsizce gelip yerleşmişti. Julie onu daha önce hiç böyle görmediğini düşünerek iç çekti. Alex yakışıklıydı. Kesinlikle çok seksi ve çekiciydi. Ama şu an... Kelimenin tam anlamıyla göz kamaştırıyordu.

"Bu senin için önemli mi?" Alex'in buğulu sesi ve ateşli gözleri Julie'nin nefesinin kesilmesine neden olmuştu. Henüz sorunun anlamını düşünemeden başını sallayınca adamın

yüzündeki gülümseme daha da genişledi. "Seni ilk öptüğüm günden çok önceydi."

Beyin hücreleri bu cevabı işlemeye çalışırken Julie şaşkınlıktan ağzı açık bir halde bakakalmıştı. Alex Cavendish, yani hayatında gördüğü en çapkın adamlardan biri, yaklaşık bir aydır hiçbir kadınla birlikte olmadığını söylüyordu. Bir de üstüne buna inanmasını bekliyordu. Beyni bu bilgiyi kabul etmezken, kalbi tamamen başka bir telden çalıyor ve ufak bir umut ışığı tutuyordu.

"Ciddi olamazsın!" Belki kalbini korumak, belki de bir onay alarak durumdan emin olmak için böyle söylemişti. Nedenini bilmiyordu ama tüm dikkatini adamın dudaklarının arasından çıkacak iki kelimeye verdiği de bir gerçekti.

Alex çapkın bir şekilde gülümseyerek biraz daha yaklaştı ve gözlerinin hemen altındaki elmacık kemiklerinin üzerine hafif bir öpücük kondurdu. Julie hayatı boyunca hiçbir yerde böylesine bir öpücüğün bir kadını baştan çıkarabileceğini ne duymuş ne de okumuştu. Ama Alex'in yumuşak dudaklarının, yüzündeki hassas derideki dansı resmen içini eritmişti.

"Çok ciddiyim. Hatta o kadar ciddiyim ki, belki de hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

Sesi fısıltı halinde çıkmıştı. Ama Julie'yi neredeyse yerle bir edecek kadar güçlüydü. Julie derin bir soluk alıp Alex'in erkeksi kokusunu içine çekerken gözlerini kapadı ve o an yıllardır itina ile ördüğü sağlam kabuğunda ufak, minicik bir çatlak oluştu. Alex, göz kapaklarına da hafif öpücükler kondurmaya başlamıştı ve Julie artık bayılacak duruma gelmişti. Beyni yeterli oksijen alamıyormuş gibi acı çekiyordu. Fazlasıyla başının döndüğü bir gerçekti.

"Benim ol, Julie."

Alex aynı şekilde fısıltıyla, insanı günaha çağıran, baştan çıkarıcı bir şekilde konuşunca, Julie ondan başka bir şey düşünemez hale gelmişti. Adam bir günah kadar çekiciydi. İnsanı sadece bakmakla bile baştan çıkarabilecek kadar seksiydi

ve yalnızca bir fani olarak Julie ona karşı koyamadığını hissediyordu. Tam *Seninim!* diyecekken, aniden kapının açılmasıyla irkildi ve sıçrayarak adamdan uzaklaştı.

"Bu iş tamamdır."

James yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle odaya daldığında Alex öyle canice bakıyordu ki, biraz sonra cinayet işleyecek bir seri katil bile onun yanında melek gibi kalırdı. James arkadaşının bu bakışlarını görünce duraksadı. Julie o an nefesini düzenlemeye çalışmıyor olsaydı, bu manzaranın kesinlikle çok eğlenceli olduğunu düşünürdü. Ne yazık ki çözmesi gereken ufak bir sorunu vardı. Alex'in cazibesini bünyesinden atmak gibi.

"Seni öldürmeyeceğim, James!" Alex'in, aynı seri katilin korkudan titreyerek arkasına bile bakmadan kaçacağı kadar zalim olan sesi odayı doldurunca, James bu defa arkadaşının yüzüne tedirgin bir şekilde baktı. Söylediklerine pek anlam verememiş gibi gözüküyordu.

"Anlamadım?" James bu soruyu sorma cesaretini gösterdiği sıralarda Julie de artık yavaş yavaş normale dönmeye başlamıştı.

"Diyorum ki James, seni öldürmeyeceğim!" Alex bu sözcükleri adamın gözlerinin içine bakarak, çeliği dondurup kırılmasına neden olacak kadar soğuk bir sesle söylemişti. James, devamını sormaya cesaret edemiyormuş gibi bir adım geriye çekildi. Ancak Alex'in devamını söylemekle ilgili bir sıkıntısı yoktu. "Seni öyle bir süründüreceğim ki, bana ölmek için yalvaracaksın ama seni öldürmeyeceğim. Hayır! Bu senin için çok kolay olurdu." Alex artık yavaşça ayağa kalkmaya başlamıştı. Julie ona gözlerini dikip bakarken tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

"Tanrı aşkına! Ne saçmalıyorsun, Alex?"

"Çok az kalmıştı. Gerçekten. Neredeyse başarıyordum."

Julie, Alex'in ondan bahsettiğini anlayınca kaşlarını çattı. Çok az falan kalmamıştı! Pekâlâ, kimseyi kandırmaya gerek

yoktu. Gerçekten de çok az kalmıştı. Fakat Alex'in bunu bilmesi dünya barışını sağlayacak değildi. Bu yüzden rahatlıkla inkâr edebilirdi.

"Çok az falan kalmamıştı, Alex! Kendini kandırma!" Alex bu defa ölümcül gözlerini ona çevirince, Julie *Belki de söze karışmamalıydım,* diye düşündü.

"Sen konuşma, Julie! Henüz seninle işim bitmedi."

Alex onu baştan aşağıya süzünce Julie bacaklarının titremeye başladığını hissedip hayretle gözlerini büyüttü. Bu adam yalnızca bakışlarıyla bile onu baştan çıkarabiliyordu. Julie kendi kendine homurdanmamak için dişlerini sıktı.

"Pekâlâ, o zaman ben gidiyorum. İzninizle beyler," diyerek elinden bir kaza çıkmadan hızla odadan ayrılan Julie, en son duyduğu şeyin Alex'in hırlaması olduğuna yemin edebilirdi.

***

"Mittal bu akşam babamın verdiği baloda olacak. Her ne kadar İngiliz aristokrasisinden nefret etse de, iş ilişkileri için onlara ihtiyacı var. Bu yüzden bu tarz baloları asla kaçırmaz."

James yaklaşık bir saat önce aralarına katılan Mert'e Mittal hakkında bilgi verirken, Julie de sürpriz bir şekilde onunla birlikte gelen Azra'yla sohbet ediyordu. Arada sırada gözü Alex'e kayıyor olabilirdi. Yine de bunun suçlusu kesinlikle Julie değildi. O adamın bu kadar seksi olması tamamen suçun başlangıç noktasını oluşturuyordu. Julie derin bir iç çekip dikkatini yeniden Azra'ya verdi.

"Bir gelişme yok mu?" Azra'nın güzel, bal rengi gözleri hüzünle gölgelenirken, Julie onun için üzüldüğünü hissetti. Geçmişinde ne kadar kötü şeyler yaşamış olursa olsun hafızasını kaybetmeyi asla istemezdi. Tüm yaşadıkları benliğinin bir parçasıydı ve Azra'nın şu an yaşadıklarını yalnızca tahmin edebiliyordu.

"Ne yazık ki yok. Bazen gözümün önüne parça parça görüntüler geliyor. Ama hiçbiri net değil ve hatırladığım yüzlerin isimlerini bilmedikçe bize bir faydası olmuyor."

Azra konuşurken gözleri Mert'e kaydı ve onun sert profilini izlerken hafifçe kızarmaya başladı. Bu durum Julie'nin gözünden kaçmamıştı. O an BİS ajanlarının kadınlar üzerindeki etkisinin insanlık için çok da faydalı olmadığını düşündü.

"Bence sen çok güçlü bir kadınsın, Azra. Bir gün her şeyi hatırlayacağına inanıyorum ve bu gerçekleştiğinde, kim olduğunu fark edip istediklerini alabileceksin," deyip göz kırptı. Azra neşeyle gülümseyince de ona aynı şekilde karşılık verdi.

"Azra operasyon sırasında burada kalacak sanırım," diye sordu James, Mert'e bakarak.

Mert kaşlarını çatıp gergin bir şekilde elini saçlarından geçirdi. Hafifçe dönerek gözlerini dikmiş ona bakan Azra'ya yöneldi. Sonra vazgeçmiş gibi geri döndü ve arkadaşlarına yaklaşarak fısıldamaya başladı. "Aslında Azra İngiltere ile ilgili bazı parçalar hatırladı. Onu bu yüzden buraya getirdim. Baloda neredeyse tüm aristokratlar ve önemli kişiler olacağı için katılması iyi olacaktır diye düşünüyorum."

Alex bir süre sustuktan sonra söze girdi. "O senin sorumluluğunda, Mert. Eğer böylesinin onun için daha iyi olacağını düşünüyorsan, benim açımdan sorun yok." James de Alex'i onaylarcasına başını salladı.

"Tamam. Bu durumda Azra da baloya geliyor. Ben Mittal'le ilgilenirken, Julie'nin baloda ona göz kulak olmasını istiyorum." Mert bunları Alex'e bakarak söylemişti. Sanki aralarında konuşulmamış şeyler asılı duruyormuş gibiydi.

"Hazırlanmak için yaklaşık bir saatimiz var. Ben şimdi babamın evine gidiyorum. Sizinle orada buluşuruz. Alex, bacağının bu akşam için sorun çıkarmayacağına emin misin?"

James, bacağındaki yarayı kastederek konuşunca Alex kaşlarını çattı ve "Daha önce de söylediğim gibi James, ben gayet iyiyim," dedi.

James ona son bir kez bakıp, "Sen öyle diyorsan sorun yok," dedikten sonra başıyla selam verip odadan çıktı.

Mert ve Alex, kadınların baş başa verip gülümseyerek konuştuklarını görünce bir an sessiz kaldılar ve manzarayı izlemeye başladılar. Adamların bu sessizliğini fark eden Julie onların olduğu tarafa dönünce, gözleri Alex'in gözleri tarafından esir alındı. Bu sırada Mert'in de gözlerini dikip tuhaf bir şekilde Azra'ya baktığını fark etmişti.

"İşiniz bitti mi?"

Julie'nin, sessiz ancak yoğun atmosferi dağıtan sorusuyla Mert bakışlarını ona çevirdi.

"Evet, bitirdik. Bir saat içinde James'in babası Montrose Dükü'nün verdiği bir baloya katılmamız gerekiyor. Mittal de aynı baloya katılacak ve bu şekilde baloda minimum sayıda koruma ile gezmek zorunda kalacak. Biz de onu sorgulamak için kaçıracağız."

Mert sanki birlikte dondurma almaya gideceklerini anlatıyormuş gibiydi. Mittal'in olsa olsa bitter çikolatalı dondurma olacağını düşünen Julie, aniden bitter çikolatalı dondurmaya karşı bir antipati duymaya başladı.

"Hazırlanmak için bir saatiniz var bayanlar," diyen Mert, Alex'e bir bakış attı ve arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başladı.

Alex de Julie'ye bakıp göz kırptıktan sonra gülümsedi. "Bir dahaki sefere elimden kaçamayacaksın," diyerek yanlarından ayrılan Alex'in arkasından bakan Julie çoktan kızarmaya başlamıştı.

"Bu erkeklerin derdi ne?" Azra sinirli bir şekilde Mert ve Alex'in kapıdan çıkışına bakarken, Julie de gözlerini şaşkınlıkla ona çevirdi.

"Tanrım! Sonunda beni anlayan bir kadın daha çıktı." Julie, Azra'ya gülümseyince, ondan da aynı karşılığı aldı.

"Gerçekten! Mert'in ne yapmaya çalıştığını bazen hiç anlayamıyorum. Bir an bana sanki dünyadaki en güzel kadınmışım gibi hissettiriyor, sonra bir bakıyorum tamamen profesyonel bir iş arkadaşı gibi davranıyor. Bazen içimden kıçına bir tekme atmak geliyor."

Julie, Azra'nın sinirli bir şekilde söylenmesini şaşkınlıkla izlese de, her kelimesine katılıyordu. Tanrı erkekleri muhtemelen kadınların sabırlarını sınamak için yaratmıştı.

"Kesinlikle katılıyorum! Kadınları baştan çıkarmak için ellerinden geleni yapıyorlar, sonra da sanki suçlu bizmişiz gibi rahatlıkla aradan sıyrılıyorlar. Bu durumlarda erkeklerden gerçekten nefret ediyorum."

Julie tüm feminist damarları sonuna kadar kabarmış, ateşli bir şekilde konuşuyordu ve Azra da onu heyecanla destekliyordu. Bu gazla giderlerse EÖP'yi kurmaları fazla zaman almazdı. Erkeklere Ölüm Partisi. Julie bu fikirle gülümserken, birden aklına gelen şeyle yerinden fırladı.

"Hazırlanmak için yalnızca bir saatimiz var. Eğer bir saati bir dakika geçirirsek Alex bizi sürükleyerek bu odadan çıkarır!" Panik halini gören Azra da aniden ayağa kalkınca Julie ona gülümsedi. "Seni sevdim, Azra. Hadi bakalım, Mert Bey gerçek bir profesyonel mi, yoksa yalnızca bir erkek mi, bu gece öğrenelim," diyerek ellerini çırptı ve göz kırptı.

Azra ise genç kadının bu çatlak halleri karşısında gülümserken, onu gerçekten çok sevdiğini düşünüyordu.

***

"Üç. İki. Bir. Şimdi!"

Julie saate bakıp geriye saydıktan hemen sonra odasının kapısı sanki kırılacakmış gibi çalmaya başladığında, Azra irkildi. Julie ise bilmiş bir şekilde gülümsüyordu.

"Julie!"

Alex'in sinirli sesi muhtemelen tüm otelde yankılanırken, Julie "Tam zamanında," diyerek kapıyı açmaya gitti. Bilinçli olarak Azra'yı kapatacak şekilde durmuştu. Alex tam tahmin ettiği gibi, yüzünde sinirli bir ifadeyle "Sizi bıraktığımızdan bu yana tam altmış üç dakika geçti!" diye kükrüyordu. Julie sakin bir şekilde gülümsedikten sonra Mert'e döndü ve "Bu ne şıklık! Çok yakışıklı olmuşsun, Mert," dedi neşeyle. O an Alex'in yüzünden geçen ifade Oscar'ın en güçlü adaylarına bile taş çıkartacak kadar mükemmel bir görsel şölen sunuyordu.

"Mert'in şıklığı seni ilgilendirmez!"

Alex kızgın bir boğanın kıskançlıktan çatlamasına neden olacak kadar sinirli bir şekilde bakıyordu ve Julie bu konuda kılını bile kıpırdatmayacak gibi gözüküyordu. Tabii amacı onu daha fazla kızdırmak olmadığı sürece.

"Teşekkür ederim, Julie. Sen de çok güzel olmuşsun."

Mert'in durumdan zevk aldığını gösteren sesi, genç kadının daha da geniş gülümsemesine neden olmuştu. Elbette Alex'in sinir katsayılarındaki hızlı artışa sağladığı katkı da yadsınamazdı.

"Ne kadar naziksin, Mert." Julie keyifli bir şekilde Mert'e döndüğünde, aniden burnunun dibinde biten Alex'le göz göze geldi. "Alex! Nasıl bu kadar hızlı hareket edebiliyorsun?"

Alex, ona aldırmayarak daha da dibine sokuldu ve kulağına eğilerek diğerlerinin duyamayacağı bir sesle konuştu. "Eğer buna biraz daha devam edersen, seni baştan çıkarmak konusunda da ne kadar hızlı hareket edebileceğimi öğrenmiş olursun." Alex bir kez daha Julie'nin gözlerinin içine baktı ve elindeki ipekten gülü bileğine geçirdi. Julie şaşkınlıkla bir ona bir de bileğindeki zarif güle bakarken, Alex tam bir beyefendi gibi gülümseyerek elini kendi koluna yerleştirdi. "Sizinle baloda buluşuruz," dedikten sonra Julie'yi sürüyerek oradan uzaklaştı.

Mert bir süre şaşkın gözlerle onların arkasından baktı. Sonra gülümseyerek önüne döndü ve açık kapıdan içeriye adım attığı an nefesi kesildi. Azra üzerinde mükemmel kırmızı bir elbiseyle tam karşısında durmuş ona bakıyordu. Mert hayatında

gördüğü en güzel manzarayla karşı karşıyaydı. Elbise tüm vücudunu sararak yerlere kadar uzanıyordu ve saçları siyah elmaslar gibi parlayarak yüzünün iki yanından aşağıya doğru salınıyordu. Azra, iri bal rengi gözlerindeki ışıltılar ve dudaklarındaki hafif gülümsemeyle, dünyanın sekizinci harikası olmaya güçlü bir şekilde adaydı. Mert odanın girişinde öylece durmuş gözlerini beğeniyle üzerinde gezdirirken, Azra da yanaklarının kızarmaması için çaba gösteriyordu. Elbisesinin üst tarafı straplezdi ve açıkta kalan omuzları uzun saçlarıyla kapanıyordu.

Mert saçlarının örtemediği, azıcık da olsa açıkta kalan tenine gözlerini dikip kaşlarını çatınca, Azra huzursuz olduğunu hissetti. Mert kaşlarını çattığında gerçekten korkutucu olabiliyordu. Adamın ürkütücü görüntüsünü kafasından atıp, hevesle ona güzel göründüğünü söylemesini beklemeye başladı. Belki de sonunda o da Azra'yı bir kadın olarak görmeye başlayabilirdi. Şimdi Mert gelse, kolundan tutup gözlerinin içine baksa ve onu sevdiğini söylese, sonra öpse... Ne kadar da güzel olurdu! Hayallerinin içinde kaybolan Azra, Mert'in konuşmak için ağzını açtığını görünce nefesini tuttu.

"Hazırsan çıkalım."

Genç kadın, hayallerine bir bidon benzin döküp üzerine de kibrit çakan bu cümleleri duyduğunda olduğu yerde donup kaldı. *Öküz herif! Odun! Yontulmamış kalas!* Büyük bir hayal kırıklığıyla kaşlarını çattı ve içinden adama saydırmaya devam etti. Onunla ilgili düşündüğü sıfatlar artık literatürde yeni bir dal oluşturmaya başlayacaktı. 'Odun erkekleri tanımlama sanatı' diye yeni bir sanat dalı bile oluşturabilirdi. Elbette tüm bunların hepsi karşısında kaşlarını çatarak duran, inanılmaz seksi ama bir o kadar da kalın kafalı olan bu adam sayesinde olacaktı.

"Hazırım," dedi sesini düz tutmaya çalışarak ve duruşunu dikleştirdi. Mert, delici mavi gözlerini dikmiş dikkatle onu inceliyordu. Azra bir an için adamın güzel bir şeyler söyleyeceğini

umut etti. Umut fakirin ekmeğiydi ne de olsa ama iş Mert'e kalırsa o fakir muhtemelen açlıktan ölürdü.

Mert onu şaşırtmayarak kenara çekildi ve önden gitmesi için kapıyı işaret etti. Azra sinirli bir şekilde bakarak kaşlarını çattı ve hışımla eteklerini savurarak yürümeye başladı. Hızla adamın yanından geçerken dönüp ona bakmadı bile.

"Öküz herif!"

Mert genç kadının neredeyse fısıltı halinde çıkan sesini duyunca kaşlarını çattı ve ani bir hareketle kolunu tutup kendine çevirdi. "Sen ne dedin az önce?" Mert'in sinirle bakan gözleri yüzünde ve gözlerinde dolaşırken, Azra da korkusuzca ona bakıyordu. Yanıt alamayan adam sabırsızca iç çekip, kendini sıktığını belli eden bir şekilde sorusunu yineledi. "Sana ne dediğini sordum, Azra!"

Mert'in dişlerinin arasından çıkan sesi Azra'nın kanını dondursa da bunu ona belli etmedi. Hatta aksine, daha da sinirlenerek aynı şekilde sertçe cevap verdi. "Bu sefer aç kulaklarını iyi dinle o zaman, Mert Soyalp. Çünkü bir daha tekrarlamayacağım. Dediğim şey tam olarak şuydu; ÖKÜZ HERİF!"

Mert duydukları karşısında şaşkına dönerken, Azra sinirlendiğinde çok daha güzel görünen gözlerini dikmiş cesurca ona bakmaya devam ediyordu. Genç adam Azra'yı bir kez daha baştan ayağa süzüp, sonunda açık mavi gözlerini bal rengi gözlere sabitledi ve çelik gibi bir sesle konuşmaya başladı. "O zaman sen de kulaklarını aç ve beni iyi dinle. Bu öküz herif bir daha ona böyle şeyler söylersen, öküzlüğünü gösterip seni eşek sudan gelinceye kadar dövecek!"

Azra, Mert'in söylediklerini yapacağını açıkça belli eden ifadesine bakıp kaşlarını çattı. "Öküzsün işte!"

Hafızasını kaybetmiş olabilirdi fakat kişiliğini kaybetmemişti. Azra her kimse, oldukça güçlü ve savaşçı bir kişiliği olduğu bir gerçekti. Mert ne kadar ürkütücü görünürse görünsün, asla geri adım atmıyordu. Genç adamı en çok çıldırtan ve baştan çıkaran da tam olarak onun bu tavırlarıydı. Kızgınlıkla

ona daha çok yaklaştı ve gözlerini bir an bile kırpmadan konuşmaya devam etti. "Demek öküz olduğumu düşünüyorsun? Bunun nedeni erkeklerin her zaman çevrende pervane olup, güzelliğinin önünde secdeye kapanmaları mı? Ben onlar gibi yapmadığım için mi sinirleniyorsun?"

Adam acımasızca konuşurken Azra her kelimede daha da fazla sinirleniyordu. Bu lanet adam gerçekten de kaz kafalının tekiydi. Eğer işe yarayacağını bilse, Azra onun kafasına kocaman bir dökümlü tava geçirmeye dünden razıydı. Ama adam o kadar kalın kafalıydı ki, Azra onun kafasından çok, dökümlü tava için üzüleceğini hissediyordu.

"Hayır, seni kendini beğenmiş ukala! Hatırlayabildiğim zaman dilimi içinde gördüğüm ilk erkek sendin ve sonrasında da yalnızca BİS ajanlarıyla muhatap oldum. Yani ne yazık ki bu teorini test etme imkânım olmadı. Bu yüzden baloda bol bol test edeceğimden emin olabilirsin." Azra bunları söyledikten sonra kibirli bir prenses gibi burnunu kaldırdı ve sert adımlarla asansöre doğru ilerlemeye başladı.

Mert ise onun arkasından bakarken, baloda dövmek zorunda kalacağı çok fazla erkek olmamasını umut ediyordu. Ne kadar çok adamın kemiklerini kırarsa, yakalanma ihtimalleri de o kadar artacaktı. Yakalanmaları çok da sorun olmayabilirdi, eğer Alex'in onunla ömrü boyunca dalga geçeceğini bilmeseydi. Mert derin bir nefes aldı ve gözlerini Azra'nın mükemmel saçlarının arkadan görünen enfes manzarasından çekti. Bu gece oldukça zorlu geçecekti.

***

Alex, Julie'yi sürükleyerek arabaya bindirdikten sonra kaşları çatık bir şekilde sürücü koltuğuna geçerek gaza bastı. Julie onun yan profilinden görünen sinirli yüz ifadesine bakarak gülümsemesini bastırmaya çalıştı. Adam fena halde köpürmüş gibi gözüküyordu.

"Bu elbiselerin hepsini mi böyle açık yapmak zorundalar? Tam diyorum ki bu kez kapalı bir şeyler giymiş, o anda arkanı

bir dönüyorsun, bütün sırtın ortada! Tüm kıvrımlarını görebiliyorum! Hayır, benim görebilmem sorun değil! Asıl önemli olan, bir çift göze sahip tüm erkeklerin aynı manzaraya ağızlarının suyu akarak bakması!"

Alex bir yandan söylenirken, bir yandan da direksiyonu sıkıyordu. Julie ise ağzı bir karış açık bir halde ona bakıyordu. Evet, bugün giydiği elbise sıfır kolluydu ve önü neredeyse boğazına kadar kapalıydı. Arkasında ise bel çukuruna kadar inen bir dekoltesi vardı. Önünde herhangi bir takı yoktu. Sırtında ince altın bir şeridin ucunda parlayan şık bir taş, aşağıya doğru sallanıyordu.

"Alex?" Alex onu duymazlıktan gelip araba sürmeye devam edince derin bir nefes aldı. "Sen ciddi misin? Kadın modasıyla bu kadar yakından ilgilendiğini bilmiyordum."

Julie alaycı bir şekilde konuşunca, Alex bu defa onu duymazdan gelemedi. "Şahsen ben de kadın modasıyla bu kadar yakından ilgilendiğimi bilmiyordum. İnsan gerçekten de bazen hayret ediyor."

Julie kaşlarını hayretle kaldırıp cevap vermek için ağzını açtı ama sonra vazgeçip susmayı tercih etti. Ancak Alex "Akıllı kız," diye mırıldanınca, gözlerini kısıp ona baktı ve sinirli bir şekilde konuşmaya başladı.

"Senin kıskançlık krizlerinle uğraşacak değilim. Tam olarak yirmi sekiz yaşındayım ve bu yaşıma kadar daima kendi kararlarımı kendim vererek yaşadım. Canım isterse, o baloya çıplak bile giderim ve sen bu konuda tek kasını bile kıpırdatamazsın."

Julie'nin çileden çıkmış sesi Alex'in dişlerini daha da çok sıkmasına neden oldu. Ama bu durum Julie'nin umurunda değildi. Yıllarca ona zorbalık yapan erkeklere haddini bildirdikten sonra kimse Alex'in karşısında sesini kesip oturmasını bekleyemezdi. Tabii Alex gözlerinde neredeyse Üçüncü Dünya Savaşı'nda İngiltere için öldürücü güç olarak kullanılabilecek kadar büyük bir sinirle ona dönmüş olmasaydı, kendini biraz daha kararlı hissedebilirdi.

"Bir dene bakalım, kasımı kıpırdatıyor muyum, yoksa kıpırdatamıyor muyum!"

Alex'in yüzde yüz sakin, yine de Julie'nin sanki üzerinden ölüm meleği geçmiş gibi titremesine neden olan sesi tüm arabanın içini doldurdu. Julie bir an çenesini kapatıp oturmayı düşündü. Muhtemelen bunu yapsaydı en doğru kararı vermiş olacaktı. Ne yazık ki hayatı boyunca bir kere olsun başaramadığı bu eylemi, şu anda başarabilmesi için hiçbir sebep yoktu.

"Denediğimde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum," diyerek ona meydan okuduğunda Alex'in boğazından kaçan bir hırlama, çenesini tutması konusundaki kararını sorgulamasına neden oldu.

"Denediğinde odadan dışarıya adım atamayacaksın ve seninle o odada çıplak kaldığımızda gerçekleşecek senaryoları düşününce, denediğini görmek için şimdiden can atıyorum."

Alex'in yüzündeki zalim ifade, Julie'nin bu konudaki kararlılığını fena halde sekteye uğratıyordu. Yine de konuşmaktan geri kalmamak için ağzını açtı ancak arabanın durduğunu fark edince sessiz kalmaya karar verdi. Araba sürerken adamın kol ve bacaklarını kısıtlı olarak kullanabilmesi, Julie'nin ona cevap verirken daha cesur olmasını sağlıyordu. Fakat tüm uzuvlarını özgürce kullanabiliyorken, biraz daha dikkatli olması gerekiyordu. Yoksa kendini Alex'le bir odada çıplak bulması an meselesiydi. Pekâlâ, bunun fazlasıyla çekici bir fikir olduğunu kabul ediyordu. Ne yazık ki şu an sırası değildi. Alex arabadan inip tam bir centilmen gibi kapısını açıp elini uzattı.

"Teşekkür ederim."

Julie gülümseyerek, içinden geçenleri Alex'in duymamasının ne kadar büyük bir nimet olduğunu düşünüp şükretti. Adam hâlâ bir yırtıcı kadar tehlikeli olan gözlerini ona dikip cevap vermek yerine hafifçe başını sallamakla yetindi.

"Partide kim olduğunu sorarlarsa, benimle birlikte olduğunu söylemen yeterli olacaktır."

Alex, tarihi ve turistik yerler hakkında bilgi veren bir tur rehberi gibi sakince ve bilgece konuşmuştu. Julie onu anladığını belirtircesine başını salladığı an, hemen tepesinde yanan bir ampul duraksamasına neden oldu.

"Bir dakika!" diyen Julie, Alex'i çekiştirerek ona doğru dönmesini sağladı. "Eğer insanlara seninle olduğumu söylersem benim şey olduğumu zannedecekler..." Julie utanarak dudaklarını ısırdığında, Alex'te de o dudakları ısırma isteği oluştu.

"Ne olduğunu zannedecekler?" Julie ona cevap vermeden önce dudaklarını bir kez daha ısırınca Alex hafif bir ses çıkardı.

"Şey işte... Senin hep takıldığın o kadınlardan olduğumu sanacaklar." Julie hafifçe kızarmıştı ve Alex her ne kadar bu görüntüyü nefes kesici bulsa da, kaşlarını çatmaktan kendini alamadı.

"Seni benim metresim mi zannedecekler?" Julie'nin yüzündeki kızarıklık biraz daha arttı. "Bu senin için sorun mu?" diyen Alex alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Elbette sorun! Sonuçta ben bir bilim kadınıyım ve gazetelerde Alex Cavendish'in yeni metresi olarak boy göstermek istemiyorum." Julie bu mantıklı cümleyi kurabildiğine hayret ederken, bu hayretini çaktırmamaya çalışıyordu. Hain Alex burnunun dibine kadar sokulup ona baktığında, zaten normalin bir hayli üzerinde olan vücut ısısı, bir termometre koysalar içindeki cıvanın patlamasına neden olacak kadar artmıştı.

"Güzelim, önceki gece Fabric'te olanlardan sonra zaten bütün Londra senin benimle birlikte olduğunu öğrenmiştir."

Julie, adamın feci derecede erkeksi kokması yetmezmiş gibi bir de boğuk sesiyle konuşması üzerine, yüksek ateşten havale geçirecek duruma gelmişti. "Pekâlâ, o zaman biz de ayrıldığımızı ve arkadaş kalmaya karar verdiğimizi söyleriz." Julie aklına gelen en mantıklı çözümü bulunca hafifçe gülümsemeye çalıştı. Ama her iddiasına vardı ki, yüzündeki hareketlenme gülümsemeden başka her şeye benziyordu. Alex'e baktığında bir an gözlerinde hayal kırıklığı gördüğünü sandı.

"Bence makul bir açıklama. Zaten şimdiye kadar hiçbir kadınla iki kere üst üste dışarıda görülmedim." Alex marki olduğunu vurgularcasına yeniden o asil havasına bürünmüştü.

Julie, adamın sözlerinin neden canını sıktığını bilmiyordu. İçinde hafif bir pişmanlık duygusu oluştuğunu fark edince şaşırdı. Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Alex'in, söylediklerine kırılabileceği hiç aklına gelmemişti. Aslında adamın herhangi bir olaya kırılabileceğini hiç düşünmemişti. Alex'in de normal bir insan gibi duygularının incinebileceği gerçeği, Julie'ye bir füze gibi çarpmıştı. Düşünceleriyle boğuşurken nihayet salonun kapısına geldiler.

"Hartington Markisi, Burlington Kontu, Clifford Baronu Alexander William Robert Cavendish ve Leydi Julie Jane Margaret Thompson."

Kapıda duran uşak unvanlarıyla birlikte tam isimlerini okurken, Julie biraz sonra uyuyakalacağını düşünerek gülümsedi. Julie, soyağacı Cavendish ailesine dayandığı için leydi olarak anılmıştı ve bu durum ona birazcık komik geliyordu.

"Bir an hiç bitmeyecek sandım."

Julie'nin durumla dalga geçen sesini duyan Alex ona dönüp hafifçe gülümsedi. "Sen bir de beni düşün. Her gittiğim yerde tam ismimi söyleyecek olsalar, muhtemelen şu an yetmiş yaşında bir adam gibi görünürdüm."

Julie, Alex'in yeniden eski haline dönüp espri yapmasından memnun bir şekilde gülümsedi ve balo salonuna göz gezdirmeye başladı. Salon devasaydı. Yüksek tavanından aşağıya doğru şık bir şekilde sarkan avizeler her yeri sanki gündüzmüş gibi aydınlatıyordu. Girişte aşağıya doğru inen merdivenlerin hemen bitiminde genişçe bir boş alan vardı. Yüzlerce smokinli erkekle şık kadın gayet soylu bir şekilde sohbet ediyorlardı. Çoğunun ellerinde içki bardakları vardı. Julie bu bardakların yalnızca dekor amaçlı kullanıldığından şüpheleniyordu.

Salondaki beyaz mermerler ortama ferah bir hava katıyordu. Muhtemelen 1700'lü yılların ortasından kalma sanat eserleri,

salonun belirli köşelerine incelikle serpiştirilmişti. Girişin olduğu tarafta kocaman, iki parçalı cam kapılar dışarıya açılıyor gibi gözüküyordu. Açık kalan birkaç tanesinden anladığı kadarıyla, bu kapıların bir kısmı balkonlara bir kısmı da bahçeye geçişi sağlıyordu.

Julie iç çekerek mutlulukla gülümsedi. Alex ona bakıp bir şeyler söyleyecekken James'in sesi dikkatini dağıttı.

"Alex. Julie. Hoş geldiniz." James yüzünde parlak bir gülümsemeyle ikisine doğru geliyordu. O sırada Mert ve Azra da salona girmiş, onlara doğru yürüyorlardı. Ekip yeniden bir araya gelmişti. "Mittal henüz gelmedi." James kısık sesle, yüzündeki gülümsemeden bir miligram bile eksiltmeden konuşmuştu.

"Her şey hazır mı peki?" Bu defa konuşan sert sesiyle Mert olmuştu. Azra da hemen yanında, gözlerini dikmiş onu bir güzel benzetmek istiyormuş gibi bakıyordu. Ah, Julie onu o kadar iyi anlıyordu ki!

"Evet. Mittal geldiğinde ben onu iş konuşmak için odama çağıracağım ve sonra siz onu bayıltıp kaçıracaksınız. Eklemeden geçemeyeceğim, bu sırada beni de bayıltmak zorunda olmanız gerçekten canımı sıkıyor." James, bayıltılmaktan gerçekten de hoşlanmıyormuş gibi yüzünü buruşturmuştu.

Julie, BİS ajanlarının genellikle ünlü kişiler olmasının bazen gerçekten başa bela olduğunu düşündü. Ajan olduklarını gizleyerek çalışmaları gerekiyordu. Zaten Mert'in buraya gelerek Mittal'i sorgulayacak olmasının sebebi de buydu. Mert aralarında en az tanınanlardan birisiydi. Mittal onu sorgulayan adamı araştırmak istediğinde, en son bakacağı yer üniversitelerin öğretim görevlisi kadroları olacaktı.

"Bu durumda Mittal gelene kadar balonun tadını çıkarabiliriz." Alex bu yorumu yaptıktan sonra Julie'nin elini tuttu ve onu dans pistine doğru sürüklemeye başladı.

O sırada Azra da kendisini dansa kaldırması için umutla Mert'e bakıyordu. Fakat Mert hiç de onu dansa kaldıracakmış gibi gözükmüyordu. Bunu fark eden Azra yeniden ölümcül

bakışlarına geri dönüp, Mert'e nasıl acı çektirebileceğinin hesabını yapmaya başladı.

Julie daha ne olduğunu anlayamadan vals için Alex'e yapışmıştı. Adamın onu hafifçe tutarak valsın zarif adımlarını atmaya başlamasından dolayı o kadar şaşkındı ki, ağzını açıp tek kelime edememişti. Özellikle de Alex'in büyük ve sıcak ellerini kendi çıplak sırtında hissederken.

"Kelimelerini mi kaybettin, Julie?"

Adamın sesi kulağının hemen dibinde yankılanınca gözlerini kırpıştırdı. "Ben..." Julie ne diyeceğini bilmiyordu. İşte bu gerçekten yeni bir durumdu. Çoğunlukla ne diyeceğini bilirdi. Hatta ne diyeceğini bilip de çenesini kapaması gereken zamanlarda bile kendini tutamayıp konuşurdu. Kaderin bir cilvesi olarak şu an kesinlikle aklına bir şey gelmiyordu. Odaklanabildiği tek şey, Alex'in vücuduna bu kadar yakın olmasıydı.

Alex tek kaşını kaldırıp sorarcasına "Sen?" dediğinde, Julie söyleyecek akıllıca bir şeyler aradı. Zekice olmalıydı. Alex ona böyle alayla baktığı için pişman olmalıydı.

"Ben susadım."

Ve dünyanın en zekice cevap ödülü Julie'nin olmuştu! Muhtemelen oturup üzerine onlarca yıl düşünse, bundan daha mükemmel bir cümle kuramazdı. İşte tam olarak bu yüzden kafasını kuma gömerek ağlamak istiyordu. Özellikle de Alex'in gülmemek için kendini sıktığını gördüğünde.

"Susuzluğunu gidermek benim için büyük bir zevk olacaktır."

Adamın imalarla dolu sesi zekâ seviyesinin giderek düşmesine neden olurken, kendini zorlayarak boğazını temizledi ve "Teşekkür ederim, Alex. Bir bardak şampanya yeterli olacaktır," dedi.

"Ne kadar yazık! Halbuki benim aklıma gelenler çok daha zevkliydi."

Alex, Julie'nin biraz sonra ateşten patlayarak infilak etmesine neden olmaya kararlı gibi gözüküyordu. Bu adamın

yanındayken yıllarca çalışarak elde ettiği öz disiplinini kaybediyordu. Ona cevap verme gereği duymadan dansa odaklanmaya çalıştı. Yoksa biraz sonra adamın ayağına basacaktı ve eğer böyle bir şey yaparsa, Alex onunla ölene kadar dalga geçerdi.

Alex kollarındaki kadının sıcaklığının ve yumuşaklığının tadını çıkarırken, burnuna dolan nergis kokusuyla kendinden geçmemeye çalışıyordu. Julie şu an fazlasıyla sarsak ve kafası karışmış gibi gözüküyordu. Alex onun yatakta nasıl görüneceğini düşünmeden edemiyordu. Özellikle de sırtındaki ince altın şeridi ve üzerindeki ışıltılı taşı gördüğünde neredeyse üzerine atlayacaktı. Hayatı boyunca birçok kadın tanımıştı. Ancak hiçbiri Julie'nin ince bir altın zincirle bile üzerinde bıraktığı bu etkinin yanından geçememişti. Elini yavaşça kadının sırtında gezdirirken, onun derin bir nefes aldığını hissedip gülümsedi. Hemen ardından hafifçe eğilerek çıplak omzuna dudaklarını bastırdı. Julie'den çıkan incecik sesi duyduğunda, her an patlamaya hazır bir bomba haline gelmişti ki tam o anda müzik bitti.

Julie, müziğin bitmesiyle kendini resmen Alex'ten uzağa fırlattı. Kibarca reverans yapmasının hemen ardından arkasını dönüp hızla olay yerinden uzaklaşmaya başladı. Önüne gelen ilk garsondan bir bardak şampanya alarak büyük bir yudum içti ve serinliğin tüm vücuduna yayılmasını bekledi. Tam ateşi biraz düşmeye başladığı sırada yeniden ateşinin yükselmesinin nedenini gördü. Alex, avına yaklaşan bir kaplan edasıyla ona doğru geliyordu. Julie ise kelimenin tam anlamıyla kaçacak delik arıyordu.

"Hartington!"

Alex tam ona ulaşıp konuşacağı sırada unvanını bağıran bir adam tarafından engellendi. Julie ömür boyu o adama minnettar kalacaktı. Hatta ona gizli gizli para gönderecek ve altına da 'Bir dost!' diye not ekleyecekti. Artık o kıvama gelmişti.

"Radnor."

Alex, kendisini durduran adama öldürecekmiş gibi bakıyordu. Julie bir an arkasını dönüp gitmeyi düşündü ancak onları

görmezden gelebileceği kadar uzakta değillerdi. Bu yüzden kıpırdamadan yerinde durmaya karar verdi.

"Seni görmek ne kadar da güzel, Alex. Uzun zamandır ortalarda yoktun." Adam yüzünde pis bir gülümseme ile Alex'e bakıyordu. Julie o an adamın ahlaklı birisi olmadığını anladı. Ahlaklı kelimesini kullanmasının sebebi bulunduğu ortamdı. Yoksa bu adam için fazlasıyla yaratıcı sıfatlar bulabilirdi.

"Evet, bir süredir yurt dışındaydım, Pierce."

Alex adama kısaca cevap verdikten sonra Julie'ye döndü. Ne yazık ki bu hareketi Radnor denen adamın da onu fark etmesine neden olmuştu ve bu durum Julie'nin hiç hoşuna gitmemişti. Adamın gözlerindeki itici ifade ve yüz hatlarından akan kötülük Julie'yi ölümüne rahatsız ediyordu. O an kararını değiştirdi. Bu adama 'Bir dost!' imzalı para falan göndermeyecekti. Ona sabun gönderecekti. Belki de böylelikle adam üzerinde pisliği birazcık olsun yıkayabilirdi. Adam hayran gözlerle ona yaklaşınca, Julie bir adım geri gitmemek için kendini sıkmak zorunda kaldı.

"Beni bu güzel bayanla tanıştırmayacak mısın, Alex?"

Adam pis gözlerini ondan ayırmadan konuşunca, Julie tiksintiyle burnunu kırıştırmak istedi. Fakat içindeki kahrolası nezaket anlayışı bunu yapmasını engellemişti.

"Julie, seni Radnor Kontu ile tanıştırmama izin ver lütfen. Radnor, Leydi Julie Thompson." Alex, bilerek ona hitap ederken ilk ismini kullanmıştı ve onu Radnor'a tanıtırken de unvanını eklemeyi ihmal etmemişti. Böylelikle Julie'ye yakın olduğunu ancak Radnor'un onunla muhatap olurken saygılı olması gerektiğini vurgulamıştı. İngiliz aristokrasisindeki bu nüanslar o kadar fazlaydı ki, tüm bunları öğrenene kadar canı çıkmıştı.

"Memnun oldum."

Julie'nin, unvanına hiçbir atıfta bulunmadan konuşması adamı şaşırtmış gibi gözüküyordu. Radnor onu baştan aşağıya

süzdükten sonra eğilerek elini öptü ve hafifçe gülümseyerek, "Ben de çok memnun oldum, *leydim*," dedi.

Julie bu duruma daha fazla katlanmak istemediğine karar vererek, "İzninizle, ben Azra'ya bakacağım," dedi ve adamların yanından ayrıldı.

İki adam da Julie arkasını döndüğünde ortaya çıkan manzaraya dikkatle bakarken, Alex onun sırtını nasıl kapatabileceğini düşünmeye başlamıştı. Julie'nin sırtına gözü takılan her erkeği dövmeye kalksa, balodaki yirmi ile altmış yaş aralığındaki tüm erkeklere dayak atması gerekecekti. Dövüşmekten kaçındığı falan yoktu. Yalnızca o kadar fazla adamı dövmek biraz zaman alabilirdi. Bu sırada Mittal'i kaçırmak istemiyordu.

"Dostum, kesinlikle paha biçilemez bir parça bulmuşsun."

Radnor'un kendinden geçmiş sesi Alex'in sinirlerini daha da bozdu. Avuç içleri kaşınırken, rezalet çıkarmaması gerektiğini kendine hatırlatıyordu. Şu an bir görevdeydi ve bunu tehlikeye atmamalıydı.

"Ondan uzak dur, Radnor!"

Alex'in ölümcül sesini duyan Radnor hayretle tek kaşını kaldırdı. "Bu da nereden çıktı şimdi? Daha önce seni herhangi bir *şeye* karşı bu kadar korumacı görmemiştim. Ah, pardon! Motorların dışında."

Radnor alaycı bir şekilde konuşunca, Alex'in avuç içleri daha da fazla kaşınmaya başladı. "O bir *şey* değil, Radnor! Ve sana tavırlarımı açıklayacak değilim. Şimdiye kadar *hiç kimseye* tavırlarımı açıklamadığımı sen benden daha iyi biliyorsun."

Radnor, Alex'in bu cevabına biraz bozulmuş gibi görünerek kaşlarını çattı. "Yine de enfes olduğunu söylemeden geçemeyeceğim. Sen ondan sıkılınca, peşine düşeceğimden emin olabilirsin. Tanrım! Tüm o kıvrımlara ve kalçasının kavisine bir bakar mısın?"

Alex, Radnor'un aşağılık sözlerini duyunca gözünün döndüğünü hissetti ve kendine engel olamadan elinin içiyle adamın

burnuna sert bir şekilde vurdu. Radnor bu darbeyle geriye sendelerken burnunu tutmaya başlamıştı. Adamın burnundan kanlar fışkırıyordu. Muhtemelen kırılmıştı ve Alex'in şimdiye kadar kırmaktan en çok zevk aldığı burunlar listesine ilk beşten giriş yapmıştı.

"Kusura bakma, Radnor. Burnunda bir sinek vardı. Onu kovalamak istemiştim. Gücümü ayarlayamadım sanırım." Adamın soğuk sesini duyan Radnor korkuyla geri çekilmeye başladı. Alex zalimce gülümsedi. "Eminim bundan sonra burnundaki sinekler konusunda çok daha dikkatli olacaksındır."

Alex, adama son bir uyarıcı bakış attı ve arkasını döndü. Ona şaşkın gözlerle bakan insanların arasından soğukkanlılıkla yürümeye başladı. Aradan geçen onca yıla rağmen hâlâ yaptıklarına şaşıranların olması, Alex'in insanlığın zekâ seviyesi hakkındaki endişelerini arttırıyordu. Gerçekten de bir gün tamamen örnek bir insana dönüşeceğini mi bekliyorlardı? Böyle bir şeyin asla olmayacağını anlamaları için daha ne kadar zaman geçmesi gerekiyordu ki?

Alex, insanlara küçümseyici bir bakış attıktan sonra sakince yürüyerek Julie'nin bulunduğu yere doğru ilerledi. Julie, Azra ile konuşuyordu ve kaşları çatılmıştı. Onun kaşlarının çatılmasına neden olan şeyi merak ederek hızlandı. Yanlarına vardığında iki kadın da aniden sustu. Alex kendini biraz huzursuz hissederek yerinde kıpırdandı. İki kadın kafa kafaya verdiğinde mutlaka bir erkeğin başı belada demekti ve Alex, söz konusu erkeğin kendisi olmaması için tüm mal varlığından feragat etmeye razıydı.

"Bayanlar."

Alex, Julie ve Azra'yı kibarca selamlayınca, onlar da aynı şekilde karşılık verdiler. Julie onu baştan aşağıya süzmeye başladığında, tam da bir garsondan içki almak üzereydi. Julie'nin dikkatli bakışlarını görünce vazgeçti. Eğer kadın başını belaya sokmak için bir şeyler planlıyorsa, ayık olmayı tercih ederdi.

"Alex?"

Julie'nin soru dolu bir tonlamayla ismini söylemesi üzerine ona döndü. "Efendim, Julie?" derken temkinliydi. Julie, sanki çok ilginç bir konuyu inceliyormuş gibi dikkatle adama bakıyordu.

"Biraz önce Radnor Kontu'nu burnundan kan fışkırırken gördüm. Bu konuda bir bilgin var mı diye soracaktım."

Julie şüpheyle onu süzmeye devam edince, Alex umursamazca omzunu silkti ve bir içki aldı. İçkisini yudumlarken gözlerini Julie'den başka her yere çeviriyordu. Hatta bir ara Azra'ya bile baktı. Fakat genç kadının dikkatli gözlerle onu incelediğini görünce bu defa içkisine odaklandı. Güzel bir viskiydi ve Alex, James'in babasının hiçbir masraftan kaçınmadığını düşündü.

"Seni dinliyorum."

Julie'nin sesini duyan Alex, kadının sorusuna cevap vermek yerine konuyu değiştirmeyi tercih etti. "Mert nerede?"

Julie adama sinirli bir bakış attı. Ortam daha müsait olsa, ellerini beline koyup ayaklarını da yere vuracakmış gibi gözüküyordu.

"Hiç kıvırma, Alex!" diyen Julie'nin sesi uyarı doluydu. Neyse ki Alex'in cevap vermesine gerek kalmadan, yirmili yaşlarının ortalarında gibi gözüken bir adam yanlarına geldi. Alex adamı öfkeli bakışlarla incelerken, Julie sinirini biraz olsun unutmuş, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Adam, Julie'nin önüne gelip reverans yaptıktan sonra kibarca elini uzattı ve "Lütfen kendimi tanıtmama izin verin. Spencer Kontu Charles Spencer. Bu dansı bana lütfeder misiniz, leydim?" dedi.

Julie bir adama bir de onun eline baktıktan sonra gülümseyerek elini uzattı. Fakat başaramadı. Çünkü Alex, Julie'nin uzanan elini tutmuş sıkıyordu. Ateş saçan gözlerini de genç adamın gözlerine dikmişti.

"Hayır! Leydi bu dansı sana lütfedemez, Spencer! Şimdi burnunu seviyorsan kaybolmanı öneririm. Yoksa biraz sonra sevecek bir burnun kalmayacak!"

Alex'in tehditkâr sesi adamın renginin bir ton açılmasına neden olmuştu. Julie kızgın bir şekilde Alex'e döndü. Tam itiraz edecekti ki Alex ondan önce davrandı.

"Zaten kendisi dans için bana söz verdi. *Bütün danslar için!*" dedikten sonra Julie'yi tutup sürüklemeye başladı. Julie elini hızla ondan çekip kendini kurtardığında çok da uzaklaşamamışlardı. Ama Spencer'ın yerinde yeller esiyordu. Anlaşılan, adam burnuna değer veriyordu.

Julie, Alex'e ağzının payını verecekken bir anda kendini adama yapışmış bir halde buldu. Alex belinden tutarak onu kendisine yaslamıştı. Julie'nin şaşkınlıktan tek kelime edememesi Alex'i gülümsetti. "Üzgünüm sevgilim ama az sonra yapacağım şeyden sonra kimse bizim *sadece* arkadaş olduğumuza inanmayacak," dedi ve onu öpmeye başladı.

Julie kalbinin bir anlığına durduğunu, ardından o kayıp anı telafi etmek istercesine dörtnala atmaya başladığını hissetti. Yer yerinden oynamıştı. Bildiği, öğrendiği her şeyi unutup, yalnızca dudaklarını talan eden adama odaklanmıştı. Öpüşmelerinde bir şeyler farklıydı. Julie bunu hissedebiliyordu. Bu defa her şey çok daha yoğundu ve sanki Julie'nin üzerine yağıyordu. Evet, öpücük sanki sağanak sağanak üzerine yağıyor ve onu sırılsıklam ediyordu.

Alex, kadının dudaklarına kapanacağını biliyordu. En başından beri bunun farkındaydı. Ama bunu yaptığında hissedeceklerinin öncekilerden farklı olacağını bilmiyordu. Bu kez tüm vücudu çok daha sarsıcı bir girdabın içine çekiliyormuş gibiydi ve o an tamamen başka bir evrene yolculuk yapmıştı. Alex için Julie'ye dokunmak ve onu öpmek bir ihtiyaç halini alırken, panikleyip kaçmak yerine bu durumdan zevk almaya başlamıştı. Elini çıplak sırtında gezdirdiğinde onun ürperdiğini hissetti ve bundan sonsuz bir haz aldı. Bu kadına artık nefes almak kadar ihtiyaç duyuyordu ve bu farkındalıkla soluğu kesilmişti.

"Öhöm öhöm!" Mert, Alex'in yanında durup boğazını temizleyince, Alex o boğazı sıkmak için dayanılmaz bir istek duydu.

"En sonunda onun insan olduğunu fark etmen gerçekten çok dokunaklı ama şu an biraz işimiz var, Alex."

Mert'in pis pis sırıtan suratına bir yumruk geçirmek her ne kadar çok cazip görünse de, Alex öldürücü bir şekilde bakmakla yetindi. Ellerini hâlâ Julie'nin belinden çekmemişti. Julie de buna minnettardı, çünkü Alex onu bırakırsa yere yığılabilirdi.

"Sen ne zamandan beri biliyordun?"

Mert alayla gülümsedikten sonra, "Senden daha uzun süredir bildiğim kesin," dedi.

Alex tam ağzını açıp ona kaba bir yanıt vereceği sırada, arkadan gelen bir erkek sesi aralarındaki konuşmayı bölmüş oldu.

"Sevgili bayan, rica etsem bu dansı bana lütfeder misiniz?"

Alex, Julie ve Mert aynı anda kafalarını çevirdiklerinde, oldukça hoş bir adamın Azra'nın elini tutup öptüğünü gördüler. Azra adama gözlerini dikmiş gülümserken, Mert de buz gibi bir ifade söylenmeye başladı.

"Daha geleli bir saat bile olmadı ama bu aldığı on beşinci teklif!"

Alex ve Julie, Mert'in hoşnutsuz ifadesine bakarak aynı anda sırıtmaya başladılar. Mert ise onları tamamen görmezden gelerek Azra'dan bir cevap bekleyen adama odaklanmıştı.

"Elbette. Ben..."

Azra hafifçe utanarak adamın dans teklifini kabul etmek üzereyken, Mert sert bir şekilde araya girdi.

"Kendisi ne yazık ki dans teklifinizi kabul edemez, çünkü ciddi bir deri hastalığına yakalandı ve hemen buradan çıkarılıp karantinaya alınması gerekiyor. Derinizde iğrenç sulu yaralar çıkıp iz kalmasını hiçbirimiz istemeyiz, değil mi?"

Mert'in söylediklerini duyan dört kişi, yani Alex, Julie, Azra ve Azra'ya dans teklif eden adam, ağızları bir karış açık bir halde bakakalmıştı. Adam hayretle gözlerini hâlâ tutmakta olduğu Azra'nın eline çevirdi ve ani bir farkındalıkla birden elini bıraktı. Zaten beyaz tenli olmasına rağmen, yüzü kardan

adamın bile yanında bronz kalmasına neden olacak derecede beyazlamaya devam ediyordu.

"Be-ben..." diye kekeledi. "Lütfen geçmiş olsun dileklerimi kabul edin, hanımefendi," dedikten sonra da, ortamdaki herkesi ışınlanmanın bulunmuş olduğu konusunda şüpheye düşürecek kadar hızla yanlarından ayrıldı.

Azra şaşkın bir halde adamın arkasından bakıp kirpiklerini kırpıştırdı. Ardından pis pis sırıtan Mert'e döndü. "Sen! Sen!" Ateş saçan gözleri ve öfkeden kızaran yanaklarıyla Mert'in üzerine yürümeye başlayınca, Alex ve Julie aynı anda hafifçe geriye çekildiler.

"Evet, ben bu gece seni kurtaran adamım, Azra. Teşekkür etmene hiç gerek yok." Mert'in yüzündeki gülümseme genişlemişti.

"Sen mi beni kurtardın? Beni güzel bir gece geçirmekten kurtarmış olabilirsin, seni uslanmaz öküz! Ama bunun için bir de teşekkür beklemen gerçekten inanılmaz!"

Azra sinirle cırlayarak Türkçe konuşmaya başlayınca etraflarındaki birkaç kişinin dikkatini çekmişti. Mert ise durumdan hiç de rahatsız olmamış gibi sırıtmaya devam ediyordu.

"İnanılmaz bir adam olduğumu biliyorum. Senin de bunu fark etmiş olman gerçekten çok hoş." Mert, yüzünde iflah olmaz bir ifade ile Azra'nın sinirle daha da çok kızaran yüzüne bakıyordu.

"Seni lanet pislik!" Azra hızla Mert'in yanına gidip, elini saçlarını avuçlarmış gibi boynuna koydu. Julie ne olduğunu anladığında sırıttı. Azra uzun tırnaklarını adamın ensesindeki hassas deriye geçirmişti ve şu an sinirli bir savaş tanrıçası gibi azametli görünüyordu. "Bir daha böyle bir şey yapmaya cesaret etme!" dedikten sonra hışımla arkasını dönen Azra, ayaklarını yere vura vura yürümeye başladı.

Mert ise acı içinde ensesini ovuştururken yüzünü buruşturmuştu. "Bu kadın can acıtma konusunda nasıl bu kadar yaratıcı

olabiliyor, gerçekten merak ediyorum!" diye söylenip arkasını döndüğünde, gülmemek için kendisini zor tutan Julie ve ona açık bir alayla bakan Alex'le karşılaştı. Kaşlarını çatarak "Sakın, Alex! Sakın bu konuda ağzını açmaya kalkma!" dedi. Tehdit edercesine parmağını sallayarak konuşmuştu.

Alex ise sırıtmaya devam ediyordu. "Bunu bir de merkezdekiler duyana kadar bekle. Sana robotla öpüşmek neymiş göstereceğim."

Alex'in intikam kokan sesiyle Mert kaşlarını daha da çok çatarak sinirle arkasını döndü ve Azra'nın peşinden gitti. Henüz engelleyemediği yaklaşık yüz tane genç adam vardı ve onlardan bir tanesi daha Azra'yı dansa kaldırmaya yeltenmeden yetişmesi gerekiyordu. Alex ile daha sonra ilgilenebilirdi.

Bölüm 6

Mert ve Azra yanlarından ayrıldıktan sonra, Alex'in elinin hâlâ belinde olduğunu fark eden Julie hafifçe kıpırdandı.

"Yerinizden memnun değil misiniz, prenses hazretleri."

"Aslında birazcık sıcakladım."

Julie sesini düz tutmaya çalışmıştı fakat pek başarılı olduğu söylenemezdi. Alex onun sesindeki hafif titremeyi fark etmişti ve bu farkındalık daha da fazla gülümsemesine neden oldu.

"İstersen ateşini hemen söndürebilirim, Julie. Sadece evet demen yeterli." Alex'in sesinden akan arzu ve gözlerindeki ateş barizdi.

"Çok düşüncelisin ama teşekkür ederim. Ben kendi ateşimi kendim düşürürüm."

Julie konuşurken biraz daha kıpırdanınca Alex inlememek için kendini sıkmak zorunda kaldı. Kadının yumuşak vücudunun kendi vücudundaki hareketleri Alex'in de ateş seviyesinin bir hayli yükseklere çıkmasına neden oluyordu.

"Seni kendi ateşini düşürürken görmek için dünya üzerinde feda etmeyeceğim herhangi bir şey yok."

Alex artık neredeyse bu dünyadan değilmişçesine boğuk çıkan sesiyle konuşunca, Julie bir uzay mekiğini bile rahatlıkla havalandırabilecek kadar fazla ısı üretmeye başlamıştı.

"Alex!"

Julie, kendini zorlayarak adama çıkışmaya çalıştı. Ne yazık ki bu çabası hava kaçıran bir balon gibi anında sönmüştü. Alex onu bırakmak bir yana, daha da fazla kendine bastırmıştı. "Julie!" derken dudaklarını şakağına öyle yaklaştırmıştı ki, Julie'nin içi ürpermişti.

"Kes şunu!" Julie, beyninde kalan bir avuç hücreyle birlikte mantığını korumaya çalışırken, Alex'in alev alev dudaklarını şakağına bastırması ona bu konuda hiç yardımcı olmuyordu.

"Neyi keseyim? Seni baştan çıkarmayı mı?" dedi Alex gülümseyerek.

Julie onun gülümsediğini tenine değen dudaklarının hareketinden anlamıştı. Bu yüzden sinirlenerek kaşlarını çattı ve ona vurmaya çalıştı. Fakat adamın kolları tarafından öyle bir sarmalanmıştı ki, ona vurabilmek için rahat hareket edemiyordu.

"Beni baştan çıkardığın falan yok! Hayal kurma!"

Julie'nin bu kadar bariz bir şeyi inkâr etmesi üzerine Alex daha da geniş gülümsedi. "Eğer bu baştan çıkmamış halinse, seni baştan çıkmış olarak görmeyi gerçekten çok isterim."

Bu adam gerçekten de inanılmazdı. Ne derse desin mutlaka verecek bir cevabı vardı ve Julie'nin artık söyleyecek sözü kalmamıştı. Bu muhtemelen dünyada bir ilkti ve o an dünya tarihine *'Julie Thompson'ın sessiz kalışı'* olarak geçmeliydi. Hatta her yıl bugün bir bayram olarak kutlanmalıydı. Alex'e yetiştirecek laf bulamıyordu ama iç sesi onunla dalga geçme konusunda fazlasıyla başarılıydı.

"Alex!"

Yabancı bir kadının sesiyle ikili arasındaki söz dalaşı bölünürken, Julie bu duruma sevinse mi üzülse mi karar veremiyordu. Alex biraz daha üzerine gelseydi muhtemelen zavallı kalbi buna daha fazla dayanamayarak ona elveda demek zorunda kalacaktı. Yine de, Alex bu sesle birlikte onu bırakınca Julie kendisini üşümüş gibi hissetti. Halbuki balo salonundaki hava fazlasıyla sıcaktı.

"Lily!"

"Sevgilim, nerelerdesin?"

Lily denen kadın sırnaşık bir biçimde Alex'e sarılınca, Julie avuç içlerinin sanki pirelenmiş gibi kaşınmaya başladığını hissetti. Bu gerçekten de çok ilginçti. Alex'in sanki ağzına pamuk

tıkamışlar gibi kuru bir şekilde konuşmasına rağmen, ölüme ne kadar yakın olduğunu fark etmeyen Lily'nin ağzında yeterince sıvı varmış gibi görünüyordu. Julie zevkle kadının ağzındaki o sıvıların miktarını arttırabilirdi. Mesela boğazından aşağıya mazot dökerek!

"Buradayım işte." Alex bariz bir şekilde kadından uzaklaşmaya çalışıyordu ama gereksiz sürtüğün vantuz gibi kolları adama yapışmıştı.

"Bir süredir ortalarda yoktun. Seni özledim."

Kadın kocaman sahte göğüslerini Alex'e göz göre göre, açıkça, –kahretsin!– resmen aranır gibi sürtünce, Julie o göğüsleri patlatmak istedi. Mavi gözleri şehvetle yarıya kadar kapanmıştı ve Julie'de o gözleri oyma isteği uyandırıyorlardı. Bu görüntüye daha fazla dayanamayarak Alex'i kolundan tuttu ve hızla çekerek önüne geçti. Alex'e yapışmış olan kadın birden boşta kalınca hafifçe sendeledi. Ne yazık ki toparlanması uzun sürmemişti. Gözlerindeki bariz düşmanlıkla Julie'ye bakarken, Julie de ondan aşağı kalmayarak aynı şekilde karşılık verdi.

"Sen de kimsin?"

Kadın resmen ona değersiz bir sinekmiş gibi bakıyordu. Julie'nin sinirleri giderek tepesine doğru yükselirken, Alex de onu ilgiyle izliyordu. Bunların hiçbiri Julie'nin umurunda değildi. O an umurunda olan tek şey, bu kadını parçalara ayırıp her bir parçayı karanlık bir ormanın değişik köşelerine gömmekti.

"Ben..." Julie kadına verecek cevap bulamayarak bir anlığına durdu. Göz ucuyla Alex'in kaşlarını kaldırmış ona alayla baktığını görünce de dişlerini sıktı. Bunu yapmaktan nefret ediyordu. Muhtemelen yarın sabah bu söylediğine çok pişman olacaktı ama şu an alacağı haz bunların hepsine değerdi. "Ben Alex'in nişanlısıyım!"

Julie, söylediği şey insanların beyinleri tarafından algılanırken nefesini tuttu ve beklemeye başladı. Lily denen sürtüğün ağzı aptal bir balık gibi açık kalırken, Alex sanki Julie biraz önce ona tecavüz etmiş gibi şaşkın görünüyordu. Sonra sırıtmaya

başladı. Bu, Julie'nin hayatında gördüğü en büyük sırıtışlardan biriydi. O an bir Guinness Rekorları temsilcisi orada olsaydı tarihe geçebilirdi. Julie onu dikkate almamaya karar verdi, yoksa dönüp ağzının ortasına bir tane geçirmek zorunda kalacaktı. O, ağzını açıp Julie ile dalga geçmeye başlamadan hemen önce...

"Bu doğru mu, Alex?" Kadın ilk şaşkınlığını üzerinden atıp Alex'e dönmüştü.

Julie *İşte şimdi mahvoldum!* diye düşündü. Alex kesin onu rezil edecekti. Onu alt etmek için eline altın bir fırsat geçmişti ve bunu kullanacaktı. Julie bu fırsatı resmen gümüş bir tepside sunmuştu. Arkasını dönüp koşarak oradan uzaklaşmak istedi. Bunun yerine yıllarca yanında olan cesaretini kullanarak sırtını dikleştirdi. Rezil olacaksa da en azından gururlu bir şekilde oradan ayrılacaktı. Alex yüzüne şapşal bir şekilde sırıtarak bakınca, Julie birazcık huzursuzlandı.

"Aslına bakarsan Lily..." Alex cümlesini tamamlamadan duraksayınca, Julie yeniden eteklerini toplayarak kaçma dürtüsüne engel olmaya çalıştı. Hatta tam elleriyle eteklerini tutacakken, birden Alex'in sıcak elini belinde hissederek irkildi. Adam ona bakıp gülümsüyordu ve bu manzara karşısında Julie'nin kalbi taşikardi durumuna geçmişti. "Evet, Julie benim nişanlım."

Alex, Julie'yi kendine daha da çok bastırarak sahiplenircesine hafifçe kucaklayınca, iki kadın da şaşkınlıkla ona bakakaldı. Alex ise hâlâ sırıtıyordu. Julie ilk şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra rahatlamış bir şekilde, sinirden morun değişik renklerine bürünmüş olan kadına döndü.

"Bu olamaz, Alex! Asla evlenmeyeceğini söylemiştin."

Kadın hâlâ gözünün önündeki manzarayı inkâr etmeye çalışarak, şüpheli gözlerle bir Julie'ye bir de Alex'e bakıyordu. Julie, kadının söylediklerini duyunca kalbine bir ağrı saplandı. Bu ağrının sebebi hakkında hiçbir fikri yoktu. Ancak Alex'in asla evlenmeyeceği düşüncesi nedense onu birazcık, azıcık, hatta minnacık denebilecek kadar rahatsız etmiş olabilirdi.

"İnsanlar fikirlerini değiştirebilirler." Alex'in ciddi sesi düşüncelerini böldüğünde, Julie de içindeki rahatsızlığı ifade edebilecek yeni küçüklük birimleri arıyordu.

"Ne yaptı? Onda bende olmayan ne var, Alex? Yoksa hamile mi kaldı?"

Kadının isterik sesi bir sinir krizi geçireceğini belli edercesine tizleşince Julie gerildi. Kadının onu hamile kalmakla suçlaması üzerine de yeniden sinirlenmeye başladığını hissetmişti.

"Hamileliğin beni evlenmeye ikna edemeyeceğini en iyi senin bilmen gerekir." Alex'in buz gibi sesi kadına ağzının payını verme hayallerini bölünce, Julie hayretle gözlerini adama dikti. Bu kadını hamile mi bırakmıştı? Alex yine bir bilinmezle karşısındaydı ve Julie ona bunu sormak için can atıyordu. Ne yazık ki adam şu an tamamen erişilmez, geçitsiz ve tehlikeli gözüküyordu. Bu yüzden Julie çenesini kapalı tutmaya karar verip, bu bilgiyi aklının bir köşesine not etti.

"Bana hâlâ o yüzden kızgın olduğunu biliyorum. Sana kendimi affettirmeme izin ver lütfen."

Kadın bu defa farklı bir taktik deneyerek cilveyle yaklaşmaya başlamıştı. Julie de, içindeki kadını parçalama isteğine artık dur diyemeyecek hale gelmişti.

"Artık paçavralarla ilgilenmiyorum. Şimdi izninle."

Alex, Julie'nin daha önce hiç görmediği kadar soğuk ve sert bir şekilde yanıt vermişti. Ardından belinden tutarak onu Lily denen kadından uzaklaştırmaya başladı.

"Eninde sonunda bana döneceksin, Alex! Hep dönersin!"

Kadın arkalarından bağırınca, Julie dönüp onun suratına tokat atmak için hamle yaptı ancak Alex tarafından engellendi.

"Senin gibi bir kadının elini kaldırdığına bile değmez."

Alex'in sesi, Julie'nin sanki adam Zuluca konuşmuş gibi anlamsız gözlerle ona bakmasına neden oldu. Zuluca o an aklına nereden gelmişti bilmiyordu. Beyin denen organ bazen harikalar yaratabiliyordu.

Kadından uzaklaşarak bahçelere açılan bir kapıdan dışarıya doğru yürümeye başladılar. Daha doğrusu Alex, Julie'yi bahçelere doğru götürüyordu. O an hayrete düşmekle meşgul olan Julie başta bu durumu pek algılayamadı. Sonunda bir engele takılmadan kapıdan geçip bahçeye çıktıklarında, Julie içeride ne kadar bunalmış olduğunu fark etti. Serin ve temiz hava ona iyi gelmişti. Tamamen bilinçsizce Alex'in yanında ilerlerken, loş ışıklandırma altında bile oldukça hoş ve nizami görünen bahçeye göz gezdiriyordu. Ağaçlar, satranç taşları şeklinde budanmıştı ve renkli ışıklar üstlerinden vuruyordu. Satranç taşı görünümlü ağaçlar rastgele serpiştirilmiş gibiydi ve aralarında birkaç tane bank vardı. Julie bahçeye hayran kalmaktan kendini alamamıştı. Alex yürümeyi bıraktığında, Julie hemen hemen bahçenin ortasında olduklarını fark etti. Etrafta kimse görünmüyordu ve bulundukları yerde küçük bir havuz vardı. Havuzun hemen yanında da yine bir bank vardı ve Alex, Julie'yi yönlendirerek oraya oturmasını sağladı.

"Çok güzel."

Julie, gözlerini havuzun hemen yanındaki rengârenk çiçeklere dikerek huşu içinde konuşmuştu. "Bence de." Hemen kulağının dibinden gelen Alex'in sesini işittiğinde başını çevirip ona baktı. Alex, gözlerini dikmiş Julie'ye bakıyordu. Julie o an adamın çiçeklerden bahsetmediğini anlamıştı. Bu farkındalık serin havayla biraz olsun normale dönen nabzının yeniden hızlanmasına neden olmuştu.

Julie, belki de ilk defa gözlerini karşısındakinin gözlerinden kaçırıp utangaç bir şekilde önüne baktı. Bu kez Alex'in iltifatına karşı çıkmamıştı. Hafif bir utanmayla bile olsa sessizce kabul etmişti. Ay ışığı üstlerine vururken, Julie çiçeklerin ve havuzun oluşturduğu ambiyansa büyülenmiş gibi bakıyordu. Her zaman kitaplarda okuduğu o romantik anlardan birisini yaşıyor gibiydi. Kitaplarda yazılan o *büyülü an* kavramını birinci elden tecrübe ettiğini hissediyordu. Asla bu anın bu kadar güçlü

olduğunu hayal edemezdi. Kelimeler bu anın yoğunluğu karşısında fazlasıyla yetersiz kalıyordu.

"Demek benimle nişanlanmaya karar verdin."

Alex'in yumuşak sesiyle bulunduğu hayal âleminden çıktığında, bir an anlamaz gözlerle ona baktı. Hafifçe gülümsüyor ve gözlerindeki karanlık ifadeyle Julie'yi inceliyordu. Julie, Alex'in karanlıktan mı yoksa yaşadıklarından mı koyu olduğu bilinmeyen gözlerine bakınca, içinden yalnızca gülümsemek geçti. Öyle de yaptı.

"Öyle bir şey yok, Alex. Hayal görüyorsun."

Alex, Julie'nin her zamanki sert alaycılığının aksine, bu defa yumuşak ve eğlenirmiş gibi çıkan ses tonuyla gülümsedi. Dudakları çikolata yiyen bir çocuğun dudakları gibi safiyane bir mutlulukla kıvrılınca, Julie bu gülümsemenin erimiş bir çikolata gibi kalbine sızdığını hissetti. Adam bu şekilde çok daha çocuksu ve masum görünüyordu. O an Julie, Alex'i ilk kez bu kadar masum gördüğünü düşündü ve bu düşünce ile kalbi titredi. Adamın geçmişinde olanları, yaşadıklarını öğrenmek ve onu bu yükten kurtarmak için dayanılmaz bir istek duymaya başlamıştı. Önceleri sadece merak ettiği için neler olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. Fakat o an anlamıştı ki, Julie aslında Alex'i geçmişinin yükünden kurtarmak istiyordu. Yeniden masum tarafını ortaya çıkarmak istiyordu. Hatta bunu robotlarına tekrar kavuşmaktan bile daha çok istiyordu. Bu farkındalıkla gülümsedi. Yeni keşfettiği duygularını panikleyerek inkâr edeceğini sanmıştı. Ama tam tersine, sanki çok doğalmış gibi kolayca kabul etmişti.

"Ben hayal görmem, Julie. Hayal kurmak yerine onları gerçekleştirmeyi tercih ederim. Eminim şu sıralar gerçekleştirmek istediğim hayalimin ne olduğunu tahmin edebiliyorsundur."

Alex'in aynı yumuşaklıkta fakat biraz daha ateşli cevabı karşısında Julie teninin karıncalanmaya başladığını hissetti. Kendini tarihi aşk kitaplarında hovarda dükle bahçede karşılaşan

esas kız gibi hissediyordu. Bu düşünceyle gülümsedi. Gerçekten de iki yüz sene farkla neredeyse aynı sahneyi yaşıyordu.

"Bu kez hayalini gerçekleştiremeyecek olman çok yazık."

Alex, bu cevabı bekliyormuş gibi gözleriyle eğlence pırıltıları saçarak gülümsedi. "Hayalimi gerçekleştirirken sana bunları hatırlatmaktan zevk alacağım."

Alex, Julie'ye iyice yaklaşmıştı. Ortamın romantikliğinden midir bilinmez, Julie kalbinin daha önce hiç atmadığı kadar hızlı atmaya başladığını hissediyordu. Sanki tüm duyuları ayaklanmış ve onu ayak ucundan en tepesine kadar istila etmişti.

"Öyle bir gün gelmeyeceği için boşuna kendini yorma derim ben."

Julie de kadife gibi bir sesle konuşunca Alex anlamlı bir şekilde gülümsedi. Gülümserken gözleri kısılmıştı ve Julie'nin söylediklerini alaya alırcasına kafasını hafifçe yana doğru sallamıştı.

"Senin için harcadığım her bir enerji zerresine değer."

Julie hayatında duyduğu en romantik olmayan ama o an en güzel aşk itirafından bile daha çok hoşuna giden bu sözler üzerine, binlerce kelebeğin aynı anda tüm vücudunda kanat çırptığını hissetti.

Alex elini yavaşça Julie'nin sırtına kaydırdı ve altın zincirinin ucundaki taşı ufak hareketlerle okşamaya başladı. Julie muhtemelen hayatı boyunca bu kadar etkileyici başka bir hareket daha görmemişti. "Bu küçük taşla yapmak istediğim o kadar çok şey var ki." Alex, sanki kendinden geçmiş gibi konuşmuştu ve ağzından çıkan her bir harf neredeyse Julie'nin tenine işlemişti.

Alex, ay ışığında sarı saçları ve pürüzsüz teniyle en iddialı tanrıçaların bile kıskanmasına neden olacak kadar mükemmel görünen Julie'ye baktığında, içinde bunca yıldır hiç fark etmediği garip ama sevimli bir duygunun oluşmaya başladığını hissetmişti. Sanki o an tüm dertlerinden uzaklaşmış, sadece ikisinin yaşadığı, hiçbir kötülüğün var olmadığı bir dünyada

bulunduklarını hayal etmişti. Bu his o kadar alışılmadıktı ki, Alex ne yapacağını bilemiyordu. Bu yüzden yalnızca tadını çıkarmaya karar verdi. Julie tamamen katıksız bir mutlulukla yüzüne bakarken, Alex'in yapmak istediği tek şey onu öpmekti. Hafifçe eğildi ve genç kadının beklentiyle aralanan dudaklarına bakarak gülümsedi. Bir yandan da sırtındaki küçük taşla oynamaya devam ediyordu.

"Seni öpeceğim ve sen bu öpücüğü asla unutmayacaksın."

Kelimeler ağzından fısıltı halinde çıkmıştı. Julie'nin gözleri giderek daha koyu bir hal alırken, Alex de artık sabrının sınırına gelmişçesine dudaklarını dudaklarına değdirdi. Hızlı bir öpücük değildi. Anlık bir temastı. Alex tüm vücudunun bu öpücüğe tepki verdiğini hissedince gülümsemesinin genişlemesine engel olamadı. Anlaşılan, bu öpücüğü asla unutmayacak tek kişi Julie değildi.

Julie ilk temasla hızlıca bir nefes alınca, Alex daha fazla dayanamadı ve dudaklarını tamamen onun dudaklarına bastırdı. O an ikisi de üstlerine yıldırım düşmüş gibi hissetti. Julie ellerini kaldırıp adamın boynuna dolamıştı ve Alex de onu belinden tutarak tamamen kendine yapıştırmıştı. Julie inleyerek öpücüğü derinleştirirken, Alex onun ilk defa bu kadar ateşli olduğunu düşünerek içindeki arzunun daha da artmasına neden oldu. O an tüm hücreleri Julie'ye sahip olmak için adeta yalvarıyordu. İşe yarayacağını bilse, ayaklarına kapanıp onunla birlikte olması için yalvarmaya çoktan razıydı. Alex ve Julie'nin nefesleri eş zamanlı olarak hızlanırken, aralarındaki elektrik tüm İngiltere'yi bile titretecek kadar yoğunlaşmıştı. Julie durumlarından rahatsız olup bir bacağını Alex'in üzerinden atarak kucağına oturunca ikisi birden inledi.

"Bu kadarcık temas bile böylesine mükemmelse, tamamının nasıl olacağını hayal dahi edemiyorum." Alex dudaklarını ondan ayırıp nefes nefese konuşunca, Julie yoğun gözlerle bakmakla yetindi. "Seni çok istiyorum, Julie. Dünya üzerinde başka hiç kimseyi istemediğim kadar."

Alex'in boğuk sesi Julie'yi adeta okşuyordu. O an her şeyin canı cehenneme demek istedi. Alex'in kollarına atlamak ve onun tattıracağı her zevki dibine kadar yaşamak... Ama bir yandan da korkuyordu. Bir kere seviştikten sonra Alex'in onu umursamamasından çok korkuyordu. Eğer öyle bir şey yaşanırsa Julie parçalara ayrılır ve bir daha toparlanamazdı. Henüz bu riski almaya hazır değildi.

"Alex..."

Tam Alex'e karşılık vereceği sırada ağaçlıkların oradan gelen hışırtıyı duyarak sustu ve hızlı hareketlerle adamın üstünden kalktı. Alex itiraza benzer hafif bir ses çıkarsa da hareketsiz kalmayı başarmıştı. Julie ise üzerine çekidüzen verdikten sonra sakin gözlerle havuza bakmaya başladı.

"Alex! Julie!"

James'in tanıdık sesi ikisinin bulunduğu yere ulaşınca, Alex derin bir nefes aldı ve "Bana James'i neden öldürmeyeceğimi hatırlat, Julie!" dedi perişan bir sesle.

Julie ona bakınca kıkırdamamak için kendini zor tuttu. "Çünkü James senin arkadaşın ve bu görevde ona ihtiyacın var," dedi neşeyle. Sesi biraz daha normale dönmüştü.

Alex kederli bir şekilde başını iki yana salladı. "Arkadaşım olmasını boş ver. Görevde bize lazım olmasaydı, bu gece çoktan ölüm meleğiyle tanışmış olurdu."

Julie, Alex'in yüzünü buruşturarak konuşması üzerine kendini tutamayıp kıkırdayınca, Alex de ona bakıp hafifçe gülümsedi.

"Sonunda sizi bulabildim! Yarım saattir bakmadığım yer kalmadı." James kızgın bir şekilde ikilinin yanına geldi. Önce şüpheli bir şekilde onları süzdü. Ardından her ne gördüyse ağzını kapalı tutmaya karar vermiş olacak ki bir şey söylemedi.

"Gördüğün gibi buradayız, James. Julie de tam seni neden öldürmemem gerektiğini anlatıyordu." Alex'in serin bir yaz akşamında, festival alanında kız arkadaşına kur yapan bir

erkeğinki kadar huşu içinde çıkan sesi, nedense adamın şüpheyle duraksamasına neden olmuştu.

"Umarım ikna edici olabilmiştir." James, Alex'e bakıp iğneleyici bir şekilde konuştuktan sonra Julie'ye dönüp gülümsedi. "Eğlencenizi böldüğüm için gerçekten üzgünüm ama bir an önce içeriye dönmemiz gerekiyor."

Alex ve Julie, James'in ciddiyetini görünce aceleyle ayağa kalktılar. Neler olduğunu anlamışlardı. Bu yüzden tek kelime etmeden içeriye doğru yol almaya başladılar. Anlaşılan, gece henüz yeni başlıyordu.

***

Azra bu olanlara inanamıyordu. O Mert denen yontulmamış kalas, bütün gece onu dansa kaldırmamakla kalmamış, bir de üstüne dans teklif edenleri geri püskürtmüştü. Azra baloya ilk geldiklerinde ortamın büyüsüne o kadar kapılmıştı ki, belki de Mert insafa gelip onu dansa kaldırır diye umutlanmıştı. Fakat bir gergedan derisi kadar hassas olan bu adam kılını bile kıpırdatmamıştı. Azra alayla *Aslında kılını kıpırdattı. Bana dans teklif eden adamları kovalarken!* diye düşündü. Madem kendisi dans etmiyordu, etmek isteyenleri neden engelliyordu ki?

"Azra!"

Mert'in tanıdık sesi kulaklarına ulaştığında daha da hızla yürümeye başladı. O adamla bir daha muhatap olmak istemiyordu. Adam sanki tüm hayvanat bahçesinin tek bir bünyede toplanmış hali gibiydi. Bazen bir kaplan kadar yırtıcı, zaman zaman bir koala kadar umursamaz, çoğunlukla bir keçi kadar inatçı olabiliyordu.

"Sana dedim, Azra!"

Mert'in bu kez daha da yakından gelen sesini takiben koluna yapışan sert el, Azra'nın hızlı gidişatını sekteye uğratmıştı.

"Dikkat et, Mert! Bana dokununca tehlikeli deri hastalığım sana bulaşmasın!"

Azra'nın alaycı sesine karşılık sıkıntıyla nefes veren Mert, biraz ileri gitmiş olduğunu kabul ediyordu. Sonuç olarak bu gece tam on beş adamı Azra'dan uzaklaştırması gerekmişti. Bunun ne kadar yorucu bir iş olabileceğini daha önce hiç düşünmemişti. Çünkü daha önce hiçbir kadını erkeklerden uzak tutmaya çalışmamıştı.

"Sırf senin yaralardan dolayı acı çektiğini görmek için bile o hastalığa gerçekten yakalanmış ve sana bulaştırmış olmayı dilerdim."

Azra'nın öfke dolu sesi düşüncelerini bölünce, Mert kadını hızla kendine çekip göz göze gelmelerini sağladı. "Sınırlarımı zorlama, Azra! Şımarık bir çocuk gibi davranmayı kes artık!"

Mert'in ölümcül sesi, Azra'nın korkmak yerine daha da fazla sinirlenmesine neden olmuştu. Gözleri giderek alevlenirken, neredeyse sinirden saçları bile havalanacaktı.

"Şımarık bir çocuk gibi davrananın kim olduğunu anlamak istersen, aynaya bakman yeterli! Bu gece bir sürü adamı saçma sapan sebeplerle benden uzaklaştırdın. Ama son söylediğin gerçekten fazlasıyla yaratıcıydı."

Azra, her bir kelimesi ok misali Mert'e çarpacak kadar iğneleyici konuşmuştu. Mert ise artık sabrının sonuna geldiğini hissediyordu.

"Kendini onlarca farklı erkeğin kollarına mı atmak istiyorsun? Hepsinin peşinde olmasından zevk mi alıyorsun?"

Mert'in fazlasıyla ürkütücü sesiyle iyice çileden çıkan Azra, bir şeyleri kırıp dökmemek için kendini sıkmak zorunda kaldı. Oracıkta Mert'in boğazına yapışması işten bile değildi.

"Hayır, seni lanet olası! Tek istediğim, böylesine güzel bir baloda bir kez olsun dans edebilmekti!"

Azra'nın sesi sonlara doğru iyice tizleşerek kulak tırmalayacak seviyeye ulaşmıştı. Mert onun ses tonundan ziyade söylediklerine takılı kalmıştı. Bütün istediği bu muydu? Tek bir dans için mi uğraşmıştı? Mert, Azra'nın gözlerine bakıp gerçeğin bu

olduğunu gördüğünde şok geçirdi. Bütün gece onun aslında yalnızca dans etmek istediği aklının ucundan bile geçmemişti. Bunu duymak fena halde vicdan azabı çekmesine neden olmuştu. Aniden kadının kolunu bıraktı ve bir adım geri çekilerek önünde tam bir beyefendi gibi durdu. Elini uzatıp nazikçe tuttuğunda, Azra da yüzünde yüzyılın şaşkınlık ifadesini taşıyarak ona bakıyordu.

"Se-sen ne yapıyorsun?" Azra ağzını birkaç defa anlamsızca açık kapadıktan sonra konuşabilmişti. Mert ciddiyetinden hiçbir şey kaybetmeden, gözlerinin içine bakmaya devam etti.

"Bu dansı bana lütfeder misiniz, güzel bayan?" Mert'in ağzından çıkan kibar sözcükler Azra'nın felç geçirmesine neden olmak üzereydi. O an tek kasını bile kıpırdatamayacakmış gibi hissediyordu.

"Be-ben..." Azra bir yandan sonunda hayalini kurduğu dansa kavuşacak olmaktan dolayı heyecanlıyken, bir yandan da bütün gece onu sinir eden bu adamı reddetmek istiyordu. Biraz önce sadece dans etmek istediğini söylerken aslında tam olarak doğrulardan bahsetmiyordu. Azra o gece yalnızca Mert'le dans etmek istemişti. Ama adamın gözü Azra dışında her şeyi görüyor gibiydi. Bu yüzden ondan umudunu kesip, en azından başkalarıyla dans edebileceğini ummuştu.

"Lütfen." Mert'in ağzından çıkan bu yumuşak kelime Azra'nın sonu olmuştu. Kendini konuşacak kadar güçlü hissetmiyordu. Kafasını olumlu anlamda salladığında Mert göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi ve ona yaklaşarak elini tutup dans pozisyonunu aldı.

Çalan müzikle beraber vücutları salınmaya başladığında, Azra da ilk defa adama bu kadar yakın olmanın tadını çıkarıyordu. Onun erkeksi kokusu burnuna dolarak, kendinden geçmesine neden oluyordu.

Diğer taraftan Mert de ondan farksız değildi. Azra'nın tüm o kadınsı kıvrımlarının tadını çıkarıyordu. Günlerdir gördüğü ancak dokunamadığı enfes vücut, şu an kendisininkiyle bir olmuştu

ve bu inanılmaz bir histi. Kadının çiçeksi kokusu, Mert'in kanının damarlarında yarışırcasına akmasına neden oluyordu.

İkisi de dans boyunca tek kelime etmediler. Dansları sanki büyülü gibiydi ve ağızlarını açıp tek kelime etseler büyü bozulacakmış gibi hissediyorlardı. Kadın ve erkeğin en güzel uyumunu yakalamışlardı. Sanki yıllardır beraber dans ediyormuş gibi rahatça salınıyorlardı.

Müzik bittiğinde Mert yeniden tam bir centilmen gibi Azra'yı selamlayarak onun bir kez daha şoka girmesine sebep oldu.

"Bana bu dansı bahşettiğiniz için çok teşekkür ederim."

Azra halen olanları kavrayamamış bir şekilde alık alık Mert'in suratına bakmıyor olsa, muhtemelen dışarıdan mükemmel bir çift gibi gözükürlerdi. Azra'nın şaşkaloz halleri tabloyu azıcık bozuyordu.

"Ri-rica ederim." Azra daha önce hiç bu kadar kekelediğini hatırlamıyordu. Gerçi son üç haftadan başka bir şey hatırlamıyordu ama olsun... Yine de bu kadar kekeleyecek birine benzemiyordu. Karşısındaki adam her defasında onu altüst etmeyi başarıyordu.

Azra şaşkın şaşkın bakarken, Mert de gözlerini dikmiş onu izliyordu. Tam bir şey söyleyecekken aniden gözüne takılan birisi dikkatini dağıttı ve kaşlarını çatarak bakışlarını o kişiye yöneltti.

"Mittal geldi."

Mert'in ağzından dökülen bu sözcüklerle Azra da hızla arkasını döndü ve bir adam gördü. O an başına ani bir ağrı girdi ve olduğu yerde Mert'in kollarına yığıldı.

***

James, Alex ve Julie salona döndüklerinde, Mert'in kollarına yığılmış olan Azra'yı görünce hemen onların yanına koştular.

"Ne oldu?" Julie'nin sesi endişeli çıkıyordu.

"Ataklarından birsini geçirdi. Muhtemelen hafızasını tetikleyecek birisini gördü. Biraz sonra kendine gelecektir."

Mert bunları söylerken Azra'yı kucağına aldı ve duvarların diplerine yerleştirilmiş, arkalığı olmayan kanepelerden birisine doğru ilerlemeye başladı. Onu dikkatlice yatırırken, diğerleri de yanına gelmişti. Saniyeler sonra Azra yavaşça gözlerini açtı ve doğrulmaya başladı.

"İyi misin?"

Mert'in ilgili sesiyle kirpiklerini kırpıştıran Azra, bir an sanki onu hatırlayamıyormuş gibi görününce Julie panikledi. Neyse ki Azra çabuk toparlanmıştı.

"Kimi gördün?"

Mert sert bir şekilde konuşunca, Azra yeniden başını tuttu. "Bilmiyorum," derken sesi halsiz çıkıyordu.

Julie yanına oturarak kollarıyla Azra'nın omzunu sardı ve onu rahatlatmaya çalıştı. "Sanırım bu geceyi burada noktalasak iyi olacak." Julie bir yandan Azra'nın başını okşarken, bir yandan da sertçe Mert'e bakıyordu. Alex ise Mert'in, Julie'nin bakışları karşısında huzursuzca kıpırdanmasına alttan alttan gülüyordu.

"Peki, o zaman." Mert en sonunda Julie'nin bakışlarına yenik düşerek derin bir nefes aldı ve Alex'e döndü. "Mittal geldi," derken sesi ciddileşmişti. Alex ve James, bu haber karşısında hafifçe başlarını salladılar. "Onunla ne zaman konuşacaksın, James?"

"On beş dakika sonra onu çalışma odasına çıkarırım. O zamana kadar sizin de hazır olmanız gerekiyor."

Alex, onu anladığını belirtircesine kafasını aşağıya indirdi ve düşünmeye başladı. "Bu durumda Azra ve Julie balodan ayrılmalılar. Biz de onları gönderdikten sonra James'in çalışma odasına geçebiliriz."

Alex'in sözlerine onay veren Mert, bu defa dikkatli bakışlarını Azra'ya yöneltti. Azra da ona aynı şekilde cesurca karşılık veriyordu.

"Julie, sen Azra'yı al ve benim arabamla otele dönün. Biz de yaklaşık iki saat sonra dönmüş oluruz." Alex gözlerinin içine

bakarak konuşmuştu. Julie de onun gözlerine bakarak olumlu anlamda başını salladı.

Alex ve Mert, kızlar arabaya binip güvenli bir şekilde balodan uzaklaşana kadar beklediler. Hemen ardından hızlı adımlarla Mittal'i yakalayacakları odaya doğru yol almaya başladılar.

"Sorguyu nerede yapacaksın? Otelde yapamayız."

"James'in bildiği boş bir depo varmış. Oraya götürebiliriz. Zaten adamdan öğrenebileceklerimizin tamamını bu akşam öğrenmeliyiz. Birkaç saat içinde tüm İngiltere onu aramaya başlayacaktır."

Alex, Mert'e katıldığını belli eden bir hareket yaptı. Bu sırada James'in odasının bulunduğu koridora çıkmışlardı. Mittal çoktan gelmiş olmalıydı. Alex ve Mert kapının dışında konuşlandıktan sonra birbirlerine işaret verip aynı anda içeri daldılar.

Mittal henüz onlara dönemeden Alex uyuşturucu silahıyla adamı vurdu. Adam bayılarak yere yığılınca James, Alex ve Mert daha önce planladıkları gibi hareket etmeye başladılar. James kapıyı kollarken, Alex ve Mert de Mittal'i bir kutuya yerleştiriyorlardı. Ardından kutuyu hizmetçi arabalarından birine koydular. Mert hızla smokinini çıkarıp hizmetli formasını üzerine geçirirken, Alex de James'in yanına gitmişti.

"Ben hazırım." Mert üniformasını giyip gözlerine kalın çerçeveli bir gözlük geçirmişti. Dikkatli bakmayan hiç kimse, onun biraz önce baloda olduğunu anlayamazdı.

"Pekâlâ, sen çık Mert. Ben de James'i bayılttıktan sonra sana yetişeceğim."

Mert, Alex'in söylediklerini başıyla onaylayıp odadan çıktı ve yavaşça çıkışa doğru ilerlemeye başladı. Bu sırada James de çalışma masasının koltuğuna oturmuş, ekşi bir suratla Alex'i inceliyordu.

"Birkaç saat sonra berbat bir baş ağrısıyla uyanacağımı bile bile böyle bir şeyi neden kabul ettiğimi bana bir kez daha anlatır mısın, Alex?" James fazlasıyla hoşnutsuz görünüyordu ve

Alex her ne kadar görevde oldukları için gergin hissetse de gülümsedi.

"Çünkü sen kendin kaşındın. Bundan sonra zamanlamalarına dikkat etsen iyi edersin, dostum. Yoksa bir sonraki seferde sana uyuşturucu değil, siyanür enjekte edeceğim," dedikten sonra iğneyi James'e batırdı ve onun küfür ederek bayılmasını izledi. Hemen ardından seri hareketlerle odadan çıkıp, Mert'le buluşacakları yere gitti.

Mert, balo salonuna erzak sağlayan kamyonların bulunduğu yerde bir cipin içinde Alex'i bekliyordu. Alex hızla arkadaşının yanına gelip cipe bindi. O biner binmez Mert gaza bastı. En sonunda Mittal'in ne gizlediğini öğrenebileceklerdi.

Bölüm 7

Londra'nın epeyce dışında, terk edilmiş eski bir binanın önünde durduklarında, Alex bir kez daha etrafı kolaçan etti.

"Etraf temiz görünüyor. Mittal de uyanmak üzeredir. Bir an önce adamı içeriye taşıyıp bağlasak iyi olacak." Alex sözlerini bitirir bitirmez hızla araçtan indi ve arka tarafta hâlâ bir kutunun içinde baygın yatan Mittal'i çıkararak omzuna aldı.

Mert de arabadan inmiş, Alex'in yanına gelmişti. "İstersen yardım edebilirim." Mert, Alex'in kızgın ifadesine bakıp dalga geçer gibi konuşmuştu.

Alex ona bir küfür savurduktan sonra sinirle, "Zamanında Kuzey'in postunu taşımışlığım var. Mittal onun yanında tüy gibi kalıyor," dedi.

Mert ona güldükten sonra ikisi birlikte depoya doğru ilerlemeye başladılar. Depo tahmin ettiklerinden daha eskiydi. Her yeri resmen dökülüyordu. Hatta birazcık güçlü bir rüzgârda yıkılabilecekmiş gibi bir görüntüsü vardı. Deponun içi de dışı kadar kötü haldeydi. İlk girişten sonra başka bir kapıdan daha geçip geniş bir alana çıkmışlardı. Alanın hemen ortasında bir masa ve sandalye duruyordu. James en azından bu kadarını düşünmüştü. Alex, Mittal'i götürüp sandalyenin üzerine fırlatınca, adamdan ince bir sızlama sesi yükseldi. Mert adamın ellerini ve ayaklarını bağladı.

"Sen diğer bölmede bekle, Alex. Böylece adamın cevaplarını da duyabilirsin. Ama ne duyarsan duy, asla içeri girip yüzünü gösterme."

Mittal'e tiksindiğini belli eden bir bakış attıktan sonra odadan çıkan Alex, bu durumdan hoşnutmuş gibi gözükmüyordu.

Biraz önce geçtikleri giriş kısmında bir duvara yaslanıp içeride olanları dinlemeye başladı.

Mert, Alex'in gözden kaybolduğundan emin olduktan sonra, yanında getirdiği bir maskeyi yüzüne geçirdi ve bir şişe suyu adamın kafasından aşağıya boşalttı. Adam inlerken, Mert onun kendisine gelmesini bekledi. Mittal bir süre daha mızmızlandıktan sonra nihayet gözlerini açabildiğinde Mert'i görüp irkildi.

"Sen de kimsin?" Mittal'in korktuğunu açıkça belli eden sesi boş depoda yankılanmıştı.

Mert adama çok yaklaşmadan sert bir sesle cevap verdi. "Benim kim olduğum önemli değil. Senin vereceğin cevaplar önemli." Mert, sesini değiştirmesini sağlayan bir alet kullanıyordu ve bu alet, kullandığı maskeye entegre edilmişti. Bu yüzden sesi olduğundan çok daha korkutucu çıkıyordu.

"İstediğiniz paraysa, sadece miktarı söylemeniz yeterli." Mittal can havliyle ellerini ve ayaklarını hareket ettirmeye çalıştı. Düğümler çok sıkı olduğu için pek başarılı olamamıştı.

"İstediğimiz para değil, Mittal. Bilgi."

Mert'in korkunç sesi yeniden bulundukları boşluğu doldurunca, Mittal bir kez daha kurtulmak için çabaladı. Fakat elde ettiği tek şey, bileklerinde fazladan birer ip izi oldu.

"Ne istiyorsunuz? Ben yalnızca bir tüccarım."

Mittal, karşısındaki deneyimli bir ajan olmasa, onu kandırabilecek kadar profesyonel rol yapıyordu. Mert yıllardır aldığı eğitimler ve acı tecrübelerle artık insanların ne zaman rol yaptıklarını anlayabiliyordu.

"Senin yalnızca bir tüccar olmadığını biliyoruz, Mittal. Neden Cemre'den bahsetmekle işe başlamıyorsun?"

Mittal, Cemre'nin ismini duyduğunda hafifçe irkildi. Mert onu dikkatle izlediği için bu durum gözünden kaçmamıştı.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Mittal'in panikle çıkan sesini duyan Mert, adamın gerçekten de iyi bir oyuncu olduğunu düşündü.

"Oyun oynayacak zamanım yok! Bu yüzden konuşmaya başlasan iyi edersin!" Mert adamla kedi fare oyunu oynamaktan sıkılmıştı. Sesini yükseltti ve yumruğunu önlerinde bulunan masaya geçirdi. Bu ani hareketiyle açıkça korkan Mittal titremeye başlamıştı.

"Be-ben oyun oynamıyorum. Cemre diye birisini tanımıyorum. Hem bir Türk'le benim ne işim olur?"

Mittal başta kekelese de, sonlara doğru biraz daha kendinden emin konuşmaya başlamıştı. Ama büyük bir hata yaptığını fark etmesi uzun sürmedi.

"Cemre'nin Türk olduğunu nereden biliyorsun peki?" Mert'in bu defa daha sakin fakat daha ürkütücü çıkan sesi Mittal'in soğuk terler dökmesine neden olmuştu.

"Türkiye ile iş bağlantılarım var. Bu yüzden onlara aşinayım."

Mert, adamı gerçekten tebrik etmeliydi. Her ne kadar hata yapmış olsa da, bu hatayı örtbas edecek kadar zekiydi. Ne yazık ki Mert kadar zeki değildi.

"Biliyor musun Mittal, bazı yırtıcıların aksine, avımı parçalamadan önce onunla oynamak gibi bir huyum yoktur. Yani buradan sabırsız bir kişiliğim olduğunu çıkarabiliriz. Bu yüzden artık konuşmaya başlasan iyi olacak." Mert, sözlerini tamamladıktan sonra elini usulca cebine soktu ve keskinliği ışıltısından bile belli olan büyük bir avcı bıçağı çıkardı. Ucu oldukça sivriydi ve arka tarafı tırtıklıydı. Mert bıçağı hızla masaya sapladıktan sonra tekrar Mittal'e baktı ve başıyla konuşması için işaret etti.

"Ben... Ben gerçekten bilmiyorum. Yalvarırım."

Mittal artık ağlamak üzere olduğunu belli edercesine sarsılmaya başlayınca, Mert adama küçümseyerek baktı ve bıçağı masadan çıkarıp Mittal'in yüzüne yaklaştırdı.

"Bir kez daha bilmiyorum lafını duyarsam, bu bıçak derine saplanmaya başlayacak."

Mert şaka yapmadığını göstermek için adamın boğazının yan tarafını hafifçe çizdi. Mittal acıyla inlerken, Mert "Şimdi

konuş artık, lanet olası!" diye kükredi. Mittal yeniden irkilirken, bu defa neredeyse sandalyeden düşecek kadar titremeye başlamıştı.

"Pekâlâ. Cemre ile on beş sene önce tanıştım ve bana İngiltere'nin en zengin insanı olmam için yardım edeceğini söyledi. Bunun karşılığında ona istediği bilgileri sağlayacaktım ve isteklerini sorgusuz sualsiz yerine getirecektim." Mittal konuşurken, her an ağlayacakmış gibi gözüküyordu. "Başlarda her şey mükemmeldi. Gerçekten hızlı bir şekilde büyümeye ve zengin olmaya başladım. Sonra Cemre'nin istekleri başladı. Bazen çok saçma istekleri oluyordu. Mesela yalnızca bir baloya katılmamı istiyordu ama bazen de ..." Mittal sözlerine devam etmeden önce derin bir nefes aldı. Mert gözlerini bir saniye bile ayırmadan adama bakıyordu. "Bazen de ismini verdiği bir kişiyi öldürtmemi istiyordu. Bunu ilk duyduğumda itiraz ettim. Beni tüm mal varlığımı elimden almakla tehdit etti. Bu yüzden ben de boyun eğmek zorunda kaldım."

Mittal bu noktada gerçekten pişman gibi görünse de, Mert paranın miktarı ne olursa olsun bir insanın hayatına kıyan herhangi bir kişiye acımazdı.

"Devam et!" Mittal uzun süre susunca Mert yeniden sertçe konuştu. Adam ona bir kez daha bakıp ikna olmadığını görünce devam etti.

"Yakın zamanda Cemre'nin öldüğü haberini aldım. Birkaç sene önce, öldüğünü öğrendiğimde açmam gereken bir kasa vermişti. Kasayı açıp içindeki son emri yerine getirmezsem, yaptığı ayarlamalar sayesinde yine beş parasız kalacağımı söyledi. Ama ben kasayı açtığımda saldırıya uğradım ve kasadan çıkan bellek çalındı. O belleği ele geçirip içinde ne olduğunu öğrenmem lazım. Yoksa her şeyimi kaybedeceğim."

Mittal'in sesi giderek çaresizleşirken, Mert'te acıma duygusu değil tiksinti oluşturuyordu.

"Bunun dışında Cemre hakkında bildiğin bir şey var mı? Ya da Cemre'nin aynı şekilde tehdit ettiği birisi?" Mert, acımasız

ses tonuyla konuşmaya devam ederek adamı zorladı. Mittal ise tarlası yanmış köylü gibi dertli görünüyordu.

"Onun hakkında başka bir şey bilmiyorum. Yalnızca Victor Abramovich'in de onunla irtibatta olduğuna dair bir duyum almıştım. Ama bunu hiçbir zaman kanıtlayamadım."

Mert, Mittal'in bahsettiği adamın ismini duyunca küfür etmemek için kendini zor tuttu. Victor Abramovich, Rus'tu ve İngiltere'deki en güçlü futbol takımlarından birisinin sahibiydi. Adamın mafya olduğunu neredeyse bilmeyen yoktu. Mittal'i ele geçirmeleri ne kadar kolaysa, Victor'la konuşmaları da bir o kadar zor olacaktı. Bu işten sağ salim kurtulabilirlerse kendini şanslı sayacaktı. Mert sabırsızlıkla kolundaki saate baktığında, aradan neredeyse bir saat geçtiğini görüp dişlerini sıktı.

"Devam et!"

Mert bir kez daha Mittal'i uyarınca, adam korku dolu gözlerle bakarak "Hepsi bu kadar," dedi. Mert onun doğru söylediğini anlayabiliyordu. Ne yazık ki bu farkındalık sinirlerinin yatışmasını sağlamıyordu. Mittal sadece bir piyondu ve Cemre onu yalnızca kendi işleri için kullanmıştı. Victor'un öyle olmadığı ile ilgili içinde çok derin şüpheler vardı.

"Eğer benden sakladığın bir bilgi kırıntısı bile olduğunu duyarsam Mittal, seni bulurum ve çığlık atmaktan boğazın parçalanana kadar sana işkence yaparım. Sonra da seni yılanlarla dolu bir kuyuya atıp üzerini kapatırım." Mert, keskin ve kesinlikle tüyler ürpertici sesiyle Mittal'i son bir kez uyardı. Adamın gözlerinde oluşan korkudan, onun mesajı aldığını anlayabiliyordu. Tam arkasını dönüp gidecekken Mittal'den tereddüt dolu bir ses daha yükseldi ve duraksamasına neden oldu.

"Bir şey daha var..." Mittal sanki acı çekiyormuş gibi titrek bir sesle konuşmuştu. "Bu konudan hiç emin değilim ama bir ara Cemre'yi Devonshire Dükü'nden bahsederken duymuştum. Cemre onu duyduğumu fark edince sustuğu için, adamın onunla ortak mı yoksa düşman mı olduğunu anlayamadım."

Mert adamın sözlerini duyunca paniklediğini hissetti. Alex'in onları dinlediğini biliyordu. Eğer Alex bunu duyduysa...

Mert kırılarak açılan kapıyı duymadan çok önce Alex'in odaya dalacağını anlamıştı. Bu yüzden hızla uyuşturucu silahını çıkardı ve Alex, "Mittal!" diye kükrediği sıralarda adamı bayıltıp bilincini kaybetmesini sağladı. Neyse ki adam gürültüyü duyduğunda başını çeviremeyecek kadar sıkıca bağlanmıştı. Alex'in Devonshire Dükü'nden, yani babasından bahsedildiğini duyduğu anda odaya dalacağını biliyordu. O kendini ifşa etmeden Mittal'i bayıltmasaydı, adamın Alex'i görüp, onun kim olduğunu anlaması işten bile değildi. Böyle bir durum da bir felakete neden olurdu.

"Alex!"

Mert, Alex'in kendini kaybetmiş bir şekilde Mittal'in üzerine atladığını görünce onu durdurmak için harekete geçti. Ancak biraz geç kalmıştı. Alex çıldırmış bir halde, baygın olan Mittal'in suratını yumrukluyordu.

"Seni orospu çocuğu! Çabuk kalk ve bana o piçle kaltağın neler karıştırdığını anlat!"

Alex, gözü sanki tamamen bir sis perdesi ile kapanmış gibi çılgınca Mittal'i yumruklamaya devam ediyordu. Mert, Alex'i zorlukla adamdan ayırdığında birkaç yumruğu da ona savurmuştu. Alex haddinden fazla sinirli olduğu için, Mert'in onun darbelerinden kaçabilmesi mümkün olmuştu. Yoksa normalde Alex'in darbeleri çok keskin ve isabetli olurdu. Tek bir vuruşuyla bir adamı öldürebildiği bile söyleniyordu. Şimdilik Mert'in bu söylentiyi test etmek gibi bir niyeti yoktu.

"Sakinleş, Alex! Adam baygın!" Mert, arkadaşını sürükleyerek dışarıya çıkarmaya çalışırken bir hayli zorlanıyordu. Alex halen Mittal'e doğru hamle yapmaya çalışıyordu.

"Bırak beni, lanet olası!"

Mert onun bu çıldırmış halinden sıkılmaya başlamıştı. Onu aniden serbest bıraktı. Alex bu ani hareket karşısında sendeleyince

de, çenesine bir tane yumruk geçirdi. Alex hafifçe gerilerken Mert çoktan gardını almıştı. Bu çılgın adam delilik anında her şeyi yapabilirdi.

"Seni öldüreceğim!" Alex, sertçe ve dediğini yapacağını belli edercesine konuşunca Mert ona gülümsedi.

"Hadi bakalım dene de görelim."

Mert'in kışkırtması üzerine Alex hışımla ilk hamlesini yaptı. Ama o kadar öfkeliydi ki, dövüşü aklının değil öfkesinin yönetmesine izin veriyordu. Bu yüzden Mert ondan kolayca kaçıp kolunun altına bir darbe indirdi. Tüm gücünü kullanmamıştı ama Alex'in canını yaktığı kesindi.

"Bütün yapabileceğin bu mu? Nerede senin o meşhur dövüş şöhretin?"

Mert alaycı sesiyle Alex'in daha da sinirlenmesine neden olarak onu hata yapmaya teşvik ediyordu. Böylelikle ikisi de bu dövüşten en az sayıda renk değişimi ile ayrılabileceklerdi. Mert'in renk değişimiyle çok bir sorunu yoktu. O sadece yüzünün çeşitli yerlerindeki rengin mor olmasından şikâyetçiydi. Mor hiçbir zaman favori rengi olmamıştı. Mesela mor yerine her zaman siyahı tercih ederdi. Mert bunları düşünürken bir yandan da Alex'in hamlelerini ustalıkla savuşturuyordu. Alex ne kadar sinirli olursa olsun, oldukça iyi bir dövüşçüydü ve Mert şimdiden o sevmediği morluklardan birkaç tanesi için darbe almıştı.

"Alex! Artık kendine gel!" Mert yaklaşık yirmi dakikadır Alex'i savuşturmaya çalışıyordu. Ama Alex halen sakinleşememiş gibi gözüküyordu.

"O piçi öldüreceğim!"

Alex, yeniden öfkeyle konuşunca Mert derin bir nefes aldı ve yeni bir taktik denemeye karar verdi. Bu arada o piç diye kendi babasına hitap ettiğini de düşünmeden edemedi. Alex her zaman babasından nefret etmişti. Hiçbir zaman da aralarında neler olduğunu anlatmamıştı.

"Julie bizi bekliyor. Bir an önce buradan çıkmalıyız."

Mert'in sözleri üzerine Alex bir an duraksadı ve arkadaşının yüzüne baktı. Mert onun en sonunda biraz sakinleştiğini görebiliyordu ama öfkesi hâlâ dinmemişti. Belki ilk andaki kadar yakıcı değildi fakat yine de oradaydı. Gözlerindeki karanlık bir gram bile eksilmemişti. Onun kendini sakinleştirmek için olağanüstü bir çaba harcadığının farkındaydı.

"Onu öldüreceğim!" Alex son bir defa daha kükredikten sonra hızla arkasını dönüp çıkışa doğru ilerlemeye başladı.

Mert de arkadaşının arkasından bakıp başını iki yana salladı ve derin bir nefes alarak aynı yoldan dışarıya çıktı. Alex'i kendini ifşa etmekten sonra anda kurtardığı için mutluydu. Eğer bunu başaramasaydı neler olacağını hayal bile edemiyordu.

***

Kazasız belasız otele ulaştıklarında Julie derin bir nefes aldı. Aklı sürekli Alex ve Mert'teydi. Bir yandan da Azra için endişeleniyordu. Azra balodan ayrıldıklarından bu yana hâlâ kendine gelememişti.

"İyi misin?" diye sordu Julie endişeli bir şekilde.

Azra kaşlarını çatarak bakınca Julie'nin paniklemesine sebep olmuştu. Neyse ki hemen sonrasında başını olumlu anlamda sallayıp, "Ben iyiyim. Sadece biraz yorgunum," diyerek onu rahatlattı.

"Hadi o zaman seni odana götürelim." Julie, Azra'nın koluna girip onu odasına soktuktan sonra kapıyı kapattı. Genç kadının yatağa uzanmasını sağladı. "Şimdi şu üzerindeki kıyafetlerden kurtulmamız lazım." Julie kaşlarını çatarak elbisesine bakınca, Azra yerinden doğrulup elbisesini çıkarmak için uğraşmaya başladı. Julie onun elini yana ittirerek elbisenin fermuarını açtı. "Sen sadece benim dediklerimi yap." Julie yavaş hareketlerle Azra'nın elbisesini çıkarırken, bir yandan da onu konuşturmaya çalışıyordu. Böylelikle belki de bir ipucu elde edebilirdi. "Baloda kimi gördün? Mittal'i mi?" Julie'nin sorusuyla mutsuz bakışlarını ona çeviren Azra fazlasıyla hüzünlü

gözüküyordu. Julie onu böylesine mutsuz görünce üzülmüştü. "Cevap vermek zorunda değilsin," diyerek bir pijama çıkardı.

"Önemli değil, Julie. Gördüğüm Mittal değildi. Baloda onu ararken gözüm siyah saçlı, buz mavisi gözlere sahip bir adama takıldı ve o an ani bir ağrıyla beraber bayıldım. Adamı tanıdığımı biliyorum. Fakat kim olduğu hakkında hiçbir şey hatırlayamıyorum."

Azra artık tamamen bitkin düşmüş gibi gözüküyordu. Pijamalarını giyip yatağa uzandı. Julie onun üzerine ince bir örtü örttükten sonra, "Şimdi uyu, Azra. Yarın her şey çok daha güzel olacak," deyip sessizce odadan çıktı.

Kendi odasına girdiğinde üzerindekileri çıkarıp pijamalarını giymesi beş dakikasını almamıştı. Gece taktığı ince altın zinciri eline alıp oynamaya başlaması ise tamamen bilinçsizce yapılmış bir hareketti.

"Tanrım, lütfen onlara bir şey olmasına izin verme." Julie endişeli bir sesle dua ederek gözünü duvardaki saate dikti ve saniyelerin binlerce yıla döndüğü bir zaman dilimi içinde Alex ve Mert'in dönüşünü beklemeye koyuldu.

***

Alex, Mittal'in ağzından babasının ismini duyduğu anda kendini kaybetmişti. Aslında babasının ismini ne zaman duysa ya da onu görse kendini kaybediyordu. Ondan, bir insanın nefret kapasitesinin çok üzerinde nefret ediyordu. Geçmişte yaşadıkları aklına geldikçe, sanki kalbinde sürekli kanayan bir yara dağlanmış gibi acı çekiyordu.

Alex bir kez daha sertçe küfredince, Mert sıkıntıyla iç çekti. "Alex, bunu söylemekten nefret ediyorum dostum ama kelime kapasitenin gerçekten çok sınırlı olduğunu düşünmeye başladım. Akşamdan beri ağzından çıkan kelimeler hep aynı. Kahretsin, piç kurusu ve öldürmek! Merak ettiğim konu ise, bu kadar kısıtlı bir kelime hazinesi ile nasıl oluyor da kadınları tavlayabiliyorsun?"

Alex, Mert'in alaycı yorumu karşısında, ona orta parmağını göstermekle yetindi. Ağzını açarsa, Mert'in biraz önce bahsettiği o üç kelimeyi kullanması gerekecekti. Tabii bu defa sıfatlar Mert'i tanımlayacak, fiiller ise onun üzerinden çekimlenecekti. Yani boşuna polemiğe girmenin bir anlamı yoktu.

Mert, Alex'in hareketi karşısında sırıtarak arabayı durdurdu. Hiç konuşmadan arabadan inerek otele girdiler. Mert doğruca kendi odasının bulunduğu kata çıkmıştı ve Alex de aynı şekilde davranmalıydı. Aslında odasının bulunduğu kata gelene kadar bir sıkıntı yoktu. Asıl sıkıntı, kendi odası yerine Julie'nin odasının kapısına gitmiş olmasından kaynaklanıyordu. Kapının önünde durmuş, elleri ceplerinde, başını da öne eğerek düşünmeye başlamıştı. Babasıyla ilgili her krizinde içi boşalmış gibi hissederdi. Sanki tüm hisleri, duyuları, beyni ve düşünceleri bir vantuz tarafından çekiliyor, bomboş bir kabuk gibi kalıyordu. Bu yüzden kendini içkiye vurur, anlamsız bedenlerde yeniden hissetmeye çalışırdı. Hiçbirisi işe yaramazdı. Alex yine anlamsız bir kabuk gibi hayatına devam ederdi. Bu şekilde yıllarca yaşamıştı. İnsan düşününce, bu duruma alışması gerektiğini zannederdi. Ne yazık ki gerçek öyle değildi. Aradan geçen on sekiz senede, hâlâ o adamı gördüğünde ya da ismini duyduğunda aynı şeyleri yaşıyordu. Düşüncelerinden sıyrılmak için başını kaldırdı. Bu karanlığına Julie'yi çekemezdi. Çekmemeliydi. Bu yüzden derin bir nefes aldı ve geriye döndü.

Adımını atıp kendi odasına gideceği sırada, odanın kapısı aniden açıldı ve Julie üzerinde yine vücudunun neredeyse hiçbir yerini örtmeyen bir pijama ile ortaya çıktı. Bu kadının hiç mi doğru düzgün bir kıyafeti yoktu? Alex bir ara Julie ile alışverişe çıkmayı kafasına koydu. Her ne kadar alışverişten sonra ruhunu teslim edeceğinden emin olsa da, en azından arkasından Julie'nin bir rahibe kadar kapalı giyineceğinden emin olacaktı. Çünkü diğer bütün kıyafetlerini ölmeden önce yakacaktı.

"Julie! Bu kıyafetlerle değil koridora çıkmak, camdan dışarı bile bakmayacaksın! Gir çabuk içeri!" Alex sinirden köpürerek

kükredikten sonra, Julie'yi kolundan tutup içeriye soktu ve kapıyı hızla arkasından kapattı. Kendini kadının çemkirmelerine hazırlamıştı. Ama Julie onu çok şaşırtacak bir hareket yaptı.

"Alex!"

Julie rahatlamış bir şekilde zıplayarak boynuna atlayınca, Alex yüzünde oluşan gülümsemeye engel olamadı. En azından şimdilik çemkirme kısmını atlatmış gibi gözüküyordu. "Demek sonunda sen de doğru yolu buldun. Bu kararından hiç pişman olmayacaksın, sevgilim."

Alex yeniden eski, alaycı haline geri dönünce, Julie kaşlarını çatarak ondan ayrıldı ve omzuna bir yumruk geçirdi. "Senin aklın başka hiçbir şeye çalışmaz mı?"

Alex, Julie'nin bunları söylerken dudaklarını buruşturmasına hayranlıkla baktıktan sonra daha geniş gülümsedi. "Aslında çalışır. Kadın anatomisi üzerinde oldukça derin bilgilere sahip olduğumu söylemeden geçemeyeceğim."

Julie, Alex'in bu tavırları karşısında her ne kadar ciddi durmaya çalışsa da, en sonunda dayanamayıp kıkırdamıştı.

"Kazasız belasız eve dönmenize sevindim."

Julie'nin gözlerinde pırıltılarla gülümseyerek konuşmasına odaklanan Alex, onun ağzından çıkan 'ev' kelimesini duyunca şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Ancak Julie eliyle ağzını kapatıp yerinde zıplamaya başlayınca Alex'in aklında ne ev kalmıştı, ne de başka bir şey. Bu kadın kesinlikle türünün son örneğiydi.

"Çok affedersin, çok affedersin! Neden ev dedim bilmiyorum! Onu kastetmedim."

Julie'nin elini ağzından çekmeden konuşmasını fazlasıyla eğlenceli bulan Alex genişçe sırıtmaya başladı.

"Bilinçaltında neler gizli, Julie Thompson? Bana rahatlıkla anlatabilirsin." Alex, usta bir psikolog gibi konuşmuştu. Ama yüzündeki pişmiş kelle ifadesi onu ele veriyordu.

Julie kaşlarını çatıp bir kez daha Alex'in omzuna vurduktan sonra "Kes şunu, Alex!" diye çemkirdi. Alex durumdan

fazlasıyla zevk alıyormuş gibi gözüküyordu. Julie aniden konuyu değiştirerek bu akşamın olayına döndü. "Neler olduğunu anlatmayacak mısın? Mittal'den bir şeyler öğrenebildiniz mi?"

Alex birden ciddileşmişti. "Şu an konuşacak durumda değilim, Julie. Gerçekten uzun bir geceydi ve artık uyumak istiyorum. Bunları yarın konuşuruz."

Genç adam bunları söyledikten sonra hızlıca ceketinden kurtulup gömleğinin düğmelerini çözmeden başının üstünden çıkarmaya başlayınca, Julie bataryası boşaltılmış robot gibi olduğu yerde kalakaldı.

"Sen ne yapıyorsun?"

Bataryasını yeniden doldurabildiğinde, Alex çoktan gömleğini çıkarmış pantolonuna geçmişti. Julie gözlerini Alex'in göğsüne ve –Tanrı onları kutsasın– adonislerine diktiğinde, beyninin ufak bir parçası çığlık çığlığa onu uyarmaya çalışıyordu. Ama zevkine düşkün olan kısım, gözlerini bu harikalıklardan ayıramıyordu. Adam kesinlikle tadına bakılacak kadar leziz görünüyordu.

"Soyunuyorum. Takım elbise ile uyumamı beklemiyorsun herhalde?" Alex sanki çok normal bir durumdan bahseder gibi monoton bir sesle cevap vermişti.

Julie tiz ses yarışmasına katılsa açık ara farkla birinci olabileceği kadar cırtlak bir şekilde, "Kendi odana gitsene!" diye bağırınca, Alex hafifçe kulağına dokundu ve yüzünü buruşturdu.

"Hayır. Benim canım burada uyumak istiyor."

Alex bir yandan Julie'ye laf yetiştirirken, bir yandan da pantolonunu çıkarmıştı. Üzerinde yalnızca iç çamaşırı vardı ve Julie de biraz sonra kalp krizinden ölecekti. Neyse ki vasiyetini hazırlamıştı.

"O zaman ben senin odanda uyurum!" dedi reklam arasına giren beyninin nihayet geri döndüğünü hissettiğinde. Fakat Alex yamuk bir şekilde gülümseyince reklamlar yeniden devreye girdi.

"Ben odayı kastetmemiştim, Julie."

Alex gözlerini dikmiş yavaş hareketlerle Julie'ye yaklaşıyordu. Julie de istemsizce gerilerken birden aklına gelen bir fikirle aniden gülümsedi. Madem Alex onunla yatmak istiyordu, o zaman Julie de istediğini verecekti. Bu düşünceyle gerilemeyi bırakınca, bu kez Alex şüpheyle ona bakmaya başladı.

"Demek benimle uyumak istiyorsun." Julie, yapabildiği en seksi ses tonuyla konuştuğunda Alex'in gözlerinin karardığına yemin edebilirdi. "Hadi o zaman uyuyalım."

Julie davetkâr bakışlarla Alex'e bakıp yavaşça yatağa uzandı ve onu beklemeye başladı. Alex ise hâlâ inanamayan gözlerle genç kadını inceliyordu.

"Emin misin?"

Alex, Julie ile kavga etmeye hazırdı. Hatta Julie'yi sürükleyerek yatağa atmaya ve zorla uyutmaya da hazırdı. Fakat kadının yatağa girip, kedi çağırır gibi *Gel, pisi pisi!* demesine, bu dünya üzerindeki hiç kimse onu hazırlayamazdı. Bir de üstüne Julie göz kırpınca, genç adam öldüğünden emin oldu. Mittal onu öldürmüş olmalıydı. Çünkü tüm bunlar gerçek olamazdı.

"Hadi ama Alex. Bugün çok yoruldum, uyumak istiyorum."

Julie'nin nazlı sesini duyan Alex, kendi kafasına bir tane geçirmek istedi. Böylelikle kendine gelebilirdi. Çünkü Julie asla *nazlı* bir şekilde konuşmazdı. Özellikle de onunla. Bir an yeniden giyinip odasına dönmeyi düşündü. Ama Julie'nin hâlâ baygın baygın baktığını görünce, ne olacaksa olsun diyerek hızla yanına uzandı ve onun sırtını kendi göğsüne yaslayarak kaşık pozisyonunu aldı. Ardından başını Julie'nin boynuna gömerek içine derin bir nefes çekti.

"Bunu sen istedin, Julie. Yarın sabah uyandığımızda olacaklardan ben sorumlu değilim!" Alex bacaklarını Julie'nin bacaklarına dolayıp bir eliyle de belini sardı. Bu şekilde tamamen iç içe geçmiş gibiydiler ve Julie onun sıcacık bedeninin verdiği hissiyattan fazlasıyla memnundu. Soğuk bir kış gecesi şöminenin

başında battaniyeye sarılan tembel bir kedi kadar mutlu hissediyordu. Adamın kafası hâlâ boynuna gömülüydü. Alex derin bir nefes alıp dudaklarını Julie'nin boynu ile vücudunun birleştiği noktaya bastırdı. "Uyumak istediğim yer derken, işte burayı kastetmiştim," diyerek gülümsedi ve Julie'yi devreleri tamamen bozulmuş, kısa devre yapmış bir şekilde bırakarak rahatça uykuya daldı.

Julie bir an *Acaba gece uyurken bir karate ustası kadar hareketli olduğumu Alex'e söylese miydim?* diye düşündü. Ama sonra vazgeçti. Sonuç olarak adamın kendisi kaşınmıştı.

***

Saat sabahın üçüne yaklaştığı sıralarda Alex kafasına aldığı bir darbe ile aniden yerinden sıçradı. Eli istemsizce silahını ararken gözleri çoktan karanlığa alışmıştı. Dikkatle çevresini incelemeye başladı. Sonra onu gördü. Gözlerini kapadı ve yeniden açtı. Hayır, yanlış görmemişti. Hayal de görmüyordu ama bu görüntü gerçekten de fantastik bir kitaptan fırlamış gibiydi.

Julie, yatağı çaprazlayacak şekilde yatıyordu. Başı yatağın kenarından hafifçe sarkmıştı ve ayakları tamamen Alex'in vücudunun üzerindeydi. Muhtemelen biraz önce Alex'in ciddi bir yara almasına neden olan eli hemen yan tarafında masumca uzanıyordu. Alex, sinirlense mi yoksa kahkahalarla gülse mi emin olamadı.

"Mmm... Alex..."

İşte bu fazlasıyla ilgi çekiciydi. Dünya üzerinde hiçbir erkek bu anın çekiciliğine karşı koyamazdı. Julie sanki çikolata yiyormuş ve bundan zevk alıyormuş gibi sesler çıkarıyordu. Kim bilir ne tür bir rüya görüyordu. Alex pis pis sırıtarak yeniden yatağa uzandı ve Julie'ye biraz daha yaklaştı.

"Julie..." Yumuşakça yanağına dokunmuştu ve sesi de aynı derecede şefkatliydi. Julie bu temasa derin bir iç çekerek karşılık verince yüzündeki gülümseme genişledi. Yüzünü bilinçsizce ona çevirmişti ve Alex kadının öpülesi dudaklarının hafifçe aralık kalmasına dayanamayarak yavaşça eğilmeye başladı.

Tam dudağına erişeceği sırada beklemediği bir olay gerçekleşti. Julie aniden elini kaldırdı ve yanağına sert bir tokat attı. Alex neye uğradığını şaşırmıştı. Yediği tokadın acısıyla kaşları çatılırken, Julie'nin gülümsediğini görerek daha da şaşırdı.

"Benden uzak dur, seni çöp tenekesi." Julie'nin hafif mırıltıyla çıkan sesi her ne kadar kısık olsa da, söyledikleri gayet anlaşılır çıkmıştı. Bu kadının nasıl bir iç dünyası vardı Tanrı aşkına? Rüyasında bile kimseyi kendine yaklaştırmıyordu. Alex bu düşünceyle gülümsedi. Demek ki Julie gerçekten de erkekleri kendine yaklaştırmıyordu ve bunca sene sonra ona dokunabilen tek erkek kendisiydi. Julie'nin bahsettiği gibi, egosu yine üç artı bir ev kadar alan kaplamaya başlamıştı. Keyifle sırıtarak başını yeniden yastığa koydu ve gözlerini kapattı. Neden sırıttığını kendisi de bilmiyordu. Öğrendiğinde de bu şekilde sırıtabilecek miydi, orası şimdilik belli değildi.

***

Alex yaklaşık onuncu defadır Julie'nin bir uzvunu yüzünden çekerken derin bir nefes aldı. Hatunun sabaha kadar eli kolu durmamıştı. Tam uykuya dalarken, Julie ayağıyla çok hassas bir noktasına tekme atmıştı. Ona baktığında yine gülümsediğini görmüştü. Bir sonraki seferde başını Alex'in başına çarpmıştı ve ilginç bir şekilde uyanmamıştı. Alex'e muhtemelen bir baş ağrısına neden olabilecek kadar sert bir darbe vurmuştu. Son yaptığı ise en kötüsüydü. Lanet kadın poposunu ona dayayıp kıpırdamaya başlamıştı ve Alex hayatı boyunca çekmediği kadar büyük bir işkence çekmişti. Kadının resmen kucağında olması ve ona dokunamaması Alex'i artık öldürecekti. Bir ara onu uyandırmayı düşünmüştü. Julie tam o sırada yeni doğmuş bir bebek gibi masumca ona sokulunca vazgeçmişti. Bir gece uykusuz kalması sorun değildi. Çok daha kötüleriyle başa çıkmıştı. Yeniden gözlerini kapatırken saatin yediye geldiğini görüp derin bir nefes aldı. Bir daha Julie ile bir gece geçirecekse, onun da kendisi gibi uyanık kalacağından emin olacaktı.

***

Alex güneşin parlak ışıklarıyla gözlerini açtığında, karşısında gördüğü manzara muhtemelen yaşadığı otuz iki yıl boyunca gördüklerinin en iyisiydi. Julie, Alex'in vücudunun tam ortasında, ikisinin birlikte artı işareti oluşturacağı biçimde, karınları birbirine değerek yüzüstü yatıyordu. Yüzünde yine o gülümseme vardı. Poposu havaya kalkmıştı ve tam göz hizasında ağız sulandırıcı bir biçimde duruyordu. Alex bu görüntüye kahkahalarla gülmek istedi. Fakat onu uyandırmak istemediği için susmayı tercih etti.

Julie gece boyunca sürekli hareket etmişti ve Alex'e neredeyse uyku yüzü göstermemişti. Yine de onunla yattığı için mutluydu. Julie'nin kısa şortlu pijaması yukarıya doğru sıyrılmıştı ve dantelli iç çamaşırlarının gözükmesine neden oluyordu. Alex kendini engelleyemeden elini kadının poposuna yerleştirdi ve hafifçe inledi. Poposuna hiç çıplakken dokunmamıştı ve Julie'nin çıplak teninin verdiği his, tıpkı son derece kaliteli bir ipeğin cam yüzeyde sürtünmesi kadar yumuşak ve davetkârdı. Beyaz tenini kaplayan esmer elleri, tenleri arasındaki zıtlığı açığa çıkarıyor ve Julie'yi sahiplenmek için daha fazla istek duymasına neden oluyordu. Elini yavaşça kaydırıp daha da yukarılara, iç çamaşırının sınırına kadar çıkarınca Julie hafifçe iç çekti.

Alex bir kadının aynı anda seksi, cadaloz, sevimli ve anaç olduğuna daha önce hiç tanıklık etmemişti. Julie tüm bu sıfatları ve daha fazlasını aynı anda kendi bünyesinde topluyordu. Kadının uyanmamasını fırsat bilerek bir parmağını hafifçe iç çamaşırından içeriye soktu ve daha önce muhtemelen başka hiçbir erkeğin dokunmadığı bir noktaya dokundu. Bu defa Julie'den çıkan ses fazlasıyla baştan çıkarıcıydı.

"Mmm..." Alex genç kadının tıpkı dün geceki gibi onun ismini söyleyeceğini biliyordu. Bu yüzden Julie söylemeden sırıtmaya başlamıştı. "Arthur..."

NE!

Alex, Julie'nin ağzından çıkan ismi duyunca olduğu yerde dondu kaldı. Eli bile Julie'nin iç çamaşırının üzerinde donmuştu. Arthur da kimdi? Alex, Arthur'un kim olabileceğiyle ilgili komplo teorileri üretirken Julie yerinde hafifçe kıpırdandı ve usulca gözlerini açtı. Açılan gözleriyle birlikte yavaşça yerine gelen bilinci de yüzündeki ifadeden anbean okunabiliyordu. Alex o an Arthur denen hergeleye takılmamış olsaydı, muhtemelen kadının yüzündeki ifadeden zevk alabilirdi. Oysa şu an pek de olaydan zevk alacak durumda değildi.

Julie önce Alex'in yüzüne, ardından da poposunda olan eline bakıp keskin bir nefes aldı ve gözlerini kocaman açıp hızla üzerinden kalktı.

"Senin elinin benim popomda ne işi var, Alex?" Julie uykudan dolayı boğuk çıkan sesiyle bağırırken, Alex de sinirli bir şekilde ona bakıyordu.

"Elim ağzının tadını biliyor diyelim." Her ne kadar sinirli olsa da, kendini Julie'ye cevap verme zevkinden mahrum edemezdi. Etmemişti de!

"Seni pis adi! Uyuyan bir insandan faydalanmaya utanmıyor musun?" Julie bir yandan eliyle dağılmış saçlarını düzeltmeye çalışırken, bir yandan da Alex'e çemkirmekten geri kalmıyordu. İşte çok amaçlı diye buna denirdi.

"Şimdi böyle mi olduk, hayatım? Hani biz nişanlıydık?"

Alex dün geceki nişan olayını hatırlatınca Julie'nin yüzü ışık hızıyla kırmızıya döndü ve Alex'e görmekten asla bıkmayacağı mükemmel bir manzara sundu.

"Bunu unutmama hiç izin vermeyeceksin, değil mi?"

Julie gözlerini kısıp adamı baştan ayağa süzmeye başladı. Bu yaptığının iyi bir fikir olmadığını anlaması uzun sürmedi. Adam resmen *Gel beni ye!* diye bağıran vücuduyla bir ilah gibi karşısında durmuş sırıtıyordu. Julie gözlerini adamın vücudundan çekip gözlerine diktiğinde, bunun da en az vücuduna

bakmak kadar kötü bir fikir olduğunu anladı. Çünkü gözleri de en az vücudu kadar alev alevdi.

"Asla."

Alex'in boğuk çıkan sesi bayılmasına neden olacak kadar seksiydi ve Julie eğer bayılmıyorsa, bu kesinlikle Tanrı'nın bir lütfuydu.

"Peki, sen gece nasıl uyudun?" Julie, gece boyunca Alex'i rahatsız ettiğine emindi. Yüzünde hain bir gülümseme oluşmasına engel olamadı.

"Aslına bakarsan oldukça eğlenceli bir gece geçirdim. Özellikle de senin 'Mmm... Alex...' diye sayıkladığın kısımlarda." Adamın kendini beğenmiş gülümsemesi yüzüne yayılırken, Julie'nin yüzündeki kırmızı ton da tüm vücuduna sıçrıyormuş gibi gözüküyordu.

"Ben öyle bir şey demedim." Julie'nin sesi giderek zayıflarken, Alex'in yüzündeki gülümseme de aynı oranda büyümüştü. Adamın sırıtmasından söylediklerinin doğru olduğunu anlayan Julie o an kendini zemine gömmek istedi. Kanatlanıp uçarak odadan kaçmak için neler feda etmezdi. Hatta James'in odaya dalmasına bile razıydı. Fakat pislik adam en ihtiyaç duyulan zamanda ortada yoktu. Hain!

"Aslında rüyanda tam olarak ne gördüğünü gerçekten merak ediyorum." Alex sırıtırken Julie kaşlarını çattı. Bu adamın bu kadar arsız olmasından nefret ediyordu. İnsan birazcık utanırdı, değil mi? Alex Cavendish'in utanmasını sağlayan hücrelerinin bir şekilde ameliyatla falan alındığını düşünüyordu.

"Rüyamda çöpü eşeleyen bir kediye sesleniyordum."

Julie sinirle lafı yapıştırınca Alex bozulmak yerine kahkahalarla gülmeye başladı. "İşte buna inanırım, çünkü bana çöp tenekesi dedin."

Alex kahkahalarına ara verdiğinde birazcık nefes almayı başarmıştı. Zaten biraz daha gülseydi, Julie üzerine atlayıp boğazına yapışacaktı. Ona dik dik baktıktan sonra "Az bile demişim,"

deyince Alex yeniden kahkahalara boğuldu. Julie ise onu gözleriyle boğmaya çalışıyordu.

Genç adam nihayet sakinleştiğinde aklına Arthur geldi ve kaşlarını çattı. Arthur'un kim olduğunu öğrenmeliydi. Yoksa bütün gün düşünmekten kafayı yiyecekti. O yüzden lafı uzatmadan direkt konuya girdi.

"Arthur kim?"

Julie'nin yüzünde oluşan şaşkın ifadeye bakılırsa, Alex konuya biraz fazla direkt girmişti. Julie kaşlarını çattı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Ah, kesinlikle dünyanın en güzel manzaralarından birisiydi!

"Seni ilgilendirmez!"

Kadının ağzından çıkanlar gözlerinin önündeki manzaranın güzelliğini bozduğunda, Alex tam da harekete geçip o güzelim sanat eserlerine dokunmak üzereydi. İnatçı kadın! Yine Alex'i dibine kadar süründüreceği belli olmuştu.

"Elbette ilgilendirir. Hayatında benden başka erkek sinek bile olmayacak."

Bunu öylesine büyük bir rahatlıkla söylemişti ki, Julie onun bu cümlenin anlamını tam olarak kavrayamadığını düşünerek burun kıvırdı.

"Ne yazık ki şu an bunu söyleyebilecek bir konumda değilsin."

Tam da damarına basan bu sözler kulaklarına ulaştığında, Alex'in yüzü aniden karardı. Sonrasında o kadar hızlı hareket etti ki, Julie ne olduğunu anlayamadan kendini Alex'in altında, onunla yüz yüze buldu. Bacaklarıyla Julie'yi iyice sıkıştırmıştı ve ona hareket alanı bırakmıyordu. Yüzündeki ölümcül ifade sertti. Julie belki de ilk defa Alex'ten korktuğunu hissetti.

"Peki, sence şu an bunu söyleyecek konumda mıyım, Julie? Böyle senin üzerindeyken?" Alex kelimenin tam anlamıyla lider bir aslanı bile ürkütecek şekilde hırlayarak konuşmuştu.

"A-Alex..."

Julie'nin tüm benliği tehlike çanları çalarken, ne diyeceğini bilemez halde yalnızca adamın yüzüne bakıyordu. Alex sinirli ve artık kapkara olmuş gözlerini bir süre daha yüzünde gezdirdikten sonra yavaşça eğildi. Yüzünü Julie'nin boynuna gömüp en hassas noktasını hafifçe ısırdı. Kadının tüm vücudu bu temasa tepki verirken, Alex giderek aşağılara iniyordu. Julie nefes almaya bile korkar halde Alex'in dudaklarının ve dişlerinin omuzlarından göğüs oluğuna inmesini bekledi. Bu sürecin her anından dayanılmaz bir zevk aldı. Adamın tüm vücudu kasılmıştı ve belirginleşen kasları aklını başından almaya başlamıştı.

"Alex..."

Alex gülümsedi. Ama bu gülümseme içten ya da neşeli bir gülümseme değildi. Daha zalimceydi ve karşısındakini yaralamaya yönelikti.

"İşte bu, Julie... Ağzından çıkacak tek erkek ismi bu olacak." Alex keskin bir şekilde konuştuktan sonra kadının boynunu öpmeye devam etti. "Bir daha benden başka bir erkeği değil sayıklamak, düşünmeyeceksin bile." Alex bir yandan bunları söylerken, bir yandan da sıcak ağzını Julie'nin vücudunda gezdirmeye devam ediyordu. Julie, tüm vücudu bir atom bombası atılmış gibi yanarken, bu ateşin etkisinin tıpkı atom bombasının etkileri gibi yıllarca süreceğinden emindi. Elleri istemsizce adamın göğsüne dokunmaya başlayınca, Alex hızla ellerini tutup başının üzerine sabitledi.

"Yalnızca ben sana dokunacağım. Sen uslu duracaksın." Sesi, Julie'yi neredeyse ona itaat etmeye zorlayacak kadar büyülü çıkmıştı. Julie daha ağzını açıp itiraz edemeden dudaklarını kendi dudaklarıyla kapadı.

Julie inleyerek ellerini Alex'in saçlarına geçirmek istedi ama lanet adam onu bırakmıyordu. Öpüşmeleri giderek derinleşirken Julie kendini Alex'te kaybetmeye başlamıştı ve o an aklında dünya ile ilgili tek bir kırıntı bile yoktu.

"Tak tak tak."

Odanın kapısı çaldığında Alex sinirli bir şekilde dudaklarını Julie'nin dudaklarından koparmak zorunda kaldı. O an gözlerindeki ölüm tehdidi korkutucuydu. Alex önce bir süre durdu ve kapıdaki her kimse gitmesini bekledi. Kapı bir kez daha çalınınca sinirindeki artış da gözle görülebilecek seviyede arttı.

"Bir yerlerde bizimle dalga geçen birileri olduğunu düşünüyorum." Alex derin bir nefes aldıktan sonra hışımla yerinden kalktı. Bir yandan da kutup ayılarına doğal bir habitat yaratacak kadar soğuk bir sesle konuşmaya başlamıştı. "Eğer gelen James ise, bu kez onu elimden kimse kurtaramayacak!" Alex, dediklerini yapmak için can atarcasına kapıyı açtığında karşısındaki manzarayla donup kaldı.

"Merhaba, efendim. Bu sabah Times Gazetesi'ndeki nişan haberinizi gördük ve otel yetkilileri olarak size tebriklerimizi iletmek istedik. Lütfen ikramımızı kabul edin," diyen bir adamın hemen arkasındaki otel görevlisi, servis arabasının üzerinde bir şişe şampanya ve meyve tabağını odaya soktu. Neyse ki yatak tarafı burada değildi ve Julie'nin yarı çıplak halini kimse görmemişti. Adamlar onu yeniden tebrik edip odadan çıktıklarında, Alex de Julie'nin bu sabahki Times Gazetesi'ni gördüğünde ne tepki vereceğini düşünüp kahkaha atmaya başlamıştı.

Bölüm 8

Julie süitin ortak alanına girdiğinde, Alex'i elinde tuttuğu Times Gazetesi'nin ilk sayfasına bakıp sırıtırken yakalamıştı. Bu adam biraz önce sinirli değil miydi?

"Gelen kimmiş?"

Julie meraklı gözlerle ona yaklaşırken, Alex hızla gazeteyi kaldırıp arkasına sakladı. Fakat sırıtmaya devam ediyordu. "Oda servisi, hayatım."

Adamın neşeli sesi, Julie'nin huzursuz hissetmesine neden olmuştu. Kaşlarını çatarak "Sen niye sırıtıyorsun peki?" diye sordu.

Julie şüphe içinde ilerlemeye devam ederken, Alex yavaşça geriye doğru kaçıyordu. İşte bu fazlasıyla ilginçti, çünkü genelde kaçan taraf Julie olurdu. Eğer Alex ondan kaçıyorsa, bu işin içinde mutlaka başka bir iş vardı. Bu farkındalık, Julie'nin huzursuzluğunun inanılmaz derecede artmasına sebep oldu.

"Ben her zaman sırıtırım." Alex gayet rahat bir şekilde, lunaparka gitmiş bir çocuk gibi neşeyle konuşmuştu.

"Hayır. Bu kadar sırıttığını ilk defa görüyorum. Kesin bir şey var." Adımlarını daha da hızlandırıp adamın arkasında tuttuğu gazeteyi yakalamak için bir atak yaptı. Ne yazık ki Alex ondan hızlı davranıp gazeteyi uzaklaştırdı.

"Ne olabilir ki?"

Genç adam haince sırıtarak yatak odasına doğru ilerlemeye başladı. Julie de tabii ki onun peşinden gitti. İçinden bir ses, neler olduğunu çözmezse çok fena tuşa geleceğini söylüyordu.

"İşin içinde sen varsan, her şey olabilir. Aklıma gelen olasılıkların sayısı o kadar fazla ki, anlatsam sen bile şaşırırsın."

Julie dikkatli gözlerle onu süzerken, Alex hâlâ gazeteyi arkasında tutarak sırıtıyordu. Tam cevap verecekken kapı çaldı ve ikisinin de dikkati dağıldı.

Julie sinirli bir bakış attıktan sonra "Ben bakarım," diyerek kapıya yönelince, Alex hızla onun önünü kesti.

"Hayır, sen bakmayacaksın. Ben bakarım. Sen de git, üzerine daha kapalı bir şeyler giy. Tanrı aşkına, en kapalı kıyafetin vücut yüz ölçümünün yüzde kaçını kapatıyor çok merak ediyorum!"

Alex biraz önceki sırıtık halinin aksine sinirle söylenmeye başlayınca, sırıtma sırası Julie'ye gelmişti. "Daha önce kıskanırken çok tatlı olduğunu söylemiş miydim?"

Julie'nin alaycı sesini duyan Alex huysuzluk seviyesinin giderek arttığını hissederek huzursuzca kıpırdandı. "Ben tatlı falan değilim! Şimdi git ve üzerine doğru düzgün bir şeyler giy!"

Alex kükremeye çok yakın bir şekilde bağırmıştı. Julie ona bakıp gülümsedi ve ardından göz kırptı. Arkasını dönmeden hemen önce yüzüne kendini beğenmiş bir ifade oturtup "Kıskanç!" dedikten sonra, hızla yatak odasına doğru ilerlemeye başladı.

Alex onun çıplak bacaklarına uzunca bir süre baktıktan sonra kapının yeniden çalınmasıyla söylenerek kapıya yöneldi. Bu defa kimin geldiğini gerçekten çok merak ediyordu ve eğer şanslıysa, o kişi James olmasa iyi olurdu.

Kapıyı açınca karşısında Azra ve Mert'i buldu.

"Bu da ne?"

Alex'in üzerinde yalnızca iç çamaşırı olduğu için Mert'in ağzından çıkan ilk tepki bu olmuştu. Mert hızla elini kaldırıp Azra'nın gözlerini kapatırken, bir yandan da Alex'e "Allah aşkına, git de üzerine doğru düzgün bir şeyler giy!" diye bağırıyordu.

Alex biraz önce Julie'ye söylediği sözlerin aynısını şimdi Mert'in ona söylüyor olmasındaki ironiyi fark etmiş olsa da, sesini çıkarmadan yatak odasına doğru ilerlemeye başladı.

"Siz keyfinize bakın lütfen," derken elindeki gazeteyi de masanın üzerine bırakmıştı. Yatak odasına girdiğinde karşılaştığı manzara ile bir an olduğu yerde dondu. Julie arkası dönük bir şekilde sutyeninin kopçasını takmaya çalışıyordu. Altında yalnızca iç çamaşırı vardı. Sütun gibi bacakları, ince beli ve yuvarlak kalçaları doyasıya inceleyen Alex, Julie kopçasını takmayı başarıp elbise giymek için öne doğru eğildiğinde ortaya çıkan manzaradan dolayı istemsizce hırladı. Kadının poposunun ne kadar seksi olabileceğini tahmin ediyordu. Fakat hiçbir hayal gücü onu şu anki görüntüye hazırlayamazdı.

Adamın çıkardığı sesi duyan Julie bir an donup kaldıktan sonra, ağır çekim geriye doğru döndü. Alex'in aç gözlerle kendisine baktığını fark edip hafif bir çığlık attı ve eline geçirdiği ilk nesneyi ona fırlattı.

"Seni pis sapık! Beni röntgenlemeye utanmıyor musun?"

Alex, Julie'nin fırlattığı pijama altını yüzünden çektiğinde gülümsüyordu. Yoğun bir nergis kokusu burnuna dolarken, kadının bu sinirli halleriyle oldukça eğleniyordu. İnsan onunla birlikteyken muhtemelen hiç sıkılmazdı.

"Dün gece böyle demiyordun ama. Beni kullanıp attın mı yoksa?"

Alex'in, avuç içini kalbinin üzerine koyup kırılmış bir şekilde konuşması üzerine, Julie gözlerini kocaman açıp ellerini kaldırdı ve "Gerçekten pes yani!" dedi. "Saçmalaman bittiyse artık giyinmek istiyorum. Müsaadenle."

Julie, Alex'i fark ettiğinde alt kısmını ancak giyebildiği elbisesinin üst tarafını da kollarına geçirirken, Alex utanmazca onun hareketlerini izliyordu. Bu adam gerçekten de iflah olmazdı ve bu haliyle neden Julie'ye bu kadar sevimli geldiğini ancak Tanrı bilebilirdi.

Julie elbisesini giyip fermuarını çektiğinde Alex hâlâ aynı konumda onu izlemeye devam ediyordu.

"Bu lanet elbiselerin amacının bir taraflarınızı örtmek olduğunu sanıyordum."

Adamın huysuz sesi odada yankılandığında Julie gözlerini devirdi. "Alex, sen bir İngilizsin. Kuzey'le vakit geçirmekten iyice Türk erkeğine döndün. Yemin ederim, bu gidişle Kuzey'i geçeceksin."

Julie'nin sözleriyle bir an irkilen Alex söylenerek yerdeki pantolonunu aldı ve bacağından geçirmeye başladı. "Hepsi senin yüzünden!" Pantolonunun fermuarını çekerken gözlerini yeniden genç kadına dikti. "Hem senin o elbisenin fermuarını çekememen gerekmiyor muydu? Kadınlar fermuarlarını hep erkeklere çektirmiyorlar mı?"

Julie artık adamın daldan dala atlamasını takip etmekte gerçekten zorlanıyordu. Fermuar da nereden çıkmıştı şimdi?

"Şimdiye kadar ne tür kadınlarla karşılaştın bilmiyorum ama ben yirmi sekiz yıldır kendi fermuarlarımı kendim çekiyorum. Bugüne kadar bu konuda hiç yardıma ihtiyaç duymadım."

"Duyma da zaten! Olur da bir gün duyarsan, benden başkası o fermuarlara dokunamaz!"

Alex gömleğini de giydikten sonra uçlarını pantolonunun içine koyma gereği duymadan yalnızca elleriyle saçlarını düzeltti. Bir erkeğin mükemmel olmasının da bir sınırı olmalıydı artık!

"Gerçekten evlatlık olmadığına emin misin?" Julie sanki beş yaşında bir erkek çocuğuyla konuşurmuş gibi sabırsızdı.

Alex giyinmeyi bitirmiş, kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı. "Ne yazık ki evlatlık değilim."

Adamın alaycı çıkan sesiyle bir an olduğu yerde kalan Julie şüpheli gözlerini ona çevirdi. Fakat Alex çoktan odadan çıkıp ortak alana geçmişti. Yapacağı son şey olsa bile bu adamın derdini öğrenecekti. Derin bir nefes alıp kalın askılı ve belden

aşağısı bollaşarak beyaz puantiyelerle süslenmiş kot elbisesini bir kez daha düzelttikten sonra kapıdan çıktı. Kapıdan çıkmasıyla bir çift kolun boynuna sarılması bir oldu.

"Julie!"

Azra biraz önce dünyanın en güzel haberini almış gibi şevkle ona sarılırken, Julie neler olduğunu kavramaya çalışıyordu. Hemen önünde Alex'in sırıttığını, Mert'in ise şüpheli gözlerle Alex'i süzdüğünü görünce kendini huzursuz hissetmişti.

"Azra? İyi misin, canım?" Julie ellerini onun kollarına koyarak hafifçe kendinden uzaklaştırıp yüzüne bakmaya çalıştı. Azra o kadar mutlu görünüyordu ki, yüzündeki gülümsemeyle birlikte resmen nefes kesiciydi.

"Mükemmelim! Tebrik ederim, hayatım!"

Azra bir kez daha ona sarılınca, Julie iyiden iyiye bu işten kıllanmaya başlamıştı. Yalnızca Azra tuhaf davranıyor olsa bu kadar kıllanmazdı. Ama arka planda bir adet sırıtan Alex'in bulunması, onu durumun vahameti konusunda daha fazla endişelendiriyordu.

"Teşekkür ederim canım ama ne için tebrik ediyorsun anlamadım."

Julie'nin bu sözü üzerine Azra ondan ayrıldı. Julie kuşku dolu gözlerle arkadaşına bakarken bir anda elinde tuttuğu gazeteyi fark etti. Alex'in bu sabah ondan sakladığı şeyin, Azra'nın tebrik ettiği olayla aynı olduğu konusunda içini derin bir şüphe kapladı.

"Elbette bunun için!"

Azra gazetenin ilk sayfasını gözüne sokarcasına gösterince, Julie neredeyse kalp krizi geçiriyordu. Gazeteyi hışımla alıp haberin detaylarını okurken, nefesinin kesildiğini hissetti. Pislik Alex ise bir köşede kahkahalarla gülmekle meşguldü.

HARTINGTON MARKİSİ ALEX CAVENDISH NİŞANLANDI!

Devonshire Düklüğünün vârisi Alex Cavendish, dün geceki Montrose Dükü'nün verdiği baloda, Leydi Julie Jane Margaret Thompson ile nişanlandığını ilan etti. Bu haberle birlikte İngiltere'deki tüm genç hanımlar yasa boğulurken, çiftin balodaki öpüşmeleri haberin doğruluğunun bir kanıtı gibiydi. Alex Cavendish gibi bir adamın artık nişanlanmış olması, muhtemelen son yıllarda yaşanan en çarpıcı gelişmelerden bir tanesi.

"Bu olamaz!" Julie haberin tamamını okuduğunda, kendini kelime hazinesi kırk haramiler tarafından boşaltılmış Ali Baba gibi hissediyordu. Ağzından bir türlü doğru kelimeler çıkmıyordu ve Azra'nın şaşkın bakışlarının da ona bu konuda yardımcı olduğu söylenemezdi. "Ama ama..." Ağzından başka tür itiraz cümleleri de çıkarmaya çalıştı. Ne yazık ki başaramadı. Sinir bozucu Hartington Markisi, yani onun nişanlandığı adam, yani Julie'nin baş belası ise bir koltuğa oturmuş gülmekten ölmek üzereydi. Julie ona öldürücü bir bakış attıktan sonra içinden *Geber!* diye geçirdi. Ne talihsizliktir ki adamın yakın zamanda böyle bir niyeti varmış gibi gözükmüyordu.

"Alex! Gülmeyi kesip bana neler olduğunu açıklar mısın?"

Julie en sonunda dayanamayarak tüm sinirini ona yöneltip çığlık attığında Alex de biraz kendine gelebilmişti.

"Açıklayacak bir şey yok, hayatım. Nişan haberimiz çabuk yayılmış."

Alex gayet rahat bir şekilde arkasına yaslanıp konuşurken, Julie onun üzerine atlayıp tırnaklarını yüzüne geçirmenin hayalini kuruyordu.

"Ne demek çabuk yayılmış? Biz bunu sadece o Lily denen sürtüğe söyledik!"

Julie hırsla konuşurken, Azra ve Mert yüzlerindeki çeşitli şaşkınlık dereceleriyle tenis maçı izleyen insanlar gibi başlarını bir Alex'e bir de Julie'ye çeviriyorlardı.

"Ah! Sana söylemeyi unuttum, hayatım. Lily, Times Gazetesi'nde çalışıyor."

Adam sanki alışverişe giderken evde şekerin eksik olduğunu söylemeyi unutmuş gibi rahat davranıyordu. Julie de, pazar günü önemli misafirleri gelecek olan bir kadının tüpün bittiğini öğrenince hissettiği hayal kırıklığı, umutsuzluk ve acıyı yaşıyordu. Aynı zamanda biraz sonra Alex'i öldürüp toprağa gömecek, ardından çıkacak metan gazını kullanacak kadar da cani hissediyordu.

"Hay ben o dilimi..." Julie tam kendini aşıp küfür edecekken Azra'nın şok olmuş gözlerle baktığını görüp sustu. Şimdi kızın hassas beynine zarar vermenin bir anlamı yoktu. Küfürlerini daha sonra Alex'le baş başayken onun yüzüne karşı edecekti. Adam da niyetini anlamış olacak ki pis pis sırıtıyordu.

"Şimdi siz nişanlı mısınız, değil misiniz?"

Azra'nın şaşkın sesi aradaki sessizliği bozduğunda, Julie gözleriyle Alex'i öldürmeye, Alex gözleriyle Julie'yi soymaya, Mert ise gözleriyle ikisini durdurmaya çalışıyordu. Neyse ki Azra tek bir cümle ile üçünü de engellemeyi başarmıştı.

"Nişanlıyız," diyen Alex'le aynı anda bağıran Julie "Değiliz!" dedi.

Azra yine kafası karışmış bir şekilde onlara bakıyordu. Julie, Alex'i kıskandığı için yalan söylediğini anlatsa, kızın kafası iyice karışacaktı. Nişanlıyız dese, bu sefer de ne ara nişanlandınız diye sıkıştıracaklardı. Alex'i bir eline geçirirse gebertecekti!

"Bu olay cidden çok karmaşık. Bu yüzden şimdilik nişanlılık olayını unutup asıl konumuza dönersek çok mutlu olacağım." Julie, sonunda teslim olmuş bir şekilde kendini Alex'in yanındaki koltuğa bıraktı ve gözlerini Mert'e dikti. "Şimdi sıra sizde. Anlatın bakalım, dün gece neler öğrendiniz?"

Julie'nin sorusu üzerine biraz önce gayet rahat bir şekilde koltuğa yayılmış olan Alex birden gerilmişti. Mert ciddileşerek onların hemen karşısında bir koltuğa oturdu ve Azra da ayakta

kalmamak için bir sandalye çekip, üçlünün tam bir çember oluşturmasını sağlayacak şekilde yerleşti.

"Mittal yalnızca bir piyonmuş. Cemre'den emirler alıp yerine getirmekten başka bir işe yaradığı yok. Şimdi yana yakıla kaybettiği belleği arıyor. Bu arada belleği yok ettiniz mi? Arkamızda hiçbir iz bırakamayız."

Alex belleği yok ettiklerini ima edercesine başını salladı.

"Başka bir isme daha ulaştık. Victor Abramovich. Mittal, Cemre'nin onunla daha sık iletişime geçtiğini söyledi. Victor, Rus Mafyası ve ona ulaşmamız neredeyse imkânsıza yakın." Mert'in ciddi ses tonu odadaki herkesi etkilemişti. "Bu noktada desteğe ihtiyacımız olacak. İngiltere'de tanıdığım birkaç kişi var. Onlardan yardım alabiliriz."

Mert aksiyona geçmek için ilk adımlarını belirlerken, Alex de onu başıyla onayladı.

"Arthur ve..."

Alex, Mert'in söylediği ismi duyunca hışımla yerinden fırladı ve "Olmaz!" diye kükreyerek elini olumsuz anlamda sallamaya başladı. "Arthur olmaz!" dedi bir kez daha üstüne basa basa.

Mert kaşlarını çatmış adamın tepkisini incelerken, Alex de sinirli bir şekilde Julie'yi süzüyordu. Julie de tabii ki ona bakıp sırıtıyordu.

"Bence Arthur mükemmel bir fikir." Julie gayet rahat bir şekilde Mert'e dönüp fikrini belirtti. Alex ise o fikri alıp Arthur'un münasip bir yerine montelemek istiyordu.

"Siz Arthur'u tanıyor musunuz ki?" Mert olanları kavramaya çalışırken, merakını gidermek için bu soruyu sormuştu. Fakat ikisi birden "Hayır!" diye cevap verince olayı kavramaktan fazlasıyla uzaklaştı.

"Diğer kişiden bahset, Mert!" diyen Alex, pis pis sırıtmaya devam eden Julie'yi görmezden gelerek yavaşça yerine oturdu.

"Diğeri de Arjin. Onun bize bu konuda çok faydası olacaktır. Sizin için bir mahsuru var mı?" Mert alaycı bir şekilde Alex'e baktı.

Alex umursamazca omzunu silkip, "Arjin olur. Arthur olmadığı sürece sıkıntı yok," dedi. Julie gülmemek için kendini sıkmakla o kadar meşgul olmasaydı, o da birkaç kelime edebilirdi. Ne yazık ki tüm gücüyle kahkahayı basmamak için çabalıyordu.

"Arjin tek başına yeterli olmayacaktır. Zack'i de çağırmamız gerekebilir. Tabii sen Arthur konusunda kararlıysan."

Mert de bir yandan Alex'e bakıp pis pis gülümserken, Azra bu üç çılgın insana hayret etmenin derdindeydi. Hepsi kafayı yemişti. Azra'nın hafıza kaybı yaşıyorum diye endişelenmesine hiç gerek yoktu. Aklı başında olarak nitelendirilen bu üç insanın durumu onunkinden çok daha vahim gözüküyordu.

"Arthur olmaz. Zack'i çağıralım."

Alex olaya son noktayı koyduğunu belirtircesine kollarını göğsünde birleştirip kaşlarını çatınca, Julie artık daha fazla dayanamadı ve kahkahayı patlattı. Ödül olarak da Alex'ten öldürücü bir bakış kazandı.

"Tamam. O zaman ben Zack ile irtibata geçip onu çağırırım. Bu arada Azra'nın dün gördüğü adam siyah saçlara ve buz rengi gözlere sahipmiş, Alex. Sana bir yerden tanıdık geliyor mu?"

Alex, Mert'in tanımını duyunca okkalı bir küfür savurdu ve hemen ardından Azra ve Julie'ye bakarak özür diledi.

"Cade Lehon."

Alex'in ağzından çıkan isimle birlikte Julie belirgin bir şekilde irkilirken, Azra acıyla başını tuttu.

"Azra'ya onun resmini gösterdim ve o da gördüğü adamın Cade olduğunu teyit etti. Fakat adamı nereden tanıdığını hatırlayamıyor. Bu yüzden onu bir an önce ele geçirmeliyiz."

Mert'in sözlerini düşünceli bir şekilde dinleyen üçlü, onaylarcasına başlarını salladı.

"Bu durumda Zack'in kesinlikle buraya gelmesi gerekiyor. Eğer Cade de Londra'daysa, işin boyutu giderek büyüyor demektir. O piçin ne kadar zeki olduğunu biliyorsun," dedi Alex nefretle.

"Kesinlikle haklısın ve elbette biliyorum. O adamı yakalamak üç senemi almıştı. Hemen Zack'i ve Arjin'i arayacağım," diyen Mert ayağa kalkıp odadan dışarı çıktı.

Odada kalan üç kişinin ağzını bıçak açmıyordu. Kapı yeniden açıldığında içeriye Mert'in girmesini beklerlerken James'i görünce şaşırmışlardı.

"Julie! Alex! Tebrik ederim!"

James'in neşeli sesi odayı doldurduğunda Julie "Hayır!" diye çığlık atmaya başlamıştı. James neye uğradığını şaşırmış bir halde yerinde kalırken, Julie ayağa fırlamış, işaret parmağını tehditkâr bir biçimde sallıyordu. "Eğer ağzını açıp tek kelime daha edersen seni vururum, James!"

Julie'nin ölümcül sesi, o silahı ateşlerken hiç pişmanlık duymayacağını öngören bir kâhin gibiydi. James akıllılık edip çenesini kapattığında Julie yerine oturdu. Ardından ona bakıp sırıtan Alex'in omzuna bir tane tokat attı.

"Kapa çeneni, Alex!" derken Huysuz Şirin'e bile taş çıkartacak kadar memnuniyetsizdi.

"Ben bir şey demedim ki. Hepsi James'in suçu." Alex pişkin pişkin James'i suçlarken, bu kez hem ondan hem de Julie'den öldürücü bakışlar almaya başladı. Tabii ki bu pek de umurunda değildi.

"Arjin'le görüştüm. Birkaç saate burada olacak. Zack de akşama gelebileceğini söyledi. Çabuk olması için BİS'in özel jetlerinden birisini kullanacak." Mert aniden kapıdan girip konuşmaya başlayınca tüm dikkatler onun üzerine çevrilmişti.

"Mükemmel!" Alex neşesi yerine gelmiş bir şekilde rahatlayıp arkasına yaslandı. Julie halen ona öldürücü bakışlar atıyordu.

"Arjin de kim?"

"Arjin de senin gibi BİS'e yardım edenlerden birisi. Sonraki hedefimiz için bize yardımcı olacak."

James bunu duyunca alayla gülümsedi ve "Bir kadın mı?" dedi küçümseyerek. Tam o anda kafasına yediği bir minderle dikkati dağılınca Julie'ye döndü.

"Ne olmuş bir kadınsa? Sen henüz Masal'la tanışmadın tabii! Burada olsaydı sana bu sözlerini tek tek yedirirdi."

Julie'nin sert sesi tüm erkeklerin şaşkınlık, biraz da hayranlıkla ona bakmasına neden olunca Azra gülümsedi. "Yürü be Julie!" dediğinde herkes aynı anda Azra'ya döndü. Azra bu kadar ilgiden utanmış olacak ki hafifçe kızarırken, "Sırf kadın olduğu için bir insana ön yargılı yaklaşmak çok yanlış bence," diyerek açıklama yaptı.

Mert genç kadının bu halini tapılası bulurken, James içinden *Feministler!* diye geçiriyordu. Julie arkadaşına göz kırptığı sırada, Alex de kaşlarını çatmış Julie'nin açıkta kalan bacaklarına bakıyordu. Tam kısa eteğiyle ilgili bir yorum yapacakken, Julie sanki onun ne diyeceğini sezmiş gibi aniden bakışlarını ona çevirdi.

"Tek kelime edersen seni doğduğuna pişman ederim! Bu elbiseyi çok seviyorum."

Alex somurttu ama ağzını açıp tek kelime etmedi. Anlaşılan bu konudaki itirazlarını başka bir zamana saklıyordu.

Mert bu fırsattan istifade ederek dün geceki sorgularının özetini James'e de aktardı. Sözünü bitirmek üzereyken telefonu çaldı. Beklemeden aramayı yanıtladı. "Baba?" derken sesi meraklıydı. Bay M, yani Metin Amca, yani Mert'in babası, onu özel telefonundan arıyorsa muhtemelen işle ilgili konuşmayacaktı. Bu yüzden Mert gerçekten meraklanmıştı.

"Çabuk bana o hergeleyi ver!"

Metin Amca'nın kükreyen sesi telefonun hoparlöründen taşıp odayı doldurduğunda, James ve Alex aynı anda bir ton

beyazladılar. Mert onlara bakıp sırıtırken "Hangi hergele, baba? Biliyorsun birden fazla var," dedi.

"Hangisi olacak? Alex denen namussuz!"

James bu cevapla rahatlarken, Alex biraz daha solmuştu. Mert ise olayın keyfini çıkarıyordu.

"Hemen veriyorum," dedikten sonra telefonu Alex'e uzattı.

Alex, telefon sanki cüzzamlıymış gibi bir süre sadece baktı. Sonunda cesaretini toplayarak elini uzatıp telefonu aldı. Boğazını hafifçe temizledikten sonra saygılı bir sesle "Efendim, Metin Amca," dedi.

"Ulan hergele! Seni oraya iş yap diye gönderdik, sen gittin bizim kızı mı baştan çıkardın? Kıza ne yaptın da seninle nişanlanmaya ikna ettin? Benim tanıdığım Julie erkekleri yüz metre bile yakınına yaklaştırmaz!"

Alex, Metin Amca'nın fırçasını dinlerken, öğretmeninden azar yiyen bir ilkokul çocuğu gibi gözüküyordu. Julie de keyifle onu izliyordu. Gerçi onu keyifle izleyen tek kişi Julie değildi. Azra dışında herkes otuz iki diş sırıtarak Alex'in Metin Amca karşısında suçlu suçlu durmasının keyfini çıkarıyordu.

"Ama Metin Amca, bildiğin gibi değil..." Alex bir yandan olayı açıklamak için uğraşırken, bir yandan da sanki Metin Amca onu görebilecekmiş gibi elini kaldırmış tezini güçlendirmeye çalışıyordu.

"Ne bildiğim gibi değil ulan? Bunun bir de bilmediğim yolu mu var? Ben onu bunu bilmem, Alex Cavendish! İster marki ol, ister dük ol, istersen kral ol! Ben Türk'üm. Biz doksan bir sene önce cumhuriyete geçtik. Eğer o kızı üzdüğünü duyarsam, seni kendi ellerimle döverim! Anladın mı beni?"

Alex suspus olmuş bir halde azarını yiyip, sonunda kısık sesle "Anladım," dedi.

Metin Amca "Şimdi bu boku nasıl yediysen öyle temizle! Getirtme beni oraya!" dedikten sonra çat diye telefonu kapattı.

Alex de telefonu kulağından çekip alete şaşkınca baktıktan sonra boş gözlerle Mert'e döndü. "Sanırım Metin Amca biraz sinirlenmiş," dediğinde sesi o kadar uysal çıkıyordu ki, odadaki herkes kahkahalarını durduramayarak gülmeye başladı. Azra bile o kadar şiddetli kahkaha atmasa da sırıtıyordu. Alex hepsine tek tek kaşlarını çatıp baktıktan sonra sabırla bu sirkin bitmesini beklemeye başladı.

Topluluk susacak gibi durmuyordu. Sonunda biraz sakinleşen Mert kafasını salladı ve "Eğer babam bu olaya el attıysa kurtuluşun yok, Alex," dedi.

"Senin tuzun kuru tabii! Seni de görürüz pek yakında!" Alex, Mert'e çıkıştıktan sonra gözlerini hafifçe Azra'ya kaydırmıştı. Bu hareketle Mert aniden kaşlarını çatınca, sırıtma sırası Alex'e geçmişti.

"Her neyse! Ben Arjin'i yeniden arayıp akşama burada olmasını söyleyeceğim. Böylelikle Zack'in de bulunduğu bir toplantı yapabiliriz." Mert sertçe konuştuktan sonra kaçarcasına odadan çıktı.

Julie ve Azra intikam kokan gözleriyle adamı takip ediyorlardı. Mert kapıdan çıktıktan sonra Julie ayağa kalktı ve neşeli bir sesle, "Azra, bana bir konuda yardımcı olmanı istiyorum. Rica etsem benimle yatak odasına gelebilir misin?" dedi. Tüm gözler ona çevrilmişti.

"Yemin ederim, eğer başıma iş açmak için plan yaparsanız sizi Londra Kulesi'nden aşağıya atarım."

Alex'in hafif panikle çıkan sesini duyan Julie gözlerini kocaman açıp masumca adama döndü. "Aşk olsun, hayatım! Ben hiç öyle şey yapar mıyım?" dediğinde yeni doğmuş bir bebek kadar saf ve temiz görünüyordu.

Alex gözlerini kısıp bir kez daha uyarıcı bir bakış attıktan sonra, "Uyarmadı deme!" diyerek konuyu kapattı.

Julie ise ona gülümseyerek karşılık verdi ve eğilip yanağına hafif bir öpücük kondurdu. "Sen hiç merak etme," dedikten

sonra da resmen etrafına çiçekler saçarak odadan çıktı. Azra da ayağa kalkıp onu takip ederken, Alex halen biraz önce olanların şokunu üzerinden atmaya çalışıyordu.

"Julie biraz önce beni öptü mü?" Alex aptal âşıklar gibi kadının arkasından bakarken ağzından çıkan bu cümleye engel olamamıştı. Tabii bunun karşılığında James'ten alaycı bir kahkaha almış oldu. James'in kafasına bir tane geçirdikten sonra, "Kapa çeneni!" dedi ve önlerindeki görev hakkında konuşmaya başladılar.

Bu sırada kızlar yatak odasına girmişlerdi. Julie kaşları çatık bir şekilde ona dönünce Azra bir an tırstı. "Bu Mert çok kaşınıyor artık!" derken sesi fazlasıyla sinirliydi.

Azra, Julie'nin bu çıkışına oldukça şaşırmıştı. Bu yüzden ne diyeceğini bilemedi. Ama Julie haklıydı, Mert gerçekten de kaşınıyordu. "Haklısın!" dediğinde, verdiği cevaba kendisi bile hayret etti.

Julie odada bir ileri bir geri giderken, Azra da meraklı gözlerle onu izliyordu. Julie'nin yüzünden ne düşündüğü belli olmuyordu. Bir fikir üretmeye çalıştığı kesindi. Azra artık başının dönmeye başladığını hissettiğinde Julie aniden durdu ve yüzünde şeytani bir gülümsemeyle ona bakmaya başladı. Azra bir an korktu. Sonradan bu gülümsemenin muhatabının kendisi olmadığını fark edince rahatladı.

"Peki, o zaman şu Mert pisliğine bir ders vermeye ne dersin, Azra?"

***

"Zack!" Alex, Zack'in odaya girmesiyle ayağa kalktı ve arkadaşına sarıldı. "Hoş geldin, dostum!" O an gözleri adamın arkasındaki minyon kıza takılınca kaşlarını çattı.

Zack onun neye kaşlarını çattığını anlayınca sıkıntıyla iç çekti. "Uzun mesele. Sonra anlatırım," dedi ve arkasındaki kıza seslendi. "Mila. Gel ve arkadaşlarımla tanış lütfen."

Mila gülümseyerek Zack'in yanına geldi ve elini kaldırıp sallayarak neşeli bir şekilde "Merhaba! Ben Mila!" dedi.

Julie kızın mavi gözlerine ve bebeksi yüzüne bakınca onun yanaklarını sıkmak istediğini hissederek gülümsedi. "Ben de Julie. Arkadaşım Azra," diyerek eliyle Azra'yı işaret etti. "Şu sana asık suratla bakan adam, Alex. Hemen arkasında pişmiş kelle gibi sırıtan da James."

Mila onun tanıştırma stiline gülümseyerek göz kırptı ve içten bir şekilde "Çok memnun oldum," dedi.

Julie bu kızı sevmişti, çünkü onda bir yaramazlık seziyordu. Yaramaz kızlara karşı özel bir ilgisi olduğu kesindi.

"Mert nerede?"

Alex'in meraklı sesini duyan Julie yüzünü ifadesiz tutmaya çalışırken, Azra hafifçe kızarmıştı.

"Ben bilmiyorum. Onu en son sabah görmüştüm."

Julie masum masum konuşunca Alex gözlerini ona dikti ve *hiç inanmadım* der gibi baktı. Julie ona omzunu silkerek karşılık verdi. Mila'nın koluna girerek kızı boş bir kanepeye oturttu. Kızın üstünde yırtık bir kot şort, üzerinde *Eğer bana inanmıyorsan, Google'da ara!* yazan bir tişört ve ayaklarında da pembe Converse'ler vardı. Zeki bakan mavi gözleriyle ve bebeksi yüzüyle nefes kesiciydi.

"Söylesene, kaç yaşındasın Mila?"

Julie meraklı bir şekilde bu soruyu sorunca, Mila gülümsedi. "Yirmi dört yaşındayım ve evet biliyorum, on yedi yaşında gibi gözüküyorum."

Julie "Kesinlikle on yediden bir yıl bile fazla göstermiyorsun," dediğinde Mila başını kederle iki yana salladı. O sırada Zack araya girdi.

"Sadece on yedi yaşında gibi görünse iyi. İşin kötüsü, on yedi yaşında gibi davranıyor olması."

Mila, bu iğneleyici sözler karşısında Zack'e bakıp gözlerini kıstı. "Sana fikrini soran olmadı, devetabanı! İki kişinin

konuşmasına dalana ne derler bilirsin," dedikten sonra yeniden Julie'ye döndü. Zack'in ise bu konuşmayı burada noktalamaya pek niyeti yok gibiydi.

"Bana bak, bücürük! Boyundan büyük laflar ediyorsun. Haddini bil!"

Her zaman sırıtan ve neşeli olan Zack'i ilk defa böylesine sinirli gören Alex ve Julie, resmen ağızları bir karış açık kalmış bir şekilde onların atışmasını izliyordu. Mila hışımla yerinden kalkıp konuştuğunda artık şaşkınlıkta bir üst seviyeye çıkmışlardı.

"Bücürük senin..." Mila tam küfür edecekken kendini tutup cümleyi yarım bıraktı. Fakat cevabını vermekten de çekinmedi. "Haddimi bildirmek sana düşmedi, devetabanı! Daha önceki denemelerinde ne kadar başarısız olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Mila'nın alaycı sözleri üzerine Zack iki adımda dibine geldi ve gözlerini onun gözlerine dikip tıslar gibi konuşmaya başladı. "Demek daha önceki denemelerimden bahsetmek istiyorsun, bücürük. Benim için hava hoş..." derken zalimce gülümsüyordu ve Mila onun ne demek istediğini anlamış olacak ki beyaz yüzü aniden kıpkırmızı oldu. Mila tam ona cevap verecekken birden kapının açılmasıyla odadaki herkesin dikkati kapıdan giren kişiye çevrildi. O an odada bulunan altı kişi aynı anda eksi elli derecede dışarıya boşaltılan su gibi aniden donup kaldı.

"Eğer ağzınızdan tek kelime çıkarsa, hepinizi işkence ede ede öldürürüm!"

Mert'in öldürücü sesinden, söylediklerini yapacağı o kadar net anlaşılıyordu ki, kimse kılını kıpırdatmaya cüret edemedi. Mert, sinirli bir şekilde hepsine tek tek öfkeli bakışlar attıktan sonra tekli koltuklardan birisine geçti ve kollarını göğsünde birleştirerek oturdu. Odadakilerden hâlâ bir ses çıkmıyordu. İşin komik yanı, kimse yerinden bile kıpırdamıyordu. Yalnızca ağızları bir karış açık bir halde, gözlerini dikmiş Mert'e bakıyorlardı.

Adamın yüzü kıpkırmızıydı. Daha doğrusu, sadece sakallarının olduğu kısım sanki kırmızı boya sürülmüş gibi parlıyordu ve bu şekilde fena halde komik görünüyordu. Ne yazık ki ona gülmeye cesaret eden ilk kişiyi yirmi yedinci kattan aşağıya atacakmış gibi gözüktüğü için, herkes ne yapacağını şaşırmış durumdaydı.

Bu şekilde aradan ne kadar zaman geçmişti kimse farkında değildi. Kapı yeniden açılıp esmer bir kız odaya girince, herkes aynı anda kafasını çevirip ona baktı. Kız uzun siyah saçlara ve kahverengi gözlere sahipti. Siyah kotuyla beyaz kalın askılı bluzunun içinde oldukça güzel görünüyordu.

Odadaki herkese tek tek bakıp Mert'i görünce, önce şaşkınlıkla gözlerini açtı ve "Mert!" dedi. Hemen ardından o kadar şiddetli gülmeye başladı ki, neredeyse gülmekten yere yatacaktı. Ona şaşkınlıkla bakan herkes, sanki bir düğmeye basılmış gibi aynı anda gülmeye başlayınca, Mert kaşlarını daha da fazla çattı ve bir süre susmalarını bekledi. Ama susmadılar. Güldüler ve güldüler. Mert tam susacaklarını düşündüğü anda yeniden güldüler. En sonunda Mert dayanamayıp ayağa kalkınca, herkes bir nebze sakinleşebilmişti.

"Bunu hanginizin yaptığını bulduğumda, o kişi doğduğu güne lanet edecek!" Mert, herkesin kanının buz tutmasına neden olacak bir sesle konuşmuştu. Ama odadakiler gülmekten artık kıpkırmızı oldukları için onu ciddiye almadılar. "Bir adamın tıraş jelinin içine tüy dökücü krem koymak hangi delinin aklına gelir ki? Üstelik bu lanet şey iğrenç kokuyor! Muhtemelen öldüğümde bile bu kokuyu alacağım!" Herkes yeniden kahkaha krizine girince, Mert hışımla kapıya gitti ve "Kahkahalarınız bitip iş konuşmaya karar verdiğinizde beni çağırın!" dedikten sonra kapıyı kırarcasına kapatıp dışarı çıktı.

Mert'in ardından biraz daha normale dönen topluluk, bu kez merakla yeni gelen kıza bakmaya başlamıştı. Kız da onların merakını anlayıp neşeyle gülümsedi. "Merhaba. Ben Arjin," dedikten sonra göz kırptı.

James, bu kadının Arjin olduğunu öğrenince oldukça şaşırmıştı. Arjin'in bu kadar seksi ve güzel olmasını beklemiyordu. James, düşüncelerinin kaydığı yönü rahatsızlıkla fark edip kendine geldi. Şu an en son istediği şey, zaten yeterince karmaşık olan hayatını, BİS'e yardım eden bir kadınla daha da fazla karıştırmaktı. Bu yüzden kafasını çevirip kadını görmezden geldi.

***

Mert kırmızı suratı ile yeniden aralarına katıldığında toplantı başlamıştı. Azra'nın odasında toplanmışlardı. Bu sırada Zack de Mila'yı odasına yerleştirmişti. Kızın onlardan haberdar olmaması gerekiyordu. Zack, Mila'nın neden onunla geldiği konusunda ağzını sıkı tutuyordu. Yalnızca kızın BİS'i ve kendisinin bir ajan olduğunu bilmediğini söylemişti.

"Victor Abramovich hakkında biraz araştırma yaptım. Rusya'daki tüm yasadışı işleri elinde tutuyor ve İngiltere'de de uyuşturucu ticareti, kara para aklama gibi işleri yürütüyor. Özellikle sahibi olduğu futbol kulübünü kara para aklama işinde kullandığını düşünüyorum. Bir de yer altı dövüşlerini son bir senedir o yönetiyormuş."

Zack'in söylediklerini dikkatle dinleyen odadakiler, ciddiyetle kaşlarını çatmışlardı. Mert elindeki tablete notlar alırken, Alex yalnızca düşünüyor gibi gözüküyordu.

"Öncelikle adama yaklaşmak için bir yol bulmamız lazım. Bunun için seni kullanabiliriz, Alex. Futbol kulübüne yatırım yapmak istediğini söyleyerek adama yaklaşabilirsin."

Zack'in gözlerini Alex'e dikmesiyle, Julie bir an huzursuz olmuştu. Evet, bunlar Alex'in işiydi. Yine de adamın hayatını tehlikeye atacak olması fikrinden gerçekten hoşlanmıyordu.

"Bana uyar. Ancak Victor fazlasıyla zeki ve tehlikeli bir adam. Ona yaklaşmam kolay olmayacaktır." Alex konuşurken, bir yandan da kafasında bir plan oluşturuyormuş gibi görünüyordu.

"Bunu biliyorum. Bu yüzden sen ve Julie'nin öncelikle sosyete önünde biraz vakit geçirmeniz gerekecek."

Alex, Zack'in söylediklerıyle kafasını kaldırıp arkadaşının gözlerine baktı. "Bunun için zamanımız yok. Bellekte çıkan tarihin gelmesine yalnızca on altı gün var."

Zack anladığını belirtircesine kafasını salladıktan sonra konuşmaya devam etti. "Bunu ben de biliyorum. Ama Victor'a ulaşmamızın başka bir yolu yok. Adam önüne gelenle muhatap olmuyor."

Alex gözleri kararak hafifçe küfür etti. Ardından "O zaman kaybedecek zamanımız yok. Hemen işe koyulmalıyız," diyerek hızla ayağa kalktı. Julie'nin gözlerinin içine bakıp, "Hadi bakalım sevgili nişanlım, gidelim de ateşli nişanlılar nasıl olurmuş İngiltere'ye gösterelim," dedi.

Julie henüz ona cevap veremeden Mert araya girdi. "Alex, bir konu daha var."

Mert'in sözlerini duyan Alex sinirle ona dönerek gözlerini kıstı. "O konuyu konuşmayacağız. Önceliğimiz Victor olmalı."

Mert, bu yanıt üzerine ona sertçe baktı. "Bence araştırmayı paralel olarak yapmamız gerekiyor. Senin de dediğin gibi, zamanımız az ve yapmamız gereken çok iş var. Sen Victor'la uğraşırken, Zack ve ben Cade Lehon'u araştırabiliriz. James ve Arjin de Devonshire Dükü'nü araştırırlar."

Alex babasının ismini duyunca dişlerini öyle bir sıktı ki, Julie çenesinin kırılacağından korktu.

"O piçi benden uzak tuttuğunuz sürece ne yaptığınız umurumda değil!" Alex bağırmamıştı. Bağırsaydı odadakileri daha az ürküteceği kesindi. Adamın sesini duyan herkes ürpermişti.

Mert ona sertçe baktıktan sonra kafasını salladı ve konuşmaya devam etti. "Bir konu daha var. Artık ekip olarak toplandığımıza göre otelde kalamayız. Bu hem güvenlik, hem de rahatlık açısından sıkıntılı olacaktır. Bir yer bulup oraya yerleşmemiz gerekiyor."

James bu sözlerin üzerine "Ailemin Londra'da neredeyse hiç kullanmadığı bir villası var. İsterseniz size orayı ayarlayabilirim," dedi.

"Mükemmel olur. Ne zaman geçebiliriz?"

James hemen telefonunu çıkardı ve bir konuşma yaptı. Yaklaşık beş dakika sonra telefonu kapattığında gülümsüyordu. "Yarın sabah ev hazır olacak. İstediğiniz zaman geçebilirsiniz."

"Harika! Bu durumda hemen işe koyulabiliriz." Mert sözlerini tamamladıktan sonra ayağa kalktı ve Azra'ya dönüp gülümsedi. Kadının buna tepkisi ise kıkırdamak oldu. Mert'in suratı hâlâ kıpkırmızıydı. Azra'nın kıkırdadığını gören Julie de aynısını yapmamak için kendini zor tutuyordu. Mert, Azra'nın tepkisine kaşlarını çatarak karşılık verince, bu defa kahkahayı patlatan Zack oldu.

"Dostum, bu fikri kim bulmuşsa kendisini gerçekten takdir ediyorum."

Mert bu defa Zack'e dönüp kaşlarını çattı. "Kapa çeneni, Zack! Yoksa bir daha çeneni açamayacaksın, çünkü sürekli alçıda olacak!"

Adamın tehditkâr sesi Zack'i bir nebze olsun etkilemezken, Mert'e bakıp sırıtanlar kervanına Alex de katılmıştı. Arkadaşına yaklaşıp yüzünü dikkatle inceledikten sonra kendini ciddi olmaya zorlayarak konuşmaya başladı.

"Hımm... Aslında yüzün hiç olmadığı kadar pürüzsüz olmuş. En azından kaliteli bir marka kullanmışlar. Duyduğuma göre bazı markalar bir aya kadar yeniden çıkmasını engelliyormuş."

Alex bir cilt uzmanı edasıyla olayı ele alırken, Mert dehşet içinde elini yanağına koydu ve gerçekten pürüzsüz olduğunu fark edip beyazladı. "Kahretsin!" derken sinirden su kaynatacak kıvama gelmişti. Adamın dehşete düşmüş halini gören Julie dayanamayıp kahkahayı patlattığında, Mert ona dönüp sinirle gözlerini kıstı. "Eğer bu işte senin parmağının olduğuna

dair en ufak bir ipucu yakalarsam, seni doğduğuna pişman edeceğim, Julie!"

Julie'nin kahkahaları daha da şiddetlenmişti. Gözlerinden yaş gelmeye başlayınca kendini sakinleşmeye zorladı.

O sırada Alex kaşlarını çatarak, gayet sert bir sesle "Julie'nin teline zarar gelirse tüm kemiklerini kırarım, Mert!" deyince, odadaki herkes şaşkınlıkla ona baktı. Alex ise kimseyi umursuyormuş gibi gözükmüyordu. Hızla Julie'nin elinden tutup ayağa kaldırdı ve "Gidiyoruz!" dedikten sonra odadan çıktı.

Onların arkasından şaşkınlıkla bakan Mert olanları kavradığında yüksek sesle gülmeye başladı. "Demek Alex de âşıklar kervanına katıldı."

Bunun üzerine James de gülerek Mert'in yanına geldi ve elini omzuna koyup "Bence bu konuda onunla çok dalga geçme, Mert!" dedi. Adamın ona yanıt vermesine fırsat tanımadan "Hadi Arjin, gidip şu Devonshire Dükü neler karıştırıyormuş öğrenelim," diyerek odadan çıktı. Mert'in o an aklından geçenler ise, arkadaşlarının hepsinin lanet olası birer baş belası olduğuydu.

Bölüm 9

Julie gözlerini dikmiş, yaklaşık beş dakikadır hiç kıpırdamadan yanında oturan Alex'e bakıyordu.

"Bir şey mi istiyorsun, Julie?"

Adam sonunda tepki verdiğinde, sesi pek de sabırlı çıkmamıştı. Daha çok her an patlayacakmış gibi bir izlenim veriyordu ve Alex patladığında neler olabileceğini düşünen Julie sırıtmaktan kendini alamadı. Ne kadar tehlikeli de olsa onu çıldırtmayı sevdiğini kabul etmeliydi.

"Aslında evet. Bir şey istiyorum." Gayet sakin çıkan sesi bir an Alex'in yerinde kıpırdanmasına neden olunca, Julie'nin yüzündeki sırıtış genişledi. Sonuç olarak Alex gibi bir adamı yalnızca ses tonuyla bile huzursuz edebilme yeteneğine sahipti ve dünya üzerinde bu yeteneğe sahip başka bir kadın daha olduğunu sanmıyordu. "Lily'yi hamile mi bıraktın?"

Julie'nin damdan düşer gibi, yağmurdan önceki ilk yıldırım gibi aniden gelen bu sorusu üzerine Alex bir an gözlerini yoldan ayırıp şaşkınlıkla kadına baktı. O an yalan söyleyebilirdi. Julie'nin ondan uzaklaşmasını sağlamak çok kolay olurdu. Fakat bir anda ağzından tamamen doğru olan sözcükler dökülünce, buna kendisi bile şaşırdı.

"Hayır. Çocuk başkasındandı."

Alex'in kısa ancak net yanıtı Julie'yi tatmin etmişti. Adamın doğru söylediğini biliyordu. "Neden hiç evlenmeyeceğini söyledin peki?"

Julie'nin bu defaki sorusu zor yerden gelmişti. Alex kaşlarını çatıp yüzünü sertleştirirken, direksiyonu da sıkmaya başlamıştı. "Çünkü hiç evlenmeyeceğim!"

Alex'in sesi buzlar kraliçesinin bile kıskanacağı kadar soğuk ve keskindi. Tıpkı buzlar kraliçesinin yapacağı gibi de Julie'nin kalbinin buz tutmasına neden olmuştu. Julie içine yerleşen karanlık hissi dağıtmaya çalışırken bir süre suskun kaldı. Alex'le bir gece kulübüne gidip boy göstermeyi planlamışlardı ve şu an oraya doğru yol alıyorlardı. Julie de bu fırsattan istifade edip adamın ağzından laf almak istemişti. Aldığı cevapları sevmeyeceğini bile bile soru sorduğu için yalnızca kendini suçlayabilirdi.

"Bir soru daha soracağım ama bana dürüst cevap vermeni istiyorum."

Julie'nin bu defa daha temkinli çıkan sesi karşısında Alex gözünü yoldan ayırdı ve dikkatli bir şekilde genç kadını incelemeye başladı. O kadar katı duruyordu ki, Julie onun kalkanlarını kuşandığını neredeyse hissedebiliyordu.

"Alex?" Julie adamın cevap vermeden önüne dönmesi üzerine, yeniden dikkatini çekmek istedi.

Alex derin bir nefes aldı. "Efendim, Julie?" derken sesi hafif bıkkın çıkıyordu. Adamın bu hali Julie'nin içindeki karanlık hissin dağılmak bir yana, daha da koyulaşmasına neden oluyordu.

"Soruma cevap vermedin."

Alex tekrar derin bir nefes aldığında, Julie bir an onun üzerine çok gittiğini düşünüp vicdan azabı duydu. Ama kahrolası Alex'in sırlarını öğrenemeden ölürse, dünyaya hayalet olarak geri gelmek zorunda kalacaktı ve adamın başına musallat olacaktı.

"Peki, dürüst cevap vereceğim."

Julie, Alex'in konuyu kapatmasını ya da şakaya vurmasını beklerken böyle bir cevap alınca fazlasıyla şaşırmıştı. Bu fırsatı kaçıramazdı. "Babanla aranızda ne oldu?" derken sesi dikkatliydi. Alex'in, babasının ismini duyunca nasıl tepki verdiğine az çok şahit olmuştu. Tam da tahmin ettiği gibi Alex önce belirgin bir şekilde kasıldı, gözlerini kıstı ve neredeyse tüm vücudu acı çekermiş gibi kaskatı kesildi. Julie onu böyle gördüğü için kalbinin ağrıdığını fark ettiğinde, bir şok dalgası tüm benliğini

sarmaya başlamıştı. Alex'in acı çektiğini görmekten nefret ettiğini anlamak şaşırmasına neden olmuştu.

"Benim bir babam yok, Julie. O adam benim için yıllar önce öldü. Bu yüzden bu konuyu daha fazla tartışmamızın da bir anlamı yok."

Adamın sert sesini duyan Julie yine ondan bir şey öğrenememenin hayal kırıklığını yaşarken, bir yandan da daha fazlasını öğrenme isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

"Neler olduğunu anlatırsan belki bu yükten biraz kurtulabilirsin." Julie, Alex'i sıkıştırması için onu dürten şeyin ne olduğundan tam olarak emin değildi. Adamın tüm ruhunun bedeninin en ücra köşelerine çekildiğini resmen gözlerinden okuyabiliyordu. On dört sene önce Julie'ye işkence eden o haline geri dönüyor gibiydi. Bu düşünceyle, midesine bir yumruk yemiş gibi hissederken, bir panik dalgasının da tüm vücuduna yayıldığını fark etti.

"Sana neler olduğunu anlatmamı mı istiyorsun? O lanet piç kurusu benim tüm hayatımı mahvetti! Bir günah işledi ve beni de bu günaha ortak etti. Yıllardır bir yükle yaşamanın ne olduğunu biliyor musun? Söyle bana, her gece uyurken kocaman bir suçluluk duygusunun insanı ne kadar acımasızca yiyip bitirdiğinden haberin var mı? Artık bana bu konuyu sormayı bırak! Bırak artık, Julie!"

Alex'in sinirliden çok çaresizce çıkan sesi Julie'nin kalbinde derin yaralar açarken, içindeki pişmanlık duygusunun sel olup gözlerinden akacağını hissetmişti. Adama baktığında onun kendini sıkmaktan neredeyse patlayacak durumda olduğunu görerek daha da çok üzüldü. Yüzünü çaresizce önüne eğerken dudaklarından dökülen fakat içindekileri anlatmak için çok yetersiz kalan "Özür dilerim," cümlesi, titrek sesinden dolayı çok aciz çıkmıştı.

Alex, onu duyunca hafifçe gevşemişti. Yine de sanki çok ağır bir yük taşıyormuş gibi yorgun gözüküyordu. "Üzülme. Ben artık alıştım."

Alex'in onu teselli etmeye çalışması Julie'ye o kadar tatlı gelmişti ki, dudaklarının sevgiyle kıvrılmasına engel olamadı. "Üzülmüyorum ama sen de üzülme artık. Her ne olduysa eminim sen kimseye bilerek zarar vermemişsindir."

Julie'nin, ona koşulsuz olarak inandığını açıkça belli eden sözleri Alex'in kalbini ısıtmıştı. Bu kadının, yıllar önce masumiyeti yüzünden acı çektirdiği o kızın, şimdi karşısına geçip onu teselli etmeye çalışması gerçekten de nefes kesiciydi. Kalbinin belki de yıllar önce buz tutmuş olan bir tarafının usulca çatladığından bihaber, önüne dönerek hafifçe gülümsedi.

"Bana böylesine güvenmen gerçekten çok hoş. Ama beni gözünde büyütme. O suça ortak oldum ve günahın yarısı benim üzerimde. Bu yüzden, beni olmadığım biri gibi görmeye çalışmamanı tavsiye ederim. Sonunda üzülen yine sen olursun."

İşte yine yapmıştı. Yine kendini kötü göstermeye çalışmıştı ve Julie artık eskisinden çok daha kararlı bir biçimde neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Onun adı Julie Thompson'dı ve şimdiye kadar elinden kurtulan olmamıştı. Alex de bu konuda bir istisna olmayacaktı.

***

İkili, Mayfair'deki Annabel's Gece Kulübü'ne gelene kadar bir daha konuşmamışlardı. Julie içinden Alex'in geçmişini öğrenmek için neler yapabileceğini planlarken, Alex de eski hatıralarına dalmış, geçmişte yaşananları düşünüyordu. O zamanlar yaptığı bir hata yüzünden her şeyi mahvetmişti ve bunun en büyük sorumlusu, yalnızca biyolojik olarak onun doğmasına katkıda bulunan, *baba* dediği o adamdı.

O günleri düşününce yumruklarını yeniden sıktı ve zihnini temizlemeye çalıştı. Normalde hayaletleri onu yalnız bırakmazdı fakat Julie'yle geçirdiği şu kısacık zaman diliminde neredeyse hiç uğramamışlardı. Gece uykusunda onu rahatsız eden şey kâbusları değil, Julie'nin kolları ve bacakları olmuştu. Bu düşünceyle gülümseyerek yanında oturan kadına baktı ve elbisesinin eteğini görünce istemsizce kaşlarını çattı. Tam ağzını

açacakken Julie'yle göz göze geldi ve dilinin ucuna kadar gelen lafları yutmak zorunda kaldı. Kadının etek boylarına neden bu kadar takmıştı bilmiyordu. Ama tüm o güzellikleri başka erkeklerin de görüp salyalarını akıta akıta bakmalarından nefret ettiği bir gerçekti.

"Burası neresi?"

Julie meraklı bakışlarını fazlasıyla elit olduğu her yerinden belli olan gece kulübünde gezdirirken, Alex de onun bu hallerinin tadını çıkarıyordu. Kadın meraklandığı zaman kendi kuyruğunu kovalamaya çalışan bir kedi yavrusu kadar tatlı oluyordu.

"Burası kraliyet ailesi ve tüm soyluların katılmak için birbirleriyle yarıştıkları bir gece kulübü. Burada beraber görülmemiz nişanımıza kesinlik kazandıracak."

Alex'in sesiyle yüzünü ona çeviren Julie, hafifçe gülümseyerek iğneleyici bir şekilde konuşmaya başladı. "Ve elbette sen de bu gece kulübüne üyesin. Neden bu duruma hiç şaşırmadım bilmiyorum."

Alex, Julie'nin tek kaşını kaldırarak konuşması üzerine gülümsedi ve kolunu onun beline dolayarak yüzlerini birbirine yaklaştırdı. "Desene, seni şaşırtmak için artık daha fazla çalışmam gerekecek."

Alex'in tok sesi içini eritirken, dışarıdan sağlam durmayı başarabildiğini ümit ediyordu. "Kesinlikle çok fazla çalışman gerek, Alex Cavendish." Fısıltı halinde çıkan sesiyle, gözlerini hafifçe kısarak konuşmuştu. Alex bu görüntünün tadını çıkararak gülümsedi. Julie'nin belindeki elini daha da sıkılaştırarak gözlerinin içine baktı ve "O zaman gösteri başlasın, bebeğim," dedikten sonra onu gece kulübünün girişine doğru yönlendirdi.

Julie, Alex'in erkeksi elinin belindeki baskısından inanılmaz bir haz alıyordu ve tüm bedeni o noktadan itibaren yanmaya başlamıştı. Vücudu adamı tamamen hissetmek için adeta savaş veriyordu. Bu durum Alex cephesinde de aynı şekildeydi. Fakat ikisi de bunu dışarıya yansıtmamak için elinden geleni yapıyordu.

Alex'in içindeki ilkel güdüler, Julie söz konusu olduğunda devreye giriyor ve ona daha önce hiç yapmadığı şeyler yaptırıyordu. Julie'nin etek boylarına takmak ya da ona bakan bir erkeğin gözlerini oymayı istemek gibi...

Alex düşünceleriyle boğuşurken kapıya varmışlardı. Onları karşılayan son derece nazik görevliye bir baş selamı verip kulüpten içeriye girdiler. Julie kulübe girdiğinde bir süre ağzını yerden toplamakla uğraştı, çünkü bu kulüp...

"Aman Tanrım!"

Alex, kadının ağzından çıkan bu sözlere hafifçe gülerek karşılık verdi ve mekân hakkında konuşmaya başladı. "Evet, canım. Duvarlar saf altından ve avizelerde kullanılanlar gerçek elmas. Burada ışıltılı gördüğün her şey tamamen orijinal."

Julie gözlerini kocaman açmış bir şekilde ona dönünce, Alex'in yüzündeki gülümseme genişledi. Hemen ardından Julie'nin kaşları çatılınca, onun yine neye sinirlendiğini anlayamadığı için gülme isteği daha da arttı. Julie o kadar farklı bir kadındı ki, onun ne zaman ne tepki vereceğini tahmin etmekte zorlanıyordu. Gülümseyerek dudaklarını Julie'nin çatık kaşlarının ortasına değdirince, kaşlar anında düzeldi.

"Neden yine kaşlarını çattın, çok merak ediyorum."

"Buradaki tüm bu zenginlikler..." Julie sözünü tamamlamadan önce bir kez daha gözlerini etrafta gezdirdi ve gördükleri sanki ışıltılı zenginlikler değil de çöpmüş gibi yüzünü buruşturdu. "Tüm bunlar çok saçma. Afrika'da insanlar açlıktan ve susuzluktan ölürken, burada bir grup insanın böylesine bir israf içinde yaşamaları gerçekten çok anlamsız."

Julie'nin her kelimesiyle şaşkınlığı giderek artan Alex, o sustuğunda dahi konuşmadan yüzüne bakmaya devam etti. Julie de kaşları çatılmış bir halde ona dönmüştü. Adam nefes kesici bir şekilde gülümsediğinde de, neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

"Sen Julie..." deyip sustu ve gözlerini genç kadının gözlerine dikti. Gülümsemeye devam ederken ellerini onun boynuna koyup hafifçe okşamaya başladı. Bir süre sessiz kalıp yalnızca kadının yüzünü inceledi. Gözünün kenarındaki ufak noktaya hafif bir öpücük kondurduktan sonra, yüzündeki içten gülümsemeyle ona baktı. Gözlerinde garip bir ışıltı vardı ve Julie adamın gözlerinde ilk defa böyle bir ışıltı gördüğünü düşündü. Alex sanki ona sevgiyle bakıyor gibiydi. Bu düşünce kalbinin yıldırım çarpmış gibi alev alıp hızla atmasına neden olurken, Alex de nihayet konuşmaya başladı. "Gerçekten çok şaşırtıcı bir kadınsın. Bir an küçük bir çocuk gibi davranıyorsun, sonra çıkıp robot yapıyorsun. Masal'la konuşurken ablasıymış gibi onu sahipleniyorsun ve şimdi de çıkmış bana Afrikalı insanların aç kaldığından bahsediyorsun. Bu seksi bedenin içinde daha kaç çeşit kadın taşıyorsun, çok merak ediyorum."

Alex'in her bir kelimesi Julie'nin üzerinde şok etkisi yaratırken, ne diyeceğini bilemez hale gelmişti. Alex onun şaşkınlığına yeni bir gülümsemeyle karşılık verip, parmaklarının dış tarafını hafifçe şakağından aşağıya kaydırmaya başladı. Julie bu temasla ürperirken, bir yandan da Alex'e cevap vermek için cümle üretmeye çalışıyordu. Ne yazık ki henüz başarıya ulaşamamıştı.

"Ve böyle söyleyecek bir söz bulamadığında gerçekten çok sevimli görünüyorsun."

Julie halen söyleyecek bir şey bulamamanın verdiği huzursuzlukla kaşlarını çatınca, Alex ona bakıp tüm cazibesiyle göz kırptı. Sonra önüne dönerek onu kendi kişisel VIP locasına doğru yönlendirmeye başladı. Julie ise Alex'in biraz önce söylediklerinden dolayı o kadar şaşırmıştı ki, bir süre daha konuşabileceğini sanmıyordu.

"Seni moron! Hemen pençelerini üzerimden çek!"

Tanıdık bir ses kulaklarına ulaştığında Julie hızla arkasını döndü ve sesin sahibini aramaya başladı. Gözleri ufak tefek

kızın üzerinde sabitlenince de ağzından hayretle çıkan kelimelere engel olamadı. "Aman Tanrım!"

Alex, Julie'nin gözlerini dikip baktığı yere dönünce gördüğü manzara karşısında kaşlarını çatmakla kalmadı, bir de üstüne küfür etti.

"Onların burada ne işi var?" Julie yaşadığı şokun etkisinde kıpırtısız kalırken, Alex çoktan harekete geçip onu da yanında sürüklemeye başlamıştı.

"Aslına bakarsan bu sorunun cevabını duymayı istediğimden çok da emin değilim."

Alex bir yandan söylenip, bir yandan da bir grup iri yarı adamla kavga eden çiftin yanına ulaşmaya çalışıyordu. Julie'ye ise onu takip etmekten başka bir seçenek kalmamıştı.

"Burada ne arıyorsunuz?"

Alex, Mila ve Zack'in yanına ulaştığında, Mila tam da elindeki içki şişesini korumalardan birisinin kafasına geçirmek üzereydi.

"Bunun sebebini inan ben de bilmiyorum." Zack, Alex'e cevap vermeye çalışırken aynı anda çevik bir hareketle Mila'nın elindeki içki şişesini kaptı ve uzanamayacağı bir noktaya bıraktı.

"Sen bu işe karışma, devetabanı!" Mila sinirle Zack'e dönmüştü ve gözlerinden adeta ateşler fışkırıyordu.

"Sorunun ne olduğunu anlatabilirsen eminim bir çözüm üretebiliriz." Zack, gayet sakin ve mantıklı bir sesle konuşmaya çalışıyordu. Fakat bu durum Mila'nın umurunda değildi.

"Konuşmamıza gerek yok! Direkt adamları dövmeye başlamamız gerek!"

Mila, öfkeden neredeyse titreyecek kadar sinirli gözüküyordu. Bu kez en yakındaki bar taburesini gözüne kestirmişe benziyordu. Zack'e cevap verdikten hemen sonra tabureyi tuttuğu gibi kaldırdı ve diğer korumanın üzerine doğru yürümeye başladı. Alex ve Julie, bu kadar küçük bir kızın böylesine güçlü ve dişli olduğunu gördüklerinden dolayı hafif çaplı bir

şok geçiriyorlardı. Julie kızın yaramaz olduğunu düşünmüştü ama kız kelimenin tam anlamıyla bir baş belasıydı ve bu haliyle inanılmaz tatlı göründüğü de bir gerçekti.

Zack yeniden hızlı bir şekilde Mila'nın önüne geçip, tabureyi adamın kafasına fırlatmadan hemen önce onu yakaladı ve bu defa sinirlenmeye başladığını belli eden bir ses tonuyla konuştu. "Mila! Neler olduğunu söyleyecek misin, yoksa eline geçirdiğin tüm nesneleri sağa sola fırlatmaya devam mı edeceksin?"

Mila, Zack'e dişlerini gösterip çileden çıkmış bir şekilde baktıktan sonra, neredeyse tıslayarak "Bu ikisi benim popoma dokundu!" dedi.

Zack, Alex ve Julie aynı anda kaşlarını çattılar. Mila'nın işaret ettiği yerde, zengin oldukları her hallerinden belli olan iki adam vardı ve hafif bir korku ifadesiyle kıza bakıyorlardı. Adamların hemen önünde de, atalarının devler olduğuna şüphe bırakmayacak kadar iri iki adam duruyor ve onları Mila'nın hışmından korumaya çalışıyorlardı.

"Ne?" diye bağıran Zack olmuştu. Julie ve Alex de çoktan adamlara dönmüş, sinirli gözlerle bakmaya başlamışlardı.

"Beni duydun! Bu iki adam popoma dokundu. Korumalar da onlara hadlerini bildirmemi engellemeye çalışıyor. Şimdi eğer müsaade edersen onları bir güzel pataklamam gerek!"

Mila sözlerini bitirdikten sonra adamlara fırlatmak için yeni bir şeyler aramaya başladı. Tam o sırada hemen yanı başından gelen gürültüyle, neler olduğunu anlamak için kafasını çevirdi. Zack elinde biraz önceki bar taburesinin bir kısmını tutarak kaşlarını çatıyordu ve iri yarı korumalardan birisi de yerde baygın yatıyordu.

"Bunu daha önce söyleseydin bu kadar zaman kaybetmek zorunda kalmazdık, Mila." Zack sırıtarak göz kırpınca, Mila kahkahalarla gülmeye başladı.

"Oldukça iyisin, Zack. Ama sanırım şu an başını sağa eğmen gerek!"

Mila'nın panikle kocaman açılan gözlerine bakan Zack, gelen uyarıyla biraz gecikmeli olarak kafasını sağa yatırdı ve diğer korumanın yumruğundan son anda sıyrıldı. Hemen ardından hızlı bir şekilde adamın karnına tekme atarak gerilemesine neden oldu.

Alex bir süre homurdandıktan sonra nazik hareketlerle ceketini çıkarıp Julie'ye uzattı. Gömleğinin kollarını kıvırırken hafifçe gülümsemeye başlamıştı. Julie ise tamamen uyuşmuş bir halde, ağzı bir karıştan biraz daha fazla açık bir şekilde Alex'e bakıyordu.

"Ne derler bilirsin. İyi bir dövüşün halledemeyeceği hiçbir sorun yoktur. Zaten bu aralar biraz gergindim." Alex, Julie'ye bakıp gülümsedikten sonra yanağına uzandı ve onu hafifçe öptü. Julie gözlerini kırpıştırdıktan sonra cılız bir şekilde "Ama..." dedi. Fakat Alex çoktan arkasını dönüp, kavgayı gördükleri için bulundukları yere gelen korumaların arasına dalmıştı.

Zack ve Alex bir yandan yedi tane koruma ile dövüşürken, bir yandan da sırıtıyorlardı. Evet, adamlar resmen sırıtıyorlardı ve Julie'de onları pataklama isteği oluşturuyorlardı. Bu sırada Mila da yanına gelmiş gülümseyerek kavgayı izliyordu.

"Tanrım! Gerçekten çok seksi, değil mi?"

Julie kızın sesiyle ona dönüp, bu defa ağzı iki karış açık bir şekilde baktı. Mila pis pis sırıtarak elindeki bardaktan kola içerken, bir yandan da Zack'in daha rahat dövüşebilmek için üzerindeki gömleği çıkarıp bir kenara fırlatmasını izliyordu. Vay canına! Demek Zack de kendi belasını bulmuştu! Julie bu düşünceyle kahkaha atmaya başladı. Bu kez Mila şaşkınca Julie'ye baktı. Neyse ki toparlanması uzun sürmedi ve yeniden sırıtmaya başladı.

"Durumdan zevk almaya başlayan birinin daha olması gerçekten çok hoş."

Mila kolasından bir yudum daha aldı ve Zack'in bir sağ kroşe ile neredeyse iki metre boyundaki adamı yere sermesini

izlemeye koyuldu. Sanki sinemada film seyredermiş gibi kavgayı dikkatle takip ediyordu.

Julie de kahkahalarını biraz olsun dindirebildiğinde gözünü Alex'e dikti. Adamın beyaz gömleğinin terden üzerine yapışmasına bakarak iç çekti. Gerçekten de çok seksiydi.

Mila, Julie'nin iç çektiğini duyunca sesli bir şekilde güldü. Julie de ona dönüp göz kırptı. Sonra yeniden önlerindeki görsel şölene döndüler. Zack'in üstünün çıplak olmasına ve bütün kaslarının gerçekten oldukça ilgi çekici görünmesine rağmen, Julie gözlerini Alex'ten alamıyordu. Terlediği için alnına yapışan saçları, dövüşmekten haz aldığını belli edercesine kıvrılmış dudakları ve gözlerindeki ateşle birlikte o kadar enfes görünüyordu ki, Julie'de adamın tadına bakma arzusu uyandırıyordu. Diliyle, dişleriyle, hatta kendi teniyle... Julie, Alex'in çıplak görüntüsünü düşününce ağzının kuruduğunu hissederek Mila'nın elindeki kolayı kaptı ve başına dikti.

"Hey! O benim kolamdı ama!"

Mila, şekeri elinden alınmış bir çocuk gibi yüzünü buruşturmuştu. Bunun üzerine Julie kıza dönüp "Üzgünüm ama alev almak üzereydim," dedi ve eliyle kendini yelpazelemeye başladı. Mila'nın ona kahkahalarla gülmesi hiç sorun değildi. Gerçekten! Alex'in ona bakıp göz kırpmasının yanında sinek ısırığı gibi kalıyordu, çünkü Julie bu defa çok daha şiddetli bir şekilde yanıyordu.

"Harikasın, Zack!"

Mila artık kendini tamamen kavgaya kaptırmış, Zack için tezahürat yapmaya başlamıştı. Zack de ona dönüp gülümseyince Mila öyle bir ıslık çaldı ki, resmen *'seni yerler'* ıslığıydı. Sokakta birisi böyle ıslık çalsa, Julie adamın ağzını burnunu kırardı. Genç kadın, Zack'in yüzündeki gülümsemenin bu ıslık üzerine daha da genişlediğini görünce kahkahayı bastı. Tam Alex'e bakacakken onun çoktan burnunun dibine geldiğini görüp hafifçe irkildi. Yine çok hızlı ve sessiz hareket etmişti.

"Hani benim tezahüratım?"

Alex hafifçe hızlanmış nefesiyle ve terle karışık erkeksi kokusuyla elini beline sarınca, Julie'nin devreleri yine yanmaya başladı. Bir şeyler söylemesi gerektiğini fark ettiği sırada, Alex onu hızla kendi ekseninde döndürüp hemen arkasındaki adama boştaki eliyle bir yumruk attı. Ardından yeniden ona döndü. Julie olayın etkisiyle bir anda savrulunca kalbi deli gibi atmaya başlamıştı. Kendine gelmeye çalışırken, bu kez Alex onu havaya kaldırıp kucakladı ve başka bir korumaya sıkı bir tekme savurdu. Adam bir yandan kur yaparken, bir yandan da dövüşüyordu. Bu durumda devreleri yanmıştı çok muydu yani?

"Alex!" Ağzından çıkan ilk sözcük bu olunca, adı geçen şahıs genişçe sırıtmaya başladı. Tekmeden sonra Julie'yi yere bırakıp iki eliyle birden sıkıca belini tutup kendine çekti. Julie ne yaptığının farkına varmadan elini kaldırıp, bu nefes kesici adamın alnına yapışmış olan saçlarına dokundu.

"Hadi ama Julie, Zack'e yardım etmem gerek. Tezahüratımı aldıktan sonra gideceğim, söz."

Julie, Alex'in kendini beğenmiş sesini duyunca gülmeye başladı. *Madem istediğin bu, al sana tezahürat!*

"Yürü be yavrum, kim tutar seni!"

Türkçe söylediği bu sözler karşısında Alex ona bakıp yamuk bir şekilde gülümsedi ve hemen ardından otuz iki diş sırıttıktan sonra dudaklarına kapandı. Julie'nin ayakları yine yerden kesilirken, içine dolan anlamsız mutluluğa bir kılıf uydurmaya çalıştı ama başarılı olamadı. Alex iki saniyelik temasın ardından yüzünde katıksız bir mutlulukla genç kadına baktı ve elini onun poposuna getirip hafifçe okşarken "İşte benim nişanlım," dedi. Sonra da hızla arkasını dönüp dövüşmeye devam etti. Julie ise bir eliyle sıkıca tuttuğu ceketi göğsüne bastırdı.

"Bakıyorum ateş bacayı çoktan sarmış."

Julie, Mila'ya cevap vermedi, çünkü o an bunu düşünmek istemiyordu. Yalnızca içindeki o anlamsız mutluluğun tadını çıkarıyordu. Bu tarz mutlulukları, kıymetini bilecek kadar az

yaşamıştı ve elinde fırsat varken sonuna kadar kullanmalıydı. Sonuç olarak hayatın ne zaman ne getireceği hiç belli olmuyordu.

***

"Bana bu parmakları kırmamam için tek bir sebep söyleyin!" Zack'in ürkütücü sesi karşısında titremeye başlayan iki adamdan daha az korkak olanı yalnızca, "Lütfen," diyebilmişti.

Alex ve Zack, Annabel's Gece Kulübü'nün kadrolu bütün korumalarını yere serdikten sonra, Mila'nın poposuna dokunan iki adamı onun önünde diz çöktürmüşlerdi. Mila kollarını göğsünde kavuşturmuş sinirle adamlara bakarken, fazlasıyla azametli bir prenses gibi gözüküyordu. Julie ona bakınca gülmemek için kendini zor tuttu. Bir yandan da, Zack'i ilk kez böyle sinirli görmenin keyfini çıkarıyordu. Anlaşılan, BİS'in mutlu çocuğunun yeni yeni ortaya çıkan özellikleri vardı.

"Sizi kahrolası pislikler! Paranız var diye tüm kadınların sizin emrinizde olduğunu mu zannediyorsunuz? O pis ellerinizi her yere uzatabilme hakkınızın olduğunu mu düşünüyorsunuz? Bir daha bir kadını taciz ederken tekrar düşünmenizi sağlayacağım. Kır onların parmaklarını, Zack!"

Zack bu sözlerin üzerine kıza bakıp sırıttı. Bu ikisi gerçekten de tencere ve kapak ilişkisini neredeyse bire bir yansıtıyorlardı.

"Emredersiniz, majesteleri," diyen Zack tekrar adamlara döndü. Tam ayağını kaldırıp ellerini ezeceği sırada Alex araya girdi.

"Bu kadar yeterli sanırım, Zack. Bence adamlar işin özünü anladılar," diyerek arkadaşını durdurdu.

Zack bu işten pek hoşnut olmamış gibi görünse de, hafifçe geri çekildi. Adamları zaten bir güzel dövmüştü ve ikisinin de yüzlerinden kanlar akıyordu. Büyük ihtimalle birkaç çatlak kemikleri de vardı. Yine de Zack'in içindeki vahşet duygusu ateşinden bir şey kaybetmişe benzemiyordu.

"Eğer sizi bir daha görürsem, yalnızca parmaklarınızı değil, kollarınızı da kırarım! Herhangi bir şey yapmanıza gerek

yok. Sizi dövmem için yalnızca görmem yeterli. Beni anlıyor musunuz?"

Adamlar kurtulacak olmanın umuduyla, arabaların arkasındaki oyuncak köpekler gibi hevesle başlarını sallarken, Alex onların hallerine gülüyordu.

"O halde şimdi buradan defolun ve bir daha asla gelmeyin!"

Zack'in kükremesinden hemen sonra adamlar apar topar yerden kalkıp koşar adımlarla çıkışa ilerlemeye başlayınca, Julie dayanamayıp kahkahayı bastı. Çevredeki az sayıda insan, sanki akıl hastanesi kaçkınları gece kulübünü basmış gibi şok ve korku içinde bu dörtlüyü izliyordu.

Alex, Julie'nin elindeki ceketini alıp omzunun üzerine attı ve boşta kalan koluyla da onu sararak kendine çekti.

"Muhtemelen bu akşam nişanlımla birlikte İngiltere'nin en elit mekânını nasıl karıştırdığımız yarın tüm ülkenin dilinde olacak. Bu yüzden, bu gecelik görevimizi tamamladığımızı düşünüyorum."

Alex alayla söylediği bu sözlerden sonra, gülümseyerek bakan kadının şakağına hafif bir öpücük kondurdu ve o da gülümsemeye başladı. Julie'yi deli gibi arzuluyordu ve onun teninde kaybolmak için her şeyi feda etmeye hazırdı. Ama kadının yalnızca dudaklarını değil, yüzünün her bir köşesini ayrı ayrı öpmeyi seviyordu. Artık dudakları tenindeyken hissettirdikleri şehvetle alakalı değildi. Bu duygu neydi ve nasıl tanımlanıyordu emin değildi. Julie'nin yanında olması, sanki yıllardır eksik olan bir tarafını tamamlıyor gibi hissettiriyordu. Kendi karanlığına karşı Julie'nin aydınlığı o kadar iyi geliyordu ki, Alex yıllardır kendisini ezen yüklerinden biraz olsun kurtulduğunu fark etmişti. Julie ile vakit geçirmek, onunla uyumak, daha doğrusu uyuyamamak o kadar güzeldi ki, Alex kendini yıllardır karanlık bir fırtınanın içinde yol alan fakat sonunda korunaklı bir limana ulaşmayı başarabilen bir gemi gibi hissediyordu. Yorgun ancak mutlu. Daha da önemlisi, umutlu.

"Aslına bakarsak, bu akşam yaptıklarınızın Victor'un gözüne tam olarak amaçladığımız yerden değil de, biraz ters köşeden girmemize neden olacağı konusunda endişeliyim."

Julie'nin hafif alaycı, hafif ciddi sesini duyan Alex'in gülümsemesi genişledi. Sonra da fırsattan istifade genç kadının elmacık kemiklerinin üzerine bir öpücük kondurdu. Alex büyük ihtimalle Julie'yi öpmek konusunda giderek kendini aşıyordu ama bu umurunda mıydı? Elbette değildi.

"Adamın gözüne girelim de, neresinden girdiğimiz önemli değil, hayatım."

Alex, Julie'yle birlikte çıkışa yönelirken, bir yandan da Zack ve Mila'ya göz atmıştı. Onların da hemen arkalarından geldiğini görünce rahatlayarak Julie'ye geri döndü. Tam da o anda gözü birisine takılınca olduğu yerde dondu. Bu olamazdı! Şimdi olmamalıydı! Alex bu kadar yıl ondan kaçtıktan sonra bu şekilde karşılaşmamaları gerekiyordu. Özellikle de yanında Julie varken. Alex onun belini daha da sıkı tutarak iyice kendine çekti ve kısık sesle küfür ettikten sonra hızla arkasını döndü. Zack de durumu fark etmiş olacak ki, Alex'e bakıp kaşlarını çatmıştı.

"Başka bir yerden çıkmalıyız."

Zack başını kısaca sallayarak karşılık verince, ikisi birden kapının tam tersi istikamete yöneldi. Ne yazık ki arkalarından gelen bir ses dördünü de oldukları yere çivilemişti. Daha doğrusu, Alex ile Zack çivilenmişlerdi ve kendileriyle beraber Julie ile Mila'yı da durdurmuşlardı.

"Alexander!"

Alex duyduğu sesle tüm vücudunun elektrik verilmişçesine titremeye başladığını hissettiğinde, artık bunu durdurmak için çok geç kalmıştı. Tüm anılar tek tek beynine doluşurken gözleri kararıyordu. Yıllar önce yaşadığı şeyler hâlâ aynı şiddette acı veriyordu.

Julie adamdaki bu değişikliğin farkına varmış, onun için endişelenmeye başlamıştı. Usulca başını çevirdiğinde, koyu

kahverengi saçlı bir kadının, gözlerinde açık bir nefretle Alex'e baktığını gördü. Kalbi hızla çarpmaya başladı. Bu kadın da kimdi ve Alex onu görünce neden yolunu değiştirmişti, bilmiyordu. Bildiği tek şey, Alex'in kadını tanıdığıydı. Belki de bir geçmişleri vardı. Julie bu düşünceyle tüm sinir hücrelerine aynı anda acı mesajı gönderilmiş gibi gerilirken, Alex de mekanik hareketlerle yavaşça arkasını döndü ve gözlerini kadının üzerine sabitledi. Julie kadına daha yakından bakınca, ellilerinde olduğunu görerek biraz olsun rahatladı. Neden rahatlamıştı orası ayrı meseleydi ama şu an o meseleyi kurcalamaya gönüllü değildi. Kadının açık kahverengi gözleri öyle büyük bir nefretle bakıyordu ki, Julie o an Alex'in önüne atlayıp kendini ona siper etmek istedi.

"Seni yeniden görmek ne kadar hoş!"

Alex, ağzında kötü bir tat varmış gibi hoşnutsuzca konuşmuştu. Fakat Julie onun sesinde gizli olan üzüntüyü fark edebiliyordu. Birlikte geçirdikleri günlerde onu tanımaya başlamıştı ve artık alaycı umursamazlığın altında yatan adamı daha net görebiliyordu.

"Ne yazık ki ben senin için aynısını söyleyemeyeceğim."

Kadın, soğuk bir tavırla Alex'e bakmaya devam ediyordu. Bu kaba sözleri üzerine Alex acımasız bir alaycılıkla gülümsedi ve tek elini saçlarının arasından geçirdi. Bu hareketi genellikle bir şeyler düşündüğü zaman kamufle olmak için yapıyordu.

"Karşılıklı hislerimizin aradan geçen onca yıla rağmen değişmemesi oldukça dokunaklı."

Alex'in iğneleyici sözlerine karşılık kadının kılı dahi kıpırdamamıştı. Gözlerindeki buz kütleleri ve tavrındaki açık nefretle ona bakmaya devam ediyordu.

"Bakıyorum da, en azından artık masumiyet maskesinin arkasına saklanmıyorsun, Alexander. Tıpkı olduğun gibi, yani tam bir pislik gibi davranmaya başlamışsın. Tebrik ederim."

Julie, kadından akan bu açık nefret karşısında daraldığını hissetti. Alex tüm bunlara nasıl katlanıyordu bilmiyordu. Adamın oldukça güçlü olduğu ortadaydı. Bu sözlerin muhatabı Julie olsa, çoktan kadının üzerine atlayıp ojeli parmaklarını kerpetenle sökmeye başlamıştı. Hatta şu an bile bunu yapmak için sabırsızlanıyordu. Ne yazık ki Alex içinden geçenleri anlamış gibi belini daha da sıkı tuttu.

"Bana bakın, hanımefendi. Kimsiniz bilmiyorum ama dünyaya saldıran uzaylıları durdurabilecek tek insan bile olsanız umurumda değil. Eğer doğru düzgün konuşmazsanız, gerçekten hiç istenmeyen olaylar yaşanmasına neden olabilirim."

Julie'nin sert ve sinirli çıkışıyla kadın soğuk gözlerini ona dikti. Julie o an kalbinin buz kestiğini hissetti. Kahrolası kadın, Titanik'in batmasına sebep olan buz dağını bile korkutacak kadar soğuktu.

"Anlaşılan tam da kendine yakışacak bir nişanlı bulmuşsun. Daha önce hiç bu kadar seviyesiz bir kadınla muhatap olduğumu hatırlamıyorum."

Julie, kadının her bir kelimesiyle daha da gerilerek yırtıcı bir kaplan gibi üzerine atlamaya hazırlanıyordu. Fakat Alex ona fırsat vermeden araya girdi.

"Bana istediğini söylemekte özgürsün ancak Julie'yi bu işin dışında tut!"

Julie, Alex'in antifriz olarak kullanılabilecek kadar soğuk sesini duyunca sevgiyle ona baktı. Ardından, cehenneme gitse orasının bile kuzey kutbuna dönmesine neden olabilecek kadar katı ve soğuk olan kadına döndü.

"Alex'in dâhil olduğu her şeye ben de dâhilim ve eğer ona onur kırıcı tek bir söz daha söylerseniz olacaklardan sorumlu değilim. Eminim saçlarınızın başınızda kalmasını tercih edecek kadar akıllısınızdır."

Julie, oldukça sert ve her an saldırmaya hazır olduğunu belli edercesine konuşunca, kadın ona küçümseyen bir bakış

attı. "Bir daha karşılaşmamayı umuyorum," dedikten sonra da hızla arkasını dönüp uzaklaştı.

Julie, kadını saçlarından tutup duvara çarpmak için hamle yapsa da, Alex tarafından engellenmişti. O kadar sinirlenmişti ki, elinde fırsatı varken onu bir güzel dövmediği için hayıflanıyordu ve bu durum sinirini daha da fazla bozuyordu.

"Orospu kaltak! Kendini ne zannediyor ki?"

Julie kendini tutamayıp küfür edince Alex hafif bir gülümsemeyle ona döndü ve dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu. Bu temas her ikisine de iyi gelmişti. Julie biraz olsun sakinleşirken, Alex'in içindeki derin yaralar kanamayı bırakmıştı.

"Küfür ettiğin zaman ne kadar seksi olduğunu söylemiş miydim?"

Alex'in buğulu sesi vücudundaki her bir sinirin buhar olup uçmasını sağlamıştı. Kendini aptal aptal sırıtmamak için tutmaya çalışıyordu. Ancak başarısızlığını ilan etmesi uzun sürmedi. "Evet, söylemiştin. Bana söylemediğin şey, bu sürtüğün kim olduğu."

Her ne kadar Alex'in dövüşten yeni çıkmış seksi görüntüsü ve puslu sesi yüzünden kendinden geçmek üzere olsa da, olanları unutması mümkün değildi. Bu yüzden tamamen adamın büyüsü altına girmeden elinde kalan son birkaç hücresiyle bu soruyu sormayı başarmıştı. Alex, genç kadının sorusu üzerine önce kaşlarını çattı ve hemen ardından sinirli bir şekilde önüne dönüp çıkışa doğru ilerlemeye başladı.

"Alex!"

Julie, Alex'in yine ketum haline dönmesine muhtemelen hayatı boyunca yaşadığı en büyük sinir patlamalarından birisiyle karşılık vermek üzereydi. Alex'in şanssızlığı, arkası dönük olduğu için kadını göremiyor olmasıydı. Eğer görseydi, Julie'den fışkıran ve bulundukları mekânı dibine kadar küle çevirebilecek derecede şiddetli olan sinirin farkına varıp onu terslemezdi.

"Ne var, Julie?"

Alex ters bir şekilde cevap verince, Julie'deki kayışlar artık son noktalarına geldi ve en ince oldukları yerden koptular.

"Seni lanet olası sır küpü, gerzek herif! Bu kadar gizemli olmak zorunda mısın? Neden sorduğum hiçbir soruya doğru düzgün cevap vermiyorsun ki? Senin yüzünden biraz önce bir kadını parçalarına ayırmak istedim ama sen, soylu kıçını hareket ettirip bana cevap vermeye tenezzül bile etmiyorsun!"

Julie büyük bir sinirle, gözleri yuvalarından fırlayacakmışçasına açılmış bir halde, ellerini yumruk yaparak adama doğru ilerliyordu. Arkasını dönen Alex, Julie'yi gördüğü an, onu sinirlendirmekle ne kadar büyük bir hata yaptığını anlamıştı. Tabii bu durum, karşısındaki kadının şu an inanılmaz seksi göründüğü gerçeğini değiştirmiyordu.

"Julie?"

Alex temkinli hareketlerle, Kalahari Çölü'nde kuraklıktan yeni çıkmış bir yırtıcıyı sakinleştirmeye çalışır gibi geriye doğru gitmeye başladı. Göz ucuyla Zack ve Mila'ya baktığında, Mila'nın bir tabureye oturmuş sırıtarak olanları izlediğini görünce kaşlarını çattı. Fakat bu hareketi yanlış algılayan Julie daha da sinirlenmişti.

"Bir de bana kaşlarını mı çatıyorsun?"

Julie adeta kükreyince Alex tüm dikkatini yeniden ona verdi ve o kadar sakin bir sesle konuşmaya başladı ki, rahatlıkla bir yoga seansında meditasyon müziği olarak kullanılabilirdi. "Lütfen sakin ol, hayatım." Alex halen temkinli bir şekilde yavaş adımlar atıyordu. Fakat Julie'nin sinir seviyesinde bir nanogram bile eksilme yoktu.

"Sakin mi olayım? SAKİN Mİ OLAYIM? Sen, Alex Cavendish! Hemen burada bana bütün lanet olası yaşadıklarını anlatıyorsun! Yoksa yemin ederim seni küçük parçalara ayırır, sonra da hepsini ayrı ayrı mekiklerle uzay boşluğuna gönderirim!"

Alex, kadının sinirinin ciddi anlamda küresel bir tehdide doğru ilerlediğini görünce hafif bir korkuyla yutkundu. "Önce

sakinleşmelisin, sevgilim. Sonra eminim tüm sorunlarımızı konuşarak halledebiliriz." Alex artık gerilemeyi bırakmış, aksine dikkatli bir şekilde Julie'ye yaklaşmaya başlamıştı.

"Ben sakinleşmek istemiyorum, Alex! Böyle gayet iyiyim ve sen, bana bir açıklama borçlusun! Biraz önce kimi öldürmek istedim, bunu bilmeye hakkım var!"

Alex yenilmişlikle iç çekti. "Pekâlâ, Julie. Madem öğrenmek istiyorsun o halde tamam. O kadın benim annemdi."

Alex, bunu söylediğine inanamıyordu. Öylesine şaşkındı ki, ona yeniden bağırmak için ağzını açan Julie'nin aniden donup, kaşlarını çatarak ona bakakalmasının zevkini bile çıkaramıyordu. Julie fena halde transa geçmiş gibi konuşmaya çalışıyor fakat yalnızca ağzını açıp kapamakla yetiniyordu. Julie sanki tüm enerjisi çekilmiş gibi olduğu yerden kıpırdayamazken, Alex kollarını kavuşturup kaşlarını çatmıştı. Zack ise onlara bakıp sırıtıyordu. Mükemmel! Tablo kesinlikle tamamlanmıştı.

"Nasıl yani?" Julie konuşmayı başarabildiğinde, beyninin olanları inkâr etme çabalarını ortaya koyan bu cümleyi kurdu ve Alex'in kaşlarını daha da çok çatmasına neden oldu.

"İstersen anne olma konusunu sana uygulamalı olarak göstereyim." Alex, her zamanki çapkın alaycılığından ziyade, çok daha keskin bir üslupla iğneleyici bir şekilde konuşmuştu. Böylelikle Julie'nin sistemlerinin ayakta kalması için rezerve olan şarjının da tamamen boşalmasına neden olmuştu.

"Yine başlama, Alex. O kadın gerçekten senin annen miydi?" Alex bir sene ambarda bırakılmış turşu suyu içmiş gibi yüzünü buruşturduğunda, Julie onun doğruyu söylediğini anladı. "Ama bu nasıl olur?" Julie öyle büyük bir hayal kırıklığı yaşıyordu ki, sanki Alex, Einstein'ın izafiyet teorisini çürütmüştü de, o da hayatını bu teoriyi kanıtlamaya adamış bir bilim insanıydı.

"Ben bile Julie..."

Alex sinir ile bıkkınlık arasında kalmış gibi konuşmaya başlamış, ardından sözünü yarım bırakarak gözlerini Julie'nin

gözlerine dikmişti. Julie adeta hipnotize olmuş gibiydi. Merakla devam etmesini beklerken, gözlerini başka yere çeviremiyor, Alex'in kehribar rengi, sanki içinde binlerce küçük yıldız varmış gibi parlayan gözlerine bakıyordu. Alex bir adım daha yaklaşınca, kütle çekim kanununu kanıtlarcasına Julie'nin üzerindeki hipnozun etkisi de yoğunlaştı.

"...bir anne olmadan dünyaya gelemem. Benim bile bir anneye ihtiyacım var."

Alex, acı çekiyormuş gibi bir tınıyla konuşmuştu. Fakat bu tını bıkkınlık maskesi altına o kadar iyi gizlenmişti ki, Julie bu kadar dikkatli olmasa fark edemezdi.

"Be-ben onu kastetmemiştim."

Julie biraz önceki sinirinin aksine, çok daha sessiz ve utangaç bir şekilde konuşunca Alex anlayışla gülümsedi. "Elbette onu kastetmedin. Ama ben onu kastettim."

Julie, Alex'in tüm ruhunu görmek ve oradaki bütün yaraları iyileştirmek istercesine gözlerine bakarken, Alex de korkusuzca ona karşılık veriyordu. Julie biliyordu ki, bu adam çok yaralıydı. Alex de biliyordu ki, bu kadın onun tek ilacıydı. Ama bu iki inatçı yürek, aslında onlara bahşedilmiş olan bu hediyeyi bir türlü kabullenemiyordu.

Onlarınki belki aptallıktı, belki kaderin bir oyunuydu ya da sadece bir tesadüften ibaretti. Kim bilir, belki de bu onlar için en doğrusuydu. Belki de, hayatlarında yaptıkları en berbat yanlıştı. Şimdilik ikisi de ne olduğunu bilmiyordu. Öğrendiklerinde ise, her şey için çok geç olmayacağını umut etmeleri gerekiyordu.

"Hayır, Alex! Sen de onu kastetme! O kadar kötülük dolu bir kadının senin gibi bir adamın annesi olduğuna inanmak gerçekten çok zor! Sen sevgi dolusun ama o kadın nefret dolu ve bu hiç adil değil!"

Julie'nin sözleriyle Alex'in kalbinde öyle sıcak bir his oluşmuştu ki, genç adam şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemez bir

halde olduğu yerde kaldı. Bir an sonra da dudaklarına değen dünyanın en güzel teniyle kendinden geçti.

Julie sözlerini tamamladıktan sonra hızla ilerleyerek Alex'in dudaklarına kapanmıştı. Alex olayın şokuyla bir an hareketsiz kalsa da, hemen toparlanıp Julie'nin ilk defa kendi isteğiyle onu öpmesinin tadını çıkarmaya başladı. Genç kadını belinden tutup tamamen kendine yapıştırdığında, Julie de ellerini kaldırmış onun yanaklarını okşuyordu. Alex diğer elini kadının ensesine yerleştirdi ve öpüşünü derinleştirmek için başını hafifçe eğdi. Bu şekilde o kadar mükemmel bir manzara oluşturuyorlardı ki, neredeyse çevrelerindeki alev topu tüm mekânı yerle bir edecekti. İki insanın arasındaki sevgi ve tutkunun somut birer örneği gibiydiler. O an orada olup onlara bakan herkes ya gıpta, ya da kıskançlık hisleriyle dolup taşıyordu.

Alex, Julie'nin dudaklarında kendini kaybetmişken, hemen yanından gelen, yirmi dört saat nöbet tuttuktan sonra nihayet yatağına kavuşmuş bir askeri rahatsız eden sivrisinek misali kulağının dibinde vızıldayan sesi duyduğunda, cennetteki köşkünde sefa sürüyordu. Julie'nin dudakları Alex'in hep duyduğu ancak hiç görmediği o cennete geçiş bileti gibiydi. Ne yazık ki lanet olasıca sivrisinek sanki ataları keçigillerdenmiş gibi inatla vızıldamaya devam edince, yeniden dünyaya dönmek zorunda kaldı.

"Ne var, Zack?"

Alex, meşhur hırlaması ve alnında tehlikeli bir şekilde atmaya başlayan damarıyla, en yakın arkadaşlarından birisi olan fakat şu an öldürmemek için büyük çaba harcadığı Zack'e dönerken Julie'yi bırakmamıştı. Julie de başını Alex'in omzuna gömmüş, hem yüzünü saklamaya hem de nefesini düzenlemeye çalışıyordu.

"Sizi rahatsız etmekten gerçekten nefret ediyorum dostum ama sanırım artık gitmeliyiz. Yeni korumalar geliyor. Her ne kadar bu durumdan çok zevk alsam da, sanırım bu gecelik bu kadar eğlence yeter."

Zack'in yalın bir şekilde söylediği bu sözlere kaşlarını çatarak karşılık veren Alex, Julie'yi biraz daha kendisine yaklaştırdı ve kulağına eğilerek fısıldadı.

"İyi misin, Julie? Yürüyebilecek misin?" Alex bunu alaycı ya da kendini beğenmiş bir şekilde sormamıştı. Gerçekten onun iyi olup olmadığını merak ettiği belliydi.

Julie yüzünün görünmemesine güvenerek sevgiyle gülümsedi. "Ben iyiyim," dediğinde gerçekten de kendini daha iyi hissediyordu.

Zack onları gerçek dünyaya geri döndürdükten hemen sonra yanlarından ayrılmıştı ve Alex çevresine baktığında arkadaşının haklı olduğunu anladı. Yeni korumalar temkinli bir şekilde onlara bakıyorlardı. Alex dövüşmeyi sevse de, Julie'yi düşündüğü için buradan çıkmak istiyordu. Bu yüzden onu bir prenses gibi kucağına aldı ve itirazlarına aldırmadan kapıya doğru yürümeye başladı.

"Alex! Ne yapıyorsun?" Julie bir yandan kafasını utançla adamın boynuna saklamaya çalışırken, bir yandan da söyleniyordu. Fakat bu çabaları Alex'in daha geniş gülümsemesinden başka bir işe yaramıyordu.

"Sevgili nişanlımı kucağımda taşıyorum," diyen genç adam eğilip Julie'nin omzuna bir öpücük kondurdu ve gece kulübünden çıktı. Bu gecelik yeterince macera yaşamışlardı.

***

Arabada hiç konuşmadılar. Her ikisi de gece yaşananları düşünüyor, kendi içlerindeki duyguları ölçmeye çalışıyordu. Julie'nin aklı daha çok Alex ve annesi ile meşguldü. Alex ise genç kadının ona verdiği tepkiyi tekrar tekrar gözünün önüne getiriyor ve her seferinde aynı sıcaklık hissini yaşıyordu. Bu his kalbinden başlıyordu ve Alex artık kendisinde bir şeylerin değiştiğini hissediyordu. Eski Alex gibi değildi ve tüm bunların sebebi yanında oturan kadındı.

Otele geldiklerinde Julie kendi odasına doğru ilerledi ve kapıyı açmadan hemen önce Alex'e iyi geceler dilemek için arkasını döndü. Ne yazık ki bu dönüşü hedefine ulaşamamıştı. Çünkü Julie'nin burnu Alex'in çenesine toslamıştı.

"Alex! Sen nereye geliyorsun?" derken öfkeyle adama baktı. Bir yandan da yüzünü buruşturarak burnunu tutuyordu, çünkü Alex bir graniti bile kıskandıracak kadar sertti. Burnunu kırmadığı için kendini şanslı saymalıydı.

Alex hafifçe gülümseyerek "Yatacağım yere gidiyorum tabii ki," dedikten sonra Julie'nin burnundaki elini tutup avuçlarının içine aldı. Ardından burnunun ucuna küçük bir öpücük kondurdu. Julie ne diyeceğini bilemez bir halde kalınca, arkasına geçip rahat bir şekilde odanın kapısını açtı. İçeri girerken de genç kadını kolundan tuttuğu gibi odaya çekti.

"Sende benim odamın anahtarı mı var?" Julie inanamaz gözlerle Alex'e bakıyordu. Onun pişkin pişkin sırıttığını görünce tek kaşını manidar bir şekilde kaldırdı.

Alex "Elbette bende bir yedek anahtar var. Daha azını beklemezdin herhalde," derken yatak odasına doğru ilerlemeye başlamıştı bile.

Julie de ona laf yetiştirebilmek için arkasından gitti ve onun çoktan soyunmaya başladığını görüp her defasında olduğu gibi yine ateşler içinde kaldı. Bu ateşlerin ve alevlerin Alex'in yanındayken kendisini sık sık ziyaret ettiğinin farkındaydı. Ama aklındaki en önemli soru, ne zaman sönecekleriydi.

"Sen deli misin be adam? Bütün gece seni uyutmayacağımın farkındasın, değil mi?" Julie, gözlerini Alex'in belirgin ve erkeksi kaslarından uzak tutmak için, kendini yatak odasındaki mobilyaların oymalarını incelemeye adamıştı. Hımm... Bu oymalar fazlasıyla ilgi çekiciydi.

"Sana geceleri rahat uyuduğumu düşündüren şey tam olarak nedir?"

Alex bir gece önceki gibi üzerinde yalnızca iç çamaşırı kalacak şekilde soyunup yatağa girince, Julie gözlerini ona dikmekten kendini alamadı. "Saçma sapan konuşma, Alex! Elbette yanında siyah kuşak karate yapan birisi olmadan daha rahat uyursun." Julie adamı ikna etmeye çalışırken, bir taraftan da aceleyle dolabından pijamalarını çıkardı. Alex onun her hareketini adeta içercesine takip ederken hareketlerinin hafifçe sarsaklaşması normal sayılmalıydı, öyle değil mi?

"Çok konuşma da gel buraya. Bir an önce uyumak istiyorum."

Alex kollarını yukarı kaldırıp gerilince, Julie gözlerini kısarak ona baktı. Ardından pijamalarını alarak banyoya doğru ilerlemeye başladı. Alex'in arkasından güldüğünü duyunca da dönüp kötü bir bakış attı ve odadan çıktı.

Giyinirken aklında milyonlarca soru vardı. Alex'in annesinin masumiyet maskesi hakkında söyledikleri kafasını karıştırmıştı. Tüm bunlar aslında Alex'in neden masumiyetten nefret ettiği hakkında ipucu veriyordu. Fakat bunlar Julie için yeterli değildi. Her şeyin altında yatan sebebi öğrenmek için can atıyordu. Ne yazık ki bir katır kadar inatçı olan Alex'ten laf almaya çalışmak, Samanyolu galaksisinde helyum atomu büyüklüğündeki bir cismi bulmaya çalışmaktan çok daha zordu. Julie derin bir nefes aldı ve pijamalarını giymeye devam etti. Bu gece adamın üzerine daha fazla gitmeyecekti.

Julie odaya döndüğünde, Alex'in hevesli gözlerle onu beklediğini görerek gülümsedi. "Hâlâ neden seninle uyumam gerektiğini anlamadım."

"Çünkü uyumak için sana ihtiyacım var. İhtiyaç halindeki bir adamı geri çevirmek istemezsin, değil mi?"

Alex'in bu masumane sorusu Julie'yi hiç beklemediği bir noktadan yakalayınca bir an sessiz kaldı. Neyse ki toparlanması uzun sürmedi. "Bazen cidden mazoşist olduğunu düşünüyorum."

Alex, Julie'nin bir yandan söylenip bir yandan da yavaşça yatağa girmesine gülümseyerek karşılık verdikten sonra, onu

belinden yakaladığı gibi kendine çekti ve derin bir nefes alarak "Mmm!" dedi.

Julie her ne kadar onun bu hareketleri karşısında mest olsa da, o dirayetli bir kadındı ve erimemeyi başarmıştı.

"Ben de bazen gerçekten Juliekolik olduğumu düşünüyorum."

Kulağının dibinde konuşan Alex'in sıcak nefesi teniyle temas ettiğinde, Julie katıdan sıvıya, hemen ardından da gaz haline geçerek atmosfere karışmıştı. Güçlü kadın olmak buraya kadardı işte. Alex ona sarıldıktan kısa bir süre sonra uykuya dalarken, Julie de gaz halinden yeniden katı hale geçebilmek için elinden geleni yapıyordu. Fakat bu işlem birazcık zaman alacak gibi gözüküyordu.

***

Alex gözlerini açtığında gördüğü manzara karşısında gülümsemekten kendini alamadı. Julie kafasını Alex'in karnına koymuş, ikisinin bir T harfi oluşturmasını sağlayacak şekilde koca yatakta enlemesine yatıyordu. Alex, bu gidişle Julie ile alfabenin tüm harflerini tamamlayacaklarını düşünerek gülümsemesini büyüttü. Ne yazık ki alfabedeki harflerin sayısı çok azdı. Bu yüzden dünya üzerindeki tüm dillerin alfabelerini tek tek denemek için gönüllü olmaya dünden razıydı.

"Mmm..."

Alex, genç kadının yine uykusunda konuşacağını anladığında gerildiğini hissetti. Çünkü Julie'nin ağzından başka bir erkeğin ismi çıkarsa katil olmasına ramak kalacaktı. Hayır, sorun katil olmakta değildi. Eğer Julie dünya nüfusunda çok sık kullanılan bir erkek ismini sayıklarsa, hepsini tek tek bulup öldürmesi uzun sürecekti ve bu süre zarfında Julie ile istediği gibi zaman geçiremeyecekti. İşte bütün sorun buydu.

"Alex..."

Julie'nin sayıkladığı ismi duyunca derin bir nefes aldı ve gülümsedi. Neyse ki Julie onu büyük bir iş yükünden kurtarmıştı.

"Efendim, Julie."

Adamın neşeli sesiyle gözlerini aralayan Julie, kaşlarını sevimli bir şekilde çattıktan sonra kollarıyla Alex'in bedenine daha sıkı sarıldı ve uykusuna geri döndü. O an öyle güzel ve masum görünüyordu ki, Alex onu sarmalayıp kucağına almak istedi. Ama rahatını bozmaya kıyamadı. Bu yüzden kollarını arkaya atıp başının arkasında birleştirdi ve gözlerini tavana dikti.

Dün gece annesini gördükten sonra çok sarsılacağını ve kendisini kaybedeceğini düşünmüştü. Ama Julie'nin yanında olması her şeyi değiştirmişti. Annesinin yıllar önce yüzüne karşı söylediği acımasız sözler kulaklarında yankılanmaya başladığı sıralarda, Julie'nin sinirli sesi ona cennetten çıkma bir melodi gibi gelmiş ve rahatlamasını sağlamıştı. Böylelikle annesiyle karşılaşmasını atlatabilmişti.

'Sen bir şeytansın, Alexander! O masum yüzünün arkasında bir iblis yatıyor. Bunu neden yaptığını biliyorum ve senden nefret ediyorum!'

Annesinin yıllar önce söylediği sözler yeniden kulaklarında çınlarken, Alex o bilindik acının vücuduna yayılmasını bekledi. Fakat hissettiği şey, öfkeden daha çok bir kırgınlığa benziyordu. Tabii bir de Julie'nin yumuşak ve kadınsı bedeninin hissettirdikleri vardı ama o şu an için kapsam dışıydı. Ya da öyle olmalıydı.

Resmen geçmişiyle hesaplaşmanın ortasında Julie'nin sıcaklığına sokulmamak için kendini zor tutuyordu ve bu durum, giderek daha komik bir hal almaya başlamıştı. Kendini zorlayarak kafasını toplamaya çalıştı. Fakat tam o sırada Julie eliyle çok hassas bir noktasına dokununca, aklındaki tüm iyi niyetli düşünceler anında yok oldu. Kısık sesle söylenerek hafifçe doğruldu ve kadını kollarından tutarak kendine çekti. Julie artık tamamen Alex'in üzerinde yatıyor ve saçları karman çorman olmuş bir halde anlamaz gözlerle ona bakıyordu. Alex, kadının henüz uyku durumundan kurtulamadığının farkındaydı. Bu haliyle, yani dağılmış, uyku nedeniyle uyuşmuş ve deli gibi yatmaktan tüm pijaması kaymış durumdayken o kadar tapılası gözüküyordu ki, Alex ağzından çıkan cümlelere engel olamadı.

"Julie! Sevgilim olur musun?"

Julie önce kaşlarını çattı, sonra kafasının üzerinde kocaman bir soru işareti oluşmuş gibi yüzünü buruşturdu. Ardından da öyle bir şey yaptı ki, Alex'in meşhur egosu geri dönülemez bir biçimde hasar aldı.

Ona güldü!

Julie ona güldü!

Alex hâlâ kendi söylediklerinin şokunu yaşarken, bir de üstüne Julie'nin verdiği tepkiyi görünce sinirlendiğini hissetti. Şimdiye kadar hiçbir kadına böyle bir şey söylememişti ve bunu söylediği tek kadın da ona gülmüştü. Tam ağzını açıp sinirli bir şekilde homurdanacakken, Julie ona iyice sokuldu ve hafifçe mırıldandı. "Ah şu rüyalar!" Hemen sonra da derin bir iç çekip yeniden huzurla uykuya daldı.

Alex biraz önce Julie'nin nasıl karman çorman göründüğünü düşündüyse, şu an kendisinin çok daha fazla karıştığını fark etti. Ardından Julie'yi uyandırmamak için kendini sıkarak gülmeye başladı. Bu kadın kesinlikle türünün son örneğiydi ve Alex, onu başka birine kaptırmama konusunda kendini hiç olmadığı kadar kararlı hissediyordu.

Bölüm 10

Julie, sabah gözlerini açtığında karşısında ona bakıp otuz iki diş sırıtan süper seksi, inanılmaz yakışıklı ve taş gibi sert bir Alex görünce kendini biraz huzursuz hissetti. "Ne oldu, Alex?" Yerinden doğrulup, saçlarını düzeltmek için başarısız bir girişimde bulundu. Alex'in yüzündeki gülümseme daha da genişleyince, gözlerini kıstı ve adamı süzmeye başladı.

"Bir şey yok."

Adamın rahatça omzunu silkip, bir daha hiç normale dönemeyecekmiş gibi gülümsediğini gören Julie, o anın paniklemeye başlaması gereken *an* olduğunu bilecek kadar Alex'i tanıyordu. Tam olarak bu yüzden, haklı bir şekilde panikledi.

"Alex!" diye cırlarken gözlerini kocaman açmıştı. Bir taraftan da ona fırlatmak için çevresinde uygun bir cisim arıyordu. Alex ise halen sırıtıyordu. "Sırıtmayı keser misin? Beni ürkütüyorsun!"

Alex sırıtmaya devam ederek yatakta doğruldu. "Neden ürküyorsun? İtiraf etmekten utandığın şeyler mi var yoksa?"

Alex'in ukala bir şekilde söylediği bu sözler Julie'de ciddi sağlık problemlerine neden olmak üzereydi. Kesin biraz sonra inme inecekti!

"Sen neden bahsediyorsun? Gizemli gizemli konuşmayı kes ve neler olduğunu anlat!"

Julie kollarını göğsünde birleştirmiş sinirle ona bakarken, Alex'in suratındaki gülümseme artık dağları taşları delecek kadar genişlemişti.

"Dediğim gibi, anlatacak bir şey yok. Bunların hepsi senin bilinçaltın," dedikten sonra çevik hareketlerle yataktan kalkıp dolaba doğru ilerledi.

Julie onun arkasından yarı panik yarı merakla bakarken, Alex dolaptan bir kot pantolon çıkarıp giymeye başladı. Julie, o an kafası o kadar karışık olmasaydı, Alex'in kot pantolonunun kendi odasındaki dolapta ne aradığını sorgulayabilirdi. Fakat o sırada bunu düşünemeyecek durumdaydı.

"Bilinçaltı da nereden çıktı şimdi?" Julie saçlarını karıştırırken, olanları anlayabilmek için ciddi anlamda çaba sarf ediyordu. Ne yazık ki sabahın bu güzide saatinde, düşünmesini sağlayan hücreleri enerjilerini bu tarz aktivitelere harcamayı reddediyorlardı. Onlar daha çok başka tür aktivitelere zaman ayırmak istiyorlardı. Ama bu defa da Julie hepsinin ağzına kürekle vurup onları geri püskürtüyordu.

"Bilinçaltımız hep vardır biliyorsun."

Alex beyaz tişörtünü başından geçirirken hâlâ sırıtmaya devam ediyordu. Tamamen giyindiğinde elini saçlarından şöyle bir geçirdi ve ortaya mükemmel bir serseri görünüm çıktı. Sıradan bir kot pantolon ve beyaz tişörtle bile bu kadar seksi görünmeyi nasıl başarıyordu, Julie bunu gerçekten de bilmiyordu. O an kendi haline bakıp derin bir iç çekti. Zaten hiçbir zaman, yüzündeki makyajı bir gram bile dağılmadan ipek sabahlığını giyip, sabah sabah cilve yapan kadınların bunu nasıl başardıklarını anlayamamıştı. Şu an karşısında, bu durumun erkek versiyonunun vücuda bürünmüş hali duruyordu. Vücut demişken...

"Lafı dolandırmayı kes artık! Ben büyük bir kızım ve her ne söyleyeceksen kaldırabilirim."

"İnan bana, senin büyük bir kız olduğunu biliyorum."

Alex yeniden çapkın moduna geçince, Julie derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı. Bu hareketi kritik bir önem arz ediyordu, zira adamın alev almış bir şekilde kendisine doğru yaklaştığını görmemesi önemliydi. Yoksa adamın yaklaşmasına gerek kalmadan onun üzerine atlayacaktı.

"Alex!"

Julie tüm gücünü ses tellerine toplayıp bağırdığında, Alex de yeniden sırıtmasına geri dönmüştü. Genç kadını öfkelendirmekten öylesine zevk alıyordu ki, adrenalin düşkünü bir adamın kendini uzay boşluğundan bırakırken hissettiği heyecan bile yanında az kalırdı.

"Pekâlâ. Unutma, bunu sen istedin."

Tehlikenin geçtiğini düşünen Julie gözlerini açtığında, onun ellerini 'benim suçum yok' der gibi iki yana açtığını gördü. O an başının belada olduğunu anladı. Hem de çok büyük bir beladaydı.

"Dün gece rüyanda ne gördün?"

Julie, genç adamın çok sakin bir şekilde sorduğu bu soru karşısında tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Rüyasını hatırlamak için kendini zorladığında aklına üşüşen görüntülerden ise hiç hoşlanmamıştı.

"Ben rüyalarımı hatırlamam."

Julie'nin bu cılız inkâr çabası Alex'i ikna etmek bir yana, ikna olabileceğini düşünmesini bile sağlamamıştı.

"Hımm... Bu oldukça ilginç! Halbuki uyurken rüyalarını fazlasıyla gerçekçi bir şekilde yaşıyorsun."

Julie hayal meyal rüyasında Alex'in ona 'Sevgilim olur musun?' dediğini hatırlıyordu. Ama bunu uyurken sayıklamış olamazdı. Bir rüyası ise tamamen +18'likti ve eğer o rüya hakkında sayıklamışsa, Alex'le yüzleşmektense kendini öldürmeyi tercih ederdi. Alex'in dişlerinin suratının yüzde doksanlık bir alanını kapladığına bakılırsa, Julie bu rüyayla ilgili sayıklamış olmalıydı. Lanet olsun!

"Bana işkence etmeyi seviyorsun, değil mi?"

Julie çileden çıkmış bir şekilde dişlerini sıkmaya başlamıştı. Alex ona bakıp zevkle başını aşağı yukarı sallarken, Julie en son manikürünü ne zaman yaptırdığını hatırlamaya çalışıyordu. Alex bu şekilde sırıtmaya devam ederse, biraz sonra yüzüyle beraber Julie'nin tırnaklarına da yazık olacaktı.

"Neden bugün bir değişiklik yapıp, benimle dalga geçme sebebini açıkça anlatmıyorsun? Dalga geçilmekten daha sinir bozucu olan tek şey, karşındakinin seninle neden dalga geçtiğini bilmemek!"

Alex sırıtmaya devam ederek ona yaklaştı ve eliyle gözünün önüne gelen bir bukleyi kulağının arkasına sıkıştırdı. Julie'nin ateşi yeniden dünya üzerinde ölçülmüş en yüksek sıcaklığın bile terlemesine neden olacak kadar artarken, Alex gözlerini onun gözlerine dikti. "İşte tam da bu yüzden, seninle neden dalga geçtiğimi söylemeyeceğim. Üzgünüm hayatım ama kendin bulmak zorundasın. Böylesi çok daha eğlenceli."

Alex sözlerinin ardından kocaman gülümseyip genç kadının çenesine bir öpücük kondurduktan sonra hızla kapıya doğru ilerlemeye başladı. Odadan çıkmadan hemen önce de "Bir saat sonra otelden ayrılıp James'in babasının evine geçiyoruz. Hazırlansan iyi edersin," diyerek göz kırptı. Julie kendine gelip sinirden köpürmeye başladığı sıralarda, Alex çoktan olay yerinden uzaklaşmıştı.

"Seni pislik herif! İntikamım çok acı olacak!" diye tıslayan Julie, valizini alıp yatağın üzerine fırlattıktan sonra elbiselerini toparlamak için dolabını açtı ve tam olarak o an şoka girdi. "Seni geberteceğim, Alex!"

Julie'nin çığlığı otelin genel dekorasyonunun zamanından on sene önce eskimesine neden olacak kadar tizdi. Fakat bu tehdidin muhatabı olan kişi, o sıralarda zevkle kahvesini yudumlamakla meşguldü. Başına gelecekleri henüz bilmiyordu. Çünkü Julie'nin, dolabını açtığında onun eşyalarının da orada olduğunu görünce vereceği tepkiyi muhtemelen biraz hafife almıştı.

***

"Bu da ne?" Julie, önlerinde duran ve James'in ailesinin Londra'da hiç kullanmadığı evleri olarak tabir edilen saray yavrusuna baktığında, bu tepkiyi vermese ayıp olacağını düşünmüştü.

"Bu bizim Londra'daki yazlığımız. Annem ve babam genellikle ailemizin yüzyıllardır kullandığı Longfield Park'ta kalmayı tercih ediyorlar."

James havadan sudan bahsedermiş gibi konuşunca, Julie elindeki valizi onun kafasına geçirmek istedi. Bu adamların hepsi neden zenginliği çok normal karşılıyordu?

"İdare edermiş, James." Alex rahat bir şekilde yanına gelip kolunu omzuna atınca, Julie de ona intikam kokan bir bakış bahşetti. Adamdan aldığı karşılık ise sinir bozucu bir gülümseme oldu.

"*İdare edermiş* mi? Siz insanların nesi var?" İsyan dolu sesine karşılık olarak Alex ona bakıp öyle bir gülümsedi ki, Julie neye isyan ettiğini anında unuttu.

"Hadi o zaman içeriye girelim."

Alex, James'in güvenlik şifresi girerek açtığı dış kapıdan Julie'yle birlikte ilerlemeye başladı. Diğerleri de onları takip ediyorlardı. Neredeyse on beş metre yüksekliğindeki duvarların arkasında, muhteşem bir bahçenin tam ortasında konumlanmış beyaz mermerler ve şık mavi çizgilerle inşa edilmiş ev göz alıcı görünüyordu. Evin girişinde kocaman bir hol vardı. Mobilyalar o kadar şık görünüyordu ki, Julie onların yanında kendini pejmürde hissetti. Evin eşyaları bile bunu başarabiliyorsa, ev sahipleriyle tanışmayı pek de istemediğini düşünerek inledi.

James ev düzenini ve odaları anlatırken, Julie evin büyüsünden kurtulmuş, valizini eline alıp sürüklemeye başlamıştı. Bazen kendisi bile bu valize ne doldurduğunu merak ediyordu. Yine de Alex'e yeni bir dalga malzemesi vermemek için kuyruğu dik tuttu. Bir dahaki sefere kesinlikle daha az eşya getirecekti. Belki de artık şaka malzemeleri taşımayı bırakmanın zamanı gelmişti. Valizi aniden hafifleyince şaşkınlıkla arkasını döndü ve Alex'le göz göze geldi.

"Ben taşırım."

Alex sanki elinde kocaman ağır bir valiz değil de, boş bir poşet varmış gibi rahatlıkla merdivenleri çıkmaya başladı. Julie kaşlarını çatarak onun peşinden fırlayınca, arkasındaki grupta sırıtmayan tek kişi bile kalmadı.

"Taşımana gerek yok. Kendi işimi kendim yapabilirim." Julie bir yandan adama laf yetiştirirken, bir yandan da valizini onun elinden almaya çalışıyordu.

"Yapabileceğini biliyorum, Julie." Alex, Julie'nin dünya üzerinde görülmemiş akrobatik hareketler yaparak valizi almaya çalıştığını fark edince gülümsedi. Çünkü genç kadın, kafasını Alex'in kolunun altından geçirip valizine ulaşmaya çalışırken fazlasıyla komik görünüyordu.

"O zaman valizimi bana geri ver."

Julie sanki pamuk şekerini geri isteyen bir karnaval çocuğu gibi konuşunca, Alex'in yüzündeki gülümseme daha da genişledi. "Olmaz!" Her ne kadar kadının azmine hayran kalsa da, artık bir an önce odasına yerleşmek istiyordu. Bu yüzden ondan uzaklaşarak merdivenlerde birkaç basamak daha çıktı. Fakat bu hareketinden birkaç saniye sonra sırtında hissettiği bir ağırlık, yerinde kalmasına neden oldu. "Julie?"

"Ne var?" Julie'nin sesi, yaramaz bir kız çocuğunkini aratmayacak kadar huysuzdu.

Alex tek kaşını kaldırıp, "Sırtımda ne aradığını sorabilir miyim?" dedi.

"Valizimi almaya çalışıyorum." Julie bir eliyle adama sarılırken, diğer eliyle de valizi almaya çalışıyordu. Alex'in sırtındayken valizi alabilse bile, nasıl olup da aşağıya inecekti, işte o kısım şimdilik bir muammaydı.

Alex "Çabanı gerçekten takdir ediyorum. Ama yöntemlerini onayladığımı söyleyemeyeceğim," derken boşta kalan elini arkasına uzatıp kadını poposunun hemen altından tuttu.

Julie, Alex'in bu hareketi karşısında hafif bir çığlık atıp iki koluyla birden ona sarıldı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye

tiz bir tonda söylenince Alex sesli bir şekilde güldü ve elinde valiz, sırtında Julie ile birlikte merdivenleri çıkmaya devam etti.

"Odama gidiyorum. Bir itirazın mı var?"

Adam sanki sırtında bir yetmiş boyunda, elli beş kilo ağırlığında bir kadın ve elinde de yaklaşık kırk kiloluk bir valiz yokmuş gibi rahattı. Julie ise kaybettiği kelimelerini arıyordu. Bir dakika önce tek amacı valizini alabilmekti. Ama şu anki haline bakılırsa, Alex'in sırtında mahsur kalmıştı ve bu durum elektrik kesildiğinde yürüyen merdivende mahsur kalmaktan bile saçmaydı.

"Aslına bakarsan, küçük bir itirazım olabilir. BENİ HEMEN YERE İNDİR!"

Julie konuşmaya normal bir sesle başlayıp hemen sonra Pavarotti'yi bile kıskandıracak bir tizlikle bağırınca Alex yüzünü buruşturdu. Yüksek desibeldeki ses nedeniyle kulaklarının çınlamasını görmezden gelerek sakince cevap verdi.

"Ne yazık ki bu isteğini gerçekleştiremeyeceğim."

Alex hızını hiç yavaşlatmadan, buna rağmen sanki bir kuş gibi özgürmüşçesine rahatlıkla ikinci kattaki odalardan birine girdiğinde, önce elindeki valizi yere bıraktı. Ardından iki eliyle birden Julie'ye uzandı ve onu sanki insandan yapılma bir halka misali belinin çevresinde döndürüp kucağına aldı. Julie bu hareket sonrası hafif dağılmış gözükse de, tapılası görüntüsünden bir gram bile kaybetmemişti.

"Aman Tanrım! Bir şeyi de biz ölümlüler gibi normal bir şekilde yapsan olmuyor mu?"

Julie biraz önceki Pavarotti halinin aksine, yeni doğmuş bir kedi yavrusu gibi konuşunca, Alex'in yüzünde parlak bir gülümseme oluştu.

"Eğer seni elde etmenin yolu bu olsaydı, emin ol onu da yapardım."

Alex çapkınlıkta çığır açacak kadar seksi bir sesle konuşunca, Julie kaşlarını çatmak istedi. Evet, bunu gerçekten yapmak istedi. Fakat tek yapabildiği aptal aptal sırıtmak oldu.

"Beni elde etmek için daha çok çalışman lazım." Julie sesinden akan cilveyi duyunca neredeyse kalp krizi geçirecekti. Bu da nereden çıkmıştı şimdi? Sanki içinde bir yerlerde başka bir Julie daha vardı ve tüm vücudunun hâkimiyetini ele geçirmişti. İşin kötüsü, zavallı Alex henüz bunun farkında değildi.

"İnan bana Julie, seni elde etmek için yapamayacağım şey yok."

Alex dibine kadar sokulup kısık sesle konuşunca, aklı başında olan Julie kendinden geçmiş, cilveli Julie tam yetkili olarak olayı ele almıştı. "Hımm... Mesela ne yaparsın?" diye sorarken bir yandan da elini Alex'in göğsüne koymuş, parmaklarıyla minik daireler çiziyordu.

Alex sanki transa girmiş gibi kadının ellerine bakarken, ağzından çıkan kelimelere engel olamadı. "Ne istersen." O an Julie, kendisini pencereden atmasını istese yapacak kıvamdaydı. Hem de hiç düşünmeden ve sorgulamadan.

"Demek ne istersem..."

Julie şimdi de elini adamın ensesine daldırmış, saçlarıyla oynamaya başlamıştı. Alex bu dokunuşların tadını çıkarırken gözlerini kapattı ve teninin Julie'nin teniyle temas eden kısımlarına odaklandı. Bu his kesinlikle mükemmeldi. Bu kadında sihirli bir şeyler vardı ve onu tarif edilemez bir şekilde etkisi altına alıyordu. "Hı hı..." diye yanıt verdi kokusunu içine çekerken.

"O zaman şimdi senden bir şey isteyebilir miyim?"

Julie'nin hipnotize edici sesine karşılık Alex beynini bir an bile çalıştırmadan başını olumlu anlamda salladı.

"Benimle sevişir misin?"

Julie'nin şehvetli sesinden çıkan harfler birleşip kelimeleri, kelimeler de cümleyi oluşturduğunda, Alex beyninin bu cümleyi işleme sürecinde bir an hareketsiz kaldı. Hemen ardından

öyle büyük bir şoka girdi ki, istemsizce Julie'yi serbest bıraktı ve onun poposunun üzerine düşmesine neden oldu. Julie poposunun acısı bir yana, biraz önce içine girip ona bu cümleyi kurduran cilveli Julie pisliğini saçlarından tutup duvara sürtmek istiyordu. Böyle bir şeyi gerçekten söylemiş olamazdı!

Alex ise hâlâ şaşkınlıktan bir tren tüneline benzeyecek şekilde açık kalmış ağzıyla ona bakıyordu. Sonunda konuşmayı başarabilmesi bir mucizeydi.

"Nasıl yani?"

Julie kızgınlıkla kaşlarını çatmış bir halde acıyan yerlerini tutarken, hiçbir şey söylemeden yalnızca pis pis baktı.

"Biraz önce söylediklerini yanlış anlamış olmalıyım. Değil mi?"

Alex inanamaz gözlerle ona bakarken, Julie hâlâ sinirli bir şekilde somurtuyordu. Belki de Alex'in bu şaşkınlığından faydalanıp olanları inkâr etmeliydi.

"Açıkça görülüyor ki yanlış anlamışsın." Julie, huysuzca söylendikten sonra kendini zorlayarak ayağa kalkmaya çalıştı. Fakat poposu o kadar ağrıyordu ki, kalkarken yüzünü buruşturmadan edemedi. Bir taraftan da cilveli Julie'yi saklandığı yerden çıkarıp, bir daha böyle şeyler yapmaması için bir güzel pataklamaya çalışıyordu. Ne yazık ki sürtük iyi saklanmıştı.

"Aman Tanrım! Çok özür dilerim, Julie! İyi misin?" Alex, her zamanki karizmatik halleriyle hiç uyuşmayan bir şekilde panikleyip genç kadının arkasını kontrol etmeye başlayınca, Julie kendisini biraz huzursuz hissetti.

"Ben iyiyim. Bir sorun yok."

Julie, adamın kocaman elini poposundan çekmek için bir girişimde bulununca, Alex kafasına kocaman bir tuğla düşmüş gibi aniden geri çekildi.

"Biraz önce duyduklarım gerçekti, değil mi?"

Alex, dedikodusunu yaptığı kişinin tam arkasında olduğunu anlayan bir insanın o anki farkındalığını yaşarken, cenneti

garantilemiş de hemen sonrasında kaybetmiş gibi perişan görünüyordu. Julie ona gülmek istese de kendini tuttu ve ciddi bir şekilde başını salladı. Alex, kadının olumlu cevabını görünce kendini öldürmek istedi. Hem de öyle çabuk bir ölüm olmayacaktı. İşkence ede ede öldürecekti. Biraz önce, arzulamaktan resmen acı çektiği kadın ona 'Benimle sevişir misin?' demişti ve Alex o kadını yere atmıştı. Şimdi de, büyük ikramiyeyi kazandığı bileti çamaşır makinesine atılan ceketinin cebinde unutmuş gibi pişmanlık içinde kıvranıyordu. Julie her ne kadar söylediklerine kendisi bile şaşırsa da, Alex'in bu halleriyle fazlasıyla eğlendiği de bir gerçekti.

"Son beş dakikada olanları hiç yaşanmamış saymamız mümkün olur mu acaba?"

Alex fiziksel olarak acı çekiyormuş gibi kederle konuşunca, Julie gülümsemesini tutmakta zorlanmıştı.

"Üzgünüm, Alex. Ne yazık ki böyle şeyler insanın başına hayatta yalnız bir defa gelir." Julie'nin neşeli sesine karşılık, Alex'in kederi daha da derinlere inmişti. Julie belki de içindeki cilveli Julie'yi şimdilik affetmeliydi.

"Kahretsin!"

Alex'in isyanını duyan Julie ona bakıp sırıttıktan sonra, acıyan poposu yüzünden hafifçe aksayarak yatağa doğru ilerledi ve dikkatli bir şekilde oturdu.

"Bir daha hiç şansım yok mu diyorsun yani?"

Alex'in ısrarcı çabaları o kadar tatlıydı ki, Julie poposu bu kadar acımasa aynı teklifi bir kez daha sunmaya hazırdı. Her ne kadar ilk başta bunu söylediğine çok şaşırsa da, Alex'in bu tavırları her şeyi telafi ediyordu. Yine de ilk sevişmesini mümkünse çanağı sağlamken yapmayı tercih ederdi. Bu yüzden adamın şimdilik şansına küsmesi gerekiyordu.

"Eğer uslu bir çocuk olursan, neden olmasın?" Cilveli Julie yeniden atağa geçince, aklı başında Julie de poposunun acısıyla ilgilenmek için geri çekilmişti. Şimdilik cilveliyi affettiği

için onu engellememişti. Alex bunun üzerine öyle bir gülümsedi ki, yeniden cennetle müjdelenmiş gibiydi.

"Sen yeter ki uslu olmamı iste. O kadar uslu olurum ki, değil Şirinler'i görmek, Şirin Köyü'ne muhtar bile olurum."

Nüktedan cevabı üzerine Julie neşeli bir kahkaha atınca, adamın yüzündeki gülümseme genişledi. Ve tam o anda odanın kapısının açılmasıyla ikisi birden içeriye giren kişiye baktı.

"James!"

Alex'in hırıltıyla çıkan sesini duyan James, biraz ürkmüş görünüyordu. Julie onu suçlamıyordu, çünkü kendisi bile ürkmüştü.

"Alex?" diyen James güvenli sulara girmekte acele eden bir yük gemisi misali Julie'den tarafa süzülmeye başladı.

"Ne istiyorsun?" Alex'in sesi giderek daha da ürkütücü bir hal alırken, James de Julie'nin yanına güvenle ulaşmayı başarmıştı.

"Bugünkü görevinizle ilgili konuşmaya geldim." James beklentiyle susup ona bakınca, Alex başıyla devam etmesini işaret etti. "Victor'un sahibi olduğu futbol takımının bugün Şampiyonlar Ligi maçı var. Real Madrid ile oynanacak maç, gruptan çıkmaları için fazlasıyla önemli. Bu yüzden Victor bu maça şahsen katılacak. Dolayısıyla sizin de maça gitmenizde fayda var."

James sözünü bitirir bitirmez duyulan kadın çığlığı iki adamın da dikkatini dağıttı.

"REAL MADRID Mİ?" diye bağıran Julie'nin gözlerinden resmen kalpler fışkırıyordu. Alex sinirden alnında bir damarın atmaya başladığını hissederken, James'in pis pis sırıtması da ona sakinleşme konusunda pek yardımcı olmuyordu.

"Evet, Julie. Maç bu akşam saat 19:45'de oynanacak. İkinize de forma ayarlayacağım."

James, Alex'i bariz bir şekilde görmezden gelip Julie'yle konuşuyordu, çünkü Alex'in şu an medeni bir şekilde konuşmasını sağlayan insani yanları kayıplara karışmış gibiydi. Daha çok İskoçların Berserk adını verdikleri, hayvani güçlere sahip korkutucu savaşçılar gibi görünüyordu.

"Benim zaten formam var."

Julie'nin huşu içinde çıkan sesiyle, Alex'in medeni yanları giderek daha fazla yok oldu. James biraz sonra Real Madrid takımı için özel koruma istemek zorunda olup olmayacağının hesabını yapıyordu. Çünkü Alex hepsini tek tek boğazlayacakmış gibi sinirli gözüküyordu.

"Gerçekten mi?" James, Julie'nin forması olmasına şaşırmıştı.

"Elbette. Ben Amerika'da bile Real'in maçlarını takip ediyorum." Julie, sanki bir rüyası gerçek olmuş gibi mutlulukla şakıma durumuna geçiş yaptı.

"Mükemmel. O zaman Alex'e de Victor'un takımının formasını giydirmek durumundayız. İki rakip takımdan sevgililer gibi görüneceksiniz ve bu durum insanların size daha da sempatiyle bakmasına neden olacak."

James açıklama yaparken, ne Alex ne de Julie onu dinliyormuş gibi gözüküyordu. Julie muhtemelen Real Madridli oyuncuları hayal ediyordu, Alex ise aynı oyuncuları öldürmenin yollarını düşünüyordu. James bu iki deliyi yalnız bırakmaya karar vererek odadan çıktığında, kimse bunu fark etmemişti.

"Sonunda Ronaldo'yu dünya gözüyle göreceğime inanamıyorum."

Julie sanki çok kutsal bir varlıktan bahsedermiş gibi konuşunca Alex'in sabrı taştı. "Bana durup dururken Ronaldo'yu öldürtme, Julie!"

Alex'in sert sesi yumuşak rüyalarına dışarıdan çarpıp seken bir çakıl taşı etkisi yaptığında, Julie ellerini kalbine koymuş gülümsüyordu.

"Adamın gollerini izledin mi? Resmen topla dans ediyor." Julie hayran olduğu rock grubu elemanlarından bahseden liseli bir genç kız edasıyla ateşli bir şekilde konuşuyordu.

Julie'nin ateşindeki yükselme Alex'e sinir olarak geri dönüyordu. "Biraz daha böyle devam edersen yakında ölümle dans edecek!"

Alex'in alnındaki damar ürkütücü boyutlara ulaşmaya başlamıştı. Bunun farkında olmayan Julie ise konuşmaya devam ediyordu.

"Bir de yardımseverliği var tabii. Altın ayakkabı ödülünü açık arttırmada satıp, aldığı bir buçuk milyon doları Filistinli çocuklara bağışladığını biliyor muydun? Peki ya arkadaşı Albert Fantrau ile olan hikâyesini? Tanrım! Adam gerçekten mükemmel!" Julie biraz sonra bayılacakmış gibi gözüküyordu. Alex bu görüntü karşısında kayışlarını koparıp kükredi.

"Eğer o seksi ağzını açıp tek kelime daha edersen, yemin ederim Real Madrid'i dünya üzerinden silerim! O Ronaldo denilen zırtapoz da değil bir daha futbol oynamak, topa dokunamaz bile!"

Julie şaşkın gözlerle bakarken, Alex sinirden kudurmak üzereydi. Yerinde duramıyor, odada bir ileri bir geri yürürken kollarını sağa sola savuruyordu.

"Alex..."

Julie sakinleştirici bir tonda konuşunca Alex aniden durup ona döndü. "Ne var, Julie?" Adam kükremesinden hiçbir şey kaybetmemişti.

"Lütfen biraz sakin ol. Zaten Ronaldo da benim için ölmüyor."

Bu sözler Alex'in sinirini artık hesaplanamayacak sayılara katlarken, Julie yanlış kelime seçimi yaptığını geç de olsa fark etmişti. Alex yavaş hareketlerle ona yaklaştığında, Julie kaçarak kendini pencereden atmamak için refleksleriyle savaşmak durumunda kaldı.

"Ronaldo'nun senin için ölmüyor olmasının tek sebebi, seni henüz tanımaması. Bu yüzden eğer bir gün o adamla konuştuğunu duyarsam, biraz önce söylediklerimi hiç düşünmeden gerçekleştiririm. Hem böylelikle Victor'un takımı da gruptan çıkmayı garantilemiş olur. Bir taşla iki kuş, ne dersin?"

Alex'in giderek daha da derinleşen sesi, teninin karıncalanmasına neden olmuştu ve ona adamı onaylamaktan başka çare bırakmamıştı.

"Anlaştığımıza sevindim. Şimdi odana yerleş ve akşam için hazırlan. Saat altı gibi seni almaya geleceğim."

Alex sözlerini tamamladıktan sonra Julie'yi belinden tuttuğu gibi kaldırdı ve sertçe dudaklarına kapandı. Alex'in içindeki vahşi duygular dudaklarında hayat buluyor ve Julie'nin dudaklarını harap ediyordu. Adamın sert tavrı her ne kadar Julie için yabancı olsa da, sahiplenici dudakları daha da çok zevk almasına neden oluyordu. İnleyerek bacaklarını adamın beline dolayan Julie, vücudunu onun vücuduna daha sert bastırınca bu defa inleme sesi Alex'ten yükselmişti.

"Bu olay artık çığırından çıkmaya başladı. Biraz daha sana sahip olmazsam sanırım patlayacağım." Alex'in ihtiyaç dolu sesiyle ateşi iyice yükselen Julie'nin cevabı derin bir şekilde nefes almak oldu. "Senin de beni istediğini biliyorum, Julie. Bu yüzden akşam maçtan sonra artık bu işe bir son vereceğim. Sen ve ben bebeğim, bu gece yaşayacaklarımızdan sonra bir daha asla eskisi gibi olamayacağız."

Alex söylediği her bir kelimenin hakkını verircesine tüm benliğine işlerken, Julie de artık gardını tamamen indirmişti. "Tamam."

Julie'nin söyleyebildiği bu tek kelime, Alex'i o kadar çok tahrik etmişti ki, hemen oracıkta ona sahip olmamak için tüm iradesini son damlasına kadar kullanması gerekti. Onu son bir kez öptükten sonra yavaşça yere bıraktı. "Sana söz veriyorum Julie, asla pişman olmayacaksın!" dedikten sonra, sanki o an hareket etmezse ondan bir daha asla kopamayacakmış gibi hızla ayrıldı ve odadan çıktı. Julie ise artık çoktan aklını bir kenara bırakmıştı.

***

"BU DA NE?"

Alex'in sesi tüm evi baştan sona titretirken, Julie yalnızca omuz silkmekle yetindi. "Forma," dedikten sonra da sakin bir şekilde Alex'in yanından geçip kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Hayır! Bu bir forma değil! Forma denilen şey bol olur! Tüm kıvrımlarını saklar ve içinde kaybolursun. Bu cisim olsa olsa bir striptizcinin dans kıyafeti olur!"

Alex bağırmaya devam ederken bir yandan da kadının peşinden kapıya doğru yürüyordu. Julie'nin forma olduğunu iddia ettiği *şey* bedenine tamamen yapışmakla kalmıyor, yürürken sürekli beli açılıyordu. Kadının her adımında Alex'in de kalbi sıkışmaya başlıyordu. Üstelik bir de o *şeyin* arkasında kocaman bir 7 numarayla birlikte Ronaldo yazıyordu.

"Hemen o *şeyi* çıkar, Julie! Yoksa elimden bir kaza çıkacak!"

Julie hızla adama dönüp elini beline koydu. Bu hareketiyle göbeği hafifçe açılmıştı ve gözleri o noktaya kayan Alex, biraz sonra kalp krizi geçirecekmiş gibi gözüküyordu.

"O göbeğindeki de ne?"

Alex hipnotize olmuş bir şekilde göbeğine bakarken, Julie sıkıntıyla iç çekti. Belki de göbek piercing'ini takmamalıydı. Galiba Ronaldo ile birlikte piercing Alex için biraz fazla olmuştu.

"Buna piercing diyorlar. Vücudun değişik yerlerine takılabiliyor." Julie gayet resmî bir sesle açıklama yaparken, Alex'in resmiyetle uzaktan yakından alakası yoktu.

"Piercing'in ne olduğunu biliyorum! Benim sorunum, senin göbeğinde ne aradığı ve benim bunu neden daha önce fark etmediğim!"

Alex gözlerini dikmiş genç kadının göbeğine bakmaya devam ediyordu. Yüzündeki ifade o kadar seksiydi ki, Ronaldo ve maç Julie'nin aklından uçup gitmişti.

"On beş yaşımdan beri göbeğimde piercing deliği var ve senin bunu bilmemen gayet doğal."

Alex, Julie'nin sözleri üzerine iki uzun adımda burnunun dibine gelip gözlerini gözlerine dikti. "Bu gece, Julie... Bu gece dünya dursa bile seni kimse elimden alamayacak!" dedikten sonra onu kolundan tuttuğu gibi kapıya doğru sürüklemeye başladı. Bu sırada futbol maçlarını doksan dakika yapan insanlara

küfür etmekle meşguldü. Ona göre yarım saat gayet makul bir süreydi. Maç yarım saat sürecek olsaydı, Julie'ye bir saat daha erken sahip olabilecekti. Ne yazık ki kafasını kırmak istediği aptalca bir standart yüzünden, Julie'yle sevişmesi bir saat daha geç olacaktı. Derin bir nefes aldı ve kendini sakinleştirmeye çalıştı. Eninde sonunda, bu gece Julie onun olacaktı.

***

Londra'daki en büyük statlardan birisine girdiklerinde Julie heyecandan ölmek üzereydi. Alex ise elinden bir kaza çıkmaması için kendisini zor tutuyordu.

"Sonunda!"

Julie kısık sesle heyecanını belli edercesine konuşunca, Alex'ten öldürücü bir bakış daha kazandı. Dudaklarını birbirine bastırırken yanakları kızarmaya başlamıştı. Alex artık emindi ki, Tanrı ona yaptığı tüm pislikleri ödetmek için böyle bir ceza veriyordu. Julie gibi bir kadının yanında olup ona sahip olamamak, milyonlarca yıllık cehennem azabından bile daha kötüydü.

"VIP locasında oturmayacağımıza çok sevindim. Tribünde futbolcuları daha yakından görebiliriz."

Julie, güne açan çiçekler gibi parıldayarak ve neredeyse mutluluktan bir ceylan gibi sekerek tam yedek kulübelerinin arkasındaki koltuklardan birine oturdu. Alex de derin bir nefes alıp onu takip etti. Bir yandan da Victor'un adamlarını izliyordu. Victor genellikle kendi VIP locasında olmayı tercih etse de, bu maçın kritikliğinden dolayı Alex ve Julie'nin oturduğu tribünün hemen üst tarafından maçı izleyecekti. Fakat henüz gelmemişti.

Alex de koltuğuna oturduğu sırada ilk on birde oynayacak futbolcuların isimleri okunmaya başladı. Julie heyecanla ayağa fırlayınca, Alex rahat bir şekilde arkasına yaslanıp sırıtarak onu izledi. Tüm futbolcuların isimleri okunup bittiğinde, genç kadın yüzünde büyük bir hayal kırıklığıyla Alex'e döndü. "Ronaldo ilk on birde değil," derken sesi titriyordu.

Alex, yüzünü ciddi tutmaya çalışarak kaşlarını çatmayı denedi. Ne yazık ki yalnızca denemekle kalmıştı. Sırıtmamak için kendini zorlarken bir de üstüne kaşlarını çatmaya çalışmak, fiziksel açıdan pek de iç açıcı sonuçlar doğurmamıştı. Alex o an muhtemelen Stephen King kitaplarındaki garip yaratıklara benziyordu.

"Alex?"

Julie'nin şüpheli sesini duyan Alex, hafifçe geriye doğru çekildi. Olur da Julie üzerine atlamaya kalkarsa, kendisi için bir tampon bölge oluşturması gerekiyordu. "Julie?" derken sesini sabit tutmaya çalıştı. Ancak Julie'nin yüzündeki korkutucu ifadeye bakılacak olursa pek de başarılı olamamıştı.

"Bana Ronaldo'nun ilk on birde olmamasıyla ilgili bir şey yapmadığını söyle."

Julie gayet sakin bir sesle konuşunca, Alex de ona sakince cevap verdi. "Sen nasıl istersen, Julie. Ronaldo'nun ilk on birde olmamasıyla ilgili hiçbir şey yapmadım," derken adamın her tarafından *'yalan söylüyorum'* nidaları yükseliyordu.

Julie'nin tüm sinirleri tepesine toplanmaya başlamıştı. Günlük toplantılarını da tepesinde yapacak gibi duruyorlardı. "Adama ne yaptın, Alex?" Julie zıvanadan çıkmış bir şekilde her an adamın üzerine atlamaya hazırdı.

"Ben hiçbir şey yapmadım. Gerçekten." Her ne kadar durumu kıvırmaya çalışsa da, yine de tedbiri elden bırakmayarak yavaşça ayağa kalktı. Böylece olası bir saldırı durumunda daha rahat kaçabilecekti. Maçı izleyememesi gerçekten çok yazık olacaktı. Ama can sağlığı her şeyden önce geliyordu. Ne de olsa, erkekliğin onda dokuzu kaçmaktı.

"Sen bir şey yapmadıysan bile, kesin birisine yaptırmışsındır!"

Julie, elleri yanlarında yumruk olmuş, gözleri cehennemden yeni çıkmış bir şeytanı bile ürkütecek kadar kırmızıya bürünmüş bir şekilde üzerine doğru geliyordu. Alex bir adım geri çekildi. Yaşadığı onca senede öğrendiği bir şey varsa, o da

sinirli bir kadınla olan mesafesini her zaman güvenli bir seviyede tutması gerektiğiydi.

"Bu konuda birkaç kişiyle konuşmuş olabilirim. Ama o sakar herifin ayağını burkması tamamen kendi hatası."

Alex, üzerine atılan suçu kabul etmeyen bir mahkûm misali başını iki yana salladı. Julie ise onu idama mahkûm etmeye hazır bir hâkim gibi üzerine doğru yürümeye devam ediyordu.

"Gerçekten Ronaldo'nun ayağını burktuğuna inanmamı mı bekliyorsun? Adam ayak bileğiyle, benim tüm kolumla yaptığımdan çok daha estetik hareketler yapabiliyor ve sen benim buna kanacağımı mı düşünüyorsun?"

Julie yırtıcı bir vaşak gibi hırlamaya başlayınca, Alex *Belki de adamı yalnızca tehdit etmeliydim!* diye düşündü. O an aklına gelen bir fikirle, kalbi çok kırılmış gibi yüzünü buruşturarak konuşmaya başladı. "Neden suçu hep benim üstüme atıyorsun ki, Julie? Bu işte Victor'un parmağı olamaz mı? Sonuç olarak eğer bu maçı kazanırlarsa, futbol kulübü on milyon dolar kazanacak. Ronaldo'nun olmaması onun da işine gelmez miydi?"

Alex'in mantıklı açıklamasıyla bir an durup düşünen Julie, pek de ikna olmamış gibi gözlerini kısarak onu süzmeye başladı. "Eğer bu işte bir parmağın olduğunu öğrenirsem sana öyle şeyler yaparım ki, benimle tanıştığın güne lanet edersin!"

Julie ürkütücü bir şekilde konuşup sözlerinde ciddi olduğunu vurgulamak istercesine bir süre genç adamın yüzüne baktıktan sonra, sert adımlarla geri dönerek yerine oturdu. Alex ise derin bir nefes alıp, James'e ağzını sıkı tutmasını söyleyen bir mesaj attı. Bu arada yan gözle genç kadını incelemeyi de ihmal etmedi. Eğer James ağzından bir şey kaçırırsa, Alex'in bu geceki hayalleri suya düşerdi ve eğer bu olursa kesinlikle kahrından ölürdü.

***

"O topa nasıl vurulacağını bilmiyorsan sahada ne işin var, seni piç!"

Alex gece yapacaklarının hayali içinde kendini kaybetmişken, Julie'nin aniden ayağa fırlayıp bağırmaya başlamasıyla hafifçe irkildi. Gözlerini sahaya çevirdiğinde, kadının pas hatası yapan Gareth Bale'e bağırdığını görerek sırıttı. Biraz önce küfür ettiği adama Real Madrid geçen sene yüz milyon avro ödemişti.

"Ben bile senden daha iyi pas veririm!"

Julie biraz daha bağırdıktan sonra sakince yerine oturunca, Alex'in sırıtışı genişlemişti. "Açıkçası seni futbol oynarken görmek isterdim, Julie." Alex'in futbol topu ve sahasıyla renklenen fantezi dünyası, kadının sert bir şekilde ona bakmasıyla daha da alev aldı. Alex, Julie'nin bu sert hallerini sevmiyordu. Onun bu sert hallerine kelimenin tam anlamıyla bayılıyordu.

"O zaman bir gün takımları kuralım ve oynayalım, Alex."

Kadının iddialı lafları ve yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme o kadar seksiydi ki, Alex onunla yapacağı tek maçın yatakta olmasını istediğini düşündü. "Ben daha çok teke tek maç taraftarıyım, Julie. Ancak çim sahada değil, yatakta."

Alex'in sözleriyle anında kızarmaya başlayan Julie, maçı da unutmuş gibiydi. Sanki ciğerleri iş görmüyormuş gibi derince bir nefes aldığında, Alex'in dayanma sınırı çoktan aşılmıştı. Daha fazla bu işkenceye katlanamayacağını fark ederek Julie'ye iyice yaklaştı ve onu öpmek için hamle yaptı. Ancak tam o anda Julie'nin aniden ayağa fırlamasıyla olduğu yerde tabiri caizse piç gibi kaldı. Alex Cavendish ilk defa bir kadını öpme girişiminden başarısız çıkmıştı ve işin acı tarafı da, başarısızlığının sebebi Sergio Ramos'un gol atmak için tam olarak o saniyeyi seçmesiydi. Üstelik adam stoperdi, forvet bile değildi!

"GOOOOOLLLLL!!!"

Julie tam bir fanatik gibi bağırırken, bir yandan da hemen yan tarafındaki Real Madrid formalı yaşlı bir amcaya sarılıyordu. Alex, amcayı iyice süzdükten sonra adamın zararsız olduğuna karar vermişti. Yine de Julie'nin ona beş saniyeden fazla sarılmasına izin verecek değildi. Hızla ayağa kalktı. Kadını kendisine çekip kucakladı ve dudaklarına ateşli bir öpücük kondurdu.

Ardından kızaran yanakları, şişmiş dudakları ve şaşkın gözlerine bakarak gülümsedi. "Tebrikler, bebeğim," dedikten sonra bir kez daha derin bir şekilde onu öptü.

Julie, Alex onu yere bıraktığında hafifçe sendelemişti. "Teşekkür ederim, hayatım," deyip Alex'e şaşkın bir bakış attıktan sonra hafifçe boğazını temizledi ve yavaşça yerine oturdu. Yaklaşık on beş dakika gıkını bile çıkaramadı. Alex ona bakıp zevkle gülümsüyordu. Onun gibi dişli bir kadını on beş dakika susturabilmiş olmak paha biçilemezdi.

"O topa öyle mi vurulur, seni gerzek? Ayağının ucuyla vurursan tabii top uçar! Ayağının içini kullanmayı bilmeyecek kadar amatör müsün?"

Julie yeniden eski haline dönünce, Alex maçı bırakıp onu izlemeyi tercih etti. Her hatada oyunculara küfrediyor, bir teknik direktör misali taktik veriyor ve kaçan gollerde o kadar üzülüyordu ki, Alex tüm oyuncuları silahla tehdit edip, bir daha gol kaçırmamalarını sağlamak istiyordu.

"Futbolda bir terim vardır bilir misiniz? Topu kanatlara açmak! Orta sahaya sıkışıp kaldınız resmen!"

Julie artık sinirden saçını başını yolacak duruma gelmişken, Alex onu biraz olsun sakinleştirme ihtiyacı hissederek ayağa kalktı ve ellerini cebine sokup yanında dikilmeye başladı. "Şu an zaten öndesiniz, Julie. Biraz sakinleş bence."

Alex'in, Ferrari'sini satan bilgeyi bile kıskandıracak kadar mantıklı olan sözleriyle, Julie ona dönüp sanki kendisine küfretmiş gibi kızgınca baktı. "1-0 ne kadar tehlikeli bir skor, biliyor musun sen? Hâlâ önümüzde yirmi dakika var ve her an her şey olabilir!" Julie bu hararetli açıklamasından sonra yeniden sahaya döndü ve aynı sinirle bu defa hakeme çemkirmeye başladı.

"Avantaj denen bir şey var, değil mi, mal hakem? Neden durduk yere oyunu soğutuyorsun şimdi?"

Alex, Julie'nin iflah olmaz bir futbol manyağı olduğunu anlayınca, onu kendi haline bırakmaya karar verip yerine oturdu.

Hayatı boyunca izlediği en zevkli filmin, Julie Thompson'ın maç izlerkenki halleri olduğunu düşünürken, hakem de en sonunda maçın bitiş düdüğünü çalmıştı. Maçta başka gol olmamıştı ve bu duruma en çok üzülen kişi Alex'ti. Onun için hangi tarafın gol attığı önemli değildi. Real Madrid on tane atsa gıkını çıkarmazdı. Çünkü böylelikle Julie'yi yeniden öpmek için eline fırsat geçmiş olurdu. Ne yazık ki sahadaki yirmi iki tane geri zekâlı, koskoca doksan dakikada ancak bir tane gol atabilmişti.

Alex kendi kendine söylenerek yerinden kalktığında, karşısında iri yarı bir adam buldu. "Bizi geçirmeye gelmenize hiç gerek yoktu. Gerçekten."

Alex'in alaycı sesini duyan Julie, maçı kazanmış olmanın verdiği mutlulukla dönüp ona baktı. Gördükleri karşısında yüzündeki gülümseme resmen donmuştu. Kocaman ama gerçekten kocaman bir adam Alex'in hemen önünde durmuş, sanki onu öldürecekmiş gibi bakıyordu. Yine ne olmuştu? Gittikleri bir yerde de kavga çıkmasa olmuyordu!

"Bay Victor sizi görmek istiyor."

Adamın belirgin Rus aksanıyla söylediği sözler üzerine Alex ukala bir biçimde sakalını sıvazladı ve Julie'ye döndü. "Hayatım, sanırım birileri bizi görmek istiyormuş," dedikten sonra yeniden korumaya dönüp umursamaz bir tavırla omzunu silkti. "Bizi görmek istiyorsa kendisinin gelmesi yeterliydi. Önden köpek sürüsünü göndermesine hiç gerek yoktu."

Alex'in aşağılayıcı sözlerinin üzerine iri adam gerçekten de bir köpek gibi dişlerini göstermeye başlamıştı ve bu görüntü Julie'nin kanını dondurmak için yeterliydi.

"Ya kendi rızanızla, ya da zorla!"

Adamın sesi ve tavırları fazlasıyla korkutucuydu. Julie kendini araya atıp *Rızamızla!* diye bağırmak üzereyken, Alex onu

engelledi. Julie de adamı paralamak istedi. Bu adam kendini öldürtmeye mi çalışıyordu?

"Bu kadar kaba olmasaydın, muhtemelen davetini kabul ederdim, dostum. Ne yazık ki saygısızlara karşı ayrı bir antipatim var."

Alex sakince konuşmaya devam ederken, Julie ikisine de yetecek kadar panik yapmaya başlamıştı. Bu sırada insanlar hızla stadı terk ediyorlardı. Julie etrafına baktığında bulundukları tribünde onlardan başka kimsenin kalmadığını görünce, paniği artık durdurulamaz noktaya geldi.

"Alex! Belki de..."

Julie'nin sözünü bitirmesine izin vermeyen Alex, onu çektiği gibi kolunun altına aldı ve kararlı bir şekilde önlerindeki adamı geçmek için hamle yaptı. Ama adamın asırlık çınarlardan bile daha kalın olan kolları ikilinin önünü kesmişti.

"Madem sessizce gelmiyorsunuz, o zaman zorla götürmek durumundayım."

Adam, bunu söyledikten sonra Alex'in kolunu tutmaya çalıştı. Ancak daha ona dokunamadan kendi kolu biçimsiz bir şekle bürününce, Julie korkuyla gözlerini açtı. Alex resmen iki saniye içinde korumanın kolunu kırmıştı. Adam acı içinde kıvranarak yere çökünce, Julie de kocaman olmuş gözlerini Alex'e çevirdi.

"Bunu yapmak zorunda mıydın?"

Julie'nin kısık fakat azarlayıcı sesini duyan Alex ürkütücü bir şekilde gülümsedi. "Sana dokunacaktı, Julie. Buna izin veremezdim."

Alex'in soğukkanlı açıklamasıyla, Julie bir an Ronaldo'nun ucuz kurtulduğunu düşünmeden edemedi.

Alex, kolu kırılan adamın yerde iki büklüm yatan bedenine bakıp "Şimdi izninle," dedikten sonra Julie'yi belinden sardı ve onu çıkışa doğru götürmeye başladı.

Julie bir an önce buradan çıkmak istiyordu. Fakat Alex'in aniden durmasıyla, bu isteğinin kısa zamanda gerçekleşmeyeceğini fark etmesi bir oldu. "Neler oluy..."

Alex ona bakıp susması için bir işaret yapınca, Julie dudaklarını hızlıca birbirine bastırdı ve neredeyse nefes almaya bile korkar hale geldi. Adamın neden aniden durduğunu anlamak için etrafına bakmaya başladı. Ama gözüne batan herhangi bir olağanüstü durum yoktu. Alex elini beline götürüp parlak bir şey çıkarınca, gözleri yuvalarından fırlayacak gibi pörtlemişti. Bu silah da nereden çıkmıştı şimdi?

"Ne olursa olsun sakin olmanı istiyorum."

Julie, Alex'in ses tonundan başlarının gerçekten belada olduğunu anlamıştı. Tek dileği, buradan ikisine de bir zarar gelmeden kurtulmalarıydı.

"Ve ne yaparsan yap ama yaralanma, Julie." Alex'in sözlerini duyan genç kadın duygulandığını hissetti. Alex'in onu düşünmesi o kadar tatlıydı ki... "Eğer yaralanırsan, bu gece seninle sevişemem ve bu işkenceye bir saniye bile fazladan dayanabileceğimi sanmıyorum."

Julie bir an duyduklarını yanlış anladığını düşünerek adamın suratına baktı. Ama yüzündeki pis sırıtış, Julie'nin doğru anladığının ispatı gibiydi. Tabii ya! Alex Cavendish ve tatlılıkmış! Hah! Adamın tek derdi uçkuruydu, başka hiçbir şey umurunda değildi. Julie sinirli bir şekilde gözlerini kıstıktan sonra tam ağzını açıp söylenecekti ki, Alex dudaklarını kulağına dayayıp konuşmaya başladı.

"Tabii bir de eğer yaralanırsan benim canım seninkinden çok daha fazla yanar ve bu yüzden Julie, lütfen önce kendini koru."

Julie duyduğu bu sözler karşısında, kalbinin ilkbaharın parlak ışıkları altında eriyen kar kütleleri gibi yumuşak bir şekilde eridiğini hissederek gülümsedi. "Eğer bu gece yaralanırsan Alex Cavendish, seninle asla sevişmem. Bilmem anlatabildim mi?"

Julie'nin cesur tutmaya çalıştığı sesini duyan Alex, ona bakıp sevgiyle gülümsedi ve şakağına bir öpücük kondurdu. "Seninle sevişmek için yapamayacağım şey yok, biliyorsun sevgilim."

Alex'in baştan çıkarıcı sesiyle artık iyice eriyik duruma geçen Julie hafifçe kızardı. "Hadi o zaman göster kendini, şampiyon."

Alex ona göz kırptıktan bir saniye sonra başını yana çevirdi ve elindeki silahı Julie'nin oraya nasıl geldiğini fark etmediği adama doğrulttu. Alex hem kur yapıp hem dövüşmenin yanı sıra, hem kur yapıp hem de düşmana karşı tetikte olabiliyordu. Julie artık adamın her işinin yanında kur yapabileceğine neredeyse emindi. Tanrı bazı kullarına gerçekten çok cömert davranıyordu.

"Alex Cavendish."

Bir sumo güreşçisi misali göbekli ve yağlı bir adam, sapsarı saçları ve neredeyse beyaza çalacak kadar açık renk gözleriyle onlara bakıyordu. Alex'in yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme oluşurken, hafif hareketlerle Julie'yi arkasına almaya başlamıştı.

"Victor Abramovich."

Alex'in hitabıyla Julie nihayet meşhur mafya ile tanıştığını anladı. Adam Alex'ten biraz kısaydı. Fakat ağırlığı neredeyse on katı civarındaydı. Bileğinde altın ve pırlantalarla bezeli bir saat vardı. Takım elbisesine taktığı kravatında da pırlanta bir iğne vardı. Pırlantanın büyüklüğüne bakılırsa, karatı şu an belirlenen hiçbir standarda uymuyor gibiydi. Taş neredeyse Julie'nin kafası kadardı.

"Bu ne şeref." Victor'un sesindeki soğukluk, ta Sibirya'dan geliyormuş gibi keskindi. Herhalde adamın İngiltere'ye getirdiği tek şey parası değildi.

"O şeref bana ait." Alex de aynı soğuklukta karşılık vermişti.

Victor onun cesaretinden zevk alıyormuş gibi gülümseyince Julie kanının donduğunu hissetti. Bu adam, aklı başında bir insanın kesinlikle bulaşmak istemeyeceği birisiydi.

"Lütfen adamımın kusuruna bakmayın. Kendisi nezaketten pek anlamaz."

Victor, biraz önce kolunu kırdığı korumayı işaret ederek konuşunca, Alex anladığını belirtircesine kısaca başını salladı. "Bu yanlış anlaşılma da çözüldüğüne göre, biz müsaadenizi isteyelim." Alex, silahını bir milim bile kıpırdatmadan Julie'yi belinden sardı. Victor bu hareketine sırıtarak baktıktan sonra konuşmaya devam etti.

"Lütfen bir süreliğine konuğum olun ve özrümü daha içten bir şekilde sunmama izin verin."

Victor gibi bir adamın bu nezaket dolu sözlerinin altında yatan tehdidi Julie bile hissedebiliyordu. Alex kaşlarını çattıktan sonra Julie'ye döndü ve yavaşça kulağına eğilerek "Korkma ve asla yanımdan ayrılma, Julie!" diye fısıldadı. Ardından yeniden Victor'a dönüp sert bir sesle, "Ne yazık ki bu akşam için başka bir planımız var. Belki daha sonra," dedi.

Victor'un sabrının taşmaya başladığı yüzünden belli oluyordu. Julie her ne kadar adamdan bir an önce kurtulmak istese de, onu kızdırmanın iyi bir fikir olmadığını düşünüyordu. Tabii bu düşüncesindeki en büyük etken, adamın arkasında onlara silah doğrultmuş yaklaşık on tane korumanın olmasıydı ve Julie o adamların geldiklerini görmemişti bile. Sanki bir anda ortaya çıkmış gibiydiler.

"Ne yazık ki ben de ısrarcı olmak durumundayım."

Victor'un sözleri açıkça tehdit kokuyordu. Alex, eğer Julie yanında olmasaydı, o tehdidi alıp adamın münasip bir yerine sokardı. Fakat şu an Julie'yi tehlikeye atmak istemiyordu. Yine de adam şansını fazla zorlamasa iyi olurdu.

"Eh, madem bu kadar ısrarcısınız." Alex, sanki çok normal bir akşam yemeği davetini kabul ediyormuş gibi sakince konuştuktan sonra Julie'ye döndü. "Hayatım, bu gece için Bay Victor çok ısrarcı oldu. Bu yüzden kendisini kıramadım. Lütfen beni affet." Alex bunları söyledikten sonra sesini neredeyse duyulmayacak kadar kısarak ekledi. "İçinden ona kadar say ve

sonra kendini koltukların arasına atıp yere yat. Ellerini de başına koy ve kendini koru."

Julie, Alex'in sözlerini duyduğunda tüm kanının bedeninden çekildiğini hissetti. Bu adam kesin kafayı yemişti. On tane silahlı adama karşı ne yapmayı düşünüyordu ki? Alex, gözlerindeki itirazı okumuş olacaktı ki ona gülümsedi ve "Güven bana," dedi. Sonra tekrar Victor'a döndü.

Adamlar ikilinin arasındaki konuşmayı duymamışlardı, bu yüzden Victor yüzünde memnuniyet dolu bir ifadeyle onlara bakmaya devam ediyordu.

Alex, "O halde lütfen önden buyurun," diyerek elini öne doğru uzattı. Bunun üzerine Victor, adamlarına başıyla işaret etti ve yedi tanesi hızla Alex ve Julie'nin arkasına geçmek için hareketlendi. Bu sırada silahlarını hafifçe indirmişlerdi. Julie aniden arkasına dönüp yere yatınca, Alex belinden ikinci bir silah çıkardı ve korumalardan beş tanesini neredeyse beş saniye içinde vurdu. Ardından iki silahını birden Victor'a doğrulttu. Tabii kalan beş korumanın silahları da Alex'e doğrultulmuş durumdaydı. Alex yan gözle Julie'ye baktığında, onun elleriyle başını koruyacak şekilde yere uzandığını görüp rahatladı.

Julie paniğin tüm bedeninde kol gezdiğini hissedebiliyordu. Fakat Alex'e yardımcı olmak istiyorsa, sakin kalmalıydı. Derin bir nefes aldı ve Alex'in Victor'la konuşmasını dinlemeye başladı.

"Ne yazık ki nişanlım akşamki programımızı iptal etmek istemiyor. Ben de onun müstakbel kocası olarak bu dileğini yerine getirmek durumundayım." Alex gayet sakin bir şekilde, mütevazı evinin küçük salonunda çocukluk arkadaşlarını misafir ediyormuş gibi konuşmuştu. Atmosferi bozan tek şey, ona doğrultulmuş olan yaklaşık beş tane namluydu.

"Bu durumda sizinle konuşmak istediğim konuyu burada tartışsak daha iyi olacak."

Victor'un hükmetmeye alışık sesindeki hoşnutsuzluk o kadar barizdi ki, Julie dayanamayıp başını kaldırdı ve adamlara baktı. Alex'in arkası ona dönüktü ve *iki elinde iki silahı* hiç tereddüt

etmeden Victor'a doğru tutuyordu. O kadar güçlü ve yenilmez gözüküyordu ki, Julie onunla gurur duyduğunu hissetti.

"En sonunda orta yolu bulabildiğimize sevindim."

Victor, Alex'in her zamanki gibi kayıtsız çıkan sesiyle sinirli bir şekilde gülümsedi ve sapsarı dişlerini ortaya çıkardı. Julie bu görüntü karşısında midesinin bulandığını hissetmişti.

"Lafı hiç uzatmadan konuya gireceğim. Babanda bana ait bir şeyler var ve eğer bir hafta içinde onu alamazsam, seni ve nişanlını ölüm sizi ayırana dek yeminlerinizi etmeden önce ayırmak zorunda kalacağım."

Victor'un sesindeki tını, söylediklerinde fazlasıyla ciddi olduğunu açıkça gösteriyordu. Alex, adamın neden bir hafta süre verdiğini merak etmişti. Cevabını alması ise uzun sürmedi.

"Sana bir hafta süre veriyorum, çünkü babanın şu an yurtdışında olduğunu biliyorum. O yüzden haftaya bugün bu saatte tam olarak burada bana istediğim şeyi getirmezsen, pek sevgili nişanlına veda etmen gerekecek."

Alex'in içinden adamın üzerine atlayıp boğazını sıkmak geçerken, sırf Julie'yi düşündüğü için sessiz kalıyor olmak onu mahvediyordu. Oysaki Victor'u oracıkta tek kurşunla öldürmek o kadar çekici geliyordu ki, daha fazla korumanın gelip onları tuzağa düşürmesi ihtimali olmasaydı bunu seve seve yapardı.

"Bu arada eklemeden geçemeyeceğim, Cavendish. Bir hafta içinde değil kaçmaya yeltenmek, bunu düşünürsen bile haberim olur ve yaptığımız anlaşmaya uymayarak nişanlını babanı beklemeden öldürürüm."

Victor bunları da söyledikten sonra pis pis sırıtmaya başladı ve cebinden bir puro çıkarıp yaktı. Alex, tüm damarlarında kan yerine öfke akmaya başladığını hissediyordu. Tek başına olsaydı, silahlı adamlara aldırmadan Victor'u parçalardı ve bu, hayatta yapacağı son şey olsa bile adamı cehennem zebanilerinin yanına gönderirdi.

"Peki, babamın beni dinleyeceğini tam olarak nereden çıkardığını sorabilir miyim?"

Alex, hissettiklerine inat tamamen soğukkanlı bir şekilde konuşmuştu. Victor bundan etkilendiğini belli edercesine tek kaşını kaldırdı.

"Çok basit, Cavendish. Sen onun oğlusun ve unvanın tek vârisisin. Seni kaybetmemek için elinden geleni yapacaktır." Victor fazlasıyla kendinden emin konuşmuştu. Yine de unuttuğu bir nokta vardı.

"Ben unvanı reddedeli yıllar oldu." Alex, çok basit bir gerçeği dile getirircesine sabit bir sesle konuşurken, arada sırada Julie'ye kaçamak bakışlar atıyordu.

"Senin reddinin geçersiz olduğunu ikimiz de biliyoruz. Öyle ya da böyle, baban öldüğünde Devonshire Dükü sen olacaksın ve baban soyunun kurumasındansa, çöl sıcağında sıcak kum yemeyi tercih eder."

Alex, adama fark ettirmeden dişlerini sıkmaya başlamıştı. Victor dersini iyi çalışmıştı ve söyledikleri ne yazık ki doğruydu.

"Pekâlâ, Viktor. Madem bu kadar ısrar ediyorsun, babamla konuşacağım," dedikten sonra bir adım geri çekilip Julie'nin yanına geldi. "Yavaşça ayağa kalk, Julie," deyip ona rahatça kalkabileceği bir alan sağladı.

Julie ayağa kalkarken hafifçe göbeği açılmıştı. Alex, Victor'un korumalarından birisinin pis bir şekilde ona baktığını görünce, kanında dolaşan sinir artık durdurulamaz hale geldi. Bu yüzden silahını o korumaya doğrulttu ve adamı kasığına çok yakın bir noktadan vurdu.

Adam acıyla bağırarak yere yığılınca, diğer korumalar kurşunlarını silahlarına sürüp işaret bekler gibi Victor'a baktılar. Victor ise hafifçe başını sallayıp sırıttı ve "Seninle iş yapmak güzeldi, Cavendish," dedi. Adam sanki biraz önce kocaman bir fok yemiş büyük bir köpek balığı gibi görünüyordu. Julie de zaten Katil Köpekbalığı filmini oldu olası sevmemişti.

"Ne yazık ki ben aynısını söyleyemeyeceğim," diyen Alex, Julie'yi arkasında tutmaya özen göstererek yavaşça gerilemeye başladı. Victor onun bu hareketine karşılık jest olarak adamlarına silahlarını indirmesini emretti. Alex biraz daha rahatlamıştı ama yine de tedbiri elden bırakmayarak silahlarını indirmedi. Tribünden çıkıp bir koridora geldiklerinde inceleyen gözlerle Julie'ye baktı ve onun biraz sarsılmış olduğunu görerek küfretti. "Hepsi geçti, Julie. Artık güvendesin. Ama şimdi acele etmemiz gerekiyor."

Julie gözlerini onun gözlerine dikip "Ben kendim için endişelenmedim ki. Senin için endişelendim!" deyince, Alex göğsünün tam orta yerinin ağrımaya başladığını hissetti. Şimdiye kadar hiç kimse onun için endişelenmemişti. Julie'nin onu düşünmesi Alex'i o kadar derinden etkilemişti ki, hayretle kalın duvarlarının biraz daha çatladığını fark etti.

"Ben seni hak etmek için ne yaptım ki?" deyip Julie'nin alnına küçük bir öpücük kondurdu. Ardından elinden tutup hızla çıkışa doğru koşmaya başladı. Nihayet arabaya bindiklerinde Julie ellerindeki titremeye engel olmaya çalışıyordu. "Şimdi daha iyi misin?"

Alex'in ilgili sesini duyan Julie kendini toparlayabilmek için derin bir nefes aldı ve yüzüne zayıf bir gülümseme yerleştirdi. "Bomba gibiyim!" derken gerçekten de pimi çekilmiş ancak bozuk çıkmış bir el bombası gibi gözüküyordu.

Alex onu dikkatli gözlerle inceledikten sonra önüne döndü ve derin bir nefes aldı. "O piçi öldüreceğim!" dedi sessizce.

Julie adama bakınca gözlerinin karanlık birer kuyuya dönüştüğünü görerek ürperdi. Alex her ne kadar çapkın bir Kazanova olsa da, Julie onu zaman zaman Karanlıklar Prensi'ne benzetmekten kendini alamıyordu. Adamın karanlık bir yanının olduğu kesindi. Aynı zamanda yürüyen bir cazibeydi ve Julie şimdiye kadar ona karşı koyabilmiş olmasına gerçekten şaşırıyordu.

"Bu işi daha sonra yapabilirsin. Söz veriyorum sana engel olmayacağım ama şimdi lütfen bu lanet olası yerden ayrılabilir miyiz? Ronaldo'yu bile göremedim!" Julie, son söylediği cümleyi işitince dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Şu an muhtemelen Alex'e Ronaldo'dan bahsetmek için çok yanlış bir andı. Alex tüm Samanyolu galaksisini saniyeler içinde yutabilecek kadar derin bir kara deliğe benzeyen gözleriyle ona döndüğünde, Julie ne kadar haklı olduğunu anladı.

"Affına sığınarak soruyorum, Julie. Biraz önce bana Ronaldo'dan bahsettiğini zannettim. Fakat fazlasıyla gergin ve sinirli olmamın bana oynadığı oyunlardan birisiyle karşı karşıya olduğumu düşünmek istiyorum. Rica etsem, bu tezimi doğrulamamda bana yardımcı olabilir misin?"

Alex, kış uykusuna yatmaya hazırlanan bir kutup ayısının bile donarak ölmesine neden olabilecek kadar soğuk bir sesle konuştuğunda, Julie belki de hayatında ilk defa o anın çenesini kapalı tutması gereken an olduğunu anlamıştı. Bu yüzden sessizce adama bakmaya devam etti. Ne yazık ki uzayan sessizlik, Alex'in gerilen sinirleri üzerinde negatif bir etki bırakıyormuş gibiydi. Nitekim en sonunda galaksiyi yutmuş kara delik doyumuna ulaşan gözlerini üzerinden çekmeden konuşmaya başlayınca, Julie bir an Victor'un kollarına koşmak istedi. Adam şu an Alex'in yanında Interpol gibi kalıyordu.

"Sorumu anlamamış olma ihtimaline karşın yeniden soruyorum. Biraz önce Ronaldo'dan bahsettin mi, yoksa bahsetmedin mi?"

Julie tüm cesaretini topladı ve "Bahsetmedim!" dedi. Sesi o kadar tizdi ki, bir an arabanın camlarının parçalanacağından korktu.

Alex bir süre konuşmadan bekledi. Sonra aynı buz gibi sesle "Ben de öyle düşünmüştüm!" diyerek sert bir şekilde önüne döndü ve gaza bastı.

Julie derin bir nefes alıp, Ronaldo'dan bahsederken daha dikkatli davranması gerektiğini düşünerek arkasına yaslandı.

Yoksa Alex bu sinirle değil Ronaldo'yu, Real Madrid'i bile es geçip direkt İspanya'yı ateşe verebilirdi.

***

Yol boyunca aralarında başka hiçbir konuşma geçmemişti. Eve vardıklarında, Julie rahat bir nefes aldı. Bu gece Alex için fazlasıyla zor olmalıydı. Hem Victor'la silahlı bir çatışmaya girmişti, hem de babasıyla yeniden konuşmak zorunda kalacaktı. Adamın bundan tüm varlığıyla nefret ettiğini somut bir şekilde görebiliyordu. Ne yazık ki ona yardım etmek için elinden bir şey gelmiyordu. Çünkü lanet adam ağzını açıp tek kelime etmiyordu!

"Olaya iyi yönünden bakmak gerekirse, en azından bu gece seninle sevişebileceğim. Victor bile bunu engelleyemedi." Alex'in, biraz önceki öfkeli haline tamamen zıt olan alev alev gözleri Julie'nin yüzünde dolaşıyordu. Bu durumda Julie nasıl olurdu da bu adama hayır diyebilirdi ki? "Şeyyy... Sanırım..."

Julie'nin yavaşça emniyet kemerini çözüp kapıyı açmaya çalışmasına kaşlarını çatarak bakan Alex, koluna dokunup onu kendine çevirdi. "Bir sorun mu var? Sakın bana vazgeçtiğini söyleme. Yemin ederim şuracıkta kalp krizi geçiririm."

Adamın dehşete düşmüş yüz ifadesine bakan Julie sırıtmaktan kendini alamadı. Bu haliyle çok tatlı gözüküyordu. Onu biraz süründürmenin kimseye zararı olmazdı, değil mi? Julie ciddi bir yüz ifadesine büründü ve sesini de düşünceli tutmaya özen göstererek konuştu.

"Bilemiyorum, Alex... Sanırım biraz korkuyorum..." deyip, üstüne bir de dramatik bir şekilde iç çekince, Alex gerçekten de kalp krizi geçireceğini sandı. Eli ayağına dolaşmış gibi ne yapacağını kestiremediği belli oluyordu ve bu hali Julie'de karşı konulamaz bir kıkırdama isteği oluşturuyordu. Neyse ki kendini durdurmayı başardı.

"Anlıyorum... Ama korkmana hiç gerek yok. Gerçekten!" Alex'in beceriksizce onu rahatlatmaya çalışması, dünya üzerinde ölmeden önce görülmesi gereken durumlar listesine birinci

sıradan giriş yaparken, Julie de insanüstü bir gayretle ciddiyetini koruyabilmişti.

"Yani biliyorsun... Daha önce hiçbir deneyimim yok..."

Julie nazlı bir gelin edasıyla yüzünü buruşturunca, Alex derin bir nefes aldı ve "Tanrım! Şu an bir kadını seks konusunda rahatlatmaya çalıştığıma inanamıyorum," diye mırıldandı. Julie bunu duymuştu ve yüzündeki gülümseme görülmesin diye kafasını çevirip arabanın penceresinden dışarıya bakmaya başladı. "Julie..." Alex, Güzin Abla'nın ilk sürümü gibi sarsak bir şekilde elini omzuna koyunca, Julie de onun temasının tadını çıkarmaya başladı. Adamın tek bir dokunuşu bile tüm libidosunun ayaklanmasını sağlıyordu. "Biliyorum, senin için zor bir durum ama bana güvenebilirsin. Söz veriyorum çok hoşuna gidecek."

Alex yalvarırcasına konuşunca, Julie bir an kıkırdama isteğini durduramamaktan korktu.

"Sana güveniyorum ama yine de..." Bu defa başını öne eğip parmaklarıyla oynamaya başlamıştı. Şu an kelimenin tam anlamıyla Altın Küre, Oscar, Pafta dâhil bütün ödülleri gözü kapalı alabilecek kadar mükemmel bir oyunculuk sergiliyordu. Galiba bir ara oyunculuk dersi alsa iyi olacaktı. Alex yeniden derin bir nefes alınca, Julie çenesini sıkıp kıkırtısının dışarı kaçmamasına özen gösterdi. Yine de genzinden gelen bir ses arabanın içini doldurunca, Alex kaşlarını çatıp ona daha dikkatli bakmaya başladı.

"Julie?"

Adamın sesi fazlasıyla şüpheli çıkıyordu. Bu sefer fena yakalanmış olabilirdi. Bu yüzden kendini zorlayarak gözlerinin hafifçe dolmasını sağladı ve Alex'e döndü. Alex onun gözlerinin dolduğunu fark edince bariz bir şekilde irkildi. Bir şeyler söylemek için ağzını açtı ancak sonra kapattı. Hemen sonra bir kez daha açınca, Julie bu oyunu daha fazla sürdüremeyeceğine karar vererek hızla arabadan dışarı çıkmak için hamle yaptı. Fakat Alex onu durdurmuştu.

Dudakları buluştuğunda ikisi aynı anda inledi. Julie içindeki tüm ateşin artık tamamen kontrolden çıktığını hissederken, Alex de sabrının son demlerini yaşıyordu. Dudakları belki dakikalar, belki saniyeler sonra ayrıldığında, ikisi de nefes nefeseydi.

"Ben senin bütün korkularını geçireceğim, Julie. Yeter ki benim ol."

Alex'in pes bir sesle, sanki kalbinin en derininden gelirmiş gibi konuşması, yalnızca aralarındaki elektriğin daha da artmasına neden olmuştu. Julie, cevap veremeyeceğini bildiği için yalnızca başını sallamakla yetindi. Alex genç kadını bir kez daha öptükten sonra aceleyle arabadan indi. Hızlı bir şekilde arabanın etrafında dolandı ve Julie'nin kapısını açarak onu kucağına aldı. Julie buna itiraz etmemişti, çünkü o kadar alev almıştı ki, ayakta duramayacak vaziyetteydi. Alex büyük adımlarla eve doğru ilerleyip, hiç anahtarla uğraşmadan tekmeyle kapıyı açıp içeri girdi. Ve üç çift gözün aynı anda onlara döndüğünü görünce öyle bir küfür etti ki, o an orada bulunan herkesin ağzı bir karış açık kaldı.

Julie de şaşkınlıkla holde duran insanların kim olduklarını anlayınca, büyük bir ivme ile kızardı ve kendini resmen Alex'in kollarından atarak aşağıya indi. Gözlerini büyük bir şokla tam karşısında duran kadına dikti. İkisi bir süre bakıştıktan sonra ilk kendine gelen Julie oldu.

"Masal!" diye çığlık attıktan sonra, hızla kızıl saçlı arkadaşının yanına giderek ona sarıldı ve durmaksızın konuşmaya başladı. "Bana niye haber vermedin? Ne zaman geldiniz? Balayınız nasıldı? Neden buraya geldiniz? Aman Tanrım! Kötü bir durum yok, değil mi? Masal? Neden cevap vermiyorsun bana?" Julie, nefes almak için duraksadığında merakla arkadaşına baktı ve Masal'ın neden cevap veremediğini anladı. Zavallı kızın yüzünü tamamen kendi omzuna gömmüştü ve Masal o halde nefes alabiliyorsa şanslı sayılabilirdi. Julie, bir an en yakın arkadaşını boğmak üzere olduğunu fark ederek aniden geri çekildi ve onun sırıttığını görüp rahatladı.

"Yavaş ol da motorun soğusun, Julie."

Masal neşeyle konuşunca, Julie genişçe gülümsedi. "Seni gördüğüme çok sevindim, Masal!" diyerek, bu defa daha sakin bir şekilde arkadaşına sarıldı ve ondan da aynı şekilde karşılık aldı.

"Ben de seni gördüğüme çok sevindim, kızım!"

İki arkadaş büyük bir sevgiyle birbirlerine sarılırken, hemen yanlarından gelen bir homurdanma ayrılmalarına neden oldu.

"Kuzey!" Masal, kocasının homurdanmasına kaşlarını çatarak tepki verirken, kocasının da kaş çatma konusunda ondan aşağı kalır yanı yoktu. "Julie'yi kıskanman konusunu halletmiştik."

Kuzey'in cevap vermemesi üzerine, odada bulunan herkes sanki nesli tükenmiş bir varlık görmüş gibi ona bakmaya başladı. Kuzey'in bu duruma tepkisi ise yalnızca daha fazla homurdanmak oldu.

"Seni görmek de güzel, Kuzey."

Julie gülümseyerek Kuzey'e de sarılınca, bu defa arka taraftan bir hırlama geldi. Julie hırlamanın sahibini biliyordu, bu yüzden yüzünde oluşan gülümsemeye engel olamadı. Kuzey'den ayrıldığında, Alex'in çoktan yanlarına gelmiş olduğunu fark etti. Alex ona kötü kötü bakarken, bu defa Kuzey sırıtmaya başlamıştı. Bu adamların gerçekten çok ilginç bir iletişim yöntemleri vardı.

"Ben de sizi gördüğüme sevindim. Ama şimdi müsaade ederseniz bizim biraz işimiz var." Alex, olaya nokta koymak ister gibi elini Julie'nin beline koydu ve onu merdivenlere doğru çekiştirmeye başladı.

Sadece iki adım atmışlardı ki, Julie boştaki kolunun ters yöne çekildiğini hissedince şaşkınlıkla arkasına döndü. "Masal?"

Masal inatçı bir keçi gibi Julie'nin koluna asılmış ve ölse bile bırakmayacakmış gibi görünüyordu. "Julie benim, Alex. Bu gece onunla kızlar gecesi yapacağız ve bütün gece dertleşeceğiz. Bu yüzden onu hemen bana veriyorsun!"

Masal'ın bu sözleri üzerine Kuzey ve Alex aynı anda "HAYIR!" diye bağırınca, Masal dışındaki herkes hafifçe irkildi. Anlaşılan Masal çoktan Kuzey'in kükremelerine alışmıştı.

"Hayırı falan yok. Arkadaşımı kaç gündür görmüyorum ve çok özledim. Bu yüzden kimse bu gece onunla pijama partisi yapmamı engelleyemez!"

Masal'ın yüzüne bakan herkes, onun kararından vazgeçmeyeceğini anlamıştı. Kuzey bir kez daha homurdanırken, Alex henüz gün yüzü görmemiş küfürleri ardı ardına sıralıyordu.

"Bu dünya üzerinde beni durdurabilecek belki tek insan Masal ve bendeki nasıl bir kaderse, o da gelmek için bugünü seçti. Ben böyle hayatın..."

Julie "Alex!" diye bağırınca, adam susmak zorunda kaldı. Ancak kötü kötü bakmaya devam ediyordu.

Masal onlara şüpheli bir şekilde gözlerini kısarak baktıktan sonra, hızla arkadaşının koluna girip onu bir altmışlık bir kadının çekebileceğinden çok daha büyük bir güçle çekmeye başladı. Julie de mecburen arkadaşına ayak uydurdu. Arkasını dönüp Alex'e baktığında, adamın kelimenin tam anlamıyla derbeder bir şekilde onları izlediğini görerek iç çekti. Adam bu gece bir çılgınlık yapmazsa iyiydi.

Bölüm 11

Masal onu sürükleyerek üst kattaki odalardan birine soktuğunda, Julie'nin içinde kötü bir his vardı. Sanki arkadaşı olanlardan şüphelenmiş de, biraz sonra onu parçalayacakmış gibi duruyordu. Julie kabul etmeliydi ki bu durum birazcık korkutucuydu. Sonunda Masal kollarını birleştirip ayaklarını yere vurmaya başladığında gergin bir şekilde yutkundu.

"Evet, Julie."

Arkadaşının kızgın sesi odayı doldurunca Julie bir adım gerileyip kaçmamak için kendini durdurmak zorunda kaldı.

"Eee, Masal... Nasılsın görüşmeyeli?"

Julie'nin kıvırma çabaları asırlık bir çınar ağacının oryantal yapması kadar umutsuz bir vaka olarak o ana damgasını vurduğunda, arkadaşındaki öldürücülük katsayısı da hissedilir derecede artmıştı.

"Lafı dolandırma, Julie! Hemen şimdi Alex ile aranızda neler olduğunu anlatıyorsun. Bir çift gözü olan herkes ikinizin bir haltlar karıştırdığını anlar."

Julie, Masal'ın zeki gözlerine bakıp ne diyeceğini düşünmeye başladı. Ne yazık ki arkadaşının ona düşünme süresi vermeye niyeti yoktu.

"Evet, seni dinliyorum. Duyduğuma göre nişanlanmışsınız. Bana açıkça söyle, seviştiniz mi?"

Masal'ın sorusunu duyan Julie, o an su benzeri bir sıvı içiyor olsaydı muhtemelen arkadaşını baştan aşağıya yıkardı. Çünkü bu soruya verilebilecek en güzel cevap, ağzındaki suyu püskürtmek olurdu. Julie ışık hızıyla kırmızı renk paletine dönerken, Masal çoktan 'dökül bakalım' dercesine Julie'yi süzmeye başlamıştı.

"Tabii ki onunla sevişmedim! Nişanımız da sadece görev icabı gizliliğimizin devamı için."

Julie'nin cevabı üzerine çok belirsiz bir hırlama duyulunca, iki kadın aynı anda gözlerini kapıya çevirdi. Masal olanları anlamaya çalışırken, Julie kapıya gidip aniden açtı. Alex, kaşları çatık ve fazlasıyla sinirli bir biçimde kapıda durmuş ona bakıyordu. Sanki elinden bir kaza çıkmaması için kendini sıkıyordu. Elinde bir tepsi vardı ama azıcık daha sıkarsa o tepsi bir süre sonra işlevini yerine getiremez olacaktı. Julie onun pek yakında patlayacağından korktuğu için yavaşça geri çekildi. Alex neden başladığı hatırlanmayan bir kan davasının hasmı gibi kin ve nefretle Masal'a bakarken, Masal da ona aynı şekilde karşılık veriyordu.

"Bana bak, Alex. Eğer arkadaşımı üzecek bir şey yaparsan, seni cımbızla parçalarım!"

Masal'ın giderek yükselen ses tonu nedeniyle Julie yeniden yutkunurken, Alex hiç de altta kalacağa benzemiyordu.

"Sayende Masal, onu üzüp üzmeyeceğimi bile öğrenemedim ki! Senin yüzünden bu geceyi o suratsız kocanla geçirmek zorunda kalacağım. Üstelik de böyle bir güzellikle geçirmek diğer seçenekken. Beni hiç istenmeyen zorunlu seçmeli derse bırakır gibi Kuzey'in ellerine bıraktın!"

Alex resmen isyan bayrağını çekmiş, bir de üstüne bayrağın tepesine çıkıp oturmuştu. Julie şaşkın gözlerle bakarken, Alex bir anlığına gözlerini Masal'dan ayırıp ona çevirdi. O an adamın yüzündeki değişim o kadar çarpıcıydı ki, Julie gözlerini kırpıştırmak zorunda kaldı. Alex biraz önce delicesine sinirli görünürken, şimdi tamamen farklı bir sebepten dolayı alev almış gibiydi.

"Julie kaç gündür senin yanındaydı. O kadar zamanda bir şeyi beceremediysen, suçu bende değil kendinde aramalısın."

Masal'ın resmen kapak olan sözleri üzerine, Alex'in gözlerindeki canavar giderek büyümeye başlamıştı. Julie bir adım

daha gerilerken, Alex ona bakıp tek kelime etmeden elindeki tepsiyi odadaki masanın üzerine bıraktı.

"Haklısın, Masal. Tüm suç benim. Eşeklik bende ki, Julie'yi ilk gördüğüm anda bir odaya kapatıp üç ay boyunca onunla birlikte olmadım. Şu an bunu yapmadığıma çok pişmanım. Ne yazık ki artık iş işten geçti. Bu yüzden sen benim yerime onun yanında yatarken, ben de ızdırabımla baş başa içki içiyor olacağım. Size iyi eğlenceler."

Alex'in hâlâ sinirli fakat öncekine göre biraz daha makul sesini duyan Julie şüpheyle kaşlarını çattı. Aynı şüpheyi Masal da taşıyor olmalıydı ki, Alex henüz odadan çıkamadan konuşmaya başladı.

"Eğer bir oyun çevirdiğini hissedersem, seni buna çok pişman ederim haberin olsun!"

Masal son derece sert bir şekilde konuşmuştu. Alex'in cevabıysa yalnızca omzunu silkmek oldu. Ardından Julie'nin yanına gelip onu yanağından öptü ve "Sakın gazozdan içme!" diye fısıldadı. Julie neye uğradığını şaşırmış bir halde bakarken, Alex dudaklarını bir kez daha hafifçe yanağına değdirdi ve Masal'ın duyabileceği bir şekilde "İyi eğlenceler, hayatım," dedi. Sonra da odadan çıktı.

Masal bir süre adamın arkasından baktıktan sonra, eli maşalı haline geri dönerek arkadaşını sorgulamaya devam etti. "Evet, seni dinliyorum!"

Julie artık Masal'dan kaçacak yer olmadığını anlayınca derin bir nefes aldı ve kendini sertçe odadaki koltuklardan birine bıraktı. Masal'ın onu getirdiği odada bir köşe takımı vardı ve o kadar pofuduk görünüyordu ki, Julie bir kedi gibi mırlayarak kıvrılıp uyumak istemişti.

"Senin de anladığın gibi henüz Alex'le sevişmedik."

Masal arkadaşına bir süre daha baktıktan sonra gülümsedi ve hızla koşarak o da kendini pofuduk koltuklardan birisine fırlattı. Bunu yaparken o kadar neşeli görünüyordu ki, gözleri

resmen ışıldıyordu. Julie de arkadaşını böyle görünce samimi bir şekilde gülümseyerek karşılık verdi.

"Harika bir haber! O zaman Alex'i süründürmek gerçekten çok zevkli olacak!"

Masal'ın neşeyle el çırptığını gören Julie, o an Alex'e acıdı. Gerçekten! Kelimenin tam anlamıyla adama içi acıdı. Zavallı adamı bekleyen cehennem azabı çok acılı olacaktı. Muhtemelen Tanrı onu bu dünyada çektikleri yüzünden direkt olarak cennetine alacaktı.

"Sen yine de çok süründürme. Yazık adama." Kendini tutamayıp Alex'e acıdığını belli eden bu sözleri söyleyince, Masal kaşlarını öyle bir kaldırdı ki, Julie arkadaşının gözlerinin alnında yer edeceğinden korktu.

"Sen yumuşuyor musun?"

Masal'ın nispeten daha neşeli çıkan sesi Julie'nin dikkatinden kaçmamıştı. Zamanında Kuzey'i süründürme planları yaparken fazlasıyla acımasız olduğunu kabul ediyordu. Fakat Alex'e gelince, birazcık yumuşamış olabilirdi. Ama o adam da insan sağlığı açısından biraz fazla tatlıydı. Julie ne yapabilirdi ki?

"Elbette hayır. Sadece onu yakından tanıdıkça daha farklı bir insan olduğunu anladım." Julie o an Alex'in Cindy'ye yardım edişini ve bunu saklamaya çalışmasını düşündü. Adamda farklı olan bir şeyler vardı. Ne yazık ki Julie henüz bunun sebebini çözememişti.

"Eee? Başka ne fark ettin?"

Masal'ın onu teşvik eden sesini duyan Julie, farkında olmadan içindekileri anlatmaya başladı.

"Babasından nefret ediyor ama bu konu hakkında hiç konuşmuyor. İnsanlara yardım ediyor fakat bunun konuşulmasını istemiyor. Kendini özellikle kötü birisi gibi göstermek istiyor ancak içindeki iyiliği saklamayı o kadar da iyi başaramıyor. Kendisi hakkında iyi bir şey söylendiğinde rahatsız oluyor ama bunun sebebini bir türlü çözemedim."

Julie konuşurken, Masal sevgi dolu gözlerle arkadaşını izliyordu. Belki farkında değildi ama Julie çoktan Alex'e abayı yakmıştı. Hem de oldukça fena bir şekilde. Masal bunu ona söyleyip söylememe konusunda kararsız hissediyordu. Şu an ona tüm bu anlattıklarının *aşk* olduğunu söylese, Julie panikleyebilirdi. Bu yüzden şimdilik sessiz kalmaya karar verdi.

"O zaman asıl görevimiz, Alex denen o odunun içinde neler gizlediğini öğrenmek! Tabii bunu yaparken birazcık da ona acı çektirsek fena olmaz. Ne dersin, Julie?"

Masal heyecanla gülümseyip hain bir şekilde gözlerini kırpıştırınca, Julie kendini tutamayıp güldü. "Tamam, anlaştık. Sırlarını öğreneceğiz ve bunu yaparken de Alex efendiyi birazcık süründüreceğiz."

Julie'nin de kendisine katıldığını gören Masal daha geniş bir şekilde gülümsedi. "O zaman bunu bir içecekle kutlayalım, ne dersin?"

Masal neşeyle ayağa kalkıp Alex'in biraz önce getirdiği gazozlara doğru ilerlemeye başlayınca, Julie ağır bir suçluluk duygusuyla doldu. Alex ona gazozu içmemesini söylemişti. Arkadaşının içmesine de göz yumamazdı. Masal, Alex'in onu kandırmaya çalıştığını öğrenirse, adamı darağacına kadar süründürür, bir de üstüne ayaklarının altındaki tabureyi büyük bir zevkle çekerdi. Bu yüzden hızlı hareket ederek Masal'dan önce gazoz şişelerine atıldı ve büyük bir sakarlık örneği sergileyerek onları yere dökmeyi başardı. Masal arkadaşının şüpheli davranışı üzerine kaşlarını kaldırınca, Julie elinden geldiğince doğal davranmaya çalıştı.

"Hay aksi! Kusura bakma, Masal. Birden heyecanlandım." Julie'nin beceriksiz açıklamasına hiç de inanmış gibi gözükmeyen Masal, halen tek kelime etmeden ona bakıyordu. Aralarındaki sessizlik, Julie biricik arkadaşının manevi baskısına dayanamayacak hale gelene kadar sürdü. Sonunda patlayarak Çin işkencesine maruz kalmış gibi konuşmaya başladı. "Ay, tamam! Pekâlâ, itiraf ediyorum! Alex gazozlara bir şey koymuş!"

Julie'nin yıllarca işkence görmüş gibi çıkan sesini duyan Masal, "Hah, şöyle!" dedi ve hiçbir şey söylemeden direkt olarak kapıya gidip hızla açtı. Kapının hemen önünde sinirli bir şekilde duran Alex, öldürecekmiş gibi Julie'ye bakıyordu.

"İki dakika çeneni tutamadın, değil mi?"

Alex tüm olanların suçlusu oymuş gibi konuşunca, Julie artık zıvanadan çıkmıştı. "Sen de tecavüzcü Coşkun gibi planlar yapmasaydın, Alex! Tecavüzcü Coşkun'u nereden bildiğimi sorma, çünkü anlatmak istemiyorum!"

Genç kadının ani çıkışıyla, Masal ve Alex aynı anda şaşkınca ona baktılar. Julie ise kaşlarını çatıp geriye döndü ve biraz önceki pofuduk koltuğuna yeniden kuruldu.

"Alex, rica ediyorum artık bu geceden ümidini kes! Bu gece Masal'la kalacağım ve sen de Kuzey'le yetinmek zorundasın."

Julie'nin ciddiyetle söylediği bu sözleri duyan Alex yenilmişlikle iç çekti. "Desene bu gece bana yine uyku yok. Yalnızca seninle yattığımda rahatça uyuyabiliyorum."

"Saçmalama lütfen, Alex. Elbette..." Julie henüz sözünü tamamlayamadan Masal cırlayarak araya girince, Alex ve Julie aynı anda tırstılar.

"Siz ikiniz beraber mi yatıyorsunuz?"

Julie, Masal'ın onu öldürecekmiş gibi bakması karşısında aynı bakışlarla Alex'e dönünce, genç adam odadan kaçma vaktinin geldiğini anladı ve geriye doğru bir adım attı. Julie her sinirlendiğinde olduğu gibi etrafından alevler fışkırarak Alex'e bakmaya devam ediyordu.

"İki dakika uslu duramadın, değil mi? Bundan sonra değil benimle sevişmek, elli metre yakınıma bile yaklaşamayacaksın!"

Julie'nin sesi kızgın değildi. Hayır. Sesi resmen kızgınlığın emekliye ayrılmasına neden olacak kadar öfkeliydi. Alex, o an durumu kurtaramazsa, ömrü boyunca Julie'ye elini süremeyeceğinden emin oldu.

"Ama Julie..." derken sesi fazlasıyla acınası çıkmıştı. Fakat bu durum adamın umurunda değildi. Çünkü Julie'yle sevişemezse, işte o zaman tüm zamanların en acınası insanı olacaktı.

"Aması falan yok!"

Julie'nin taviz vermez tavrı karşısında ne yapacağını şaşıran Alex, denize düşen yılana sarılır mantığını güderek Masal'a döndü. "Tüm bunlar senin yüzünden oldu! Şimdi bana yardım etmek zorundasın!"

Masal, Alex'in sinirli sesini duyunca aniden tırnaklarına ilgi duymaya başlamış gibi ojelerini incelemeye koyuldu. Alex gergince derin bir nefes aldı ve sinirli bir şekilde ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"Bak Julie!"

Alex sanki sabrının sınırlarındaymış gibi konuşunca, Julie savunma pozisyonu alırcasına kollarını göğsünde birleştirdi. Masal ise artık sırıtmaya başlamıştı. Alex kaç gündür patlamaya hazır bomba gibi geziyordu ve biraz daha Julie'ye dokunamazsa, patlamasına gerek kalmadan kendi kendini imha edecekti.

"Lütfen bizi yalnız bırak, Alex."

Kadının hâlâ inat ettiğini gören Alex öyle bir kükredi ki, neredeyse Kuzey'i bile geçecekti.

"Yeter ulan! Bir insan evladına bu kadar da işkence yapılmaz ki! Bana bak Julie, onu bunu anlamam, bu geceyi arkadaşınla geçir tamam ama yarın benim olacaksın! Seni öyle bir seveceğim ki kendinden geçeceksin ve aklında korku namına bir kırıntı bile kalmayacak! Bunu o güzel aklına iyice sok! Artık benden kaçışın yok, anladın mı beni? Cehenneme bile gitsen, zebani olur peşinden gelirim. Beni delirtme kadın!"

Julie ve Masal aynı anda aynı şaşkınlık derecesiyle Alex'e bakarken, adam sözlerini tamamlamış ve kapıyı menteşelerinden sökercesine çarpıp odadan çıkmıştı. Masal ağzı bir karış

açık, bir kapıya bir de arkadaşına bakıyordu. Julie ise biraz önce olanları kavramaya çalışır gibi yüzünü buruşturmuştu.

"Sanırım sonunda kafayı yedi."

Julie'nin sakin sesle yaptığı bu çıkarıma Masal kahkahalarla gülmeye başladı. Julie de arkadaşına katılmakta gecikmedi.

"Julie, senin erkekleri delirtmek konusunda yetenekli olduğunu biliyordum hayatım ancak bu..." derken kapıyı işaret eden Masal, kahkahalarına bir anlık ara verdi. "Bu senin ustalık eserin olmuş," dedikten sonra ikisi birden yeniden kahkahalara boğuldular. Julie her şeye rağmen, en yakın arkadaşının yanında olmasından dolayı fazlasıyla mutluydu.

***

"Masal'ı geçemedin, değil mi?"

Kuzey'in alaycı sesini duyan Alex homurdandı. Kuzey ona kahkahalarla gülerken, Alex biraz daha homurdandı. Artık arkadaşını anlayabiliyordu, çünkü homurdanmak gerçekten de iyi geliyordu.

"Senin o baş belası karın olmasa, şu an cennet bahçelerinde dolaşıyor olabilirdim."

Bu kez kahkahayı basan Zack olmuştu.

"Karım hakkında düzgün konuş, Alex!"

Kuzey'in tehditkâr sesini duyan Alex bundan hiç etkilenmemiş gibi içkisini içmeye devam etti.

"Yanlış anlama... Masal'ı ben de seviyorum ama bu, onun tam bir baş belası olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Alex'in açıklamasına itiraz edemeyen Kuzey, karısını düşündüğü için gülümsemeye başlamıştı. "Evet, o bir baş belası ve ben ona tapıyorum. Bu yüzden benim tapılası baş belamdan uzak durmanı tavsiye ederim. Git kendine başka bir baş belası bul."

Kuzey'in keskin sesine yeniden homurdanarak cevap veren Alex, Zack'in de olaya dâhil olmasıyla, silahını çıkarıp şakağına dayamamak için kendini zor tutuyordu. Tabii bir de ölmeden

önce mutlaka Julie'nin tadına bakmak istiyordu. Bu da onun için ayrı bir motivasyon kaynağıydı.

"O zaten çoktan kendi baş belasını buldu. Sen hiç merak etme."

Zack sırıtarak arkasına yaslanınca, Alex eline geçirdiği bir bardağı acımadan arkadaşına fırlattı. Ama Zack bu duruma antrenmanlıydı. Hızla sağa kayarak bardağın arkadaki duvara çarpmasına neden oldu.

"Kapa çeneni! Seni de göreceğiz!"

Alex'in Mila'yı ima etmesiyle, Zack'in yüzündeki sırıtış hafifçe silinmişti ve bu bile Kuzey'in haince sırıtmasına yetmişti.

"Vay vay vay! Demek BİS'imizin haylaz çocuğu da kendi baş belasını buldu, ha? Hayırlı olsun kardeşim." Kuzey bir yandan sırıtırken, bir yandan da arkadaşının sırtına vurmaya başlamıştı. Onun her darbesiyle Zack'in yüzündeki sırıtış biraz daha silinirken, Alex'in yüzündeki de giderek genişliyordu.

"Benim bir şey bulduğum yok. Sen kendi derdine yan, Alex. Kızı görünce bile alev alıyorsun ama hâlâ ona elini süremedin."

Alex, bu sözler üzerine kronik yarasına kızgın demir sokulmuş gibi irkilmişti. Zack haklıydı. Julie için deli oluyordu ve ona henüz dokunamamıştı. Kederle iç çeken Alex içkisinden bir yudum daha aldı. Kuzey arkadaşıyla dalga geçmeyi bir kenara bırakıp ciddiyete bürününce, Alex başının belaya gireceğini anladı.

"Dökül bakalım, kendini beğenmiş marki. Julie için ne hissediyorsun?"

Kuzey'in bu yalın ancak çok fazla anlam ifade eden sorusuyla bir an gerilen Alex, çok da düşünmeyip dürüstçe cevap verdi.

"Ne hissediyorum?" derken bardağıyla oynamaya başlamıştı. "Normalde her gece kâbuslarla uyanırım ama Julie'yle yatınca, yalnızca onun standart dışı hareketleri yüzünden uyanıyorum. Onu kendime çekince bir kedi gibi bana sokuluyor ve ben huzurla uyumaya devam ediyorum."

Zack ve Kuzey, hiç ses çıkarmadan dikkatle Alex'i dinliyorlardı.

"Nasıl hissediyorum? Her an alev alacakmış gibi hissediyorum. Onun her hareketini, yün yumağıyla yeni oynamaya başlamış yavru bir kedi gibi takip ediyorum ve her bir mimiğinden zevk alıyorum."

Kuzey ve Zack, hafifçe gülümsemeye başlamışlardı. Alex ise konuşmaya o kadar dalmıştı ki, arkadaşlarının yüzünde oluşan ifadelerin farkında değildi. İçkisinden bir yudum daha aldı ve devam etti.

"Onu öptüğümden beri başka bir kadına ilgi bile duymuyorum! Bana neler oluyor?"

Alex en sonunda kendine gelebildiğinde, arkadaşları ona bakıp pis pis sırıtıyordu. Alex yerinde huzursuzca kıpırdanınca, sırıtışları daha da genişledi.

Onlara kötü bir bakış atıp, "Ne?" diye huysuzca söylendi. Kuzey dayanamayarak kahkahayı patlatınca, Alex kendini kötü kalpli cadıya yem edilmek üzere semirtilen Hansel gibi hissetmişti.

"Dostum! Tüm bu anlattıklarının ne anlama geldiğini bilmiyorsan, bence sen bu işten vazgeç."

Kuzey arkadaşına bakıp göz kırptıktan sonra ayağa kalktı ve kalan içkisini başına dikip bardağı hızla masaya bıraktı. Alex ona cevap veremeyecek kadar şaşkındı. Bu yüzden, Kuzey arkasını dönüp giderken kılını bile kıpırdatamamıştı. Zack de aynı neşeyle onun sırtını sıvazlayınca, Alex kendini ölüme yakın idam mahkûmuyla, beklenmedik bir anda çıkan af sayesinde özgürlüğe yaklaşmış müebbet mahkûmu arasında bir yerlerde hissetti. Herkesin bilip Alex'in anlamlandıramadığı bu duygu, *aşk* olamazdı, değil mi?

***

Ertesi sabah kızlar yarı uyur yarı uyanık vaziyette evin büyük salonunda toplantı için beklerken, erkekler onlara göre fazlasıyla dinç görünüyorlardı.

"Mert ve Azra nerede?"

Julie'nin sorusuna Zack yanıt verdi. "Azra'nın baş ağrıları çok arttığı için ikisi İstanbul'a dönmeye karar verdiler. Kuzey ve Masal onların yerini alacaklar."

Julie bu duruma öyle üzülmüş görünüyordu ki, Alex'in içinde gidip ona sarılma dürtüsü oluşmuştu. Ne yazık ki Alex dürtülerine teslim olamadan Masal olaya el attı ve hızla Julie'ye sarıldı. Pislik! Alex'in damarlarında alev alev kıskançlık akarken, hemen yan tarafından gelen homurdanma ona yalnız olmadığını hatırlattı. Kuzey de Masal'a bakıp homurdanıyordu ve muhtemelen Alex'le aynı şeyleri hissediyordu. Tüm evi ateşe verebilecek kadar kızgın bir kıskançlık!

"Öncelikle dün gece konuşmadığımız konuları halletmeliyiz. Kuzey, neden aniden buraya geldiğinizi anlatmakla işe başlayabilirsin."

Zack'in üzerindeki tüm gözler bir anda Kuzey'e çevrilmişti. Kuzey kaşlarını çatarak iki uzun adımda karısının yanına gitti ve onu omuzlarından tutarak Julie'den ayırıp kendi kollarına aldı. Alex bu hareketi için ona minnettardı. Çünkü o da fırsattan istifade ederek Julie'nin yanına gitmişti. Her ne kadar kadını kollarına alamasa da, en azından siyam ikizi olabilecekleri kadar yakınında duruyordu.

"Bay M'den bir haber aldık. Tüm dünyadaki gizli servis ajanları sırasıyla öldürülmeye başlanmış. Bay M bizi dikkatli olmamız konusunda uyardı. Şu an için BİS'ten bir kayıp yok ancak CIA, NSA, KGB, MI6, hatta MOSSAD'dan bile onlarca ajanın öldürüldüğü bilgisi gelmiş. Bay M, Alex'in ele geçirdiği bellekten bahsedince, biz de balayımıza ara verip size yardım etmeye geldik."

Kuzey konuşmasını tamamladığında Julie dehşete düşmüştü. Alex'in ölüm emrini okuduğunda çok sarsılmıştı. Şimdi

bu emrin tüm dünyadaki ajanlar için verildiğini öğrenince, kanının donduğunu hissetti. Böyle bir emri nasıl bir hasta ruh verebilirdi ki?

"Tüm bunların Cemre'nin ölümüyle ilgili olduğunu düşünüyoruz. Bir şekilde onun ölümü bazı olayları tetiklemiş gibi gözüküyor."

Kuzey konuşmaya devam edince, Masal pişmanlıkla gözlerini kapattı. Kuzey, karısının hissettiği suçluluk duygusunu ondan alıp kendi üzerine yüklemek ister gibi ona daha da sıkı sarıldı. Cemre'yi öldüren Masal olduğu için, tüm bu ölümlerden de kendini mesul tutuyor olmalıydı. Fakat dünya üzerinde bundan daha yanlış bir düşünce varsa, o da muhtemelen dünyanın düz olduğuydu.

"Tüm bunlar eninde sonunda olacaktı. Cemre bir şekilde bu ajanların bilgisine ulaştıysa, onları öldürmek için kendi ölümünü beklemezdi. Bu yalnızca bir tesadüf oldu." Julie'nin mantıklı açıklamasıyla Masal ona minnettar gözlerle baktı. Julie asla arkadaşının böyle bir yük altına girmesini istemiyordu ve buna gerek de yoktu.

"Bu oldukça mantıklı. Biz de öyle düşünüyoruz." Kuzey de teşekkür edercesine Julie'ye bakınca, Alex onunla gurur duyduğunu hissetti.

"Peki, bunları durdurmanın bir yolu var mı?" Soruyu soran Alex'ti.

"Biz de bunun için İngiliz gizli istihbarat servisi MI6'dan yardım istedik. Onlar verilen emirleri durdurabilecek bir negatif anahtar olduğu bilgisine ulaşmışlar. Bir an önce bu negatif anahtarı bulup çalıştırmamız gerekiyor. Bu yüzden MI6 bizimle çalışması için bir ajanını görevlendirdi."

Kuzey konuşmaya devam ederken, aniden kapının açılmasıyla herkes başını çevirip gelen kişiye baktı.

"İşte yeni çalışma arkadaşımız da geldi." Kuzey, içeriye giren adamı görünce açıklama yapma gereği duymuştu.

Adamın koyu kumral saçları ve ela gözleri vardı. Kuzey kadar yapılı değildi. Daha inceydi ama oldukça atletik olduğu her halinden belli oluyordu. Üzerinde siyah bir kumaş pantolon ve beyaz gömlek vardı. Saçları hafifçe dağılmıştı. Haylaz bir çocuğu andırdığı kesindi de, Julie'ye başka birisini daha hatırlatıyordu. Adam neşeli bir şekilde içeriye girip gülümsediğinde gözlerine inanamadı. Bu adamı tanıyordu. Hem de o kadar iyi tanıyordu ki, kendini tutamayıp çığlığı bastı.

"Arthur!" derken hızla adamın üzerine atlamıştı. Alex de neredeyse Julie'yle aynı anda öne doğru atılarak, onu Arthur'a yapışmadan hemen önce durdurabildi.

"Hey, ufaklık! Sen burada ne arıyorsun?"

Ancak ne yazık ki Arthur'u durdurabilecek kimse yoktu ve Alex'in elleri Julie yüzünden doluydu. Bu yüzden Alex, adamın Julie'nin yanaklarını sıkmasını engelleyemedi. Ne yazık ki yalnızca hırlamakla yetindi. Arthur ise gayet rahat bir şekilde Julie'yi sıkmaya devam ediyordu. Sanki Alex hiç hırlamamış gibi. Sanki biraz sonra onu parçalara ayırmayacakmış gibi.

"Uzun mesele, Arthur. Asıl sen burada ne arıyorsun?" Julie bir yandan Alex'in kollarından kurtulmaya çalışırken, bir yandan da Arthur'la konuşmayı sürdürmek için çaba gösteriyordu. Fakat Alex'in kolları tarafından adeta abluka altına alınmışken, bu iş biraz emek istiyordu.

"Sanırım burada gizliliğim tehlikede değil?" Arthur soruyu Kuzey'e yöneltmişti. Kuzey başını olumlu anlamda sallayınca yeniden Julie'ye döndü ve sevimli bir şekilde gülümsedi. "MI6 için çalışıyorum, Julie. Yani bir süre sizinle takılacağım."

Arthur'un neşeli tavrı üzerine gülümseyen Julie, Alex'ten kurtulmaya çalıştıkça daha da fazla kapana kısıldığıyla alakalı ilginç bir hisse kapılıyordu. Çünkü bir dakika önce yalnızca kollarını tutan Alex, şimdi neredeyse tüm vücudunu sarmalamış durumdaydı.

"Bu harika bir haber, Arthur. Yıllardır sana ulaşamıyordum."

Julie Chatsworth House'tan ayrıldıktan sonra Arthur'la görüşmeye devam etmişlerdi. Geçirdiği o zor dönemde Arthur'un arkadaşlığı Julie'nin iyi hissetmesini sağlayan nadir şeylerden biri olmuştu. Ancak birkaç yıl önce birbirleriyle iletişimleri kesilmiş, Julie ona nasıl ulaşacağını bilememişti.

Arthur mütemadiyen neşeli bir ruh haline sahip biri gibi gülümsemeye devam ederek Julie'nin yanağından bir makas alınca, Alex genç kadını bıraktı. Julie tam bu duruma sevinecekken, Alex'in hızla Arthur'un üzerine atıldığını görerek küçük bir çığlık attı.

"Alex!"

Arthur, adamın yumruğundan son anda kurtulmuştu. Kuzey hızla arkadaşının üzerine atlayıp onu geriye çekti. Bu kesinlikle çok iyi olmuştu, çünkü her ne kadar Arthur eğitimli bir ajan olsa da, ölüm makinesi gibi dövüşen Alex'in elinden kurtulması tam bir mucize olurdu.

"Sakinleş, Alex!"

Kuzey'in sert sesine aldırmadan bağırmaya başlayan Alex, önce Arthur'un tüm akrabalarını içeren bir küfür etti. Ardından konuşmasındaki tehdit bölümüne geçti. "Bir daha Julie'ye elini sürersen, seni gebertirim! Tüm tırnaklarını tek tek söker, boğazından aşağıya zorla sokarım. Anladın mı beni?"

Alex'in tehditlerini yüzünde bir gülümsemeyle dinleyen Arthur şık bir reverans yaptı ve alayla "Emredersiniz, ekselansları," dedi. Alex reveransı görünce adamın kim olduğunu hatırlamıştı. Bu, yüzünden de açıkça okunuyordu. İki erkek hiçbir şey konuşmasa da, birbiriyle kesişen ve öfkeyle parlayan gözleri onlar yerine anlaşmıştı. Arthur olumlu anlamda başını salladı. "Evet, doğru düşünüyorsunuz, marki hazretleri. Ben şoförünüzün oğlu Arthur Evans."

Alex kaşlarını daha da çatıp, ona derin bir öfkeyle bakan fakat bu öfkesini alaycılığının altına saklayan adamla göz temasını kesmeden, gerçekten marki olduğunu kanıtlayan bir ses tonuyla konuşmaya başladı.

"Kim olduğun umurumda değil, Arthur. İster şoförün oğlu ol, ister kralın. Julie'den uzak durmazsan neler yapacağımı hayal dahi edemezsin."

Arthur keskin bir şekilde ona bakarak sertçe gülümsedi. İki adamın arasındaki sözsüz düello gün gibi ortadaydı. Julie, onlar gözleriyle birbirini öldürmeden araya girme ihtiyacı hissetti.

"Bu kadar yeter, çocuklar. Alex, Arthur benim çocukluk arkadaşım. Ve Arthur, Alex benim nişanlım. Bu yüzden ikiniz birbirinizi öldürmezseniz gerçekten minnettar kalırım." Julie sinirli bir şekilde sözlerini bitirince, ona bakan beş çift şaşkın bakışın altında iki adama da eşit mesafede uzak durarak bir koltuğa oturdu. Sonra da eliyle Kuzey'e devam etmesini belirten bir işaret yaptı. Göz ucuyla baktığında, Alex'in Arthur'a güreş kazanmış pehlivan edasıyla sırıttığını görerek gülümsememek için dudaklarını birbirine bastırdı. Arthur ise somurtuk bir şekilde kollarını önünde birleştirmiş Alex'i süzüyordu.

"Arthur da bize katıldığına göre, kaldığımız yerden devam edebiliriz." Kuzey'in konuşmasıyla herkes yeniden konuya odaklanmıştı.

"Ölümleri durdurmak için gerekli anahtarın şu an Devonshire Dükü'nde olduğunu düşünüyoruz."

Arthur'un pat diye araya girerek söylediği sözler üzerine, Alex babasından her bahsedildiğinde olduğu gibi sinirle gerildi. Julie onun için üzülüyordu ve yanına gidip onu teselli etme isteğiyle yanıp tutuşuyordu.

"O zaman Victor'un babamdan istediği şey bu anahtar mı? Ama neden? Victor neden ölümleri durdurmak istesin ki? Bu hiç mantıklı gelmiyor." Alex kendini zorlayarak konuşmuştu ve her ne kadar dışarıdan normal gözükmeye çalışsa da, Julie onun içinde kopan fırtınaları hissedebiliyordu.

"Haklısın. Victor'un ölümleri durdurmak istemesi gerçekten mantıklı değil. Mutlaka başka bir amacı daha olmalı," diyen Zack, düşünceli bir şekilde kafasını önüne eğmişti. Odadaki

herkes onunla hemfikir gibi gözüküyordu ancak kimseden çıt çıkmıyordu.

"Belki de anahtar yalnızca ölümleri durdurmak için değildir. Başka bir işe daha yarıyordur. Ya da Victor'un ölmesini istemediği bir ajan vardır ve bunu engellemeye çalışıyordur. Sebebi her ne olursa olsun, Victor'dan önce Devonshire Dükü'ne ulaşmalıyız." Bu sefer konuşan Arthur'du ve Alex ona bakarken, boğazını sıktığını hayal ediyormuş gibi gözüküyordu.

"Bu konuda sana katılıyorum. Bay M ile konuştum. Dük bizim ajan olduğumuzu zaten biliyormuş. Bir an önce Devonshire'a ulaşmalıyız. Alex?"

Kuzey'in ona dönerek, babasıyla iletişime geçmesini istediğini belli edercesine konuşması üzerine, Alex dişlerini sıkıp derin bir nefes aldı. Evet, yıllar önce BİS'e ilk katıldığı sıralarda, Bay M ile babası hakkında bir konuşma yapmıştı. Bay M o zaman babasını Alex hakkında bilgilendirdiğini söylemişti. Alex her ne kadar öfkeden deliye dönse de, Bay M'ye olan saygısı yüzünden sesini çıkaramamıştı.

"Pekâlâ, ben babamı arayacağım," dedi sanki dünyanın en zor işini yapacakmış gibi. Muhtemelen onun için dünyanın en zor işi zaten babasını aramaktı. "Şimdi izninizle."

Alex, babasını aramak için cep telefonunu eline alıp uzun adımlarla odadan çıktığında, Julie onun peşinden gitmek istedi. Fakat Kuzey onu durdurmuştu.

"Bu işi yalnız yapmasına izin ver, Julie."

Kuzey'in anlayışla parlayan gözlerine bakan Julie yavaşça başını sallayıp yerine oturdu. Masal yanına gelip elini tuttuğunda gülümsese de, içinden Alex'in iyi olması için dua ediyordu.

***

"Ülkeye geri dönmen gerek."

Alex'in babasına ilk söylediği cümle bu olmuştu. Devonshire Dükü Andrew Cavendish soğuk bir şekilde gülünce, Alex yanında olup adamı boğazlamak istedi.

"Bu pek mümkün değil."

Babasının cevabı üzerine onu gırtlaklama isteği daha da artan Alex, kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Eğer gelmezsen Victor beni öldürecek ve düklüğün vârissiz kalacak. Tabii gayrimeşru çocukların yoksa."

Alex'in alaycı çıkışıyla dük sinirli bir nefes aldı ve Alex'in zevkten dört köşe olmasını sağladı.

"Ne zaman konuştunuz?"

Babasının duygusuz sesinden dolayı iğrenen Alex, yıllar geçse de bu adamdan her zaman nefret edeceğini düşünerek midesinin bulandığını hissetti.

"Dün akşam. Aslında daha çok silahlarıyla konuştuk. Ama genel olarak ne demek istediğini anladım."

Dük, onu dinledikçe bir çıkmaza giriyordu ve Alex bunu rahatlıkla hissedebiliyordu. Her ne kadar telefondan konuşuyor olsalar da, yıllarca bu adamın yanında yaşamıştı. Bazı alışkanlıklar kolay unutulmuyordu.

"Pekâlâ, yarın akşam orada olacağım. Sakın ben gelmeden bir şey yapma!"

Dük, Alex'in cevap vermesini beklemeden telefonu kapatmıştı. Alex gözlerini yumarak etrafını parçalama isteğine ket vurmaya çalıştı. Fakat bu o kadar zordu ki, kendini sıkmaktan dişlerini kırmak üzereydi.

"Alex!"

Aniden arkasından gelen sesle gözlerini açan Alex, sesin sahibini tanıdığında avuç içlerinin kaşındığını hissetti. "Ne var?" derken ağzındaki pisliği tükürür gibi konuşmuştu.

Arthur durumdan etkilenmediğini belli edercesine gülümseyince, Alex kendi dişleri yerine adamınkileri kırmanın cazibesine kapıldı.

"Julie'den uzak dur, Alex. O kız senin için fazla iyi."

Alex adamın sözlerine hak vermese, onu oracıkta öldürebilirdi. Fakat kendisi de bu gerçeğin farkındaydı. O kirlenmişti,

baştan aşağıya günaha batmıştı. Ama Julie temizdi. Alex şeytansa, Julie melekti. Alex cellatsa, Julie şifacıydı. Bu yüzden ona itiraz edememişti. Yine de Julie'yi başka bir erkeğe vermektense, kendini öldürmeyi tercih ederdi. Özellikle de böylesine karamsar bir ruh hali içindeyken.

"Sen bu işe karışma. Bu, Julie ile benim aramda."

"Ona neler yaptığını bilmiyorsun, değil mi? Hiçbir şeyden haberin yok."

Alex her ne kadar Arthur'un sözleriyle karnına bir yumruk yemiş gibi hissetse de, bunu dışarı yansıtmamayı başardı. Fakat verecek bir cevabı olmadığından Arthur anlamıştı.

"Elbette haberin yok, çünkü Julie bunu sana söylemeyecek kadar düşünceli."

"Julie'nin ne kadar düşünceli olduğunu ben de biliyorum. Sadede gel." Alex sinirlenerek yumruklarını sıkmaya başlamıştı. Bu salak herif lafı biraz daha uzatırsa, konuşamadan cehennemin dibini boylayacaktı.

"O yaz yaptıklarından bahsediyorum. Julie senin neler yaptığını bana anlattı. On dört yaşındayken seni orospularından biriyle seks yaparken izlemesine izin vermişsin. Üstelik onu da davet etmişsin. Bu yüzden tatlı, ağırbaşlı Julie, İngiltere'den Amerika'ya döndüğünde tamamen farklı birisi olmuş. Sürekli kavga eden, hırçın ve erkekleri beş metre yakınına yaklaştırmayan asosyal bir kişiliğe dönüşmüş. Bunu atlatmak için ne kadar psikolojik yardım aldığını anlattı mı sana? Dur tahmin edeyim, elbette anlatmadı. Çünkü o böyle birisi değil ve sen daha yeni iyileşen Julie'yi bir kez daha mahvedeceksin. Elinde değil, sen busun!"

Arthur'un her bir cümlesi Alex'e yumruk niteliğinde geri dönerken, sonunda ayakta duramayacak hale gelmişti. "Bu doğru olamaz!" diyerek cılız bir itirazda bulundu. Arthur ise alayla gülümsedi.

"Doğru olduğunu sen de biliyorsun. Nişanlı olduğunuza göre, onun daha önce bir erkekle ilişkiye girmediğini de biliyor olman gerek. Sence yirmi sekiz yaşındaki bir kadın için bu normal bir durum mu?"

Alex, Arthur'un doğru söylediğini biliyordu. İçindeki tüm duygular yüksek katlı bir gökdelenin dinamitle patlatılması gibi yerle bir olurken, boğazını bir şeylerin sıktığını hissetti. Aklına gelen bir düşünceyle tüm bedeni öfkenin esiri olurken, elması bile kesebilecek kadar sert bir sesle konuştu. "Onun daha önce bir ilişkisinin olmadığını sen nereden biliyorsun?" derken Alex kendini zor tutuyordu.

"Merak etme, Julie bu dünya üzerinde sadakatine güvenebileceğin nadir insanlardan birisi. Onunla uzun zamandır arkadaşım ve zor günlerinde elimden geldiğince yanında olmaya çalıştım. Senin yıktıklarını yeniden inşa etmek için uğraştım. Onu yeniden yıkmana izin veremem. Bu yüzden ondan uzak dur. Nişanınızın bir yalandan ibaret olduğunu biliyorum. Görev sona erdiğinde Julie'yi rahat bırak." Arthur sözlerini tamamladıktan sonra hızla arkasını dönüp oradan ayrıldı.

Alex duyduklarının şokuyla bir süre hareketsiz kalmıştı. Biraz olsun kendine gelince en yakınındaki masaya öyle bir yumruk geçirdi ki, masanın ortası çatladı. Alex elinin kanamasına aldırmadan motorunun anahtarlarını alıp aceleyle dışarı çıktı. Nereye gideceğini kendi de bilmiyordu. Bir süre Julie'den uzak durması gerekecekti. Ona bu kadar yakın olup da dokunamamak, dokunsa onu parçalayacağını bilmek ve hiçbir şey yapamamak Alex'in mahvolmasına yeterdi. Bu yüzden en iyi yaptığı şeye sığındı ve motoruna atlayıp oradan uzaklaştı.

Bölüm 12

Londra'nın sert rüzgârlarını, yaptığı hız ve içindeki fırtına yüzünden daha da sert hisseden Alex, neredeyse bütün gününü motor üzerinde gezerek geçirmişti. İçindeki sıkıntı azalmak yerine, geçen her saniyede ivmeli bir şekilde artarken, kendini rahatlatmak için ne yapabileceğini bilmiyordu. Aslında aklında bir fikir vardı. Bu fikir, tüm dengesini yerle bir eden kadına gidip ona sımsıkı sarılmak gibi düşünceleri içeriyordu.

Derin bir nefes alıp, artık buna bir son vermesi gerektiğini düşünerek Londra'daki kendi evine gitmeye karar verdi. Bu gece Julie'nin yüzüne bakamazdı. Yaşadığı utanç yüzünden o kadar kötü bir durumdaydı ki, kadını gördüğü anda ayaklarına kapanıp onu affetmesi için yalvarması işten bile olmazdı. Elbette kendini affettirmek istiyordu, elbette Julie'ye yaşattığı kötü zamanları telafi etmek istiyordu. Fakat bu kadar dağılmışken, değil Julie'ye yardım etmek, kendi sefil hayatına bile devam edemezdi.

Evinin önüne geldiğinde, motorundan inip kaskını çıkardı ve acı içinde alnını ovuşturdu. Beyni patlayacakmış gibi hissediyordu. Yıllar önce o gün hissettiği suçluluk duygusu da Julie'ye yaptıklarıyla birleşip, üzerinde daha büyük bir yük oluşturuyordu. On dört yaşındayken, babasını o halde yakaladığında hissettiği korkunun çok daha fazlasını hissediyor, içindeki işe yaramazlık duygusu tüm hücrelerini acımasız bir yamyam virüs gibi kemiriyordu. O gün çok korkmuştu. Sevdiği insanları kaybetmekle doğru olanı yapmak arasında kaldığı o anlar cehennem azabından farksızdı.

"Alex!"

Düşüncelerini bölen kadınsı ses nedeniyle kaşlarını çatan Alex, içinde yükselen öfkeye ket vurmaya çalışarak arkasını döndü.

"Ne var, Cindy?"

Yıllar önce yardım ettiği kızın ona takıntı derecesinde bağlanmasından her zaman rahatsızlık duymuştu. Cindy'yi ilk gördüğünde çamurların içindeydi. Etrafındaki acımasız çocuklar ağır sözler söyleyerek onunla dalga geçiyorlardı. Onun piç olduğu, annesinin hayat kadını olduğu hakkında acımasızca sözler sarf ediyorlar ve yüzündeki çamurlara yol çizerek akan gözyaşlarına aldırmıyorlardı. Kız inatla piç olmadığını söylüyor fakat çevresindeki hiç kimse onu duymuyordu. O an Alex kızın çamurun arkasındaki masumiyetini görmüş ve her ne kadar kendisi de pisliğe batmış olsa da ona yardım etmek istemişti. Kızın gerçek çamurun içinde debelenmesi, Alex'e kendi manevi çamurlarını hatırlatmıştı. Cindy o günden itibaren genç adamı bir kahraman olarak görmüş ve bir türlü peşini bırakmamıştı.

"Seni gördüğüme sevindim."

Cindy'nin sevecen sesiyle neye uğradığını şaşıran Alex, bir an şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. O an sinirden fark etmediği bir ayrıntıya gözleri takılınca da, yaşadığından emin olmak için kendini tokatlamak istedi. "Cindy?" derken sesi fazlasıyla şüpheli çıkıyordu. Cindy, onu her gördüğünde kendini kaybeden, ağlayan ve rezalet çıkaran o insan, şu an karşısına geçmiş gözlerinden fışkıran kalplerle yanındaki sarışın adama bakıyordu.

"Biz de Rick'le köşedeki kafeden çıkıyorduk. Seni görünce bir merhaba demek istedim." Cindy konuşurken sık sık yanındaki adama bakıp gülümsüyordu. Alex de gözlerini adama dikince, Cindy onları tanıştırmadığını hatırlayıp aceleyle lafa girdi. "Çok özür dilerim, sizi tanıştırmayı unuttum. Rick, erkek arkadaşım. Alex de benim hayatımı kurtaran çok yakın bir dostum."

Alex adama bakıp elini uzatınca, Rick de aynı şekilde karşılık verdi.

"Çok memnun oldum."

Adamın zeki bakışlarındaki dürüstlük Alex'in dikkatini çekmişti. Tokalaştıktan hemen sonra Cindy'ye sarılarak onu korumak ister gibi yanına çekmesi de hanesine artı puan olarak eklenmişti. Bir süre havadan sudan konuştular. Bu süre içinde Rick, Cindy'nin her sözünü hayatı sanki ona bağlıymışçasına dikkatle dinlemiş, bulduğu her fırsatta kadına sevgiyle dokunmuştu. Alex, adamın ona değer verdiğinden emin olmuştu. En azından birilerinin mutlu olduğunu görmek Alex'i biraz olsun rahatlatmıştı.

"Bacağın nasıl oldu?"

Alex "Daha iyi. Çok teşekkür ederim," derken içtendi. O gün Cindy gelip ona yardım etmeseydi şu an çok farklı bir yerde olabilirdi. Cavendish Aile Mezarlığı'nda mesela!

Cindy memnun bir şekilde gülümseyerek başını salladı. "Julie nasıl? Tanışmamız pek hoş olmamıştı ama onu sevmiştim."

Cindy'nin ciddi olduğunu belli eden ses tonu, Julie'nin ismini duymasıyla hissettiği acıyı kapatmasına yardımcı olmuştu. Kalbinden başlayan ve tüm uzuvlarını yavaşça ele geçiren keskin bir özlem ve pişmanlık her noktasına yayılırken, bunu görmezden gelmeye çalıştı.

"O da gayet iyi. Sorduğun için teşekkür ederim."

Alex'in zorlama sesi hafifçe hırıltılı çıkmıştı. Adamı yıllardır tanıyan Cindy'nin gözünden kaçmayan bu durum, meraklanmasına neden oldu. "Bir sorun mu var?" derken endişeli görünüyordu.

Alex kıza bakıp, yalan söylemeye karar vererek ağzını açtı. "Ben onun hayatını mahvettim, Cindy." Bir anda ağzından dökülen bu katıksız gerçek kendisini bile şaşırtırken, Julie'yle tanıştığından beri duygularını kontrol etmekte zorlandığını da hatırlattı.

Cindy'nin kaşları daha da çatılmıştı. Usulca Rick'in kolundan çıkarak Alex'in yanına geldi. "Eminim ortada büyük bir

yanlış anlaşılma vardır. Senin kimsenin hayatını bilerek mahvedeceğine inanmıyorum."

Cindy'nin güvenini açıkça sözlerine yansıtması Alex'i biraz olsun rahatlatmıştı. Ne yazık ki bu durum, yaptığı hatayı telafi etmiyordu.

"Hayır! Bir yanlış anlaşılma yok."

Cindy gülümseyince, Alex onun tepkisine şaşırarak kaşlarını kaldırdı. Bu hareket karşısında Cindy'nin yüzündeki gülümseme genişledi.

"Sen yanlış anlaşılma olmadığı konusunda emin olsan da, ben olduğu konusunda ısrarcıyım. Sen kimseye bilerek zarar vermezsin. Geçmişte de vermedin. Olanlar senin hatan değildi. Eğer Julie'ye karşı bir hata yaptığını düşünüyorsan, git ve önce onunla konuş. Belki de seni çoktan affetmiştir. Julie senin için kendisiyle savaşmışsa, senin de onun için savaşmanı bekleyecektir."

Cindy'nin sözleri Alex'in üzerindeki kara bulutları hafifçe dağıtırken, kutuplarda altı ay geceden sonra günün ilk ışıklarını gören bir yerli kadar umutlu hissetmesine neden olmuştu. Alex sabahtan beri belki de ilk kez gerçek anlamda gülümseyince, Cindy de ona cesaret verircesine göz kırptı.

"Teşekkür ederim."

Cindy hafifçe başını salladı.

Yıllar önce çamurlar içinde bulduğu güçlü kızı yeniden karşısında dimdik görmek Alex'i biraz olsun umutlandırmıştı. Cindy kendini düzeltip mutlu olabildiyse, Alex de aynısını yapabilirdi.

Cindy'ye minnettarlıkla bakıp Rick'e döndü. "Ona iyi bak. Eğer Cindy'yi üzdüğünü duyarsam, seni buna pişman ederim. Hem de kelimenin tam anlamıyla!" dedi sertçe.

Adam gülümseyerek Cindy'nin yanına geldi ve kolunu omzuna attı. "Onu üzmeyeceğimden emin olabilirsin. Cindy hayatım boyunca tanıdığım en mükemmel kadın." Adamın mavi gözlerindeki samimiyeti gören Alex, Cindy için mutlu olmuştu.

"Ve Alex... Julie iyi birisi. Sen de onun kadar iyi birisini hak ediyorsun. Lütfen bunu aklından çıkarma."

Cindy'nin güven verici konuşmasına gülümseyerek karşılık veren Alex, bir kez daha "Çok teşekkür ederim, Cindy," dedi ve motoruna atlayıp Julie'ye kavuşmak için yola koyuldu.

Alex bir aptaldı ve Julie için savaşması gerektiğini ancak başka biri söylediği zaman fark edebilmişti. Neyse ki sonunda kafasına dank etmişti. Bundan sonra kimsenin onu durdurmasına izin vermeyecekti.

***

"Alex'ten bir haber var mı?"

Julie'nin endişeli gözlerle ona baktığını gören Kuzey huzursuzca yerinde kıpırdandı. Alex yaklaşık beş saat önce evden kaçarcasına çıkmıştı ve telefonuna ulaşılamıyordu. Kuzey ajan saatinden onu takip etmeyi düşünmüştü. Fakat bu acil durum protokollerini alarma geçireceği için, Bay M'nin onları arayıp fırça çekmesini dinlemek zorunda kalmak istemiyordu. Alex babası ile konuştuğu için muhtemelen sinirleri bozulmuştu ve biraz yalnız kalmak istemişti.

"Ne yazık ki yok, Julie."

Julie'nin beklenti dolu gözlerine bakan Kuzey, kadınların duygularını kırmaktan nefret ettiğini düşündü. Eskiden olsa kimsenin duygularını umursamazdı. Hayatına kızıl bir füze gibi düşen karısından sonra, kadın duygularına karşı daha hassas olmuştu. Söz konusu kızıl füze karısı, Julie'nin üzerine atlayarak anaç bir tavuk gibi onu kollarının altına alınca da sevgiyle gülümsemekten kendini alamadı.

"Merak etme, Julie. Eminim kısa sürede dönecektir. Eğer dönmezse, hangi cehennemdeyse onu bulur, gerekirse kazıyarak buraya getiririm."

Masal'ın cani sesiyle yüzündeki gülümseme biraz daha genişleyen Kuzey, karısının sevdikleri söz konusu olduğunda bu kadar ateşli olmasına bayılıyordu.

"Babasıyla konuştuğu için biraz endişeliyim, Masal. Onun konusu açıldığında Alex neredeyse tamamen farklı bir insana dönüşüyor."

Masal bir yandan Julie'nin saçlarını okşarken, bir yandan da anlayışla kafasını sallıyordu. "Anlıyorum. Ama belki de şimdilik biraz zamana ihtiyacı vardır. Hoş, insanların neden zaman ihtiyacı olur anlayabilmiş değilim ama... Bence her türlü sorun, sevdiklerin yanındayken çok daha rahat çözülür." Masal bir yandan Julie'ye moral verirken, bir yandan da Alex'i ele geçirince ne tür işkenceler yapacağını planlıyordu. Fakat Julie gözleri dolu bir halde ona bakınca, Masal kendi kendine küfretti. Bazen gerçekten de dilini tutmayı başarması gerekiyordu.

"Julie!"

Masal tam arkadaşını teselli etmeye devam edecekken, Arthur'un neşeli sesi odayı doldurunca susmak zorunda kaldı.

"Efendim, Arthur?"

Julie isteksizce konuşmuştu. Bu durum Arthur'un gözünden kaçmadı. Kaşlarını çatarak genç kadının yanına geldi ve elini omzuna koydu. "Neyin var, Julie? Canın mı sıkkın?" Arthur'un ilgili sesi karşısında daha da duygulanan Julie hafifçe başını salladığında, adamın kaşları daha da çatıldı. "Hadi o zaman neşeni yerine getirelim. Uzun zamandır seninle motora binmiyoruz."

Arthur'un heyecanla söylediği sözlerle biraz olsun gülümseyen Julie olumsuz anlamda başını salladı. "Olmaz, Arthur. Hiç keyfim yok," derken neredeyse mızmızlanıyordu.

"Zaten amaç da senin keyfini yerine getirmek. İtiraz kabul etmiyorum. Hadi!" dedikten sonra Julie'yi belinden yakaladığı gibi havaya kaldıran Arthur, onu sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi taşımaya başlamıştı.

Kuzey bu durumdan pek hoşnut olmasa da sesini çıkarmadı ve Arthur'u dövecekmiş gibi gözüken karısına bakıp kaşlarını kaldırdı. Masal *bana ne* der gibi omuzlarını hareket ettirince, Kuzey uyarırcasına başını iki yana sallamaya başladı.

Fakat Masal'ın onu takmadığı ortadaydı. Kocasına dil çıkardıktan sonra arkasını döndü ve tam konuşacakken havaya kaldırıldığını hissetti.

"Kuzey! Beni kedi gibi taşıman konusunu hallettiğimizi düşünüyordum!" diye çemkirirken, Kuzey onu duymazlıktan gelip Arthur'a baktı. "Size iyi eğlenceler," dedikten sonra da, kolunun altında debelenen Masal'a aldırmadan odadan çıktı. Onlar çıkmadan hemen önce Masal'ın ağzından çıkan son cümle, "İntikamım çok acı olacak!" olmuştu.

Julie arkadaşının arkasından gülerek baktıktan sonra Arthur'a döndü. Nispeten neşeli bir sesle "Pekâlâ, sen kazandın!" deyip adamın elinden kurtuldu ve hızla ondan uzaklaştı. Arthur her ne kadar yakın arkadaşı olsa da, ona bu kadar yakın durmak Julie'ye bir şekilde yanlış geliyordu.

"Hadi o zaman eğlence başlasın!" diyerek gülen Arthur'un neşesi Julie'ye de bulaşmıştı. Alex'le ilgili karmaşık duygular içinde olsa da, eski bir dostun yanında olmak kendisini iyi hissetmesini sağlamıştı.

***

"Julie!" Alex koşar adımlarla evin merdivenlerini çıkarken, bir yandan da sevdiği kadının adını haykırıyordu. Cindy ile yaptığı konuşmadan sonra, kelimenin tam manasıyla bir aydınlanma yaşamıştı. Bir an önce Julie'ye sarılıp onu öpmek istiyordu. Hatta onunla yatmak istiyordu. Yatmaktan kastı sevişmek değildi. Şu an sadece Julie'ye sarılıp kokusunu doya doya içine çekmenin özlemini duyuyordu.

"Julie!" Alex, Julie'nin cevap vermemesinden dolayı sinirlenmeye başlamıştı. Hayatında belki de ilk defa bu kadar umutlu hissederken, neredeydi bu kadın?

"Alex?"

Bir kadın sesi duyduğunda kalbi göğsünde atarak arkasını döndü ve hayal kırıklığı içinde kızıl saçlı bir baş belası ile karşılaştı. Masal ellerini beline koymuş, tek ayağının ucunu

ritmik bir şekilde yere vururken, gözlerindeki öfke kıvılcımlarıyla ona bakıyordu.

"Julie nerede?"

"Asıl sen neredesin? Kız seni beklemekten helak oldu!" Masal, biraz sonra onu gagalamaya başlayacak kırmızı bir ağaçkakan misali sinirle tüylerini kabartmış çemkiriyordu.

"Tamam, işte geldim! Julie nerede?" Alex sabırsızca yerinde kıpırdamaya başlayınca Masal'ın yüzünde zalim bir ifade oluştu.

"Geç kaldın. Julie gitti."

Masal'ın sözlerini duyan Alex, o an kalbinin durduğunu hissetti. Fiziksel olarak nefes alıyordu, kalbi halen vücuduna kan pompalıyordu. Fakat aynı organ, Alex'in başka hiçbir işlevini yapamayacak şekilde acı çekmesine de neden oluyordu.

"Julie gitmiş olamaz!" derken her ne kadar bağırmak istese de sesi fazlasıyla aciz çıkmıştı.

Masal bir an onun için üzülmüş gözükse de, konuştuğunda sesi öfkeliydi. "Neden gitmesin? Peşinde sürekli onunla sevişmek için dolaşan ama bir türlü duygularından ve geçmişinde yaşadıklarından bahsetmeyen bir adamı mı beklemeliydi? Yoksa ilk krizde kaçıp giden bir korkağın peşinden mi koşmalıydı? Söylesene, Julie bunlara mı layık, yoksa onu tüm kalbiyle sevip değer verecek bir erkeğe mi?"

Masal'ın sözleri beynine üzengiye inen örs gibi şiddetle çarparken, Alex ne diyeceğini bilemiyordu. "Ben..." derken kelimelerini kaybetmiş gibi boş gözlerle Masal'a baktı.

"Julie, Arthur'la birlikte çıktı. Ne zaman döneceklerini bilmiyorum."

Masal son darbeyi de vurduktan sonra, arkasını dönüp sert adımlarla uzaklaştı. Alex onun arkasından bakarken, aslında geçmişte yaptıklarının değil de, şu an yaptıklarının Julie'yi ne kadar yaralamış olabileceğini idrak ediyordu.

Küfürle karışık bir şekilde kükredikten sonra hızlı adımlarla sistem odasına gitti ve Julie'nin ajan saatindeki izlemeyi

aktif hale getirdi. Fakat sinyal tam olarak bulundukları evden geliyordu. Alex bunun sebebini fark ettiğinde sağlam bir küfür savurdu ve kadının üzerine bir izleme cihazı yerleştirmediği için kendini pataklamak istedi. Julie saatini evde bırakıp dışarıya çıkmıştı. Tam küfür denizinde karanlık derinliklere doğru yol alırken, aniden çalan telefonun sesiyle kendine geldi.

"Alex!"

Bay M'nin gürleyen sesini duyan Alex, bu defa yaş tahtaya bastığını anlamıştı. "Buyurun, efendim," derken sesi saygılıydı. Bay M, zamanında Alex'in bataklıktan çıkmasını sağlayan adamdı. Ne olursa olsun ona karşı saygısızlık etmezdi.

"Julie'nin ajan saatindeki izlemeyi aktifleştirdiniz. Bir sorun mu var?"

Bay M ajanlarının hayatlarına çok fazla önem verirdi. Herhangi bir ajanın izleme cihazının aktif edilmesi onun için acil durumlardan birisiydi ve böyle konularla kişisel olarak ilgilenirdi. Alex ona Julie'yi Arthur'dan kurtarmak için sinyali aktifleştirdiğini söylese, muhtemelen Bay M hiç üşenmeden ilk uçağa atlayıp Londra'ya gelir, Alex'in kıçını bir güzel tekmelerdi.

"Bir sorun yok, efendim. Ben sadece test yapıyordum."

Alex'in sesi öylesine rahat çıkmıştı ki, neredeyse söylediğine kendi bile inanacaktı. Ama Bay M yedi mi? Tabii ki yemedi!

"Bana bak, Alex! Sen bırak gitmeyi daha emeklerken, ben tüm o yolları ezberlemiş geri dönüyordum. Ben size acil bir durum olmadıkça o sinyaller aktifleştirilmeyecek demedim mi?" diyen Bay M yeniden kükreme moduna geçince, Alex bugünün şamar oğlanlığına terfi ettiği gün olduğundan emin oldu. Yoksa bir insanın üzerine bu kadar da gelinmezdi!

"Dediniz, efendim."

Alex yavru kedi gibi uysalca cevap verince Bay M biraz olsun sakinleşmişti. "İyi o zaman! Bir daha olmasın!" deyip çat diye telefonu kapatınca Alex derin bir nefes aldı. Neyse ki ucuz atlatmıştı.

Alex, Julie'yi ajan saati ile bulamayacağını anladığından, homurdanarak anahtarlarını aldı ve dışarı çıktı. Sabah masaya attığı yumruktan dolayı eli sızlıyordu ama umurunda değildi. Motoruna atladığı gibi o aptal Arthur'un Julie'yi götürebileceği yerlere doğru yola çıktı. Gerekirse bütün gece dolaşacak ve onları bulacaktı.

***

"Arthur! Bence artık eve dönmeliyiz."

Julie'nin endişeli sesini duyan Arthur gülümsedi. "Hadi ama Julie, daha eğlence yeni başlıyor."

"Bana sorarsan yeterince eğlendik. Saat sabahın üçü oldu!" Arthur'la dışarıya çıktıklarından beri aralıksız olarak motor sürmüşler ve birçok gece kulübü dolaşmışlardı. Julie artık eve dönmek istiyordu, çünkü gerçekten çok yorulmuştu.

"Yaşlanıyor musun yoksa?"

Arthur alaycı bir şekilde konuşunca, Julie oturduğu taburede dikleşti. "Ne münasebet!" derken kaşları çatılmıştı. Arthur daha geniş gülümseyince de somurtmaya başladı.

"O zaman eğlenmeye devam!" Arthur elindeki şat bardağını kaldırıp kafasına dikince Julie derin bir nefes aldı. Adam ondan iki yaş büyüktü ama on iki yaş küçükmüş gibi davranıyordu.

"Selam, yakışıklı."

Kısacık bir şort ve göbeğini açıkta bırakan bir bluz giymiş n esmer bir kadın, sırnaşık bir şekilde Arthur'a yaklaşınca, lie gözlerini devirmemek için kendini zor tuttu. Gittikleri her kadınlar resmen kendilerini Arthur'un önüne atmışlardı. durum artık canını sıkmaya başlamıştı. Bu kadınların nesi ardı Tanrı aşkına? Hiç mi gururları yoktu?

Arthur kadını baştan ayağa süzdükten sonra gözleriyle lie'yi işaret etti. "Şu an doluyum, güzelim."

Kadın o an Julie'ye bakıp nefretle gözlerini kıstı. Harika! eni bir düşmanı daha olmuştu. Sanki çok lazımmış gibi. Zaten

Alex'in peşindeki kadınlarla yeterince uğraşıyordu. Bir de Arthur'unkilerle uğraşamazdı.

"İstersen senin olabilir," deyip umursamazca omuz silktiğinde kadın öyle şaşkın baktı ki, sanki Julie'nin elinde çok değerli bir mücevher vardı da hiçbir karşılık beklemeden ona veriyordu.

"Kalbimi kırıyorsun, hayatım." Arthur muzip bir şekilde elini kalbine koyup sırıtınca, Julie bu kez dayanamayıp gözlerini devirdi.

"Büyü artık, Arthur!" derken önündeki şat bardağını kafasına dikmişti. Hemen ardından vücudunu, içkiden mi yoksa havanın soğukluğundan mı olduğunu anlayamadığı bir ürperti sardı.

"Julie!"

Alex'in kükremesi bulundukları mekânı Jüpiter'e fırlatabilecek kadar güçlüydü ve Julie artık o ürpertinin sebebini biliyordu.

"Beni hemen saklamalısın, Arthur!" diyerek arkadaşına döndüğünde, onun çoktan ayağa kalkıp gözlerini Alex'e diktiğini fark etti ve derin bir nefes aldı. Otuzlu yaşlarında iki koca erkek bebekle uğraşmak bazen gerçekten yorucu olabiliyordu.

"Hangi cehennemdesin, Julie? Saatlerdir seni arıyorum!"

Alex'in kükremesi giderek daha yakından kulaklarını tırmalarken, Julie yorgunluğunun da etkisiyle kaşlarını çatıp cırlamaya başladı. "İlk önce ortadan kaybolan sendin! Hiç üste çıkmaya çalışma! Yemin ederim seni Masal'a veririm." Julie kendini yaramazlık yapan çocuğuna onu akşam babasına şikâyet edeceğini söyleyen bir anne gibi hissetse de, bunu belli etmedi.

"Ama ben eve geldiğimde de sen ortadan kaybolmuştun! Üstelik de bu kımıl zararlısıyla!"

Alex, Julie'ye yaklaşıp, öfkeden ve yorgunluktan çok daha korkutucu görünen gözlerini onun gözlerine dikmişti. Fakat Julie bundan etkilenmeyecek kadar sinirliydi.

"Senin kımıl zararlısı dediğin adam, benim arkadaşım! Bunu o kalın kafana soksan iyi edersin!"

Julie'nin kızgın sesinin Alex üzerinde hiçbir etkisi olmadığı gibi, adam iyice burnunun dibine sokulmuştu. "Arkadaşın olması umurumda değil! O bir erkek ve sana haddinden fazla yaklaşırsa, onu bir daha kimseyle arkadaşlık edemeyecek hale getiririm!"

Julie bu tehditten zerre kadar etkilenmemiş bir şekilde gözlerini Alex'in mükemmel renkteki gözlerine diktiğinde, iç çekmemek için kendini zorladı. Adamın gözleri gerçekten çok güzeldi. *Titre ve kendine gel, Julie!*

"Ondan uzaklaş, Alex!"

Julie tam Alex'e cevap verecekken, araya giren Arthur'un sesiyle ikisi birden ona döndü. Arthur gayet ciddi bir şekilde gözlerini Alex'e dikmiş bakıyordu ve Julie bundan hiç hoşlanmamıştı. Şu an ihtiyaçları olan son şey bir kavgaydı.

"Hayır!"

Julie henüz olaya müdahale edemeden Alex çoktan Arthur'un suratına bir sağ kroşe geçirmişti. Çabuk toparlanan Arthur'un karşılık vermesi ise çok uzun sürmedi.

"Kesin şunu!"

Julie'nin çığlıklarını duymayan iki adam birbirine girmiş dövüşmeye devam ediyordu. Bulundukları yer bir İrlanda barıydı ve kavgayı bir an önce durdurmazsa her şey için çok geç olabilirdi.

"Bar kavgasıııı..."

Julie, yuvarlak kırmızı suratlı bir adamın bağırdığını duyduğunda kendini öldürmek istedi. Aslında önce Alex'i, sonra Arthur'u, en sonunda da kendini öldürmek daha mantıklı olacaktı. Bu yüzden hemen yanındaki bir sandalyeyi aldığı gibi Alex ve Arthur'un üzerine gelişigüzel fırlattı. Sandalye ikisinin tam arasına, kafalarını ortalayacak şekilde düşünce de keskin bir nefes aldı.

"Julie?"

Arthur şaşkın, Alex sinirli bir şekilde ona dönünce, Julie hiç renk vermeden bağırmaya devam etti. "Kesin artık şunu! Yaptığınızı beğendiniz mi?" Julie sinirle elini kaldırıp barda birbirine girmiş adamları gösterince, ikisi de şaşkın gözlerle olanlara bakakalmıştı.

"Neler oluyor?" Alex bir Julie'ye, bir de amaçsızca kavga eden kalabalığa bakıyordu.

Julie başı ağrıyormuş gibi elini alnına yasladı ve "Burası bir İrlanda barı! Bar kavgası çıkarmak için sendelemeniz bile yeterli olur!" dedi kızgın bir şekilde. Alex yeniden kaşlarını çatıp yüzünü buruşturmuştu. Julie dikkatli bakınca adamın kaşından kan sızdığını fark ederek içinin acıdığını hissetti.

"Pekâlâ, bu kadar gösteri yeterli! Eve gidiyoruz!"

Julie, çocuklarını sokaktan toplayan bir annenin keskin haşinliğiyle iki adamı da kışkışlayınca, bu kez seslerini çıkarmamışlardı. Dışarıya çıktıklarında Julie elini kaldırıp bir taksi çevirdi. Bu hareketi Alex'in kükreme özelliğini yeniden aktive etmişti.

"O taksiye binersen, seni seksen yaşına gelene kadar eve kilitlerim. Bir kez daha gözümün önünden ayrılmana izin vermeyeceğim!" diyen Alex, Julie'yi kolundan tuttuğu gibi kendi motoruna doğru sürüklemeye başladı.

Arthur araya girip müdahale etmek istemiş ancak Julie'nin ölümcül bakışlarıyla karşılaşınca geri çekilmişti.

Alex'in motoruna binip yola koyulduklarında, Julie her şeye rağmen onun yanında olduğu için mutluydu. Bir günlüğüne bile olsa Alex'ten ayrı kalmak o kadar zor gelmişti ki, kendini gurbete gitmiş göçmen kuşlar gibi hissetmekten alıkoyamamıştı. Şimdi ise motorun arkasından ona sarılırken, yuvasına dönmüş gibi hissediyordu.

Tek kelime etmeden eve geldiklerinde Alex, Julie'yi kolundan tuttuğu gibi sürükleyerek yukarıya çıkarmaya başladı. O an Julie itiraz etme zamanının geldiğini fark etti. "Beni sürüklemeyi

bırak artık!" diye bağırdığında Alex'ten aldığı tek karşılık *homurtu* olmuştu.

Julie eliyle merdivenin tırabzanlarını tutunca, Alex onu bu kez omzuna attı ve hızlı adımlarla odasına doğru ilerlemeye başladı. Julie bir yandan çığlık atıp bir yandan da debelenirken, Alex bunların hiçbirini umursamıyor gibi gözüküyordu. Sonunda odaya ulaştıklarında genç kadını yere bıraktı ve karşısına geçip gözlerinin içine baktı.

"Bir daha asla beni bırakma," dediğinde gözlerinin kehribar rengi iyice belirginleşmişti.

Julie bir çemkirme, bir böğürme, hatta bir homurdanma beklerken böylesine bir cümle duyunca neye uğradığını şaşırdı. "Ben..." derken şaşkınlıktan küçük dilini yutmuş da, yeniden bulmaya çalışıyormuş gibiydi. Alex onun sessizleştiğini görünce, eğilip dudaklarına hafif bir öpücük kondurdu. Julie biraz önce kelimelerini kaybetmişse, şu an kesinlikle dilsiz olmuştu.

"Karşılık vermene gerek yok. Yalnızca beni bir daha bırakmamanı söylemeye ihtiyacım vardı," dedikten sonra bu kez daha ateşli bir şekilde Julie'yi öpmeye başladı.

Julie onu ilk defa böyle görüyordu. Dağılmış gibiydi. Yorgunluktan yüzündeki çizgiler belirginleşmiş, güzel gözleri daha da koyulaşmıştı. İçindeki tüm saflıkla ona karşılık veren Julie, ellerini kaldırıp saçlarından geçirdi. Alex genç kadını kendi bedenine sertçe yaslarken, öpüşü artık bir ihtiyaç haline gelmişti. Sanki ruhunu doyurmak için Julie'ye ihtiyaç duyuyor gibiydi. Julie ise bu ihtiyacı karşılamasa ölecekmiş gibi hissediyordu.

"Alex..."

İkisine de bir ömür gibi gelen bir süre sonunda dudakları ayrıldığında Julie'nin tüm vücudu alev almıştı. Yanakları kızarmış, gözleri parlamaya başlamıştı.

"Sevgilim."

Alex'in şefkatli sesini duyan Julie, kalbinin göğüs kafesine sığmayacak kadar büyüğünü hissediyordu. Julie hiçbir şey

söylemeden gözlerine bakmaya devam edince, Alex gülümsedi ve onun elmacık kemiklerine bir öpücük kondurdu.

"İkimiz de çok yorgunuz. Hadi şimdi uyuyalım. Seninle uyumayı özledim."

Alex'in söyledikleri Julie'nin kalbine dokunurken, yalnızca başını sallamakla yetindi. Ağzını açsa konuşamayacağını biliyordu.

Yatağa girdiklerinde, Alex her yattıklarında olduğu gibi Julie'yi kendine çekti ve sıkıca sarıldı. Saçlarını koklayıp küçük bir öpücük kondurduktan sonra da kısık sesle "İyi geceler, sevgilim," dedi. Ardından hemen uykuya daldı. Julie gözlerinde yaşlarla gülümserken, artık duygularını kontrol edemeyeceğini hissederek Alex'e biraz daha sokuldu ve gözlerini kapadı. Nihayet huzuru bulduğu yere geri dönmüştü.

***

Öğlene doğru uyanan Alex, yatakta yan dönerek Julie'yi bulmak için kolunu ileriye attı. Onun yumuşacık vücuduna, ipeksi sarı saçlarına dokunacak olmanın düşüncesi bile gülümsemesini sağlamıştı. Ama eline gelen yumuşak bir vücut yoktu. Onun yerine kıllı, sert bir şeye dokununca panikle gözlerini açtı ve kocaman kahverengi gözlü, ıslak burunlu bir yaratıkla göz göze geldi.

Olayın etkisiyle aniden yataktan fırlamaya çalışınca, çarşafa takılıp yere yuvarlandı. Birkaç küfür savurduktan sonra ayağa kalkmayı başardığında, yatağının tam üstünde, kocaman, kahverengi-beyaz bir köpeğin ona baktığını görerek kaşlarını çattı.

"Sen de nereden çıktın? Benim kocaman kıllı bir köpekle değil, yumuşacık seksi bir sarışınla uyanmam gerekiyordu!"

Köpek, Alex'e bakıp bir kez havladı. Onu anlamış mıydı? Alex o an, bir köpekle iletişime geçmeye çalıştığını fark ederek irkildi. Homurdanarak pantolonunu bacağından geçirirken, odasının kapısı hızla açıldı ve minik, mavi gözlü bir cadı hızla içeriye daldı.

"Maylo!" diye bağıran Mila, kendini köpeğin kucağına atarken fazlasıyla paniklemiş gibi görünüyordu. "Seni yaramaz! İnsanların yatak odasına böyle girmemelisin!" Kız köpeği azarlarken, Alex de pantolonunu giymeyi bitirmişti. Sonunda Mila arkasını dönüp onu üstü çıplak bir halde görünce hafif bir ıslık çaldı. "Tanrım! Sizin suyunuza özel bir ilaç falan mı katıyorlar? Hepinizin bu kadar seksi görünmesi tesadüf olamaz!"

Alex kızın açık sözlülüğü karşısında şaşırmıştı. Anlaşılan, Zack'in bayağı bir çekeceği vardı. "Bu köpek de nereden çıktı?" diyerek kıza cevap vermemeyi tercih etti. Kız yeniden köpeğe dönüp sevgiyle sarılınca da, kaşlarını kaldırmaktan kendini alamadı.

"Onu sokakta buldum. Çok aç ve yaralıydı. Bu yüzden eve alıp besledim. Ama ayağa kalkacak kadar iyileşince yaramazlık yapmaya başladı."

Alex, Mila'nın cevabının ardından aklındaki diğer soruyu sordu. "Julie'yi gördün mü?" Bu arada bir tişört bulmuş başından geçiriyordu.

"Onu sabah Devonshire Dükü denen bir adamla kütüphanede konuşurken gördüm. Sonra ne oldu bilmiyorum."

Alex, kızın söylediklerini duyduktan sonra başından aşağıya bir kova kaynar suyun değil, bir kova yeni ortaya çıkmış lavın döküldüğünü hissederek okkalı bir küfür savurdu ve koşar adımlarla odadan çıktı. Çok geç kalmamış olmak için de tüm gücüyle dua ediyordu.

Bölüm 13

Alex odadan fırladığında kalbi yerinden çıkacakmış gibi delicesine atıyor ve tüm vücudunun bir korku dalgasıyla kavrulmasına neden oluyordu. Babası olacak o adam Julie'ye gerçekleri anlatırsa olacaklardan çok korkuyordu. Julie olanları öğrendiğinde onu yanında istemeyebilirdi. Eğer böyle bir şey gerçekleşirse, Alex bu kez babasını kendi elleriyle öldürmek zorunda kalırdı. Bunu seve seve yapardı. Fakat yine de buna gerek duymamayı diliyordu.

Yalın ayak, koşar adımlarla evin merdivenlerini üçer beşer atlayarak inerken, çalışma odasının nerede olduğunu kestirmeye çalışıyordu. Girişin hemen sağındaki oda olduğunu tahmin ediyordu. Kalbi hızlı olmasını telkin edercesine dörtnala çarpıyordu. Bir insanın yapabileceği en süratli şekilde çalışma odasına girdiğinde, babası ve Julie'yi karşılıklı otururken buldu. Kapının gürültüyle açılmasıyla, Julie şaşkın, babası ise umursamaz bir şekilde ona dönmüştü.

Alex derin bir nefes aldı ve sakin olduğunu umduğu bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Fakat "Lanet olasıca, burada ne yapıyorsun?" diye kükrediğinde, kendini sakinleştirmeyi başaramadığı ortaya çıkmıştı.

Alex'in kükremesinden neredeyse hiç etkilenmeyen Devonshire Dükü, sabit bir şekilde oğluna bakmaya devam etti. Ama Julie biraz kırgın görünüyordu. Alex onun neden kırgın olabileceğini tahmin etmeye çalışırken, kalp yetmezliğinden ölmesine ramak kalmıştı.

"Küçük bir konuşma yapıyorduk."

Babasının kibirli sesini duyan Alex dişlerini sıktı ve gözleri kararırken ona nefretle bakmaya başladı. "Senin Julie ile yapacağın hiçbir konuşma yok! Onu rahat bırak!"

Alex'in sert sesi, bir kâğıdı bile ortadan ikiye bölebilecek keskinlikteydi ancak dük ifadesiz bir şekilde durarak tepki vermiyordu. Sonunda "Biz de zaten konuşmamızı bitirmiştik," diyerek ayağa kalktı.

Alex de öne doğru bir adım attı ve sert bir şekilde konuşmaya başladı. "Hayır! Hiçbir yere gitmiyorsun. Hemen şimdi burada toplanacağız ve bize neler olduğunu anlatacaksın!"

Alex'in emrivakisine karşılık dükün verdiği tepki tek kaşını kaldırmak oldu. Bu sırada Julie'nin sessizce olanları izlemesi Alex'i endişelendiriyordu.

"Julie, lütfen gidip diğerlerini çağırır mısın?"

Alex'in sesiyle, Julie sanki rüyadan uyanır gibi aniden irkildi. Ardından sessizce başını salladı. Alex onda bir şeylerin yanlış olduğunu anlayabiliyordu. Anlamaktan da öte, bunu çok net hissediyordu. Bu yanlışlığın ne ile ilgili olduğunu yalnızca tahmin edebiliyordu ve en iyi tahmini bile tüylerinin diken diken olmasına yetiyordu.

Julie kırgın bir şekilde odadan çıktığında, Alex ateş saçan gözlerini babasına dikti. "Ona ne söyledin?" derken sesi Bermuda Şeytan Üçgeni'ni bile donduracak kadar soğuktu.

"Gerçekleri." Alex'in bu kısa cümleyi kavrayışı o kadar uzun sürdü ki, oracıkta saçlarının ağardığını hissetti. Bunu yapmış olamazdı. Bu kadar alçalamazdı. Alex'in yüz ifadesindeki değişikliği gören dük devam etti. "Evet. Ona neler olduğunu anlattım, Alex. Artık seninle konuşmak isteyeceğini sanmıyorum."

Alex, babasının ağzından çıkan her kelimeyle vücuduna binlerce küçük zehirli iğne aynı anda batıyormuş gibi kıvranırken, gözlerinin dolduğunu hissetti. O günden bu yana, tam on sekiz senedir gözlerinden yaş gelmiyordu. Alex biraz şaşkın, biraz da hafiflemiş durumdaydı. Fakat içindeki en güçlü

duygular, öfke ve nefretti. Gözlerindeki yaşları geri gönderip, baskın duygularının ön plana çıkmasını sağladı. Bir kez daha karşısındaki adamın gözlerine iğrenerek baktı.

"Neden?" dedi sadece. Alex gerçekten bilmek istiyordu. Babasının neden onları hiç sevmediğini bilmek istiyordu. Neden yıllarca bu günahı taşımak zorunda bırakıldığını anlamak istiyordu. Öğrenmek istediği o kadar çok şey vardı ki...

"Neden mi? Çünkü bunları bilmek onun hakkı."

Alex babasının cevabını duyduğunda tepki veremedi. Ondan nefret de edemedi, çünkü adam doğruyu söylüyordu. Julie her şeyi bilmeyi hak ediyordu. Onun hak etmediği şey, tüm olanları bu aşağılık adamdan öğrenmekti. Alex acı ve pişmanlık içinde kavrulurken, dük yeniden koltuğuna oturdu ve geriye yaslandı.

"Eğer o kızı seviyorsan, hayatını mahvetmediğinden emin ol."

Dükün sözleriyle gözlerini yeniden ona çeviren Alex'in yüzünde, sanki o an orada değilmiş gibi boş bir ifade vardı. Sonra bitkinlikle kendini en yakınındaki koltuğa atıp gözlerini kapadı.

"Evet, onu seviyorum." Bu itiraf Alex'i şaşırtmamıştı. Sanki senelerdir içinde tuttuğu bir yükü en sonunda yere bırakmış gibi hissediyordu. Julie'yi seviyordu. Hem de öyle böyle bir sevgi değildi. Her şeyi yerle bir edecek, sonra da baştan kuracak kadar çok seviyordu. Julie hep mutlu olsun istiyordu. Onu mutlu edecek tek insan olmak ve hayatını ona adamak için delicesine bir istek duyuyordu.

Tüm duyguları, yıkılan bir barajın akan suları gibi şiddetle kalbine hücum ederken, Alex alabora olmaktan korkmuyordu. Çünkü Julie'nin aşkı onu çoktan alabora etmişti ve Alex hayatı boyunca bundan daha mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Çocukluğunda bile... Alex gibi savaşçı birini de ancak Julie gibi bir savaşçı prenses kendine âşık edebilirdi. Tüm bu farkındalıkla rahatlarken, başını geriye atıp gülmeye başladı. Öyle şiddetli gülüyordu ki, göğsü Japonya depremleri gibi şiddetle sarsılıyordu.

"Kafayı mı yedin?" Dük, Alex'in deliler gibi gülmesine bir anlam verememişti.

Alex, başını kaldırıp babasına baktı ve "Aksine, daha önce hiç bu kadar aklı başında hissetmemiştim," dedikten sonra gülmeye devam etti.

Dük sonunda dayanamayarak, "Neler oluyor, Alex?" diye bağırdı.

Alex babasının sesini yükseltmesi üzerine doğrulup, sırıtmaya başladı. "Günlerdir kafamı meşgul eden bir soruya cevap buldum. İşin komik tarafı, bu sorunun bana böylesine büyük bir yük olduğunu anlamamıştım."

Alex'in anlaşılmaz sözleriyle dükün kaşları iyice çatıldı. "Ne yaparsan yap Alex ama artık kendine de, çevrendekilere de daha fazla zarar verme!"

Alex, babasının sözlerini duyunca önce hafifçe ciddileşti, sonra yeniden gülmeye başladı. Genç adamın tavrı nedeniyle dükün siniri de gözle görülür derecede artmıştı. O sırada kapı aniden açıldı ve Kuzey söylenerek içeriye girdi.

"Kahkahaların tüm evrende yankılanıyor, Alex. Kes şunu!"

Kuzey'in huysuz sesini duyan Alex gülmeyi bırakıp arkadaşına döndüğünde, huysuzluğunun sebebinin Masal olduğunu anladı. Anlaşılan Kuzey'in üstünden Masal geçmişti. Kızıl cadı kim bilir yine neler yapmıştı.

"Bakıyorum kızıl belan yine yapmış yapacağını."

Adamın alaycı sesini duyan Kuzey kaşlarını daha fazla çatıp homurdandı. Alex bunun üzerine bir kez daha gülmeye başlayınca, Kuzey onun yanına gelip kafasına bir tane geçirdi.

"Gül sen, gül! Son gülen iyi güler!"

Kuzey'in tehditkâr sesini duyan Alex aniden sustu ve tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Kuzey ona sinirlenip beddua ettiği için, bir türlü Julie'yle birlikte olamamıştı. Ya James'e basılmışlar, ya da Masal'ın kız gecesi yapmak istemesi yüzünden bir türlü kavuşamamışlardı. Beraber uyudukları geceleri

sayamıyordu, çünkü o zaman da Julie'nin sıra dışı uykusu sebebiyle, yatakta Alex'in hayal ettiğinden tamamen farklı aksiyonlarda bulunmuşlardı. Kuzey şimdi bunu diyorsa, o zaman önümüzdeki yüz elli sene Julie'ye dokunamayabilirdi. Düşüncesi bile soğuk terler dökmesine neden olurken panikle ayağa fırladı.

Kuzey ise pis pis sırıtıyordu. "Yaa, işte böyle yaparlar adamı!" Kuzey'in cani sesiyle Alex'in rengi birkaç ton açılırken, kapıdan Zack girdi.

"Bakıyorum bensiz eğleniyorsunuz. Çok kırıldım." Zack, Alex'in beyazlamış rengini görünce onunla dalga geçme şansını elbette kaçırmamıştı.

Alex, Zack'in de üstüne tuz biber olmasıyla kaşlarını çattı. "Bir sen eksiktin!" derken sesi son dedikodu fırsatını kaçırmış Hatice Teyze gibi çıkıyordu. Hatice Teyze mi? Hah! Hatice Teyzeyi de anmıştı ya, tam olmuştu. Artık bir daha asla iflah olmazdı.

"Bensiz olur mu hiç?"

Zack'in kulaklarıyla vuslat yaşayan ağzına sinirli gözlerle bakan Alex, birkaç küfür geveledikten sonra kafasını çevirince, babasının yüzündeki şaşkınlık ifadesini görerek keyiflendi. Onun gibi bir adamın yüzünde öfke ve umursamazlık dışında herhangi bir duygunun belirmesi, muhtemelen Mona Lisa'dan sonra dünya üzerindeki en değerli sanat eserlerinden birisi olmaya güçlü bir adaydı.

Alex, Zack'e dönerek "Diğerleri nerede?" diye sordu.

Tam o anda kapıdan giren Masal neşeyle "Ben buradayım," dedi. Kuzey homurdanırken, Masal kocasına bakıp sırıttı. Sonra da odadaki koltuklardan birisine oturdu ve merakla bakışlarını düke çevirdi. İkili bir süre birbirlerini süzdükten sonra Masal gözlerini kısıp adama hafif bir gözdağı verdi ve yeniden Alex'e döndü. Masal gibi minicik bir kadının İngiltere'nin en güçlü adamlarından birine gözdağı vermesi, kesinlikle ölmeden önce görülmesi gereken manzaralardan biriydi.

"Arthur bugün bize katılamayacakmış. Julie de gelmeyecek. Bu yüzden başlayabiliriz."

Masal'ın sözlerini duyan Alex kalbinin kırıldığını hissedince irkildi. Julie altı üstü bir konuşmaya gelmemişti, nazlı bir gelin gibi kırılmanın ne gereği vardı ki şimdi? Her ne kadar kendi kendini teselli etmeye çalışsa da, bu tarz konularda yetenekli olmadığı aşikârdı. Teselli olmak bir yana, içindeki *Ama neden?* temalı koro o an fazlasıyla aktifti.

"Victor sizden ne istiyor?"

Kuzey'in sorusu üzerine dük odadakileri tek tek süzdü ve derin bir nefes aldı. Ardından "Bir anahtar," dedi.

Dükün bu kısa açıklaması üzerine gruptan çeşitli itiraz cümleleri yükselirken, "Hay ben bu anahtarların..." diyerek ortama damgasını vuran Alex olmuştu. Odadaki herkes onunla hemfikir olduğunu belirtircesine başını sallayınca, dükün yüzünde yine bir şaşkınlık ifadesi oluşmuştu. Oğlu, gerçekten oldukça ilginç arkadaşlar edinmişti.

"Peki, bu anahtar tam olarak ne işe yarıyor?" Bu kez soruyu soran Zack'ti.

"Tam olarak ne işe yaradığından emin değilim, çünkü çalışması için bir parça daha gerekli. Fiziksel olarak, tıpkı gerçek bir anahtar gibi davranıyor. Yani anahtarın gireceği kilit olmadıktan sonra hiçbir işe yaramıyor."

Bu bilgiyi sindirmeye çalışan grup sessizliğe gömülmüştü. Dük de aynı şekilde susarak düşünmelerine izin verdi.

"Şu an dünya üzerinde onlarca ajanın öldürüldüğü bilgisini alıyoruz. Bu ölümleri durdurabilmek için sizin elinizdeki anahtara ihtiyacımız var ve siz diğer parça olmadan onun hiçbir işe yaramadığını söylüyorsunuz." Kuzey konuşurken sert bir şekilde düke bakıyordu. Dük yine kılını kıpırdatmadı. Yalnızca olumlu anlamda başını sallamakla yetindi. "İkinci parçayı nerede bulabileceğimizle ilgili bir fikriniz var mı?"

"Victor'da."

Dükün kısa cevapları odadaki herkesin adama karşı antipati beslemesine neden olsa da, o an uğraştıkları konu çok önemli olduğu için kimse sesini çıkarmıyordu.

"Bok var bir işimiz de kolay olsa!" Alex'in küfür ettiğini duyan Masal öldürücü bakışlarını ona çevirince, Alex ellerini kaldırıp, "Özür dilerim," dedi.

"Victor'un bize verdiği zamanın dolmasına beş gün var. Bu süre içinde bir şekilde adama ulaşıp ikinci parçayı ele geçirmeliyiz."

Zack'in sözlerini onaylarcasına başını sallayan Alex, tekrar babasına döndü. "İkinci parçayı ele geçirdiğimizde anahtarı bize vereceğinden nasıl emin olacağız?" Alex çok güzel bir noktaya değinmişti ve diğerleri de dükün cevabını bekleyerek ona bakıyorlardı.

"Anahtar bankadaki Devonshire kasasında. Şu an bile istersen ona erişebilirsin."

Dükün sözleri üzerine bir süre daha ona bakan Alex, adamın yalan söylemediğine kanaat getirmiş olacak ki üstelemeyerek başka bir konuya geçti. "Peki, sen anahtarı nasıl ele geçirdin?"

"Ne yazık ki bu konuda size bir bilgi veremem," diyen dük konuşmanın sona erdiğini belirtircesine ayağa kalkınca, Alex hışımla babasının yanına gitti.

"Eğer bu işte senin de bir parmağın olduğunu öğrenirsem..." dedikten sonra sustu ve babasının gözlerinin içine baktı. Dük onu anladığını belirtircesine hafifçe başını salladı. Adamın bu hareketini yalnızca Alex fark edebilmişti.

"Şimdi izninizle."

Dük, yüzlerce yıllık soylu kanının hakkını sonuna kadar vererek asil bir şekilde odadan çıkınca, Kuzey, Zack ve Masal aynı anda Alex'e döndüler.

"Victor'un ikinci parçayı nerede tuttuğunu öğrenmemiz gerek," dedi Alex onlara bakarak. "Victor beni ve Julie'yi tanıyor,

bu yüzden biz ona yaklaşamayız. Ya Kuzey, ya da Zack'in bu görevde çalışması gerekecek."

Masal endişe dolu bakışlarını ona çevirince, Alex kalbinde bir ağrının oluştuğunu hissetti. Masal kocası için endişeleniyordu ve Alex de onun için üzülüyordu. Harika! Yakında örgü grubuna falan da katılırdı.

"Victor'un Buckingham'da üniversite okuyan bir kızı var. Ona yaklaşırsak belki babasına ulaşmamız daha kolay olur. İsmi, Anya Abramovich. İşletme üzerine lisans yapıyor."

Zack'in paylaştığı bilgiyle Alex'in aklında bir plan şekillenmeye başlamıştı. Planın işlemesi için başını yakacağı kişinin Zack olacağını düşünerek gülümsedi. Çünkü Kuzey'i kızı tavlamak için göndermeye kalksa, Masal önce Alex'i, sonra Kuzey'i vurur, hemen ardından da Buckingham'dan başlayarak tüm İngiltere'yi yakardı. Alex abartmıyordu. Masal kesinlikle tüm bu eylemleri gerçekleştirirdi. Bu yüzden Zack en güvenlisiydi.

"O zaman benim bir planım var. Zack, sen Buckingham'a gidip Victor'un kızını tavlayacaksın ve üzerine bir dinleme cihazı yerleştireceksin. Şansımız varsa, Victor bize ulaşamadan ikinci parçayı almayı başarırız."

Alex'in planını duyan Kuzey ve Masal sırıtmaya başlarken, Zack hafifçe kaşlarını çatmıştı. "Ya kız çok çirkinse?" Zack'in hoşnutsuz bir şekilde sorduğu soruyla arkadaşları dayanamayarak kahkahayı basmışlardı.

"Üzgünüm ama tüm insanlığın kaderi senin ellerinde. Kız çirkinse de artık yapacak bir şey yok."

Zack açıkça somurtmaya başlarken, diğerleri de gülmeye devam ediyordu. Zack gözlerini Kuzey'e dikip kıstığında, Alex onun ne diyeceğini çoktan anlamıştı. Ne yazık ki henüz arkadaşını durduramadan Zack bombayı patlattı.

"Neden Kuzey yapmıyor?" dediği anda kafasına sert bir cisim yedi ve hafifçe geriye sendeledi.

"Ah! Bu acıttı ama, Masal!"

Masal'ın sahiplenircesine, bir koalayı bile kıskandıracak kadar sıkıca kocasına sarılması ve bir yandan da ateş saçan gözlerini Zack'e dikmesi, Alex'in kahkahalarını tutmasını fazlasıyla zorlaştırıyordu.

Masal "Kafanı komple yarıp beynini akıtmadığıma dua et!" derken, Victor'dan bile tehditkâr görünüyordu.

Zack belirgin bir şekilde yutkunarak, "Tamam o zaman, ben gidip Anya hakkında araştırma yapayım," dedikten sonra hızlı adımlarla odadan çıktı. Anlaşılan Masal'ın Victor'dan daha tehlikeli olduğunu o da fark etmişti.

"Julie'nin nerede olduğunu biliyor musun, Masal?"

"Arka bahçeye çıkmıştı."

Alex aldığı cevapla başını hafifçe salladı ve Julie'yi bulmak için hızla odadan ayrıldı.

***

Julie sabah kalktığında karşısında on dört sene önce gördüğü o adamın daha yaşlı bir versiyonunu görünce şaşırmıştı. Devonshire Dükü her ne kadar yaşlanmış olsa da, güçlü görüntüsünden hiçbir şey kaybetmemiş, koyu renk gözlerinin korkutuculuğu bir nebze olsun eksilmemişti.

Dük, Julie'yi ilk gördüğünde tanımamıştı. Kim olduğunu anladığında aniden değişmiş ve onunla konuşması gerektiğini söylemişti. Çalışma odasında bir süre konuşmuşlardı ve bu konuşma, Julie'nin bütün duygularını altüst etmeye yetmişti. Alex'in gözlerine nasıl bakacağını bilmiyordu. Evin arkasındaki çiçek bahçesine çıkarak düşüncelerini biraz toplamak istemişti. Toplantıya katılmamıştı, çünkü o an bunu kaldırabileceğini sanmıyordu.

"Julie!"

Alex'in erkeksi sesi tüm duyularının baharı karşılayan çiçekler gibi heyecanla ayaklanmasına neden olunca, Julie titremeye başladı. Alex'in yakınında olmak onu her zaman heyecanlandırıyordu ve bu hissi o kadar seviyordu ki...

Julie henüz cevap veremeden Alex mutlulukla onun yanına gelmişti. Güzel, kehribar rengi gözlerini, kadının yeşil gözlerine dikince, ikisinin de kalbi aynı anda heyecanla atmıştı. O gün güneş vardı ve bütün sıcaklığıyla ışıldıyordu. Julie'nin üzerindeki beyaz elbise ve sarı saçları, tam da Alex'in tasvir ettiği gibi onun bir meleğe benzemesine neden olmuştu.

"Julie..." Alex tam önünde durup elini kaldırarak yanağına hafifçe dokununca, Julie'nin gözbebekleri titreşti. Alex eğilip onu öpmek istedi. Fakat bunu yapmak için harekete geçtiğinde beklenmeyen bir şey oldu. Julie kafasını çevirdi. O ki, ilk kez öpüştüklerinde bile kafasını çevirmemişti. Alex, kalbi binlerce küçük parçaya ayrılırken, ne yapacağını şaşırmıştı. Hayatında ilk defa, tüm benliğiyle çırılçıplak bir şekilde bir kadının önünde duruyordu ve o kadın, Alex'in kalbini toz ve gaz bulutuna dönecek kadar şiddetle kırıyordu.

"Ne oldu?" derken sesi titremişti. Julie başını kaldırıp ona bakmıyordu. Kadının bu tavrı Alex'i öylesine derinden yaralıyordu ki, fiziksel acılar bunun yanında çok önemsiz kalırdı.

Alex bekledi. Julie'nin başını kaldırıp gözlerine bakması için bekledi. Ama yapmadı. Onun tepki vermediği her an, Alex giderek daha da fazla parçalanıyordu.

Julie gerçeği öğrenmişti ve şimdi de Alex'ten kaçıyordu. İşte en sonunda, en büyük korkusu gerçek olmuştu ve Alex, hayatının aşkı ellerinin arasından kayıp giderken hiçbir şey yapamıyordu. O kadar acizdi ki, en nefret ettiği duyguyla savaşamıyordu bile. Pişmanlık, kendinden nefret etme ve şiddet isteği Alex'i ince ince on dört sene önceki o yaza döndürüyordu. Tüm kâbuslarından arınmasını sağlayan karşısındaki bu kadın, şimdi onu yavaşça eski çukuruna geri gönderiyordu. Bunu hissedebiliyordu. O eski tanıdık hissin tüm bedenini ele geçirdiğini anbean fark ediyor ama bunu durdurmaya çalışmıyordu. Julie ona sırt çevirdiyse, zaten durdurmanın da bir anlamı yoktu.

"Beni istemiyor musun?"

Alex'in sesi, annesinin sevgisine muhtaç bir çocuğu bile ağlatacak kadar kırgın ve titrek çıkınca, Julie dayanamayıp başını kaldırdı ve onun yüzüne baktı. Adamın gözleri bu kez koyulaşmak yerine açılmıştı ve Julie onlarda kaybolma isteğini bastırmak zorunda kaldı.

"Şu an bu konuyu konuşmak istemiyorum, Alex. Lütfen."

Julie'nin kırılgan sesi adamın kalbini geriye bir zerre bile kalmayacak şekilde yok ederken, Alex kaşlarını çatarak sesini sertleştirdi. Demek buraya kadardı. Alex âşık olduğunu yeni fark etmişken, karşısındaki kadın onu terk ediyordu.

"Neden? Artık benim ne kadar iğrenç birisi olduğumu bildiğin için mi? Ben sana hep söylemedim mi? Beni gözünde büyütme, demedim mi? Neden beni dinlemedin? Neden benimle uğraştın? Neden? Söylesene! Bu da senin intikamın mıydı yoksa? Yıllar önce sana yaptıklarımın intikamını mı aldın? Öyleyse tebrik ederim! Gerçekten usta işiydi. Tüm gardımı indirdin ve ölümcül darbeyi vurdun! Kendinle gurur duy!"

Alex'in yaralı bir hayvan gibi öfkeyle çıkan sesi karşısında Julie ne diyeceğini bilmiyordu. Adamın gözleri dolduğunda ise kendini öldürmek istedi. Ellerini kaldırıp onun yanağından aşağıya süzülen yaşları silmeye çalıştı. Alex'in ellerini sertçe itmesiyle de olduğu yerde dondu. Alex, resmen on dört sene önceki haline dönmüştü ve bunun mimarı Julie'ydi.

"Artık beni yalnız bırak. Ben de seni yalnız bırakacağım. Bu lanet görev bittikten sonra da bir daha asla görüşmeyeceğiz. Asla!" dedikten sonra, son bir kez nefretle Julie'nin gözlerine baktı ve kalbinin kalan parçalarını da sevdiği, âşık olduğu kadının ayaklarının altına bırakarak hızla uzaklaştı.

Julie, kalbi onu boğacakmış gibi acıyla büyürken, bacaklarının güçsüzleşmesiyle birlikte olduğu yere yığıldı. Gözyaşları yüzünün bahçelerini yıkarken de, insanoğlunun en büyük cehenneminden içeriye çoktan adım atmıştı. Hayatta kalmayı başarsa bile, ruhunun bir parçasını çoktan kaybetmiş olacaktı.

***

Alex, içindeki yakıcı acı için her zamanki yöntemine başvurmaya karar verdi. İçki. En sertinden ve Alex'in dünyasını sarsacak kadar fazla alkol içereninden. Zack çoktan Anya için yola çıkmıştı ve evde yalnızca Kuzey'le Masal vardı. Bu yüzden bardan bir şişe sert İskoç viskisi alıp evin bodrumundaki saklanma köşesine çekilmesi sorun olmamıştı. Bardak almaya gerek duymamıştı. İçkiyi kafasına dikerek içiyordu ve şişenin yarısına geldiğinde, çoktan kendini daha az pislik gibi hissetmeye başlamıştı. Ne kadar içerse içsin, hatta sızsa bile, yaptıklarının ağırlığından kurtulamıyordu. O görüntü bir türlü gözünün önünden gitmiyordu ve Alex ölene kadar bu ağırlıktan kurtulamayacağından emindi.

On dört yaşındaki Alex Cavendish, abisine tapıyordu. Anthony Cavendish ondan on bir yaş büyüktü. Alex hep abisi gibi olmak istemişti. Bu yüzden çok çalışmıştı. Okulunda öğretmenlerinin gözdesiydi ve her zaman bir numaraydı. Keskin zekâsıyla birlikte yüksek ahlak anlayışı ve saygısı, onu gören herkesin mükemmel olduğunu anlamasını sağlıyordu. Kelimenin tam anlamıyla, dük olmak için doğmuştu ve bu yolda kraliçenin bile hayranlığını kazanmıştı. Fakat Alex *dük* olmayacaktı, çünkü bir abisi vardı. Zaten dük olmak hiçbir zaman umurunda da olmamıştı. Onun tek istediği, ailesiyle birlikte mutlu olabilmekti. Her ne kadar annesi ona çok sevgi göstermese de, hiçbir zaman onu direkt üzecek bir davranışta bulunmamıştı ve bu bile Alex'e yetiyordu.

O yaz, Alex'in hayatından sonsuza kadar çıkarmak istediği o lanetli sene, abisi Chatsworth House'a yanında çok güzel sarışın bir kadınla gelmişti ve nişanlandıklarını açıklamıştı. Kadın inanılmaz derecede güzeldi ve Alex, abisine de ancak böyle asil ve güzel bir kadının yakışacağını düşünerek mutlu olmuştu. Abisi Anthony, ela gözlere ve açık kumral saçlara sahipti. Atletik vücudu ve mütemadiyen gülümseyen yüzüyle birçok insanın sempatisini kazanmıştı. Hartington Markisi olarak oldukça takdir topluyordu. Tüm Cavendishlerin yaptığı gibi Oxford'da

eğitim görmüştü ve onur derecesi ile mezun olmuştu. Evelyn Mason, Cavendishler kadar olmasa da, İngiltere'nin hatırı sayılır ailelerinin birisinden geliyordu ve ikilinin nişan haberi sosyetede fazlasıyla ilgi görmüştü. Abisi mutluydu, Alex ondan çok daha fazla mutluydu. Her şey o kadar mükemmeldi ki, hayatı boyunca bundan daha mutlu olamayacağını düşünüyordu. Ancak ne kadar yanıldığını anlaması uzun sürmedi.

Ağustosun ikinci haftasına geldiklerinde, bir gün Alex çalışmak için kütüphaneye gitmeye karar verdi. Normal programına göre dışarıda binicilik eğitiminde olması gerekiyordu. Fakat son anda planı iptal olmuş, evde kalması gerekmişti. Alex de bu boşluğu uzun süredir merak ettiği bilgisayar programıyla ilgili çalışmak için değerlendirmeye karar vermişti. Kütüphaneye yaklaştığında birtakım sesler duymaya başlayınca paniklemişti. Hızla koşup odanın kapısını açtığında, karşılaştığı manzarayla neye uğradığını şaşırmıştı. Beyni olanları inkâr etmek istercesine yavaşlamıştı. Sonunda babasının ona dönmesiyle birlikte, gerçekliği kavrayabilmişti.

Babası, Evelyn'i masaya oturtmuştu ve hemen önünde, bacaklarının arasında ritmik bir şekilde hareket ediyordu. Evelyn ise kendinden geçmiş gibi sesler çıkarıyor ve babasının ilk ismini sayıklıyordu. Alex, gördükleri yüzünden midesinin bulandığını hissederek kusmamak için kendini zorlamıştı. Babası ona dönüp, alt tarafı çıplak bir şekilde umursamazca konuştuğunda ise midesindekileri içeride tutmak bir hayli zorlaşmıştı.

"Bize katılmak istemiyorsan hemen çık odadan, Alex!"

Dükün acımasız sesi, Alex'in kalbinin korkuyla çarpmasına neden olmuştu. Yine de yerinden kıpırdayamamıştı. Hâlâ tüm bunların bir kâbus olmasını diliyordu. Evelyn denen o sürtüğün de Alex'e bakıp gülümsemesi son darbeyi vurmuştu. Alex kapıyı hızla kapatıp koşar adımlarla kendini dışarıya attığında artık nefes alamayacak duruma gelmişti.

Abisi, Alex'in taptığı adam, babası tarafından olabilecek en adi şekilde aldatılıyordu. Alex ne yapacağını bilemez bir

halde ahırların bulunduğu köşeye gitmişti. Samanların üzerine oturup boş gözlerle etrafına bakarken, mükemmel dünyasının yerle bir olduğunu hissediyor ve bir karar vermesi gerektiğini biliyordu. Abisine bu durumu söylemek istiyordu. Bir yandan da onu üzecek kişi olmaktan nefret ediyordu. Anthony gibi bir adam Evelyn'den çok daha iyilerini hak ediyordu ama yine de bu gerçek, Alex'in cesaretini arttırmak bir yana, daha da azaltıyordu.

Akşama kadar sürekli karar değiştirerek, bulunduğu yerden bir santim bile kıpırdamadan durmuştu. Hava karardığında dadısı Alex'i merak edip aramış ve onu yaklaşık altı saattir oturduğu saman balyalarının üzerinden kaldırmıştı. Alex hissiz bir şekilde dadısına bakmış ve hiç sesini çıkarmadan onu yönlendirmesine izin vermişti. O gün Alex yemek yememişti. Aşağıya inip kimseyle konuşmamıştı ve abisi odasına geldiğinde gözyaşlarına engel olamamıştı. Anthony onu bu şekilde görünce kaşlarını çatmış ve ne olduğunu sormuştu.

Alex, aslında tüm olanları sır olarak saklamaya karar vermişti ama abisi karşısına geçmiş onu teselli etmeye çalışırken bunu başaramamıştı. Anthony'ye her şeyi anlattığında, abisi sinirle odadan çıkmıştı. Alex onu takip etmek için yerinden kalkınca, abisinin duraksadığını fark etmişti. İki kardeş tam kapının dışında anneleriyle göz göze geldiklerinde, kadının onları duyduğunu anlamışlardı. Annesi, abisine yalvarsa da Anthony onu dinlememiş, babalarıyla yüzleşmek için aşağıya inmişti. Annesine de sert bir sesle onu takip etmemesini, babasıyla baş başa konuşacaklarını söylemişti. Annesi, abisi gittikten sonra Alex'e nefret dolu bir bakış atmış ama tek kelime söylemeden arkasını dönüp onu yalnız bırakmıştı.

Alex ne yapacağını, elini kolunu nereye koyacağını bilemez bir halde bir süre öylece beklemişti. Onu kendine getiren, bir el silah sesi olmuştu. Korkuyla atan kalbi göğüs kafesini dövmeye başlamış, hızla o meşum olayın yaşandığı kütüphaneye koşmuştu. Kütüphanenin kapısına geldiğinde bir süre öylece

durmuş, içeriden babasının sesi gelince de aniden kapıyı açarak o manzarayı görmüştü. Bir günde iki defa aynı odada, hayatını bir kez daha mahveden o adamı izlemişti. Bu defa ayaklarının ucunda abisinin cansız bedeni yatıyordu. Anthony'nin elinde bir silah vardı ve şakağından kan akıyordu. Yerde koyu bir şekilde biriken kan, kara bir delik gibi Alex'i içine almak istercesine giderek büyüyordu.

"Yaşananları kaldıramayıp intihar etti. Bu kadar zayıf olması senin suçun değil."

Alex, gözyaşları yanaklarından süzülürken, olanlara inanamıyormuş gibi gözlerini babası olacak adama dikmişti. Abisinin konumuna bakılacak olursa dük doğruyu söylüyordu. Silah hemen elinin altındaydı. Fakat Alex yine de buna inanamıyordu. "Neden?" demişti usulca hıçkırırken.

Babası ona duygusuz bir sesle, "O kadın ailemize layık değildi. Abin ise bunu anlayamayacak kadar zayıftı. Artık düklüğün yeni vârisi sensin," dedikten sonra sert adımlarla odadan çıkmıştı.

Alex dizlerinin üzerine çökmüş ağlarken, aniden annesinin çığlığını duyarak irkilmişti. Kafasını kaldırdığında, annesinin Anthony'nin ölü bedenine sarıldığını görmüştü. "Hayııırrrr!" diye çığlık atan annesini ilk defa kendini kaybetmiş olarak gören Alex, bir yandan korkarken, bir yandan da ağlamaya devam etmişti.

Annesi bir süre daha abisine sarılıp ağladıktan sonra ona dönmüştü. Alex annesinin yüzündeki ifadeyi görünce kanının donduğunu hissetmişti. Katıksız bir nefretle ona bakıyor, sanki onu hiç doğurmamış olmayı diliyor gibi gözüküyordu. Alex her ne kadar annesinden sevgi görmese de, en azından bu geceye kadar nefret de görmemişti.

"Seni lanet olası küçük yılan! Bunu neden yaptığını biliyorum. O masum yüzünün altında ne şeytanlıklar olduğunu biliyorum. Neden örnek çocuk olduğunu, neden mükemmel olduğunu da biliyorum. Hep dük olmak istedin, değil mi? Bu

yüzden abine bunu yaptın. Bu yüzden çeneni kapatıp yerine oturmadın. Sen bir canavarsın, Alexander! Masumiyet maskesi altına gizlenmiş iğrenç bir yaratıksın! Defol buradan! Defol!"

Annesinin çığlıkları kulaklarını tırmalarken, söyledikleri Alex'in tüm benliğini derinden sarsmıştı. Ağzını açıp *Hayır!* diyemedi. *Ben asla dük olmak istemedim!* diyemedi. Küçük kalbi henüz annesinin nefretini bile kaldıramazken kendini savunamadı. Nefret ettiği babası ona suçunun olmadığını söylerken, sevdiği annesinin onu suçlaması Alex'i tek bir sonuca ulaştırıyordu. Alex suçluydu! Eğer çenesini tutmuş olsaydı, abisi hâlâ hayatta olacaktı. Anthony akıllı bir adamdı ve elbette bir gün gerçekleri öğrenirdi. Belki o zaman o kadını hayatından tamamen atar ve yoluna devam ederdi. Alex olaya burnunu sokmuştu ve onu öldürmüştü. Abisinin kanı Alex'in ellerindeydi.

Alex bu düşünceyle ne yaptığını fark etmeden abisinin yanına gelmiş ve onun yerdeki kanına iki elini birden bastırmıştı. Ardından ellerini kaldırıp avuç içlerine bakmıştı. İşte olmuştu. Alex, abisini kendi elleriyle öldürmüştü. Yüzüne yediği tokada kadar ellerine bakmaya devam eden Alex, annesinin vurduğu yere hafifçe dokununca yüzüne de kan bulaşmıştı.

"Git buradan! Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Ama ömrün boyunca unutma, abini sen öldürdün ve bütün hayatını bu suçla yaşayarak geçireceksin. Dilerim hiçbir zaman kendini affetmezsin ve tıpkı abine olduğu gibi acı içinde geberip gidersin. Dilerim kâbuslarında Anthony seni hiç rahat bırakmaz."

Bırakmamıştı da. Alex o günden sonra her gece rüyasında abisini görmüştü. On sekiz sene boyunca her uykuya daldığında, abisinin ona suçlarcasına bakıp, sonra da gözlerinin önünde intihar edişine şahit olmuştu. Bu yüzden o kadar zamandır asla huzurla uyuyamamıştı. Sadece Julie'yle yattığı zamanlarda huzur bulabiliyor ve abisini görmüyordu. Şimdi o da gitmişti ve Alex tüm olanları sil baştan yaşıyordu. İlk günkü tazeliğiyle, ilk günkü kadar acı ve pişmanlık içinde...

Babası abisinin intiharını kelimenin tam anlamıyla dünya üzerinden silmişti. Hiçbir gazete bu haberi yazmamış, hiçbir televizyonda gösterilmemişti. Sanki Anthony hiç yaşamamış gibiydi. Sanki Alex başından beri düklüğün vârisiydi. Bundan nefret etmişti. Önceki davranışlarının tam aksine, batacağı her pisliğe batmış, tüm rezaletleri çıkarmış ve artık kendi günahlarında boğulmayı beklerken, bir gün Bay M onu bulmuştu. Elbette o zaman kimliği gizli olduğu için Alex'le yalnızca görüntülü olarak irtibata geçmişti. Alex'e kendi günahlarından kurtulmak için bir çıkar yol göstermişti. Başka insanlara yardım ederek bir nebze olsun suçluluğundan kurtulabiliyordu.

Şimdi ise yeniden karanlığına geri dönmüştü ve içinde bu defa çıkışının olmayacağına dair güçlü bir his vardı. İlk aşkı, ilk günahının kurbanı olmuştu. Üstelik Alex, Julie'yi de kirletmişti. Yıllar önce gencecik Julie'nin onu izlemesine izin verdiği o gün, abisinin ölümünün dördüncü yıldönümüydü. Alex kendini daha fazla kaybederek kıza, tıpkı babasının ona davrandığı gibi davranmıştı. Çünkü o kızı ilk gördüğünde, masumiyeti Alex'e kendi masumiyetini kaybettiği o yazı hatırlatmıştı. İşte bu yüzden o yazı Julie'ye zehir etmişti ve yine hiçbir suçu olmayan bir insanın hayatını mahvetmişti. Görülen o ki, iyilere zarar vermek gibi bir huyu vardı. Aradan yıllar geçse de bu durum değişmemişti. Şişenin dibinde kalan son damlayı da içerken zalimce gülümsedi. İyilik onun içinde yoktu ve artık daha fazla zorlamayacaktı. Yavaşça sızmaya başlarken gözlerini kapattı ve kendini abisinin suçlayan bakışlarının kollarına bıraktı.

Bölüm 14

Julie o gün Alex'i bir daha görmedi. Dükle konuştuktan sonra çok sarsılmıştı ve kendine gelmesi biraz zaman almıştı. Sabah kalktığında bir şeylerin eksik olduğunu fark etmesi uzun sürmedi. Alex ortalarda yoktu!

"Kuzey! Alex'i gördün mü?"

Julie'nin meraklı sesini duyan Kuzey, rahatsız bir şekilde genç kadına döndü. "Hayır. Dünden beri onu görmedim," derken genç adamın da sesi şüpheliydi.

"Ben de onu bulamıyorum. Sence nereye gitmiş olabilir?"

Kuzey, karısının en yakın arkadaşının yüzüne bakıp derin bir nefes aldı. Eğer Alex babasıyla karşılaştığı için eski haline dönmeye karar verdiyse, bu hiç hoş bir durum olmazdı. O adamı bir kez daha taşımak istemiyordu.

"Bilmiyorum ama onu bulmak için elimden geleni yapacağım. Söz veriyorum."

Kuzey'in kararlı yüz ifadesine bakan Julie içinin biraz olsun rahatladığını hissetti. Alex'i bulabilecek birisi varsa, o da ancak Kuzey olabilirdi. Başını ona güvendiğini belirtircesine salladı ve tam arkasını dönüp odasına çıkacağı sırada, dış kapıdan gelen bir gürültüyle olduğu yerde kaldı. Saat sabahın sekiziydi ve bu saatte kimin gelebileceği ile ilgili hiçbir fikri yoktu. Birkaç çarpma ve küfür eşliğinde kapı açıldığında, kelimenin tam anlamıyla dağılmış bir Alex içeriye girdi. Julie adamın halini görünce keskin bir nefes aldı ve yarı şaşkınlık yarı kızgınlıkla üzerine gitmeye başladı.

Julie "Alex!" diye seslendiğinde, Kuzey çoktan arkadaşının yanına gitmiş onu ayakta tutmaya çalışıyordu. Adamın

üzerindeki içki kokusu o kadar keskindi ki, çakmak yaksalar sadece Alex değil, tüm ev alev alabilirdi.

"Buyurun benim!"

Alex'in alaycı sesini duyan Julie tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Bu olamazdı. Adam tıpkı on dört sene önceki gibi boş vermişçesine ve ruhsuzca konuşmuştu. Julie bu farkındalıkla kalbinin sıkıştığını hissetti ama güçlü olmalıydı.

"Neredeydin? Seni çok merak ettim."

Alex, Julie'yi alayla süzdü. Gözlerindeki boşluk o kadar derindi ki, Julie kalbindeki sıkışmanın artmasına engel olamadı.

"Benim için meraklanman çok dokunaklı, hayatım. Yatağını ısıtacak birine mi ihtiyacın vardı?"

"ALEX!"

Tam bir pislik gibi davranma yolunda emin adımlarla ilerleyen Alex'in sözlerinden sonra, Kuzey ve Julie aynı anda bağırmışlardı. Uyarıcı bir tonda bağırdıkları doğruydu. Fakat bu çıkış Alex'e daha çok bir baş ağrısına neden olmuş gibiydi.

"Tanrım! İsmimi bu kadar seviyorsanız mahkeme kararıyla siz de adınızı Alex yapabilirsiniz."

Hâlâ alaycılığından bir şey kaybetmeyen Alex yalpalayarak Kuzey'in elinden kurtuldu ve odasına doğru ilerlemeye başladı. "Benim uyumam gerek. Akşama görüşürüz," dedikten sonra yine sağa sola sallanarak ama buna rağmen kararlı adımlarla merdiveni çıkmaya başladı.

Kuzey önce homurdandı, ardından Julie'ye dönüp "Biraz dinlenmesine izin ver. Zaten şu an onunla konuşsan bile bir sonuç elde edemezsin," dedi. Sonra da arkadaşını tutarak odasına çıkmasına yardımcı oldu.

Julie onların arkasından bakarken içini kötü bir his kaplamıştı. Bu durumun kalıcı olmamasını bütün kalbiyle diliyordu.

***

Alex gözlerini açmayı başardığında saat öğleden sonra dört olmuştu. Üstünde dün geceki kıyafetleri ve ayakkabılarıyla

yatakta yüzüstü uzanıyordu. Başındaki korkunç ağrı ve uyurken sürekli boğuştuğu kâbusları nedeniyle çok da kendine geldiği söylenemezdi. Ne yazık ki acısını yeniden yoğun bir şekilde yaşamasına sebebiyet verecek kadar ayılmıştı. Güneş yavaşça batmaya başlamıştı ve odayı Alex'in hiç de hissetmediği bir iyimserlikle dolduruyordu.

Sabah eve girdiğinde Julie'nin onun için endişelendiğini görmüştü. Fakat bu ilginin vicdan azabından kaynaklandığından emindi. Bu yüzden Julie'yi görmeme kararında bir değişiklik olmamıştı. Hayatında yaptığı en zor işlerden birisi, o an yatağından kalkabilmekti. Ayıldığına göre kendini yeniden bilinçsiz hale getirmeliydi. Yoksa bu tarz bir acıyla başa çıkmasının başka bir yolu yoktu. Aşk acısı dünya üzerinde başka hiçbir şeye benzemiyordu ve Alex'e cehennemin varlığını kanıtlamıştı.

Zar zor yataktan kalkabildiğinde ayakta durmak için bir süre odaklanması gerekti. Ardından banyoya girip elini yüzünü yıkadı ve aynada kendisine baktı. Gözleri kızarmıştı ve maddenin insan müsveddesi dedikleri haline geçiş yapmıştı. Kendine bakmaya dayanamıyormuş gibi arkasını döndü ve yeniden odasına girdi. Üstündekiler leş gibiydi. Bu yüzden dolabından yeni bir tişört çıkarıp giyindi. İşte, yeniden gidip kendini kaybetmeye hazırdı. Bu amaçla odasından çıkmak için kapıya yöneldiği sırada kapı açıldı ve Julie elinde bir tepsiyle içeriye girdi.

"Uyandın mı? Ben de seni yoklamaya geliyordum."

Julie'nin sevecen sesiyle karnına bir yumruk yemiş gibi hisseden Alex, acısının artmasıyla birlikte daha da sinirli hissetmeye başlamıştı. "Beni yoklamanı istemiyorum. Şimdi yolumdan çekil!"

Alex'in kaba karşılığıyla gözle görülür biçimde irkilen Julie, bir an geri çekilecek gibi oldu. Ama hemen sonra kaşlarını çatıp, kararlı adımlarla ilerleyerek elindeki tepsiyi masaya bıraktı. "Senin isteyip istememen önemli değil. Seni önemsiyorum ve sana yardım etmek istiyorum."

Alex, 'yardım' sözcüğünü duymanın canını bu kadar yakacağını daha önce hiç düşünmemişti. Julie'nin ona yardım etmesini istemiyordu ki... Onu sevmesini istiyordu. Ona sarılmasını ve her şeyin geçeceğini söylemesini istiyordu. Ona âşık olmasını istiyordu. Bu yüzden hırçınlığı biraz daha arttı ve genç kadını görmezden gelerek çıkmak için harekete geçti.

"Nereye gidiyorsun?" Julie, son bir çabayla ileri atıldı. Alex gözlerindeki açık bıkkınlık hissiyle ona bakınca, olduğu yerde dondu.

Alex "Seni ilgilendirmez!" diyerek yeniden arkasını döndüğünde, Julie derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı.

"Arthur burada ve Kuzey senin de bulunduğun bir toplantı yapmak istiyor."

Julie'nin sözlerini duyan Alex dişlerini sıktı. O kılkuyruk herif sürekli Julie'nin etrafındaydı ve bu durum her ne kadar canını sıksa da, Alex onu sevmeyen bir kadını sahiplenemezdi. Kalbi buna tüm gücüyle karşı çıksa da onu dinlemedi. "Ben onları bulurum," dedikten sonra odadan çıktı.

Julie derin bir nefes alarak boğazına oturan yumruyu yok etmeye çalıştı. Dolan gözleri, başarılı olamadığının kanıtı gibiydi. Anlaşılan Alex'i normale döndürme işi tahmin ettiğinden çok daha zor olacaktı.

***

Alex, salona girdiğinde Kuzey, Masal ve Arthur'u konuşurlarken buldu. İçinden onlara katılmak gelmiyordu. Ne yazık ki Bay M'ye olan saygısı, görevi yok saymasını engelliyordu.

"Alex! Sonunda kendine gelmene sevindim."

Kuzey ilgili gözlerle onu süzerken, Alex umursamaz görünmeye çalıştı. Arthur da dikkatli bir şekilde ona bakıyordu. Alex adama bakmamayı seçti, çünkü bakarsa üstüne atlayacağını biliyordu.

"Bir gelişme mi var?"

Alex konuştuğu sırada Julie de onlara katılmış ve sessizce bir sandalyeye oturmuştu. Arthur hızla yerinden kalkıp ona yaklaştı ve başka bir sandalye çekerek tam yanına oturdu. Alex yumruklarını sıktı ve bir yerlere vurma isteğine dur demek zorunda kaldı. Arthur'u dövemezdi. Yani teknik olarak elbette dövebilirdi ama bunu Julie'yi kıskandığı için yapamazdı. Başka bir neden bulması gerekiyordu. Mesela aniden Arthur ismine karşı bir alerji geliştirebilirdi. Tıpkı alerjik böcekleri zehirleyen araçlar gibi Arthur isimli adamları dünya üzerinde kaldırabilirdi. Fazlasıyla yaratıcı hayal dünyası çığırından çıkmaya başladığı sıralarda Kuzey yeniden konuya girdi.

"Zack'le konuştum. Anya'yı gözetliyormuş ve bugün onunla tanışacakmış. Bu arada Arthur da dük hakkında bazı bilgilere ulaşmış."

Kuzey sözünü bitirdikten sonra ona bakınca, Arthur başını hafifçe sallayarak konuşmaya başladı. "Dükün son zamanlardaki seyahatlerini, harcamalarını ve davranışlarını inceliyoruz. Yaklaşık yirmi sekiz senedir ilginç bir şekilde teknolojiye merak saldığını ve Amerika menşeli bir bilişim firmasının kurucu ortaklarından biri olduğunu öğrendik. Dük şirkete kendi adıyla ortak olmamış. Paravan bir şirket kullanmış. Bu yüzden uzun zamandır uğraşmamıza rağmen olanları ancak dün öğrenebildik."

Alex, babası olacak o piçin ismini duyunca tüm evi yakma isteğine gem vurdu. Demek yine bir şeylerin peşindeydi. Arthur, konuşurken kolunu Julie'nin sandalyesinin arkasına atmıştı. Muhtemelen Alex'ten başka bu durumu fark eden yoktu, çünkü ondan başka kimse manevi gücüyle adamı parçalamaya çalışıyormuş gibi gözükmüyordu.

"Şirketin tam olarak ne üzerine çalıştığını bulabildiniz mi?"

Arthur, Kuzey'in sorusuna cevap vermek için ona döndü. Bu sırada Julie'ye daha fazla mı yaklaşmıştı bu adam?

"Kurulduğundan bu yana sürekli olarak Ar-Ge çalışmaları yapmış. Ne yazık ki henüz bu çalışmalarla ilgili net bir bilgi

elde edemedik. Konuyu CIA ve NSA ile paylaştık. Onlar soruşturmayı devam ettirecekler."

Kuzey anladığını belirtircesine başını sallarken, Alex "Hepsi bu kadarsa ben gidiyorum," deyip arkasını döndü. Arthur pisliğinin Julie'ye yapışmasını daha fazla izleyemeyecekti. Tam kapıya yaklaşmışken, Kuzey'in sesiyle geri dönmek zorunda olması cidden hiç şık olmamıştı. İnsan ağız tadıyla depresyona da giremiyordu.

"Konuşmamız lazım, Alex."

Kuzey fazlasıyla ciddi ve korkutucu görünüyor olabilirdi. Fakat Alex'in korkmasını gerektirecek bir şeyi kalmamıştı, bu yüzden umursamazca omzunu silkti. Bu sırada Julie de ayağa kalkmış üzgün gözlerle ona bakıyordu. Yine üzerinde mini bir etek ve çok hoş sıfır kollu bir bluz vardı. Güzel bacakları ortadaydı ve o güzelliklere bakan tek kişi Alex değildi. Arthur pisliği de aynı şekilde Julie'ye bakıyordu. Hayır! Alex'in bir an önce buradan çıkması gerekiyordu. Kuzey'e "Konu her neyse sonra konuşuruz," dedikten sonra tekrar arkasını döndü ve sert adımlarla ilerleyip kapıyı çarparak dışarı çıktı.

***

İki gün sonra...

"Alex!"

Julie iki gündür onunla konuşmaya çalışıyordu ancak Alex her defasında genç kadını duymazlıktan gelip yoluna devam ediyordu. İki gündür her gece dışarıya çıkıyor, sabaha karşı eve dönüyor ve bütün gün uyuyup gece yeniden çıkıyordu. Julie artık onun peşinde koşmaktan yorulmuştu.

"Sana diyorum!"

Julie artık sinirlenmeye başlamıştı. O gün bahçede yaptıkları konuşmadan sonra Julie kendini dinlemiş ve Alex'e karşı olan davranışlarından pişman olmuştu. Onunla konuşmak istemiş fakat çabaları hep sonuçsuz kalmıştı. Alex inatla genç kadını görmezden geliyordu.

Julie hışımla önünü kesip "Seninle konuşmam gerek!" dediğinde, Alex ona boş bir ifadeyle baktı ve çevresinden dolaşarak kapıya doğru ilerlemeye devam etti. Adamın bu umursamaz davranışı Julie'yi öyle öfkelendirmişti ki, dişlerini sıkarak en yakınındaki şamdanı aldı ve hızla fırlattı. Şamdan Alex'in kafasının yanından geçip duvara çarptı. İşte bu, Alex'in onu dikkate almasını sağlamıştı.

"Ne var?"

Alex kemiklerinin bile donmasına neden olacak kadar soğuk bir sesle cevap verse de Julie yılmadı. "Nereye gidiyorsun?" Her ne kadar konuşmak istediği konu bu olmasa da merakını yenememişti. Alex zalimce gülümseyince içinin titrediğini hissetti.

"Seni ilgilendirmez ama çok merak ediyorsan söyleyeyim. Bir kadın bulup..." Julie elini kaldırarak onun sözünü kesince, adamın yüzünde tatmin olduğunu gösteren bir ifade oluştu.

"Tamam. Sorumu geri alıyorum. Seninle iki gün önce olanlar hakkında konuşmamız gerekiyor." Julie, Alex'in ağzından başka bir kadınla beraber olduğunu duyarsa, ona yardım edecek gücü kendinde bulamayabilirdi. Bu yüzden sözlerine devam etmesini istememişti. Önceliği, Alex'i girdiği o kara delikten çıkarmak olmalıydı. Sonrasında onu hadım etmesi gerekirse, Masal bu işi zaten seve seve yapardı.

"Biz o konuşmayı iki gün önce bitirdik zaten. Başka söyleyecek bir sözüm yok."

Julie o an dükten bir kez daha nefret etti. O gün dükle konuşmasaydı, şu an her şey eskisi gibi olabilirdi. Ama Julie adamın ona hatırlattıklarını düşününce, kendini çok kötü hissetmişti. Alex'in yüzüne bakacak gücü kendinde bulamamıştı. Ne yazık ki bu davranışı, neredeyse geri dönülemez bir yola girmelerine sebep olmuştu.

"Ama benim var. Beni dinlemek zorundasın."

Julie'nin ısrarcı tavrı Alex'in sinirlerinin daha da gerilmesine neden oluyordu. Dişlerini sıkarak, her şeyini feda edebilecek

kadar sevdiği kadına baktı ve keskin bir sesle konuşmaya başladı. "Hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim. Değil seninle konuşmak, varlığından bile haberdar olmak istemiyorum. Beni rahat bırak!" dedikten sonra hızla arkasını döndü ve kapıdan çıkmaya yeltendi. Ancak Julie öne atılıp onun koluna asılınca, bu niyeti tamamlanmadan yarıda kaldı.

"Yeter artık, Alex! Neden böyle davranıyorsun?"

Julie cidden bu sorunun cevabını merak ediyormuş gibi görününce Alex bir an şaşırdı. Bu kadın deli miydi? İki gün önce bahçede yaptıkları konuşmanın, Turp Festivali açılış konuşması olduğunu falan mı düşünüyordu? Alex derin bir nefes alıp içindeki öfkeyi durdurmak istedi. Fakat yapamadı.

"Düş yakamdan artık! Asıl sen neden böyle davranıyorsun? Sana hayatımdan defolmanı söylediğimde kastettiğim şey, kelimenin tam anlamıyla buydu! Defolmak fiilinde anlamadığın nokta tam olarak nedir?"

Alex'in kırıcı konuşması Julie'nin kalbini burksa da, aynı anda sinirinin de yükselmesine neden olmuştu. Öyle ki, sinirleri tepesini çok sevmiş, pek de aşağıya inmek istemiyor gibi görünüyorlardı.

"Yapamam. Seni böyle bırakamam."

Julie hâlâ adamın kolunu tutuyordu ve Alex, iki günde bile onun dokunuşlarını çok özlediğini düşünerek şiddet isteğinin yularını eline aldı. Ancak Julie'nin yine o güzel vücudunu ortaya çıkaracak bir elbise giymiş olduğunu fark edince yuları yeniden bıraktı. Bir de bunun üstüne aklına iki gündür Arthur'un her fırsatta ona dokunduğu gelince kendini kaybetti. Genç kadını kolundan tuttuğu gibi en yakın duvara yasladı ve vücudunu tamamen ona bastırdı. Julie olanların şokuyla gözlerini kocaman açmış bakarken de, dudaklarını onun bir karış açık kalmış dudaklarına bastırdı. Nazik değildi, tutkulu değildi, sevecen hiç değildi. Öpücük tam bir kiralık katil gibiydi. Julie'nin içinde Alex'e dair iyi olan ne varsa hepsini ortadan kaldırmak için görevlendirilmişti ve işini hakkıyla yerine getiriyordu. O

kadar sert ve acımasızdı ki, Julie ruhunun kırıldığını hissetti. Alex bir yandan da elleriyle eteğini sıyırıyor ve sertçe bacaklarını sıkıyordu. Julie'nin canı acıyordu, evet ama kalbi çok daha fazla kanıyordu.

"İstediğin bu mu? Seni becermemi istediğin için mi peşimden ayrılmıyorsun? Ruhu karanlığa boğulmuş psikopat bir adamla seks yapma fantezin mi var? Eğer öyleyse bunu sana seve seve veririm. Açıkça söylemen yeterli."

Alex o kadar acımasız konuşuyordu ki, Julie boğulduğunu hissetti. O böyle olamazdı. Julie bahçedeki tereddüdünün tüm bunlara yol açacağını bilseydi, kendini hiçe sayar onu öperdi. Sadece yapamamıştı. O an adamı eskisi gibi öpememekten korkmuştu. Şu an ne kadar büyük bir hata yaptığını anlıyordu.

"Alex!" dedi son bir gayretle. Fakat yine ona ulaşamamıştı. Alex zalimce, ailesini bile katledebilecek kadar yoğun bir zalimlikle gülümsedi.

"Seni bağırtırken çok zevk alacağım."

Julie sinirleri iyice zirveye oynarken dişlerini sıktı. "Yeter, Alex. Her ne halttan dolayı bu hale geldiysen geri dön artık!"

Alex cevap vermek yerine yeniden dudaklarına kapanınca, Julie bu defa boş durmadı ve onun dudaklarını ısırdı. Alex küfrederek geri çekilince de onun ablukasından kurtuldu. Dudaklarında kan tadı vardı. Alex'in de eli, ağzına sürdüğü için hafifçe kanlıydı.

"Eğer istediğin bu değilse, gözüme görünme! Çünkü sana verebileceğim tek şey bu!" dedikten sonra hışımla arkasını döndü ve kapıyı kırarcasına çarpıp dışarı çıktı.

Julie onun ardından, kafasının tası tamamen atmış bir şekilde bir dizi küfür sıraladı. "Sana gününü göstereceğim lanet olası!" diye bağırdıktan sonra kararlı adımlarla silahların bulunduğu dolaba doğru ilerlemeye başladı.

***

"Ne yapıyorsun, Julie?"

Masal, en yakın arkadaşının köpürmüş bir halde, elindeki Glock 26 tabancasının şarjörüne mermi yerleştirmesini izlerken biraz tedirgin hissediyordu.

"O lanet pisliği kendine getirmeye gidiyorum. Eğer kendine gelmezse de onu en işlevsel noktasından vuracağım."

Julie dünyanın yuvarlak olduğunu iddia eden Galileo kadar kararlı konuşunca, Masal deliliğin bulaşıcı olup olmadığını düşündü. Kendisinin ziyadesiyle çatlak olduğunu biliyordu. Ama Julie daha aklı başındaydı. Galiba yan yana durmaktan kaynaklı bir bulaşma söz konusuydu.

"O noktanın beyni ya da kalbi olmadığını düşünüyorum."

Masal'ın sözleri üzerine Julie ona zalimce gülümsedi. "Zeki kız!" derken de kesinlikle bu işe kendini adamış gibi gözüküyordu.

"Konuşmayı denedin mi?" Masal bunu sorduğuna gerçekten inanamıyordu. Fakat Julie'nin keskin hareketlerle şarjörü tabancaya taktığını ve kurşunu namluya sürdüğünü görünce hafifçe tırsmıştı.

"Elbette denedim! İki gündür o pisliğin peşinden koşuyorum fakat değil beni dinlemek, dikkate bile almıyor! Ama ben kendimi dikkate aldıracağım!"

Julie'nin gözlerindeki ölümcül ışıklar Masal'ın Alex için hafifçe üzülmesine neden olmuştu. Hayat gerçekten de garipti. Masal'ın Alex için üzülebileceğini kim düşünürdü ki?

"Belki bir kez daha denemelisin." Julie ona sinirli gözlerle bakınca, Masal bile kendi söylediğine hayret etti.

"Denemek buraya kadardı. Artık istese de istemese de beni dinlemek zorunda kalacak. Gerekirse onu bir odaya kapatıp kelepçeleyeceğim. Önce beni dinlemesini sağlayacağım, sonra da hazır elleri bağlıyken belki kötü emellerime alet ederim." Julie, yapacaklarından fazlasıyla zevk alacağının bir işareti olarak hainice gülümsedi. Masal ise onun karşısında, sütten çıkmış ak kaşığın bile kendini kirli hissedeceği kadar masum duruyordu.

"Bu kadar yeterli, Julie. Hadi o silahı yerine bırak da, seninle biraz konuşalım."

Masal'ın mantıklı olma çabaları, üzerinde biraz iğreti duruyor olabilirdi. Sonuç olarak mantıksızlığın tanrıçası olabilecek yeterlilikte bir kadındı. Yine de en yakın arkadaşı için böyle davranması gerekiyorsa, seve seve davranırdı. Julie silahı beline yerleştirirken aksiyon filmlerinden fırlamış Bayan Smith'e bile bin basacak kadar sert ve karizmatik görünüyordu. Silahı yerleştirdikten sonra küçük bir bıçağı da ayağındaki ince topuklu çizmelerin içine gizledi. Üzerinde deri siyah bir pantolon, ayaklarında uzun siyah çizmeler ve üzerinde de beyaz, dar bir atlet vardı. Saçlarını balıksırtı şeklinde örmüştü. İnce deri ceketini giyerken, çıkışa doğru ilerlemeye başlamıştı.

"Ben konuşmam gereken kişiyle konuşacağım zaten. Sen merak etme, Masal," dedikten sonra cebinden telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı.

"Efendim, acil bir durum var ve Alex'in ajan saatindeki izlemeyi aktif etmem gerekecek."

Bay M, Julie'nin sözlerini duyunca hafifçe gerilmişti. "Ne oldu, Julie?" derken bir yandan da izlemeyi aktif etmek için gerekli işlemleri yapıyordu.

"Tam bir şerefsiz gibi davranmaya başladı, efendim. Onu geri getirmem gerek."

Bay M, bu sözlerin üzerine gülümsedi ve tüm endişesi dağıldı. Hatta sırıtmaya başladığı bile söylenebilirdi. "Sana Alex'le ilgili tam yetki veriyorum, Julie. Git ve o hergeleyi dize getir."

"Emredersiniz efendim!"

Julie telefonu kapattıktan sonra Masal'a döndü ve "Beni beklemeyin. Bu gece bir göreve çıkıyorum," dedi. Ardından hızla evden ayrıldı.

Masal o kadar şaşırmıştı ki, arkadaşına kolay gelsin bile diyemedi. Hatta arkasından su bile dökemedi. Beyni öyle saçmalıyordu ki, böylesine gereksiz şeyleri düşünürken bile yerinden

kıpırdamayı akıl edememişti. Kuzey onu donmuş bir şekilde bulduğunda, sadece ağzını açıp kapadı ve başını iki yana sallayarak kocasının kucağına atladı. Galiba arkadaşını bildiğini yapması için yalnız bırakmak en iyisi olacaktı.

Julie de evden çıktıktan sonra motoruna atladı ve Bay M'nin ona gönderdiği koordinatlara doğru yola koyuldu.

***

Alex son rakibini de neredeyse öldüresiye dövdükten sonra bir yudum su alıp ağzındaki kanı çalkalayarak yere tükürdü.

"Kazanan, Cavendish!"

Kirli Billy, yani yer altı dövüşlerini organize eden ve bahisleri toplayan adam bağırdığında, Alex üzerindeki beyaz tişörtü çıkarıp yere attı. Üstü tamamen kan olmuştu ve artık giyilemeyecek durumdaydı. Ringden çıkarken, Billy ona bir şişe viski uzattı. Alex şişeyi alıp kafasına dikti. Ardından kendini, artık kullanılmaktan parçalanacak kadar eskimiş ve üzerinde yüzlerce dövüşçünün oturmasından kaynaklı, iyice kalınlaşmış bir yağ tabakası bulunan koltuğun üzerine attı. Başını geri yaslayarak gözlerini kapattı.

Katıldığı bu yasadışı yer altı dövüşleri hiçbir kuralın olmadığı, insanların birbirlerini acımadan neredeyse öldürdükleri bir organizasyondu. Ringe bıçak, tabanca gibi ölümcül silahların sokulmasını engelleyen herhangi bir yasak bile yoktu. Ama bu Alex'in umurunda değildi. Tek isteği unutmak, içindeki acıyı biraz olsun azaltmaktı. Aklı unutmaya çalıştığı ve asla sahip olamayacağı kadına kaydığında içkisinden bir yudum daha aldı.

Julie iki gündür sürekli peşinden koşuyordu ve Alex onu her gördüğünde aşkını dilenmemek için kendini çok zor tutuyordu. Bir yanı Julie'yi dinlemesini delicesine isterken, ağır basan karanlık tarafı daha fazla parçalanmamak için onu görmezden gelmeye çalışıyordu. Muhtemelen Alex'in halini görünce vicdan azabı çekmeye başlamıştı. Bu yüzden de yardım etmek istiyordu. Bilmediği bir şey vardı ki, Alex onun acımasını değil aşkını istiyordu. Sadece bedenini değil, ruhunu da istiyordu.

Kendini içkide değil, onun kalbinde kaybetmek istiyordu. Ne yazık ki bunun imkânsız olduğunu fark etmesi uzun sürmemişti. Alex içkisinden bir yudum daha aldı.

"Dostum! Aradan geçen yıllarda performansından hiçbir şey kaybetmemişsin."

Kirli Billy, tıpkı ismi gibi kirli sarı renkteki saçlarının kapattığı açık renk gözleri açgözlülükle parlarken, Alex'in oturduğu koltuğun yanındaki tabureye kuruldu. Alex ona cevap vermek yerine bir yudum daha viski içti.

"Yıllardır buralara uğramıyordun. Seni gerçekten çok özledik adamım."

Billy'nin gevezelik etmesi Alex'in sinirlerini bozmaya başlamıştı. Yine de şimdilik sesini çıkarmamaya karar verdi.

"Duyduğuma göre nişanlanmışsın. Gazetelerde resimlerini gördüm. Nişanlın resmen bir içim su."

İşte buraya kadardı. Alex hemen sağ tarafında oturan adama sol eliyle bir yumruk geçirdi ve "Kapa çeneni, Billy! Başımı ağrıtıyorsun," dedi.

Billy bir yandan çenesini tutarken, bir yandan da pis bir küfür savurarak ayağa kalktı. "Fikrimi değiştirdim, Cavendish. Aradan geçen yıllarda daha da pislik birine dönüşmüşsün!" dedikten sonra yere tükürerek sinirle yanından ayrıldı. Alex ise, şişeyi bir kez daha başına dikerek içkisini içmeye devam etti.

Kalabalık yeniden hareketlenince, Alex yeni bir dövüşün başlayacağını anlamıştı. Gece boyunca durmaksızın dövüşerek kâbuslarından biraz olsun kurtulmaya çalışıyordu. Çok başarılı olduğu söylenemezdi. Son bir yudum daha alıp ayağa kalkmaya yeltendiğinde Billy'nin sağ kolu onu durdurdu.

"Bu raunt senin değil. Bir son dakika dövüşçüsü katıldı."

Alex, bu haberle sinirleri bozularak yerinden kalktı. Kendinden geçmesine çok az kalmıştı ve bu dövüşten sonra sızacağını düşünüyordu. Bu yüzden yerini alan her kimse onu bulup bir güzel pataklamak için ringe yaklaşmaya başladı.

"Bu geceki özel dövüşümüz leydiler arasında!"

Billy'nin kalabalığı coşturan sesi dövüşün yapıldığı geniş bodrum katını doldurmuştu. Alex kalabalığı yarmaya devam ederken elindeki içkiyi bırakmamıştı.

"İlk dövüşçümüz, son beş maçında yenilmeyen Deli Mary!"

Kalabalık iyice coşarken, Alex kadının kükremesini duydu. Mary'yi tanıyordu. Oldukça iri yarı ve en az bir erkek kadar kabaydı. Bayılana kadar içer, ağız dolusu küfreder ve çok da iyi dövüşürdü. Son zamanlarda fazla rakibi çıkmıyordu, çünkü kimse yüzünün tanınmayacak hale gelmesini istemiyordu. Bu yüzden bu akşamki maç fazlasıyla popülerdi.

"Diğer dövüşçümüz, ilk defa aramızda olan, Mekanik Jane!"

Kalabalık yeniden coşkuyla bağırırken, Alex ikinci dövüşçünün ismini duyduğunda bir an olduğu yerde kaldı. İsim çok tanıdık geliyordu. Fakat nereden olduğunu tam olarak çıkaramıyordu. Julie'nin robot hali sayılmazsa, Alex çok fazla Jane tanıdığını sanmıyordu. En sonunda ringin kenarına ulaştığında, gözüne ilk takılan Mary'nin yüzündeki canavarımsı ifade oldu. Kadın rakibini inceliyor ve açıklarını kolluyordu. Karşısındaki dövüşçü ise Alex'e arkası dönük duruyordu. Sarı saçları örülmüştü ve üzerinde beyaz bir atlet vardı. Kadının oldukça çekici göründüğünü düşünen Alex şaşırdı. Julie'yi öptüğünden bu yana onun dışında başka bir kadına tepki vermemişti. Bu değişikliğin şu an burada olması gerçekten sıra dışıydı. Elindeki içki şişesini kaldırıp dikkatle koklayarak içinde başka bir yabancı madde bulunmadığından emin oldu.

O sırada Mary rakibine hamle yaptı ve karşısındaki kadın kafasını eğerek yana geçti. Bu şekilde Alex kadının yüzünü tam olarak görebilmişti. Gözlerini birkaç kez kapatıp açtıktan sonra kadına yeniden baktı ve bir kez daha içkisinin içinde halüsinatif bir madde olup olmadığını kontrol etme gereği duydu. Yoktu. O ringdeki kadın, Julie'den başkası değildi!

"Julie!" diye kükrediğinde, dikkati dağılan genç kadın Alex'e baktı ve Mary de bu boşluktan faydalanıp Julie'nin yüzüne

sıkı bir yumruk geçirdi. Alex çılgın gibi kendini ringe fırlatmaya çalışınca, ringin etrafındaki elektrik tellerine dokunmadan önce korumalardan birisi onu durdurdu. Bu dövüşlerin ölümcül olmasının sebeplerinden birisi de, ringin çevresinde elektrik akımı bulunan tellerin olmasıydı. Yani dövüş yapılırken kimse içeriye giremezdi, dövüşçüler de ölene ya da bayılana kadar ringde kalırlardı.

Alex, kalbi korkudan deli gibi çarparken dişlerini sıkmaya başladı. Julie'yi çıplak elleriyle öldürecekti. Onu lime lime doğrayacaktı. Ona sıkıca sarılacak ve bir daha asla bırakmayacaktı...

"Mary'nin sıkı darbesinden sonra çabuk toparlanan Jane, karşı atağa geçti."

Billy dövüşü aktarmaya devam ederken, Alex de Julie'yi kurtarmak için bir yol bulmaya çalışıyordu. Ring bir kafesi andırıyordu ve içeriye değil girmek, parmağını bile sokmaya çalışsa kömüre dönerdi. O sırada gözü yeniden Julie'ye takıldı ve onun Mary'ye sağlam bir tekme geçirdiğini görünce sırıttı. İşte Alex'in kadını böyleydi. Savaşçı prenses. Mary tekmenin etkisiyle sendeledi. Fakat toparlanması uzun sürmemişti. Karşı atağa geçtiğinde Alex nefesini tuttu. Neyse ki Julie saldırıyı kolaylıkla savuşturabilmişti.

Alex, içkiden dolayı hafifçe bulanmış zihnini açmak için bir şişe soğuk suyu kafasından aşağıya döktü. Başını iki yana sallayarak saçlarındaki suların dağılmasını sağladı. Elleriyle gözünün önüne gelenleri geriye atarak, bu kez daha berrak bir zihinle ringe baktı. Julie birkaç küçük darbe almıştı. Bunun dışında iyi gözüküyordu. Mary ise ondan çok daha kötü durumdaydı ve ağzının kenarından kan sızıyordu. Fazlasıyla sinirli göründüğü de bir gerçekti. Ringe girebilmesinin tek yolunun Billy'den anahtarları almak olduğunu fark eden Alex, adamın bulunduğu platforma doğru kalabalığı yararak ilerlemeye başladı. Bu sırada Julie havada kendi çevresinde yarım tur dönüp, o hızla Mary'nin çenesine bir tekme atmıştı. Mary sendeleyip

tek dizinin üzerine düşünce, Alex gülümsedi. Julie gerçekten inanılmaz ateşli bir kadındı.

"Hey, Billy!"

Alex maçın anlatıldığı platforma gelince, biraz önce çenesini yumrukladığı adama seslendi. Billy kalabalıktan ve uğultudan onu duymamıştı. Alex göz ucuyla yeniden dövüşe bakınca, Mary'yi Julie'nin karnına sert bir yumruk geçirirken gördü ve kalp atışları hızlandı.

"Billy!"

Adamın bacağına vurmayı başaran Alex, sonunda onun dikkatini çekebilmişti. Billy dönüp bakınca, tüm gücüyle "Bitir şu kahrolası dövüşü!" diye bağırdı. Fakat adam bir hareket çekip anlatmaya geri döndü. Alex sinirle dişlerini sıkıp derin bir nefes aldı ve mantıksız davranmamaya çalıştı. Aksi takdirde Billy'yi eline alıp eşek sudan gelinceye kadar dövecekti.

"Durdur şu dövüşü!"

Alex kendine engel olamayarak platforma çıktı ve Billy'nin yakasına yapıştı. Korumalar anında çevresine toplanmışlardı. Bu davranışı nedeniyle ortalık birden karışınca, Alex fırsattan istifade edip adamın cebindeki anahtarı aşırdı. Fakat karmaşa o kadar çığırından çıkmıştı ki, doğru düzgün bir adım atmak mümkün değildi. Kalabalık kendinden geçmiş bir şekilde itişirken, Alex ringe doğru ilerlemeye çalışıyordu. Görebildiği kadarıyla artık kimse izlemediği için Mary ve Julie çok daha sert dövüşmeye başlamışlardı. Julie, Mary'nin arkasına geçip bel kısmına sert bir tekme savurunca kadın yüz üstü düştü. Ardından bu durumdan faydalanarak onun üzerine oturdu ve dirseğiyle ense köküne sertçe vurdu. Bu hareketle Mary bayılınca, kazanan Julie olmuştu. Ama şu an bunu fark edecek insanlar onlarla ilgilenmiyorlardı. Julie dövüşmekten dolayı yorgun düşmüş bir halde yere oturunca, Alex ona ulaşmak için daha hızlı hareket etmeye çalıştı.

"Julie!" diye bağırarak sesini ona duyurmaya çalıştı. Bu da faydalı olmamıştı. Sinirle sağa sola yumruklar savurarak

kendine yol açtı. En sonunda ringin kapısına ulaşabildiğinde, anahtarı kullanıp kapıyı açarak içeriye girdi. Julie yerde oturuyordu ve dizlerini kendine çekip kollarıyla bacaklarını sarmıştı. Alex kalbinin sıkıştığını hissetti.

"Julie," derken sesi şefkatliydi. Ancak ismini duyan kadın gözlerini ona çevirdiğinde, tam olarak beklediği gibi bir yüz ifadesiyle karşılaştığı söylenemezdi. Alex daha çok sevgi dolu, yarı sevinç yarı duygu yüklü bir karşılama bekliyordu. Julie'nin yüzündeki ifade ise Hannibal Lecter'la Karındeşen Jack arasında bir yerlerde gidip geliyordu.

"Alex!" Julie'nin sesi, temizlik yaptıktan sonra evde çamurlu ayaklarıyla gezen kocasını gören ev hanımı gibi cinayete meyilli çıkıyordu. Belki de Alex'in kurtarması gereken Julie değildi. Kendi kıçıydı!

"Seni kurtarmaya geldim." Konuşurken sesi pek kendinden emin çıkmasa da, Alex cesaretini kaybetmeden genç kadına yaklaşmaya devam etti. Julie de gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Yavaşça yerinden kalktı ve Alex bir kez daha kalbinin teklediğini hissetti. Julie, savaşçı prenses falan değildi. Resmen savaş tanrıçasıydı.

"Peki, seni kim kurtaracak, Alex?"

Yavaş hareketlerle ve kedi kadın gibi zarafetle yürüyen Julie'yi gören Alex kendinden geçmenin sınırlarında dolaşıyordu. Kadın çok tehlikeli, fazlasıyla acımasız ve cehennem kadar ateşliydi.

"Belki de kurtulmak istemiyorumdur."

Alex de ona yaklaşırken alev aldı. Çevrelerindeki öfkeli kalabalık yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı. Fakat ikisi de etrafta neler olduğunu fark edecek durumda değildi.

"Emin ol, ben işe başlayınca isteyeceksin." Julie bir yandan konuşurken, bir yandan da elini Alex'in boynuna koymuştu. Üstü tamamen çıplak olan adamın hafif nemli vücudu mükemmel görünüyordu. Julie, koyulaşan gözlerini ondan bir an bile ayırmadan elini usulca aşağıya doğru kaydırmaya başladı. Alex

bu temastan ölümüne zevk alırken, o da gözlerini genç kadından ayırmıyordu.

Julie'nin eli oldukça kritik bir noktaya doğru yol alıyordu. Alex onun temasını hissetmek için sabırsızlanarak kendini sıktı. En sonunda kadının eli beklenen noktaya gelince kasıldı. Cennete bir adım kalmıştı. Alex, Julie'nin elinin temasını büyük bir heyecanla beklerken, sonunda istediği olmuştu. Fakat bu temas, pek de beklediği şekilde değildi. Alex acıyla kasılırken, Julie dişlerini göstererek sırıtıyordu. Ellerinin arasında adamın en değerli organını tutuyor oluşu muhtemelen çok hoşuna gitmişti.

"Benimle konuşacak mısın?" Julie ters bir hareket yapsa, Alex'in tüm hayatını karartabilirdi. Ukala, kendini beğenmiş, inatçı keçinin teki olan bu adamın, neredeyse dizlerinin üzerine çökecek olması kesinlikle çok zevkliydi.

"Elbette." Alex konuşmakta zorlanıyordu. Ama ne söylediği anlaşılmıştı.

Julie'nin yüzündeki gülümseme genişledi ve tatmin olmuş bir şekilde "Güzel," dedi. Ardından adama acıyıp onu serbest bıraktı ve Alex'in dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu. "Şimdi neden bir pislik gibi davranmaya başladığını anlat bakalım."

"Çünkü ben bir pisliğim."

Alex inatla konuşmamaya devam ettikçe, kadının cani tarafının ortaya çıkmasını sağlıyordu. Julie'nin, adamda hafif bir mazoşistlik olduğu konusunda bazı şüpheleri vardı.

"O konuda hemfikiriz zaten. Benim merak ettiğim şey, neden şimdi?"

Julie'nin onun bir pislik oluşuna itiraz etmemesi her ne kadar Alex'in hoşuna gitmemiş olsa da renk vermedi. "Çünkü canım öyle istedi."

Julie tek kaşını kaldırarak Alex'e baktı. Adam biraz daha normale dönmüş gibiydi. Acısının azaldığı yüzüne gelen renkten belli oluyordu.

"Başlatma canına! Adam gibi konuşacak mısın, yoksa..." diyen Julie, belindeki özel kılıftan silahını çıkarıp, biraz önce eliyle sıktığı noktaya nişan aldı. Her ikisi de gözlerini birbirlerinden bir an bile kaçırmamışlardı.

"Biliyor musun? Beynim yerine bacaklarımın arasına nişan almış olmana biraz kırıldığımı itiraf etmeliyim. Yoksa beni yalnızca vücudum için mi istiyorsun?" Alex'in gerçekten alınmış gibi görünmesine sırıtmak isteyen Julie kendini tutmak zorunda kaldı. Lanet adam bu halde bile çok sevimli gözüküyordu.

"Konuyu saptırma! Düzgün cevap ver."

Ağrısı geçen Alex yavaşça doğrularak Julie'yle karşı karşıya duracak şekilde ayağa kalktı. Julie hâlâ silahını adamın bacak arasına tutuyordu. Alex alaycı bir ifadeyle bir silaha bir de ona baktı. Adam resmen her koşulda onu baştan çıkarmayı başarıyordu.

"Gayet düzgün cevap veriyorum. Böyle davranıyorum, çünkü böyle davranmak istiyorum. Şimdi sen cevap ver. Burada ne arıyorsun?"

Alex kükreyince Julie bir adım geri çekildi. Güvenli mesafeyi korumak önemliydi.

"Senin kibirli kıçını arıyorum! Bana kükreme! Açıklama yap!"

Alex tehlikeli bir şekilde üzerine yürüyünce, Julie de geriye doğru adım atmaya başladı. Şu an kendini yırtıcı bir kaplanla aynı kafeste sıkışmış gibi hissediyordu.

"Neyi açıklamamı istiyorsun?"

Julie silahın ucunu sanki elini sallıyormuş gibi rahatça sallarken umursamaz davranmaya çalışıyordu. Fakat huzursuz olduğu belliydi. Ne ara tehdit eden statüsünden tehdit edilene terfi etmişti, işte tam olarak o noktayı kaçırmıştı.

"Bu tavırlarını! Daha kaç kere söyleyeceğim? Günlerdir senden bir açıklama duymak için kıçından ayrılmıyorum ama sen denizanası görmüş kız çocuğu gibi benden kaçıyorsun!" Julie yeniden sinirlenmeye başlamıştı. Kaşlarını çatıp silahı

tutuşunu sağlamlaştırdı. Bu sırada bulundukları salonda ikisinden başka kimse kalmamıştı. Tabii hâlâ yerde baygın yatan Mary sayılmazsa.

Alex bıkkınlıkla bir nefes aldı ve alnını ovuşturmaya başladı. "Bunu bana neden bir kez daha yaşatmak istiyorsun bilmiyorum ama tamam. Madem istiyorsun, bir kez daha anlatacağım. Sen iki gün önce babamdan benim hakkımdaki gerçeği öğrendin. Bunun üzerine..."

Julie, Alex'in söylediklerini anlamamış gibi şüpheyle kaşlarını çattı. "Ne demek senin hakkındaki gerçeği öğrendim?"

Alex sanki uzaylı görmüş gibi bakarken, Julie'nin de ondan aşağı kalır yanı yoktu.

"Neden bu işi zorlaştırıyorsun ki? Abimin ölümünden benim sorumlu olduğumu öğrendikten sonra beni öpmek istemedin. Ne anlamamı bekliyordun? Beni sevdiğini mi?"

Julie vücudunu paralize eden bir ilacın etkisindeymiş gibi donup kalınca, Alex endişeli bir şekilde ona bakmaya başladı.

"Senin abin mi vardı?"

Julie en sonunda konuşmayı başardığında, paralize olma sırası Alex'e gelmişti.

"Babamın sana gerçekleri anlattığını biliyorum. Bu yüzden saf ayağına yatmana gerek yok."

Julie elindeki silahı kaldırıp namlunun ucuyla kafasını kaşımaya başlayınca, Alex kalp krizi geçireceğini sandı. Neyse ki Julie kaşıma işlemine çabucak son verdi de Alex rahat bir nefes alabildi.

"Affedersin ama eğer bunamıyorsam ya da hafıza kaybına uğramadıysam bu işte bir yanlışlık var. Baban bana abin hakkında hiçbir şey anlatmadı."

Alex, Julie'nin söylediklerini kavramaya çabalarken, bir yandan da kaçağın nerede olduğunu bulmaya çalışıyordu. Beyninde bir yerlerde olmalıydı. Şu an kendini aptal gibi hissetmesi onun suçu olamazdı.

"Ne konuştunuz peki?"

Alex bu soruyu sorarken alnı düşünceli bir şekilde kırışmıştı ve çok tatlı gözüküyordu. İlk defa puzzle yapmaya çalışan bir bebek gibi meraklıydı. Julie onun sorusuna cevap vermeden önce derin bir nefes aldı.

"Bu konuyu konuşmasak olmaz mı?"

Julie gerçekten de bu konuyu konuşmak istemiyordu. Dük ona yıllar önce Alex'i başka bir kadınla bastığı geceyi anlatmıştı. Adamın bunu nereden bildiğiyle alakalı bir fikri yoktu ama Julie o geceyi hatırlayınca kendini çok kötü hissetmişti. Alex'in çapkın olduğunu bilmek başka bir şeydi, gördüğün manzarayı unutabilmek çok daha başkaydı. Her ne kadar bu konunun üstesinden geldiğini düşünmüş olsa da, o günü hatırlayınca dayanılmaz bir acı hissetmiş ve çocukluk travmasını tekrar yaşamasının çok yakın olduğunu fark etmişti. Yeniden normale dönebilmek için zamana ihtiyacı vardı. Bu yüzden bahçede onu öpmekten kaçınmıştı. O görüntüler hafızasında tazelenmişken, Alex'e dokunmak çok zor gelmişti.

"Olmaz! Bana neden öyle davrandığını bilmeye hakkım var."

Alex kaşlarını çatmış ve ona biraz daha yaklaşmıştı. Julie ise başını önüne eğmiş, sanki bilekliğiyle oynayan utangaç bir kız gibi silahıyla oynamaya başlamıştı. Tanrım! Bu kadın elindeki silahla birilerini yaralayabileceğinin farkında değil miydi? Alex tam öne atılıp silahı onun elinden alacaktı ki, Julie bu defa da silahı sallamaya başladı.

"Gerçekten üzerinde konuşmaya değmez."

Julie bir kez daha itiraz edip, üstüne bir de elindeki silahı yanağına dayayınca, Alex sabrının sınırına geldiğini hissetti. "Şu lanet olasıca silahı bırak artık kadın!"

Alex'in kükremesiyle Julie bir anda irkildi. "Bağırmana gerek yoktu. Düzgünce söylesen de kaldırırdım zaten," dedikten sonra somurtarak silahı beline yerleştirdi.

Alex ise derin bir nefes aldı, çünkü silahtan olmasa bile kalp krizinden ölmesine çok az kalmıştı. "Tamam. Özür dilerim. Hadi şimdi neler olduğunu anlat."

Adamın biraz daha sakinleştiğini gören Julie de gevşedi. Yine de konuşabilmek için tüm cesaretini toplaması gerekmişti. "Baban bana yıllar önce seni..." dedikten sonra bir süre sustu. Yanakları hafifçe kızarırken, gözlerinde hüzünlü bir ifade oluşmuştu. Alex bu görüntüye dayanamayıp ona iyice yaklaştı ve sıkıca sarıldı. Şakağına hafif bir öpücük kondurduktan sonra da tek kelime etmeden beklemeye başladı.

Julie, Alex'in kolları arasında huzuru bulurken, kalbi sanki günler sonra yeniden atıyor gibiydi. Onun kokusu, gücü ve hissettirdikleri o kadar doğruydu ki, geçmişte olanlar artık çok daha önemsiz gibi geliyordu. Titrek bir nefes aldığında, bu sefer duygu yoğunluğu mutluluktan kaynaklanıyordu. Julie o an Alex'e âşık olduğunu fark etti. Bunu bir balyoz yemiş gibi fark etmemişti. Aksine o kadar doğal ve kendiliğinden olmuştu ki, Julie bile ne ara gerçekleştiğini anlamamıştı. Bildiği tek gerçek vardı, o da bu adamı sevdiğiydi. Kollarını açıp Alex'e sarılırken, kendini evinde gibi hissetmesi kalbinin mutlulukla atmasına neden oldu.

"Seni o kızla gördüğüm geceden bahsetti. Ben o geceyi unutmak için çok uğraştım. Ama yeniden hatırlamak canımı daha çok yaktı. Seni başka bir kadınla görmüş olmamın anısı tazelendikten hemen sonra seni öpemezdim. O zaman hem sana, hem de kendime ihanet etmiş olurdum. Bu yüzden başımı çevirdim."

Julie sözlerini tamamladığında Alex ona daha da sıkı sarıldı. Kokusunu içine çekerken, cennetinin tadını çıkarıyordu.

"Özür dilerim."

Sözcükler Alex'in ağzından öylesine içten çıkmıştı ki, bulundukları ring bile o an adamı affederdi. Julie tek kelime etmedi. İkisi bir süre daha öylece durduktan sonra, Alex sessizce Julie'yi bulundukları yerden çıkardı. Sarmaş dolaş bir halde

temiz havaya çıktıklarında, Julie derin bir nefes aldı. Hemen önlerinde yeşil bir park vardı ve birbirlerinden ayrılmadan çimenlere oturdular. Bir süre konuşmadan gökyüzüne baktılar. Aralarında öyle huzurlu bir sessizlik vardı ki, ikisi de bunu bozmaya korkuyor gibiydi.

"On dört yaşındayken abimin ölümüne neden oldum. Babamı onun nişanlısıyla bastım ve bunu abime söyleyip söylememem konusunda yanlış karar verdim. Ona söylediğimde buna dayanamayıp intihar etti. Annem de suçun bende olduğunu, beni bir daha görmek istemediğini söyledi. O gün, gördüklerimi abime anlatmasaydım, belki de şu an yaşıyor olacaktı ve ben de marki olmak yerine sıradan bir insan olacaktım. Hep hayal ettiğim gibi."

Julie adamın anlattıklarını nefes dahi almadan dinledi. Kalbi delicesini acırken, onun yaşadıklarını yalnızca hayal edebiliyordu. Gözlerinden akan yaşları bile, Alex'in onları silmek için yanağına dokunmasıyla fark etti.

"Ağlama, sevgilim. Benim için ağlama."

Adamın sesindeki sevgi, tüm dünyayı savaşlardan, cinayetlerden, hırsızlıklardan kurtarabilecek kadar yoğun ve güçlüydü. Julie nefes almakta bile zorlanırken, Alex yanında durmuş onu teselli ediyordu. Hayatında gördüğü en güçlü insanlardan biriydi. Bu dünya üzerinde hiç kimse böyle bir acıyı hak etmezdi. Hele ki Alex gibi sevgi dolu bir adamın böyle bir şey yaşamış olması Julie'yi kahretmişti. Alex'i sarmak istiyordu. Onu korumak istiyordu. Julie adamı sonsuza kadar kalbinde tutup, onu hep sevmek istiyordu. Çünkü o, böylesine bir sevgiye layıktı. Asla daha azına değil. Belki çok daha fazlasına layıktı ama Julie onu zaten tüm dünyaya yetecek kadar çok seviyordu.

"Bunu öğrendiğim için mi senden kaçtığımı sandın?" Nihayet konuşabildiğinde sesi hafif çatlak çıkmıştı.

Alex tek kelime etmeden yalnızca onu gözünün ucundan öpmekle yetindi. Konuşmuyordu. Derin yaralarını belki de böyle kapatmak istiyordu.

"Alex..." Julie gözlerini adamın gözlerine dikti ve yanaklarını avuçlarının içine aldı. Julie onu iyileştirmeliydi. O kalın kafasına, suçlaması gereken kişinin kendisi olmadığını sokmalıydı. "Seni tanıyorum. Seni, isteyerek bir karıncayı bile incitmeyeceğini bilecek kadar tanıyorum. Baban bana Alex tetiği çekti ve abisini öldürdü deseydi bile ona inanmazdım. Abinin ölümü senin suçun değil. Sen doğru olanı yaptın. Yanlış seçimi yapan abindi. Üzgünüm, Alex. Böyle korkunç bir şeyi yaşadığın için çok üzgünüm ama artık kendini suçlamayı bırakmalısın. Sen iyi bir insansın ve ben sana güveniyorum. Eğer ben on dört sene önce olanların üstesinden gelip senin yanında durabiliyorsam, sen de geçmişi unutup benim yanımda, gerçek kişiliğinle durmalısın. Bunu ben değil, sen hak ediyorsun. Hem de sonuna kadar."

Julie söylediklerinin her bir kelimesine inandığını ispatlarcasına, bakışlarını bir an bile Alex'in gözlerinden ayırmadı. Alex, Julie'nin her cümlesiyle ona biraz daha âşık olurken, dudaklarına yapışıp sözünü kesmemek için kendini zor tutuyordu.

"Anladın mı beni? Bana söz vermelisin. Bir daha asla o haline geri dönmeyeceksin. İçindeki iyiliği kötülükle örtmeye çalışmayacaksın. Benim sana böyle ihtiyacım var. Yanımda her zaman gerçek Alex'in olmasını istiyorum."

Alex yumuşak bir şekilde gülümsedikten sonra gözlerini Julie'nin tapılası dudaklarına dikti ve yavaşça "Söz veriyorum," dedi. Ses tonu çok güzeldi. Çok anlamlıydı. Julie o an kendini kalbine mühür vurulmuş gibi hissetti. Alex tüm varlığıyla resmen Julie'nin kalbini mühürlemişti. Bundan sonra kalbine ondan başkası giremeyecekti. Alex dudaklarını usulca dudaklarına bastırınca, Julie iki gün önce girdiği cehennemden çıktığını fark etti. Bu kez göğün yedi kat üstüne gitmişti.

Bembeyaz bulutlar tozpembe şekerlerle bir olmuş, yalnızca onları sarıyormuş gibiydi.

İki sevgilinin dudakları insanoğlunun en saf haliyle birleşirken, ruhlarını birbirine bağlayan aşk çoktan her zerrelerine kök salmıştı ve bu güçlü duygu, iliklerine kadar işlediği bu iki âşığın kalplerinden bir daha asla ayrılmamak için elinden geleni yapacaktı.

Bölüm 15

Julie sevdiği, hatta deli gibi âşık olduğu adamla birlikte el ele kaldıkları evden içeriye girdiğinde, kendini kuş gibi hafiflemiş hissediyordu. Güçlüydü. Öyle ki tüm dünyaya kafa tutabilirdi. Alex aniden durup onu da kendine çekince gülümsedi. İkisi ayakta duruyor, elleri aşağıda birbirine kenetlenmiş bir biçimde sıkıca sarılıyor ve gözleri aşklarıyla birlikte gökyüzünde dans edercesine parlıyordu. Alex bu ortamı tamamlamak istercesine sevdiği kadının dudaklarına hafif bir öpücük konduruncа, ikisi birden aşkla gülümsediler.

"Seninle tanışmadan önce böylesine bir mutluluğun var olabileceğini tahmin bile edemezdim." Alex'in aşk dolu sesi Julie'nin tüm kalbinin yeniden doğmuşçasına canlanmasına neden olmuştu. Alex alnını onun alnına dayayınca, Julie mutluluktan ölmek üzere olduğunu hissetti. O an ölse, bir gram acı çekmeyeceğinden emindi. Fakat ölmeye niyeti yoktu. Daha Alex'le yaşanacak uzun yılları, nice tutkulu sevişmeleri vardı.

"Beni burada bekle. On dakika sonra gelip seni alacağım." Alex, Julie'nin burnunun ucuna bir öpücük kondurdu ve koşar adımlarla merdivenleri çıkıp ikinci katta gözden kayboldu.

Julie bir süre onun arkasından baktıktan sonra, yüzündeki gülümsemeden bir nebze eksilme olmadan kendini en yakınındaki koltuğa bıraktı. Âşık olmak mükemmel bir duyguydu. Daha önce hiç böylesine mutlu olduğunu hatırlamıyordu. İlk robotunu yapmayı başardığında bile.

"Julie?"

İsmini duyan Julie merakla arkasını dönünce, Arthur'un çatık kaşlarla ona baktığını gördü ve şüpheyle alnını kırıştırdı.

"Arthur?" derken sesinde hafif bir tereddüt vardı. Arkadaşı pek normal gözükmüyordu. Her zaman gülen yüzü bu kez asıktı ve üstten birkaç düğmesi açık olan gömleği pantolonunun dışına sarkıyordu.

"Yaptın, değil mi? O Alex denen adamla sevgili oldun."

Arthur'un suçlar gibi konuşması Julie'nin göğsünde bir ağırlığın oluşmasına neden olurken sinirlerini de germişti. Neden çocukluğundan beri yanında olan yegâne insanın bu şekilde konuştuğunu anlayamamıştı. Alex'e kötü söz söylemesinden de nefret etmişti.

"Evet, Arthur. Alex'le sevgiliyiz ve ben onu seviyorum."

Julie'nin hafif sert çıkan sesi Arthur'u etkilememiş gibi gözüküyordu. Kafasını geriye atıp histerik bir şekilde gülmeye başladı. Julie giderek daha da endişeleniyordu. Oturduğu koltuktan kalkıp arkadaşına doğru ilerledi.

"Arthur? İyi misin? Bir sorun mu var?"

Arthur kahkahalarına ara vermiş, gözlerinde tehlikeli ışıltılarla ona bakıyordu. Bu ışıltıları gören Julie, adama yaklaşmak yerine uzaklaşmaya başladı. Neler döndüğünü bilmiyordu fakat dönen şeylerin tehlikeli olduğunu hissedebiliyordu.

"Sorun mu? Elbette bir sorun yok. Marki hazretleri her zaman olduğu gibi yine istediğini aldı."

Julie geriye doğru giderken, bu kez Arthur onun üzerine gelmeye başlamıştı. Julie hayatında ilk defa birisinden bu kadar korktuğunu hissediyordu. Cindy bile Arthur'un yanında oldukça aklı başında kalıyordu.

"Sen neden bahsediyorsun? Lütfen kendine gel!" Julie arkadaşını mantığa davet etmeye çalışırken gerilemeye de devam etti. En sonunda bulundukları holün duvarına dayanmıştı ve gideceği başka yer yoktu.

"Neden bahsediyorum, öyle mi? Sen benim en yakın arkadaşımdın, sonra o lanet piç kurusu seni mahvederek elimden

aldı. Şimdi de tamamen benden kopuyorsun!" Arthur'un sesi giderek yükselirken, Julie iyice kapana kısılmıştı.

"Beni kimse senin elinden almadı, Arthur. Sen hâlâ benim en eski arkadaşım ve sırdaşımsın."

Julie onu sakinleştirmeye çalışırken sesini yükseltmemeye özen gösterdi. Çünkü Alex'in duymasını ve olaya dâhil olup Arthur'u bir güzel benzetmesini istemiyordu. Bu gecelik bu kadar aksiyon yeterliydi.

Ne yazık ki Arthur'un vazgeçmeye niyeti yoktu. Kötü bir kahkaha attı ve Julie'yi hiçbir yere kıpırdayamayacağı şekilde ablukaya aldı. İki kolunu da arkasındaki duvara dayamak suretiyle Julie'yi hapsetmiş, ela gözlerini onun yeşil gözlerine tehlikeli bir şekilde dikmişti.

"Hayır, değilim!" Arthur gizemli bir şekilde boğuk bir sesle konuşunca Julie panikledi. Gerçekten çok fena panikledi, çünkü eğer Alex onları bu şekilde görürse...

"JULIE!"

Artık çok geçti! Alex, merdivenlerin başında durmuş, alev alev buz okları fırlatan gözleriyle onlara bakıyordu. Buz oklarının nasıl alev alev olabileceği fizik kanunlarıyla açıklanamıyor olsa da, Alex'in şu an fırlattığı bakışları daha iyi betimleyecek başka herhangi bir benzetme yoktu.

Arthur'la biraz sonra öpüşecekmiş gibi görünmüyor olsalar, Julie onu hemen yumuşatabileceğini düşünürdü. Fakat Alex çok, hem de çok fazla tehdit içeren biyolojik bir bomba gibi onlara doğru yol alıyordu. Güdümlü füze onun yanında halt etmişti. Julie panikle ellerini Arthur'un göğsüne koyup ittirmeye çalıştı. Fakat adam kaya gibiydi ve bir milim bile yerinden oynamamıştı. Alex bu defa gözlerini Arthur'a dokunduğu noktaya dikince, Julie elini sobaya yapıştırmış gibi aniden çekti. Muhtemelen Alex bu psikoloji ile onun Arthur'u okşadığını falan düşünmüştü. Tanrı korusun! Daha doğrusu, Tanrı onları Alex'in gazabından korusun! Âmin!

"Durumun dışarıdan nasıl göründüğünü biliyorum Alex ama önce beni dinlemelisin. Tanrım, bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama gerçekten hiçbir şey göründüğü gibi değil."

Julie'nin, Arthur'un kollarının arasında kendini savunma çabaları, helyum dolu balonun gökyüzünde kayboluşunu durdurmak isteyen çocuğun çabalarına benziyordu. O kadar nafile, o kadar anlamsız... Julie hâlâ Arthur'un ablukasında olduğunu fark edince gözlerini kocaman açıp ona baktı ve sonra içten bir küfür ederek eğilip onun kolunun altından dışarı çıktı. En azından şimdi Alex'e biraz daha inandırıcı görünebilirdi. Arthur hâlâ sinirli bir şekilde bakmıyor olsaydı, Julie belki paçayı yırtma konusunda daha umutlu olabilirdi. Ama ortam testosteron ve amazon yırtıcılarının savaşma içgüdüsü ile doluydu. Yani Julie'nin gerçekten hiç şansı yoktu.

"Seni dinliyorum."

Alex oldukça düşük bir desibelde konuşmuştu ve sesinde gram sertlik yoktu. Zaten Julie'yi korkutan kısım da tam olarak buydu.

"Eee... Arthur ve ben, biliyorsun uzun zamandır arkadaşız ve biz aslında bir konu üzerinde tartışıyorduk." Konuşurken sesi titrememiş olsaydı, herhalde Alex tek kaşını kaldırmazdı. Julie bugün gerçekten de formunda değildi. Hadi ama! Izbandut gibi bir kadınla ölesiye dövüşmüştü ve âşık olduğunu fark etmişti. Bu gece artık biraz olsun sakinleşemez miydi?

"Oldukça ilginç bir yaklaşım, Julie. Acaba hangi konuyu tartıştığınızı sormamda bir sakınca var mı?"

Alex'in sakin sesi, Julie'nin korku tüneline girmiş gibi ürpermesine neden oluyordu. Neredeyse gürleyen Alex'i özleyecekti. Hatta *neredeyse* kısmını çoktan geçmişti. Şu an kesinlikle gürleyen Alex'i istiyordu. Karşısındaki safkan soyluyla ne yapacağını gerçekten bilmiyordu.

"Elbette yok. Biz... Biz şey konusunda tartışıyorduk. Şey..."

Julie bir yandan son sürat düşünürken, bir yandan da bilinçsizce dudaklarını ısırıyordu. İçindeki Arthur'u dürtükleyip 'Yardım etsene,' diye fısıldamayı şiddetle isteyen içgüdüye karşı koymaya çalışırken, o kadar yakından neyi tartışabilecekleriyle ilgili de fikir yürütmeye çalışıyordu. Aniden yüzünde güneş yüzeyindeki kozmik patlamalarla yarışabilecek aydınlıkta bir gülümseme oluştu. Hatta o an kafasının üstünde bir ampul olduğuna ve *trink* sesiyle yandığına bile yemin edebilirdi.

"Elbette diş tartarı konusunu konuşuyorduk!" derken sağ elinin işaret parmağını yukarıya kaldırmış sırıtıyordu. Bir yandan da bilgece başını sallıyordu.

Julie'nin, hiç inandırıcı olmasa da fena halde sevimli göründüğü bir gerçekti. Alex bakışlarındaki sertlikten bir şey kaybetmeden gözlerini Arthur denen o şerefsize dikti ve bu hareketine bir göz kırpması kadar bile ara vermeden devam etti. Julie bu bakışmanın sağlam bir kavganın ön izlemesi olduğunu bilecek kadar dövüş görmüştü. Bu yüzden yeniden heyecanla öne atıldı.

"Bilirsin diş tartarı ciddi sağlık sorunlarına neden olabiliyor. Daha kırkıma gelmeden dişlerimin dökülmesini istemiyorum. Bu yüzden Arthur'dan tartarlarımı kontrol etmesini istedim."

Julie makineli tüfek gibi sebeplerini ve sonuçlarını listelerken, Alex gözünü bile kırpmamıştı. Bir yandan dirseğiyle hemen arkasında duran arkadaşını dürtükleyen Julie, en azından bir tarafı daha az hasarla kurtarmaya çalışıyordu. Ne yazık ki bu, henüz başlamadan kaybedilen savaşlardan birisiydi. Bu gece burada kan dökülecekti ve Julie ikisine de küfredip kıçlarına tekmeyi basacaktı. Ondan sonra Alex'le sevişmeleri yine yalan olacaktı. Julie bu düşünceyle irkildi. Bu kavgaya kesinlikle engel olmalıydı.

"Bu gerçekten de oldukça ilginç bir konu, Julie. Ancak bir süredir ağzınla fazlasıyla haşır neşir olmama rağmen, hiç böyle bir sorunun olduğunu fark etmemiştim."

Julie, Alex'in ması üzerine hafifçe kızarırken, ne diyeceğini bilememişti. Arthur ise aynı imadan dolayı biraz sinirlenmiş

gözüküyordu. Biraz mı? Arthur bu siniriyle yetişkin bir yanardağın yıllık lav ihtiyacını rahatlıkla karşılardı.

"Bu kadar yeter, Julie! Ne yaptığımızı ona açıklamak zorunda değilsin!"

Arthur'un sert sesi Julie'nin poker kâğıtlarından incelikle işlediği kulesini tek bir temasla yıkan o hain dokunuş gibiydi ve tepesinin tasını attırmıştı.

"Sen bir çeneni kapatırsan, ben olayı toparlamak üzereydim! Tanrım! Erkekler bazen cidden tam bir baş belası olabiliyorlar!"

Julie'nin sinirli sesiyle, iki erkek de şaşkınlıkla ona baktı. Julie gerçekten de küplere binmiş gibi gözüküyordu. Fakat Arthur harakiri yöntemini seçerek onun üzerine gitmeye devam etti. "Hah! Sen o şekilde değil durumu toparlamak, makyaj çantanı bile toparlayamazdın, Julie."

Arthur'un onu küçümsemesi, Julie için artık son noktaydı. Sakin ve yavaş bir şekilde ona döndü, elini kaldırdı ve en sağlamından bir yumruk geçirdi. "Demek toparlayamıyordum ha! O zaman ben de dağıtırım ve dağıtma işlemine de senin çenenden başlarım. Ne dersin, Arthur?"

Evet, Julie'nin gözlerinden alevler fışkırırken yumruklarını sıkmış bir şekilde ona bakıyor olması Arthur'u birazcık şaşırtmıştı. Fakat onu daha da çok şaşırtan, çenesindeki acıydı. Hatun harbiden iyi vuruyordu. İşin ilginç tarafı da bu yumruk onu bir nebze kendine getirebilmişti. Bu gece çok içmişti ve ikisini el ele eve girerken görünce cinleri tepesine çıkmıştı. Şimdiyse biraz ayılmış ve saçmaladığının farkına varmıştı. Bu olaydan minimum hasarla kurtulmak için, suçlu bir kedi yavrusu gibi durarak Julie'ye baktı.

Julie bu defa da Alex'e döndü. Aha! Sıra ona gelmişti ve Alex sırasını sabaha kadar savmak istemiyordu. Özellikle de Julie böyle alev almışken.

"Hazır dağıtmaya başlamışken, üstümü başımı dağıtmanı ne kadar çok arzuladığımı belirtmek istiyorum, Julie."

Alex'in sesinden akan şehvet Julie'yi sıcak bir bal gibi yavaşça sarmıştı. Vücudundaki isteği görmezden gelmeye çalışarak kaşlarını çatmaya devam etti. Ama Alex'in gözlerindeki saf açlık, onun da gardını indirmesine neden oldu. Ah! Bir adamın bu kadar seksi olması yasaklanmalıydı.

"Hadi ama! Bu kadarına da dayanamayacağım. Ben gidiyorum!" Arthur, ikilinin arasındaki çekimden rahatsız olmuş bir şekilde hışımla arkasını döndü ve kapıdan çıkarak karanlığa karıştı.

Nihayet Alex ve Julie yalnız kalabilmişlerdi. Bir süre sadece birbirlerinin gözlerine baktılar. Sonunda aynı anda harekete geçip dudaklarını buluşturduklarında holün alev almasına az kalmıştı. Alex, Julie'nin dudaklarını talan ederken, onu hızla çevirip duvara yasladı. Alex'in bedeni ile duvar arasında kalan Julie bacaklarını kaldırıp adamın kalçalarına sarınca ikisi birden inledi. Alex'in elleri çılgın gibi Julie'nin bedeninde dolanıyordu. Yeni giydiği tişörtünün üzerinden ona sarılmaya çalışan Julie hafif bir itiraz sesi çıkarınca, Alex dudaklarını ayırdı.

"Bugün için o kadar fazla bekledim ki..."

Alex'in sesindeki dürüstlük Julie'nin ateşinin iyice artmasına neden olmuştu. Sabırsızca ellerini adamın tişörtünün altına soktu ve o tapılası vücuda dokundu. Alex'in ifadesi giderek daha da sertleşirken, Julie acemice onun tişörtünden kurtulmaya çalışıyordu. Alex genç kadına yardım ederek tişörtünü tek hareketle üzerinden çıkardı. Ardından Julie'nin tişörtünü de çıkararak bir kenara fırlattı. Kalbinin o kadar şiddetli attığını hissediyordu ki, adeta göğüs kafesinden fırlayacak gibiydi.

Alex bir süre gözlerini dikip Julie'ye baktıktan sonra, "Mükemmelsin," diye mırıldandı ve yeniden dudaklarına kapandı. "Tadın dünya üzerinde var olmayan bir aroma gibi tatlı ve çekici." Alex onu öperken bir yandan da konuşuyordu. Julie'nin ise konuşacak mecali yoktu.

Alex öpücüklerine ara verdiğinde, evin holünde olduklarını hatırladı ve Julie'yi kalçalarının altından tuttuğu gibi merdivenleri

ikişer ikişer çıkmaya başladı. Bu sırada boynuna ateşli öpücükler kondurmayı da ihmal etmiyordu. Kapıdan girmeden önce onu bir kez daha duvara yasladı ve dudaklarını doyasıya öptü. Julie artık vücudundaki yoğunluktan dolayı bayılma raddesine gelmişti. Alex onu yeniden kucaklayıp odaya soktuktan sonra yavaşça yere bıraktı ve dudaklarından öpmeye devam etti. Ardından dudaklarını boynuna doğru kaydırmaya başladı.

Alex hayatı boyunca tecrübe etmediği duygular içindeydi. Julie'yle henüz bir şey yapmamıştı ama şu anda bile patlayacakmış gibi hissediyordu. Onun mükemmel olacağını biliyordu ancak bilmek başkaydı, yaşamak tamamen farklı bir olaydı.

"Tanrım!" Dudaklarından dökülen bu kelimeye mani olmamıştı. Julie mükemmel ötesiydi. O kadar güzel ve seksiydi ki... "Hayallerimden çok daha güzelsin, Julie."

Adamı duyan ancak ona cevap verecek takati kendinde bulamayan Julie, yalnızca buğulu gözleriyle bakmakla yetindi. Alex onu tekrar kucakladı ve bu kez yatağa yatırdı. Yumuşak örtülerin sırtına değdiğini hisseden Julie inledi. Tüm vücudu o kadar hassaslaşmıştı ki, en ufak bir temas onu patlamaya bir adım daha yaklaştırıyordu.

Alex, göğüslerinin altından başlayarak yavaşça aşağıya doğru öpmeye devam etti. İçindekileri tutmakta çok zorlanıyordu ancak bu gecenin Julie için mükemmel olmasını istiyordu. Bu yüzden kendini durdurmak için elinden geleni yaptı.

Dudakları yeniden birleştiğinde birbirlerini adeta içercesine öpmeye başladılar. Bu sırada Alex ellerini Julie'nin başının iki yanına dayamıştı. Julie de elleriyle onun vücudunu okşuyordu. Her bir temasıyla ellerinin altında gerilen kasları hissediyor ve bu duygu yanıp kül olmasına neden olacak diye korkuyordu. Elleri pantolonuna gelince Alex bir anlığına geri çekilip Julie'nin gözlerine baktı.

"Canını yakmak istemiyorum," derken samimi gözüküyordu. Aynı zamanda acı çektiği de her halinden belliydi. Kendini

sıktığı için tüm kasları gerilmişti ve alnındaki o sinir damarı bile ortaya çıkmıştı.

"Canımı yakmayacaksın." Julie ona bakıp güven verircesine gülümseyince, Alex bir nebze rahatladı. "Seni istiyorum. Kalbimle, ruhumla, bedenimle seninle bir olmak istiyorum. Lütfen."

Julie'nin yalvaran sesi Alex'in sahip olduğu son bariyerleri de yıkarken, onu bir kez daha öptü ve hızlıca ikisinin de çırılçıplak kalmalarını sağladı. Julie koyulaşmış gözlerle baktığında artık sabrının son demlerini yaşıyordu. Yine de onun rahatlığı için hassas tenini okşamaya devam etti. Julie çığlık atmaya başladığında ise yavaşça onunla bir olmak için harekete geçti.

İlk temas mükemmeldi. Alex şimdiye kadar hayattan zevk aldığını düşünmüşse de, o ilk anda hepsinin aslında yalan olduğunu anlamıştı. Onun için hayat buradaydı. Tam karşısında buğulu gözleriyle bakıyor ve hemen altında sıcacık bedenini ona sunuyordu.

Alex, Julie'yi öpmeye devam ederken biraz daha ilerledi. Böylelikle onun canını yakacak engele gelmişti. Julie bir an inleyince, endişeyle ona bakarak "Özür dilerim, bebeğim," dedi.

Julie kocaman gülümseyip kalçasını hafifçe oynatınca, inleme sırası Alex'e gelmişti. Zaten kendini zor tutuyordu, bir de Julie böyle hareket edince, iplerini koparmasına gerçekten de çok az kalıyordu.

"Biraz rahat dur kadın! Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Alex'in öfkeli sesiyle gülmeye başlayan Julie, biraz daha kalçalarını kıpırdattı ve Alex'in sesli bir şekilde küfür etmesine neden oldu. "Beni biraz daha bekletirsen, burada yaşlanıp bakire olarak öleceğim."

Julie'nin söyledikleriyle gözleri kocaman açılan Alex, bir an ne diyeceğini bilemedi. Hemen ardından Julie'nin kalçasını kaldırıp ona doğru gelmesiyle birlikte tüm ipleri eline aldı. Julie'nin dudaklarının üzerine eğilerek, "Demek yaşlanıp öleceğinden korkuyorsun, bebeğim. Tamam o zaman, seni yıldızlara

çıkardığımda on yaş birden gençleştiğine emin olacağım," dedi. Ardından hem onu öpmeye, hem de birleşmelerini tamamlamak için ileri geri gitmeye başladı.

Julie ilk temasta hafifçe içini çekse de, Alex'in hünerli elleri sayesinde hissettiği acı süratle zevke dönüştü. Sonrasında ikisi birden kendini kaybederek, hızla hareket etmeye başladılar. Alex hayallerinin çok daha ötesinde bir deneyim yaşarken, Julie ise bunca senedir Alex'i bulup üzerine atlamadığı için kendi kendine hayıflanıyordu. Julie tırnaklarını omuzlarına geçirince, aldığı zevk daha da artan Alex, ağzından çıkan hırlamaya engel olamadı. Birleşmeleri doruk noktasına ulaşıp Julie'nin çığlık çığlığa "Alex!" diye bağırmasının ardından, Alex de kendini bıraktı ve ona dünyada yokluğuyla cehennemi, varlığıyla cenneti kanıtlayan kadının içinde kayboldu.

Nefes nefese bir halde kucak kucağa yatarlarken, konuşmayı ilk başaran Julie oldu.

"Vay canına!" derken sesinden, yüzündeki gülümseme belli oluyordu. Alex bu yorum üzerine erkeksi bir gururla sırıtmaya başlayınca, Julie dayanamayıp onu bir kez daha öptü. Öpücük planladığından çok daha uzun sürünce de kendini Alex'in üzerinde buldu. Bacakları iki yana açılmış bir şekilde adamın üzerinde otururken, onun gözlerini dikip huşuyla vücuduna bakmasından dolayı hafifçe kızardı.

Alex "Bu manzaraya hiç sıkılmadan bir ömür bakabilirim," derken ellerini Julie'nin belinde ve kalçalarında gezdiriyordu. Julie böyle basit bir cümle için haddinden fazla mutlu olduğunu biliyordu ama bu umurunda değildi. Âşıktı ve aptal aptal sırıtmak onun da hakkıydı. Bu yüzden bu hakkını sonuna kadar kullandı.

"Ben bakmak yerine, daha çok öpmeyi tercih ediyorum. Her noktanı, teninin her bir santimini hiç bıkmadan sonsuza kadar öpebilirim."

Sözleri adamın gözlerinin içinin gülmesine neden olmuştu. Alex nefes kesiciydi ve Julie'nin soluksuz kalmasına sebep

olmuştu. Onu anlatacak başka kelime bulamıyordu. Ona bakmak, yaşadığını hissetmesini sağlıyordu. Böyle bir aşk, her gün Tanrı'ya şükretmesi için yeter de artardı bile.

"Bundan şikâyetçi olacağımı sanmıyorum. Her zerremle emrine amadeyim."

Her ne kadar çırılçıplak bir şekilde birbirlerine bakıyor olsalar da, aslında çıplak olan yalnızca bedenleri değildi. Ruhları ve kalpleri de o an çırılçıplak bir biçimde oradaydı. Sonuna kadar, en saf halleriyle birbirlerine sunulmuşlardı. İki insanın yakınlaşabileceği en samimi seviyeye çıkmışlardı.

Julie sevdiği adamın gözlerine bakarken, bir şeyi unuttuğunu fark etti. Alex'e seni seviyorum dememişti. Alex de onu sevdiğini söylememişti ama bu önemli değildi. Julie zaten Alex'in sevgisinden şüphe etmiyordu ve sevgisini ilk defa itiraf eden taraf olmaktan da gocunmuyordu. Bu yüzden aşkla ona doğru eğildi. Dudaklarını dudaklarının üzerine getirdi ve onu öpmeye başladı. Öpüşürken vücutları yeniden bir olmuştu ve kalplerinden gelen aşkın ateşiyle tutkulu bir şekilde, nefessiz kalana kadar öpüştüler. Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında göz göze gelmişlerdi. Yeşiller kehribarlarla çakıştı ve ikisi aynı anda ağzını açtı.

"Seni seviyorum."

İki âşığın nefesleri birbirine karışırken, bu büyülü sözcüğü ilk kimin söylediği belirsizdi. Belirsiz olduğu kadar önemsizdi de. Dudaklarından aynı anda dökülmüştü. Kalplerinde aynı anda var olmuştu ve aşklarını sonsuza dek kutsamıştı.

***

"Artık odadan çıkmalıyız."

Julie'nin sesini duyan Alex suratını astı. Bu güzelliğin bitmesine henüz hazır değildi.

"Biraz daha kalsak olmaz mı?" diye soran Alex, annesinden çikolata koparmaya çalışan bir çocuğa benziyordu.

Julie gülümsedikten sonra yanına gidip onu doyasıya öptü. Aslında doyasıya öpmek geçersiz bir tanımlamaydı, çünkü Julie aradan yüz sene bile geçse ona doyabileceğini sanmıyordu. Ardından, ondan ayrılarak giyinmek için eşyalarını toparlama çabasına girdi.

"Sana bir gün doyabilecek miyim?"

Alex'in, içinden geçenleri anlamış gibi sorduğu bu soru üzerine Julie kaşlarını kaldırdı.

"Temennim doymamandan yana, bebeğim."

Julie'nin gülerek söylediği bu sözlere Alex de gülümseyerek karşılık verdi. "Benim doymayacağım kesin ama seni doyurmak için canla başla çalışacağımdan emin olabilirsin."

Alex'in sırıtık suratına bakan Julie kendisini tutamayarak kahkaha atmaya başladı. Bu adamı gerçekten çok seviyordu. "Ona hiç şüphem yok, sevgilim. Bu arada doymak demişken, açlıktan ölüyorum!"

Julie'nin konuşurken gözlerini kocaman açtığını ve eliyle karnını tuttuğunu gören Alex'in sırıtışı yüzünde daha büyük bir alan kaplamaya başlamıştı. "O zaman hadi yatağa gel de seni tekrar doyurayım."

Julie iflah olmaz aşkına bakarak gülümsedi. Yatağa bir metreden fazla yaklaşırsa, en az üç saat daha odadan çıkamayacaklarını bildiği için hiç o topa girmedi.

"Alex! Ben ciddiyim!"

Julie etrafında kuvvetle muhtemel ona fırlatacak bir cisim ararken, Alex kollarını başının arkasında birleştirmiş, sırıtarak onu izlemeye devam ediyordu. Kadın üzerinde yalnızca iç çamaşırlarıyla duruyordu ve yerdeki pantolonunu almak için eğilince Alex son on iki saattir sıklıkla olduğu gibi yeniden arzuyla doldu.

"Hayatım, gerçekten de şu an sana yatakta ihtiyacım var."

Alex'in kadife gibi sesini duyan Julie kocaman olmuş gözleriyle doğrulup ona baktı. Adamın ciddi olduğunu anlayınca

da, "Yok artık!" demekten kendini alamadı. Alex tepkisi yüzünden kahkahalara boğulduğunda, Julie de tek bacağını pantolonundan geçirmeye çalışıyordu.

"Kirli elbiselerini giymene gerek yok, sevgilim. Dün senin eşyalarını buraya taşıdım. Hani seni on dakika kadar yalnız bıraktığım o sırada."

"Baştan söylesene be adam. İki saattir burada can çekişiyoruz." Julie sözlerini tamamladıktan sonra pantolonu bacağından çıkardı ve dolaba gidip kendi eşyalarının arasından bir elbise çıkardı. Bir de siyah dantelli iç çamaşırı takımı çıkarınca Alex'in yardıma olan ihtiyacı daha da arttı.

"Lütfen burada giyin!" dediğinde sesi yalvarır gibi çıkmıştı. Hatta gibisi fazlaydı. Adam resmen yalvarmıştı.

Julie ona önce şaşkınlıkla bakıp, sonra da eline geçirdiği ilk cismi fırlattı. Eline geçirdiği ilk cisim yeni iç çamaşırı takımı olmasaydı, belki de bu hareketinin altındaki mesajı daha net verebilirdi. Fakat Alex yüzüne gelen dantelleri sırıtarak eline alınca, 'yazar burada ne demek istemiş' konulu bir dersi aratmadığını fark etti.

Julie ona pis pis bakıp "Rüyanda görürsün!" dedikten sonra, arkasını dönüp banyoya doğru ilerlemeye başladı.

"Rüyamda zaten görüyorum, sevgilim. Asıl amaç gerçekte de görmek ki içimde pek yakında görecekmişim gibi bir his var."

Alex'in söylediklerine karşılık olarak kıpkırmızı bir suratla arkasını dönüp orta parmağını gösteren Julie, ona laf yetiştirmekten kurtulmak için aceleyle banyoya girip kapıyı kapattı. Alex'in kahkahasını duyduğunda da kendi kendine sırıtıyordu.

***

Sonunda odadan çıkabildiklerinde, Julie artık masayı kemirecek duruma gelmişti. Can havliyle kendini mutfağa attığında Mila ile burun buruna geldi. Kız resmen burnundan soluyordu.

"O Zack denen aşağılık yaratığı bulduğumda, benimle tanıştığı güne lanet edecek!" diye bağırdıktan sonra, arkasındaki büyük kahverengi köpeğe "Gel Maylo," diyerek odadan çıktı.

Julie ona anlamaz gözlerle bakarken, Alex'in zevkten dört köşe olduğunu fark edip kaşlarını çattı. "Neler oluyor?" derken buzdolabına doğru yol almaya başlamıştı.

Alex sırıtarak "Zack'in başı büyük belada," diye cevap verdi.

Julie anlamadığını belirtircesine kafasını salladıktan sonra, "Açık konuş, Alex!" deyip kafasını dolaba gömdü. Dolaptan pratik olarak pişirebileceği malzemeler çıkarmaya başladı. Arkasını döndüğü an Alex'le burun buruna gelince de çığlığı bastı. "Tanrım! Gerçekten de bu kadar sessiz hareket etmenin sırlarını bana öğretmelisin," diyen Julie bir yandan da nefesini düzene sokmaya çalışıyordu.

"Demek açık konuşmamı istiyorsun. Seve seve, hayatım. Şu an biyolojik ihtiyaçlarımız bizi burada olmaya zorlamasa ne yapardım biliyor musun? Seni alıp bir güzel soyardım. Hem de yalnızca dişlerimle. Ardından..."

Julie son on iki saattir olduğu gibi yine alev almaya başlamıştı. Bu yüzden aceleyle ondan uzaklaştı. "Kes şunu! Biraz daha yemek yemezsem bayılacağım," derken elindeki salatalığı Alex'e fırlattı.

Salatalığı havada yakalayıp sonra da afiyetle yemeye başlayan Alex ise hayatından oldukça memnun gibi gözüküyordu. "O zaman yemeği çabuk yiyelim ve açık konuşmalarımıza odamızda devam edelim, sevgilim. Ya da konuşma faslını atlayıp direkt aksiyona da geçebiliriz. Bana uyar."

Julie ona bir kez daha pis bir bakış attıktan sonra makarna için ocağa su koydu ve sosuna koyacağı sebzeleri yıkamaya başladı.

"Konuyu unuttuğumu sanma. Mila neden Zack'e bu kadar kızgın?"

Julie gözlerini dikmiş Alex'e bakarken, elindeki sebzeleri de sanki yıllardır yapıyormuş gibi rahatlıkla temizliyordu. Ardından doğrama tahtasını çıkarıp sebzeleri doğramaya başladı. O kadar becerikliydi ki, Alex ona hayran kalmaktan kendini alamadı.

"Tüm bunları nasıl yapıyorsun? Oldukça yeteneklisin."

Alex'in takdir dolu bakışları karşısında hafifçe kızaran Julie, "Evde kendi yemeğimi kendim yaparım," dedi.

Alex etkilendiğini itiraf etmeliydi. Kadın hem seksi, hem zeki, hem de becerikliydi. "İşte benim kadınım," derken sesinden akan gurur oldukça sevimliydi.

Julie ona bakıp gülümsedikten sonra sorusunu bir kez daha yineledi. "Alex! Zack ve Mila, hayatım. Benden kurtulamazsın."

İkisi mutfakta durmuş, sanki yıllardır evliymiş gibi sohbet ederken, Alex belki de hayatında ilk defa kendini evinde gibi hissetti. Annesinden hep istediği ama bir türlü bulamadığı o aile sıcaklığını Julie tek başına veriyordu. Kalbindeki aşk gittikçe çoğalırken, sevdiği kadına cevap verdi.

"Zack, Victor'un kızı Anya'yı ayartıp, ondan babasının anahtarın diğer parçasını nerede tuttuğunu öğrenecekti. Muhtemelen Mila, Anya'yı baştan çıkarmaya çalıştığı için Zack'i hadım edecek," dedikten sonra elindeki salatalıktan bir ısırık daha aldı.

Julie şoka girmiş bir şekilde bakarken, Alex evrene, 'dünya yansa umurumda değil' mesajı veriyordu.

"Sanırım Zack için üzüldüm." Julie pratik bir şekilde makarna sosunu hazırlamıştı ve en sonunda makarnalar da piştiğinde, Alex gördüklerine inanamadı. Daha doğrusu kokladıklarına. Burnuna dolan koku karnının guruldamasına neden olunca Julie ona bakıp sırıttı. "Ve bu ses de sevgilim, vücudunun diğer organlarının da dikkate alınması gerektiğinin bir işareti. Tüm hayatını yalnızca tek bir organını dinleyerek geçiremezsin," diyen Julie'nin yüzündeki sırıtış genişlemişti. Alex de ona bakıp aynı şekilde karşılık verdi.

"Tüm organlarımla sen ilgilendiğin sürece hiç sıkıntı yok, hayatım," dedikten sonra Julie'nin ustalıkla tabaklara koyduğu makarnayı aldı. İkisine de servis açtı ve karşılıklı oturup yemeye başladıklarında, Alex zevkle iç çekmekten kendini alamadı. "Tanrım! Bana resmen piyango vurdu."

Alex konuşmaya çalışırken ağzındaki makarna miktarı öldürücü dereceye ulaşmak üzereydi, çünkü biraz daha zorlarsa tıkanıp ölecekti. Zaten ağzındaki makarna yüzünden söyledikleri de net olarak anlaşılmıyordu.

"Sakin ol, Alex. Daha bol bol var, bebeğim."

Julie, Alex'in heyecanla yediği makarnaya bakarak gülümsedi. Bir adamın, yaptığı yemeği beğenmesinin onu bu kadar mutlu edeceğini daha önce düşünse kendine gülerdi. Ama Alex'in makarnasını sanki dünyanın en kıymetli yemeğiymiş gibi yemesi, Julie'yi dünyanın en mutlu insanı yapmıştı.

"Mükemmel olmuş." Alex biraz daha normal lokmalara dönünce, doğru düzgün konuşmayı başarabilmişti.

"Afiyet olsun," dedi Julie ona bakıp gülümseyerek.

"Söylesene, daha bilmediğim ne tür gizli meziyetlerin var?"

Alex bunu sorarken ciddiyetle kaşlarını çatmıştı ve cevabını çok merak ettiği yüzünden belli oluyordu. Julie yeniden hafifçe kızardıktan sonra bakışlarını tabağına çevirdi.

"Başka bir meziyetim yok. En büyük meziyetim seni sevmek oldu sanırım."

Alex bu cevap karşısında dünya gülümseme rekorunu kırmaya başlamıştı. Ayağa kalkıp Julie'nin yanına geldi ve ona sıkıca sarıldı.

"Beni sevebilmek gerçekten çok büyük bir meziyet. Ve sevgilim, asla vazgeçmediğin için çok teşekkür ederim." Alex sözlerini tamamladıktan sonra Julie'nin saçlarına bir öpücük kondurdu. Julie de ona dönüp sıkıca sarıldı.

"Seni sevmek, yirmi sekiz yıldır yaptığım en iyi şey."

İki sevgili, aşklarının en güzel anlarından birisini yaşarken, aniden arkalarından gelen bir sesle ayrılmak zorunda kaldılar.

"En sonunda bu işi becerebildiğinizi görmek gerçekten çok dokunaklı. Bir ara tüm Londra'yı ateşe vereceksiniz diye endişelenmiştim."

James'in eğlendiğini fazlasıyla belli eden yüzüne bakan Alex hırladı. Bu adamın ona yaptıklarını unutmayacaktı ve münasebetsiz herifi bir gün aşkın kıyısından geçerken görürse, ona fazlasıyla yaratıcı şekillerde işkence edecekti.

"Kapa çeneni, James!"

Alex somurtuk bir şekilde çıkışınca, James'in yüzündeki gülümseme daha da genişledi. "Ben kapatırım orası sorun değil dostum ama Kuzey'in çenesini kapatması bu kadar kolay olmayabilir," derken kesinlikle çok eğleniyordu.

Alex aniden Kuzey'e iki ay önce söylediği lafı hatırlayarak hafifçe soldu. Eğer o sözlerini Julie duyarsa... Muhtemelen onu Londra Meydanı'na çan olsun diye asardı. Hatta muhtemelen değil, kesinlikle asardı.

"Sen bunu nereden biliyorsun?" diyen Alex'in sesi, köprüden önce son çıkışı kaçırmış gibi çıkmıştı.

James haince gülümseyerek zevkle cevap verdi. "BİS'te dedikoduların ne kadar hızlı yayıldığını bilirsin."

Alex, Julie'nin zeki gözlerini son model bir radar gibi ona diktiğini fark edince silkelenip kendine geldi. Yoksa akıllı sevgilisine yakalanması an meselesiydi.

"Sen onu bana bırak. Kendi çenene hâkim ol yeter."

Alex'in Huysuz Şirin'e bile gıpta ile baktıracak kadar rahatsız çıkan sözlerinin üzerine James biraz daha sırıttı. "Sen öyle diyorsan..." dedikten sonra arkasını dönüp kapıya yöneldi. Tam dışarı çıkacakken tekrar Alex'e bakıp, "Unutmadan söyleyeyim. Zack, Buckingham'dan döndü. Anya ile işler iyi gitmiş sanırım. Bir saat sonra çalışma odasında toplanacağız. Neden bir saat diye soracak olursan da, şahsi kanaatim, Zack'in

Mila'dan hasar almadan kurtulmak için bir plan yapmaya çalıştığı yönünde," dedi ve ikiliye göz kırpıp mutfaktan ayrıldı.

"Biraz önce Zack için üzüldüğümü sandığımı söylemiştim ya, fikrimi değiştirdim. Sanmıyorum, eminim. Ona gerçekten çok ama çok acıyorum."

Julie'nin sözlerinden sonra iki sevgili birbirlerine bakıp gülmeye başladılar. Hayatlarının en güzel gününü yaşıyorlardı ve hep böyle kalmak için ellerinden geleni yapacaklardı. Çünkü yüreklerine aşk düşmüştü ve bu kutsal duygu, düştüğü hiçbir yüreğin sevdiğini bırakmasına izin vermezdi.

Bölüm 16

Alex ve Julie, mutfaktaki işlerini bitirip çalışma odasına doğru yola koyulduklarında aradan tam bir saat geçmişti. Odaya girdiklerinde, Zack dışında herkesin gelmiş olduğunu fark ettiler.

"Zack nerede?"

Julie gerçekten meraklanmış olduğunu gösterircesine elini çenesine koymuştu ve Kuzey'le Masal da ona bakıp sırıtmaya başlamışlardı. James'in yüzü zaten sürekli sırıtık haldeydi.

"Henüz gelmedi. Ama en son Mila'yı gördüğümde, Zack'in tişörtlerinden birini Maylo'ya koklatıyordu." James, açıklama yaptıktan sonra oturduğu koltukta daha da fazla yayıldı.

Alex, Zack'in Mila'dan saklandığını hayal edince, sırıtıklık hastalığı ona da bulaşmıştı.

"Ne kadar üzüldüm anlatamam." Alex alay edercesine bir elini kalbine koyarak konuşmuştu ve ona katıldığını belli eden Kuzey'le James de kafalarını sallamaya başlamışlardı. O an arabalarının arkasında sürekli kafasını sallayan oyuncaklar gibi görünüyor olmaları da Masal ve Julie'nin aynı anda kahkahayı basmaları için yeterli olmuştu.

Kızlar kahkahalarını sonlandırdıklarında, Kuzey imalı bir şekilde Alex'e bakıp tek kaşını kaldırdı. Alex o an başının belada olduğunu anlamıştı. Bunu durdurmak için ne yapabileceği konusunda ise, her zaman zehir gibi çalışan beyni tamamen çıkmaz sokağa girmişti.

"Alex?"

Kuzey'in kuşkulu sesini duyan Alex o an ismini değiştirmek istedi. Mesela ismini Jack yapabilirdi. Hem böylelikle isimleri Zack'le de uyumlu hale gelirdi. O an Zack'le uyumlu isimlerinin olmasının neden mükemmel bir fikir olduğunu düşündüğüyle

ilgili bir açıklaması yoktu. Fakat isim değiştirme işi o kadar parlak bir fikirmiş gibi görünüyordu ki, Alex bu küçük detaya takılmamaya karar verdi. Madem isim değiştirmeyi kafasına koymuştu, o zaman şu andan itibaren artık ismi değişmiş sayılırdı. Evet evet, kesinlikle öyle sayılırdı. Bu yüzden Alex ismine tepki vermesi de gerekmezdi. Bu düşünceyle rahatlayan Alex yeniden gülümsemeye başladığı sıralarda Kuzey çoktan harekete geçmiş, önünde durarak gözlerini ona dikmişti.

"Yanılmıyorsam seninle yaklaşık iki ay önce bir konuşma yapmıştık. İçinde daha çok 'âşık olunan kadın, rüyanda görürsün ve beni vur' tarzından kelimeler geçiyordu. Hatırladın mı?"

Alex o an bilincinin açık ama vücudunun felçli duruma geçmesini sağlayan bir ilaç almış gibi hareket edemiyor, acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Kuzey ise olaydan kesinlikle ama kesinlikle çok keyif alıyordu.

Nereden öğrenmişti ki bu adam Julie'yle barıştıklarını? Yani tamam, ortalıkta bir ilkbahar böceği gibi gökkuşağı saçarak dolaşıyor olabilirdi ama sonuç olarak bunun başka bir sebebi de olabilirdi, değil mi? O an gözleri James'e takıldığında, onları ele veren köstebeğin o olduğunu anladı. Fakat şimdilik o pisliğin cezasını ertelemeye karar verdi. Şu anda başka problemleri vardı. Kuzey gibi.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Kuzey."

Alex, ciğerleri normal işlevine dönerek nefes almasına olanak sağladıktan hemen sonra, insanlığın en eski taktiklerinden birisi olan inkâr yöntemine başvurmuştu. Ne yazık ki karşısındaki varlıklar bunun için biraz fazla gelişmişti. Ya da belki biraz fazla kararlıydılar. Tam olarak emin olamıyordu ama emin olduğu bir şey vardı ki, Kuzey bu işin ucunu kolay kolay bırakmayacaktı.

"Dur o zaman, sana kurduğun cümleyi bire bir aktarayım. Neyse ki senin aksine oldukça güçlü bir hafızam var." Kuzey pis pis sırıttıktan sonra, Alex'in küstüm çiçeği gibi hızla solmasını izleyerek aldığı zevkin derecesini arttırdı. "Tam olarak

şöyle demiştin, 'Bir gün ben de bir kadına şaklabanlık yapacak kadar kendimden geçersem, lütfen beni vurun.'"

Kuzey hain bir şekilde gülümseyerek gözlerinin içine bakınca, Alex yutkundu. Hem de oldukça sesli bir şekilde. Bunu da inkâr etse yerler miydi acaba? Yeseler çok güzel olurdu ama...

"Evet, bunu söylediğini ben de hatırlıyorum, Alex. O sırada ben de oradaydım."

Julie'nin, kollarını göğsünde kavuşturup ayağının birini de ritmik bir şekilde yere vurmaya başlaması kesinlikle hayra alamet olamazdı. Hem de hiç!

"O an ağır bir uyuşturucunun etkisinde şuursuzluk sendromu yaşıyordum."

Alex aklına gelen ilk bahaneye sarılınca, Masal tutmaya çalıştığı kahkahalarını salıverdi. James biraz daha centilmen davranarak yere yatmadan gülüyordu ama Masal, sanki yer çekiminin etkisine karşı koyamıyormuş gibi kendini yere atmıştı.

"Bu kıvırma girişimi hiç de senin şanına yakışmadı."

Kuzey sanki hayran olduğu rock grubunun bas gitaristini uygunsuz bir halde yakalamış gibi teessüfle konuşunca, Masal'ın kahkahaları artık İstanbul'dan bile duyulabilecek bir seviyeye ulaşmıştı. Alex, Kuzey'e sinirli bir bakış attıktan sonra, sevimli yavru panda ifadesiyle sevdiği kadına döndü.

"Bebeğim, o zaman seni robot zannediyordum."

Alex'in yumuşacık ses tonu ve yüzündeki masum ifade, onu ilk defa böyle gören Kuzey ve James için tam bir şok olurken, Julie halen kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

"Yani robot olsam beni sevmeyecektin, öyle mi?"

Alex duyduğu soruyla bir an devrelerinin yandığını hisseti. Bu da nasıl bir soruydu şimdi? Günlerce bir robotu öptüğü için kendine işkence etmişti. Sonunda onun aslında insan olduğunu öğrendiğinde –her ne kadar sinirlense de– büyük bir rahatlama yaşamıştı. İçinden *Ama şimdi gel de bu soruya cevap ver, Alex!* diyerek kendi kendini azarlamaya başladı. Tabii bu

sırada odada bulunan diğer üç kişinin de pürdikkat onu izliyor olması, Alex'e hiç yardımcı olmuyordu. O an eve yıldırım düşmesini bile isteyecek durumdaydı. Hatta bir umutla kafasını kaldırıp tavana bile baktı ama... Cık! Tanrı bu aralar pek ondan yana değilmiş gibi gözüküyordu. Bu yüzden gergince ellerini saçlarından geçirdi ve derin bir nefes aldı. Tam cevap verecekken odanın kapısının açılmasıyla tüm dikkatler dağıldı. Alex o an içinden kendine bir beşlik çaktı ve ne kadar şanslı bir hergele olduğunu düşündü. Odaya giren kişiyi hiç tereddüt etmeden öpebilirdi.

Zack, 007 James Bond'un gözlerinin yaşarmasına neden olacak kadar dikkatli ve sinsi bir şekilde odaya girip, kapıyı da sanki hiç açılmamış gibi sessizce kapatırken, içerideki herkes ona şaşkınlıkla bakıyordu. Bu arada kapıyı kilitlemeyi de ihmal etmemişti.

"Zack?"

İlk konuşan James olmuştu. Zack sağ elinin işaret parmağını dudaklarının üzerine koyarak arkadaşlarına sessiz olmalarını işaret ederken, yavaş adımlarla odanın ortasına doğru ilerlemeye başladı. Zack yürüdükçe odaya yayılan keskin koku, diğer dört kişinin aynı anda burunlarını tutmasına neden olmuştu. Alex vazgeçmişti. Dünyada hiçbir kuvvet onun şu an Zack'i öpmesini sağlayamazdı.

"Bu da neyin nesi?"

Kuzey burnunu sıkarak konuştuğu için sesi hafifçe boğuk çıkmıştı. Zack önce adamın sorusunu duymazlıktan gelmeye yeltendi. Ne yazık ki Kuzey ısrarcı olduğunu belirtircesine homurdanınca daha fazla kaçamadı.

"Pekâlâ, söyleyeceğim ama gülmek yok." Zack önce ciddi bir şekilde arkadaşlarının gözlerine baktı ve hepsinden sessiz birer söz aldı. Konuşmaya başladığında, iki parmağıyla bıkkın bir şekilde burnunu sıkıyordu. "Mila, Anya meselesini öğrenmiş ve buraya geldiğimden beri yanında Maylo ile beni arıyor. O lanet çirkin köpeğe benim eşyalarımdan birini koklatmış.

Salak şey nereye gidersem gideyim beş dakika içerisinde beni bulmayı başarıyor. Ben de kokumu gizlemek için çöp konteynırına girmek zorunda kaldım. Emin olun, sizin için olduğu kadar benim için de acı verici bir deneyimdi."

Odada bulunanların her biri şaşkınlıktan kocaman açılmış ağızlar ve gözlerle ona bakarken, Zack de gergin bir şekilde alnını ovuşturmaya başlamıştı. Aralarında ilk kopan Masal oldu. Öyle yüksek sesle gülmeye başladı ki, çalışma odasının camları titredi. Gerçekten titredi. Zack somurtuk bir şekilde kollarını göğsünde birleştirirken, kahkahadan boğulmanın çeşitli aşamalarında olan arkadaşlarına da sinirli gözlerle bakıyordu. En sonunda, sonsuzluk kadar uzun bir süre sonra, kahkahalar kesik kesik nefes almalara ve burun çekmelere dönmüştü. Çünkü hepsinin gülerken nefesi kesilmiş, gözlerinden yaş gelmişti. O an Zack homurdanmak istedi. Hem de fütursuzca homurdanıp arkadaşlarına tepkisini göstermek istedi ancak biliyordu ki, eğer bunu yaparsa yeni bir kahkaha krizine neden olacaktı. Bu yüzden kendini sıktı ve yalnızca hafif bir ses çıkarmakla yetindi.

"Dostum, içimdeki ses aramızda en şanssız olanın sen olduğun konusunda oldukça ısrarcı."

Kuzey attığı kahkahalardan dolayı hafifçe çatlamış sesiyle konuşurken sırıtmayı da eksik etmemişti. Şu an postu tehlikede olanlar onlar değildi tabii. Hepsinin tuzu kuruydu. Ancak nedense Zack'in içindeki ses de, Kuzey'in iç sesiyle hemfikirmiş gibi görünüyordu. Eğer birileri Masal'ın baş belası olduğunu düşünüyorsa, onları seve seve Mila ile tanıştırıp, Masal'ın aslında kanatsız bir melek olduğunu ispatlayabilirdi. Aklına gelen bu düşünceyle kendini durduramayıp homurdandı. Homurdanmak kesinlikle iyi gelmişti. Belki de artık daha sık homurdanmalıydı.

"Eğer alay etmeniz bittiyse, artık iş konuşabilir miyiz?"

Zack sabrının sınırına gelmiş gibi ağırlığını bir ayağından diğerine vererek konuşmuştu. Bu sözlerle diğerleri de biraz olsun toparlanmıştı. Alex ve Julie odadaki büyük koltuğa otururken,

Masal ve Kuzey de diğer koltukta yerlerini almışlardı. Zack ise hepsinden uzakta, kalçasını masaya dayamış bir halde duruyordu. Kaşlarını çatmış ve kollarını göğsünde birleştirmiş, konuşmayı bekliyordu.

"Bildiğiniz gibi son birkaç gündür Buckingham'daydım. Anya ile temas kurdum ve ondan bilgi edinmeye çalıştım."

"Umarım kurduğun temas çok derin değildir. Nedense içimde temas ne kadar derinse, Mila da sende o kadar derin bir iz bırakacakmış gibi bir his var."

Alex'in sırıtarak yaptığı bu yorum karşısında odadakiler yeni bir kahkaha krizinin habercisi olarak hafifçe titrerken, Zack dişlerini sıktı. O asla dişlerini sıkmazdı. Bunu daha önce bir kere bile yaptığını hatırlamıyordu. Demek ki insanlar otuz yaşına yaklaşırken de huy değiştirebiliyorlardı.

"Zevzekliği kes, Alex!" dediğinde, Kuzey ve Alex'in suratındaki sırıtış genişlemişti. Onlar da Zack'i ilk defa böyle görüyorlardı ve nedenini bildikleri için arkadaşlarının damarına basmaktan çekinmiyorlardı.

"Hayır, ben sadece iyi niyetle uyarmak istedim."

Alex masumane bir şekilde elini kalbine koydu ve arkadaşına bakıp göz kırptı. Zack derin bir nefes daha aldı ve o anda burnuna dolan kendi kokusuyla midesinin bulandığını hissetti. Tanrım! Daha önce hiçbir kadın, aslında hiçbir insan, Zack'i bu kadar rezalet bir duruma düşürmemişti. Alacağı intikam fazlasıyla acılı olacaktı. O bücür cadıyı bir eline geçirirse, eşek sudan gelinceye kadar dövecekti. Ama önce Maylo'yu halletmesi gerekiyordu. O lanet köpek ilginç bir şekilde Mila'ya bağlanmıştı. Zack bir kez daha homurdandı.

"Her neyse! Anya bana babasının en değerli eşyalarını evlerindeki çelik bir kasada tuttuğunu söyledi. Aradığımız parçanın da orada olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden arkadaşlar, bir an önce bir soygun planlamamız gerekiyor." Zack sözlerini tamamladıktan sonra, sonunda ciddiyete geri dönen arkadaşlarının yüzlerine baktı ve beklemeye başladı.

"Kasayla ilgili daha detaylı bilgi elde etmemiz gerekiyor," dedi Alex düşünceli bir şekilde sakalını sıvazlayarak.

Zack onların bu bilgileri isteyeceğini tahmin ettiğinden hazırlık yaparak gelmişti. "Kasa Victor'un evinin temelinde," dediği anda, koro halinde "Nasıl yani?" tepkisi aldı. Zack de ilk duyduğunda bu tepkiyi vermişti. Bu yüzden şaşırmadı ve konuşmaya devam etti. "Victor'un evi yapılırken, adam temeline dört metrekarelik, iki metre kalınlığında ve yaklaşık iki ton ağırlığında çelik bir kasa inşa ettirmiş. Kasaya yalnızca Victor'un odasına bağlı bir kapıdan girilebiliyor ve o kapıya ulaşana kadar iki katlı bir güvenlikten geçmek gerekiyor." Zack'in konuşmasını dikkatle dinleyen odadakilerin kaşları çatılmıştı.

"Yani oraya girmek imkânsız." Kuzey bu basit gerçeği dile getirince, Zack olumlu anlamda başını salladı.

"Tünel kazamayız, çünkü kasaya ulaşmak için öncelikle on metrelik bir betonu, ardından da iki metrelik bir çeliği delmemiz gerekir. Patlatmaya kalksak, bina tamamen çökeceği için kasaya ulaşmamız günler alabilir. Ne yazık ki bizim o kadar zamanımız yok."

Zack'in açıklamalarıyla gittikçe daha çok umutsuzluğa kapılan ekip, tüm güçleriyle bir çıkar yol düşünmeye çalışıyorlardı.

"Bu durumda bize, kasaya direkt olarak erişebilen birileri gerekecek." Alex'in yorumuyla diğerleri de onaylarcasına başlarını salladılar.

Zack sıkıntılı bir şekilde iç çekti ve Alex'in tepkisinden korksa da konuşmaya devam etti. "Aslında bu noktada bize yardım etmeye gönüllü birisi var," dedikten sonra kaşlarını çatarak Alex'e baktı.

Alex onun ne diyeceğini anlamış gibi sinirlenmeye başlarken, Julie'nin ona sarılıp boynuna hafif bir öpücük kondurmasıyla biraz olsun sakinleşebilmişti. Kadınların, onlara âşık olan erkekler üzerindeki etkileri gerçekten de inanılmazdı.

"Devonshire Dükü güvenlik katmanlarıyla ilgili bilgiye ve kasayı açmak için kopya bir anahtara sahipmiş. Ben Buckingham'dayken, siyah saçlı bir adam benimle baban adına irtibata geçti ve bana bu bilgileri aktardı."

Alex'in çenesi sıkılırken, Julie hariç herkes ona gergin bir şekilde bakıyorlardı. Julie, ona biraz daha sokuldu ve diğerlerinin duyamayacağı bir sesle konuşmaya başladı. "O adam sana daha fazla zarar veremez, sevgilim. Artık yanında ben varım," dedikten sonra Alex'in hep yaptığı gibi, bu kez Julie onun elmacık kemiğine bir öpücük kondurdu. Bu temasla yüzü giderek gevşeyen Alex, bir kolunu omzuna atıp kadını kendine daha çok çekti ve nispeten normal bir şekilde konuşmaya başladı.

"Eğer o lanet parçayı almamıza fayda sağlayacaksa, benim için bir sıkıntı yok," dedi ve böylelikle tüm gözler yeniden Zack'e döndü.

"Bu durumda Barak'ı çağırmamın sizin için bir sakıncası yoktur umarım."

Bu açıklamayla herkesin üzerinden bir şaşkınlık akarken, Zack yine sessiz hareketlerle kapıya ilerleyip kilidi açtı ve yaklaşık otuz saniye sonra içeriye bir adam girdi. Zack adamın hemen ardından kapıyı yeniden kilitledi ve hızlı adımlarla yerine döndü.

"Tanrı aşkına! Çok fazla hareket etme, Zack. Sen yürüdükçe koku daha fazla yayılıyor."

Alex'in burnunu tutarak yaptığı bu çıkış üzerine, odadaki herkes onu onaylarcasına kafasını sallamıştı. Zack hepsine pis pis baktıktan sonra yerine geçip hareketsiz bir şekilde beklemeye başladı. Barak denen adam oldukça uzun boylu, siyah saçlı, siyah gözlü ve neredeyse bir meleği kıskandıracak kadar yakışıklıydı. Adamın yüzüne bakan bir insanın, ondaki güzelliği fark etmemesi imkânsızdı. Üzerindeki her şey siyahtı.

Adam herkese başıyla selam verdikten sonra konuya girdi. "Adım, Barak. Devonshire Dükü için bazı özel işler yapıyorum.

Victor'u araştırmak ve babanızın istediği şeyleri ondan almak tarzında işler."

Alex babasının neden Victor gibi adamlara bulaştığını gerçekten bilmiyordu ama içinden bir ses, bu sebeplerin pek de hayra alamet olmadığını söylüyordu. "Bizi Victor'un kasasına sokabilir misin?" Alex sadede gelmek istediğini açıkça belli etmişti.

Barak onun tavrını onaylıyormuş gibi başını salladı ve konuşmaya devam etti. "İki katlı güvenliği geçmek için bize hem hafif, hem uzun, hem de esnek birisi lazım. Çünkü güvenliğin ilk katında, rastgele dizilen lazerlerin arasında geçmek için hızlı ve esnek davranması gerekiyor. Lazerler her iki dakikada bir yer değiştiriyorlar. İkinci katında ise, yerden değil tavandan yürümesi gerek. Bu yüzden hem hafif, hem de uzun boylu olmalı. Ne yazık ki benim takımımda bu özelliklere uyan birisi yok."

Herkes pürdikkat Barak'ı dinlerken, adam gözlerini dikmiş Julie'ye bakıyordu. Alex adamın amacını anladığında hızla ayağa fırladı ve yakasına yapışarak onu sarsmaya başladı.

"O pis aklından ne geçiyorsa hemen sil! Yoksa ben seni dünya üzerinden sileceğim!"

Alex'in kükremesi, en azından adamın yüzündeki gülümsemenin silinmesine neden olmuştu. Artık daha ciddi görünen Barak da Alex'e dik dik bakıyordu.

"Ben sadece olası bir planı aktarıyorum. Uygulamaya koymak ya da koymamak sizin elinizde."

Adam umursamazca omzunu silkince Alex onu bırakıp arkasını döndü ve endişeli görünen Julie'yi belinden tuttuğu gibi öpmeye başladı. Bu hareketi cinsel bir şehvet, gösteri ya da iddialı bir çıkış değildi. Salt ihtiyaçtan kaynaklanan bir hareketti. Alex'in dengesini bulabilmek için sevdiği kadına ihtiyaç duyduğunu en yalın haliyle gösteren bir durumdu.

Nefes nefese ayrıldıklarında, Alex alnını Julie'nin alnına dayadı ve gözlerinin içine baktı. Julie onun gözlerindeki çaresizliği görebiliyordu. Ama bu görevi yerine getirmek zorundaydı.

Yoksa tüm dünyadaki ölümler devam edecek ve yüzlerce insan katledilecekti. Julie bunun olmasına izin veremezdi.

"Alex..." derken sesi şefkatliydi ama aynı zamanda da güçlüydü.

Alex'in gözleri daha da koyulaştı ve kaşları çatılırken sertçe "Hayır!" dedi. Julie ona sıkıca sarıldı ve çenesini omzuna yerleştirip elleriyle saçını okşamaya başladı. Alex de aynı şekilde, sevdiği kadına kemiklerini kırarcasına sımsıkı sarılmıştı. Julie'nin canı acıyordu ama umurunda değildi. Alex'in gücünü sonuna kadar ve her zerresiyle hissetmeyi seviyordu. Çünkü bu şekilde onun iyi olduğundan emin olabiliyordu.

"Bunu yapmak zorundayım." Julie'nin sesindeki kararlılık fazlasıyla açıktı. Odadaki herkes o an önlerine dönmüş, iki sevgiliye mahremiyet sağlıyorlardı. Barak bile.

"Hayır, değilsin!"

Alex'in sesi her ne kadar sert olsa da, biraz yumuşamaya başlamıştı. Julie onun da kendi vicdanıyla savaştığını hissedebiliyordu. Bu adamı öylesine seviyordu ki, sevgisi bazen canını acıtıyordu.

"Evet öyleyim, sevgilim. Bunu sen de biliyorsun."

Alex bu kez cevap vermedi. Yalnızca derin bir nefes aldı ve sevdiği kadının kokusunu çekerek bir süre bekledi. Ardından gözlerinde korkutucu bir ifadeyle Barak denen adama dönüp konuşmaya başladığında, sesindeki öfke, keskinlik ve sertlik kendini hat safhada belli ediyordu.

"Eğer onun kılına bile zarar gelirse, önce seni, sonra sahip olduğun herkesi, en son da babamı öldürürüm. Arkasından da dükalığı yerle bir ederim ki o andan itibaren kimse yedi yüzyıllık Devonshire Düklüğüne bırak üzülmeyi, varlığını bile hatırlamaz!"

Alex'in sesi netti. Tıpkı bir meleğin yalan söylemediğinin anlaşılması gibi, onun da yalan söylemediği çok açıktı. Barak

yalnızca kafasını sallamakla yetindi. Alex de Julie'ye dönmüş, kolunu beline dolayarak iyice kendine çekmişti.

"Öyleyse bu akşam harekete geçeceğiz. Ancak Julie'nin hazır olması için öncesinde birkaç deneme yapmamız gerek. Boş bir alanınız varsa ben gerekli düzenekleri kuracağım."

Bu noktada James söze girdi ve "Spor salonunda fazlasıyla boş yer var," diyerek ayağa kalktı. James kapıya doğru ilerlerken, Barak da onu takip etmeye başlamıştı. Kuzey, Masal ve Zack de aynı şekilde odadan çıkınca, Alex ile Julie baş başa kaldılar.

Alex sevdiği kadını kucakladıktan sonra koltuğa oturdu ve ona sarılmaya devam etti. İki sevgili sessizce birbirlerini anlarken, ortamdaki hava bile onlara saygı duyuyor gibiydi.

"Söz ver bana..." Alex'in sesindeki duygu yoğunluğu Julie'nin kalbine oturdu ve yalnızca gözlerini onun gözlerine dikmekle yetindi. "Kendinle başka birisi arasında seçim yapmak zorunda kalırsan, kendini seçeceksin."

Alex dikte edercesine, emir verircesine konuşmuştu. Fakat Julie ona bu sözü veremezdi. Alex ile kendisi arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa, gözünü bile kırpmadan onu seçerdi. Bu yüzden cevap vermek yerine onu öpmeyi tercih etti. Alex de tüm kalbiyle sevdiği kadına karşılık vermeye başlamıştı.

"Söz veriyorum, kendimi korumak için elimden geleni yapacağım."

Julie verebileceği en büyük sözü verdikten sonra yeniden Alex'i öpmeye başladı ve ikisi odadan çıkana kadar aşklarını tenleriyle yıkadılar.

***

"Daha seri olmalısın, Julie!"

Barak'ın keskin sesiyle kendini daha hızlı olmaya zorlayan Julie, en sonunda beş metrelik lazer labirentinden başarıyla geçince gülümsedi. Alex de hemen kenarda durmuş, kaşları çatık bir şekilde onları inceliyordu.

"Harika! Umduğumdan çok daha iyisin. Tebrik ederim!"

Barak gülümseyerek ona doğru ilerlemeye başlayınca, Alex adamdan önce davranıp hızla öne atıldı ve Julie'yi kucakladı. Barak'a pis bir bakış attıktan sonra da sevdiği kadına dönüp burnuna bir öpücük kondurdu.

"Bu iş için daha kapalı bir kıyafet seçemez miydiniz?" derken kaşlarını çatmış olmasa, Julie onun sinirlendiğini anlamazdı. Sesi kesinlikle çok yumuşak çıkıyordu. Julie üzerine baktı ve omzunu kaldırdı. Altında dar, kısa bir şort, üstünde yine dar, siyah bir atlet vardı. Saçları hiçbir şekilde dağılmayacak kadar sıkı toplanmıştı. Bu şekilde lazerlere olan temasını yalnızca vücudu ile sınırlı hale getirmişlerdi. Davetsiz çıkan bir pantolon paçasının tüm operasyonu mahvetmesi gerçekten çok trajik olurdu. Hatta trajikomik olurdu, çünkü büyük ihtimalle Bay M onları kurtardıktan sonra kendi elleriyle boğardı.

"Üzgünüm sevgilim ama görev için böyle olması gerekli."

Alex homurdandıktan sonra, "Oldu olacak bikiniyle gitseydin!" deyince, Barak elini kaldırıp "Aslında..." diye söze girmeye kalkıştı. Fakat Alex'ten öyle bir bakış aldı ki, cümlesini tamamlayamadan susmak zorunda kaldı.

Fazla vakitleri yoktu ve çalışmaya devam etmeleri gerekiyordu. Bu yüzden Barak tekrar konuya girdi. "Lazer işini hallettiğimize göre, şimdi tavandaki küçük deliklerle çalışmamız gerek." Barak bir yandan eliyle tavanı işaret ederken, bir yandan da nasıl yapılacağını anlatıyordu. "Yukarıda yalnızca üç parmağınla ve ayaklarının ucunun çok küçük bir bölümüyle tutunabileceğin delikler olacak. Yaklaşık beş metrelik bir bölümü bu şekilde yukarıya tutunarak geçmek zorundasın. Bu alanın zemini en ufak bir temasta tüm kapıları kapatıp alarmı çalıştıracak kadar hassas sensörlerle dolu."

Julie derin bir nefes alarak gözlerini tavana dikti ve geriye çekilip zıplayarak ilk çıkıntıya parmaklarını geçirdi. Dengesini sağlamaya çalışarak bir süre duraksadı. Hemen ardından yavaşça önce ellerinden, ardından ayaklarından destek alarak ilerlemeye devam etti. Yolun yarısını geçmişti ki, tek eli kaydı.

Alex hızla öne atılarak onun altında durdu. "Ben buradayım, bebeğim. Düşersen seni tutacağım," derken o kadar tatlı görünüyordu ki, Julie gülümsemeden edemedi.

"Ben iyiyim, Alex," dedi ve bir gayretle kendini yukarıya çekip yeniden tutundu. Bitişe ulaştığında kan ter içinde kalmıştı. Ama sonunda başarmıştı. Alex profesyonel bir biçimde kendini yere bırakan Julie'ye hayranlıkla bakarken, kalbinin atmayı unuttuğundan emindi.

"Vay canına!"

Alex ve Barak aynı anda aynı tepkiyi verince Julie gülümsedi. "Teşekkür ederim, beyler."

Alex o sırada Barak'a pis pis bakmakla meşguldü. Ondan başka kimse Julie'ye hayran olamazdı. En değerli oyuncağını paylaşmak istemeyen bir çocuk gibi kaşları çatık bir halde Julie'ye sarılan Alex, Barak'a attığı pis bakışların da şiddetini arttırmıştı.

"Harika! Artık hazırsın. Tam gece yarısında yola çıkacağız. Eve girerken beraber olacağız ama sonrasında tek başınasın. Bu gece Victor futbol takımı için verilen bir davete katılacak. Yani biz işimizi hallederken, ev korumalar dışında boş olacak."

Julie anladığını belirtircesine başını sallayınca, Barak salondan çıkmak için harekete geçti. Tam kapıdan çıkmadan önce de "Bu durumda dört saat sonra görüşürüz," dedi ve salondan ayrıldı.

Alex bu fırsattan istifade ederek Julie'nin dudaklarına yapıştı ve onu nefessiz kalana kadar öptü.

"Bu halde ne kadar seksi göründüğünü söylemiş miydim? Terden sırılsıklam olmuş, saçların tenine yapışmış ve nefes nefese bana bakarken, içimden geçen tek şey seni hemen burada soymanın ne kadar zevkli olacağı."

Alex sözlerinin ardından, gözleri daha da koyulaşarak genç kadının atletini tutup hızla çıkardı ve bir kenara attı. Ardından karşılaştığı manzara ile inledi. Julie de ona bakıp seksi bir şekilde gülümsüyordu.

"Tanrım! Bu görüntünün güzelliğini her baktığımda takdir ediyorum. Şükürler olsun ki telif hakları yalnızca bana ait!" dedikten sonra, Julie'nin boynundan süzülüp göğüslerinin arasında kaybolan bir damlanın bıraktığı izi takip ederek onu öpmeye başladı. Julie istemsizce kendini sevdiği adama daha fazla bastırırken, Alex kollarını onun beline dolamış, dilini daha da aşağıya kaydırıyordu. En sonunda sinir bozucu şort engeline geldiğinde ondan da hızla kurtuldu ve Julie'nin yalnızca iç çamaşırlarıyla kalmasını sağladı. Julie ise Alex'in kıyafetlerine kötü kötü bakıyordu.

"Ama sen fazla giyiniksin," diyen Julie, Alex'in tişörtünü tuttuğu gibi hızla çekti ve çıkarıp bir kenara attı. Böylelikle gözleri artık iyice dipsiz birer kuyuya dönen Alex yalnızca pantolonuyla kalırken, Julie hızla adamın üzerine atlayıp bacaklarını beline doladı. Onunla temas ettiği anda da ağzından çıkan zevk dolu sese engel olamadı. Bu adamın tenine dokunmak, cennetten bir parçaya sahip olmak gibiydi.

"Kadın! Senin bu ateşin bir gün beni öldürecek!"

Alex boğuk sesiyle konuşunca, Julie tüm vücudunun alev almaya başladığını hissetti. Her noktası Alex'in temasını talep ederek sızlıyordu ve en büyük yangının olduğu nokta, sevdiği adamı istiyordu.

"Kapa çeneni ve seviş benimle!"

Julie'nin sözlerini duyan Alex çapkın bir şekilde gülümsedi ve sevdiği kadına istediğini vermeden önce, "Emredersiniz, ekselansları," diyerek hayatı boyunca beklediği hazinesine yeniden kavuştu.

***

Victor'un evinin önünde siyah, van tarzı bir aracın içinde oturan Alex, Julie, Barak, James ve Kuzey son kontrolleri yapıyorlardı. Hepsi simsiyah giyinmişler ve silahlarını kuşanmışlardı. Yalnızca Julie silah yerine ince iki tane bıçak taşıyordu. Kasaya ulaşmaya çalışırken çok dikkatli olması gerekiyordu. Alex gün içinde babasının bahsettiği aile kasasına giderek ilk

parçayı almıştı. Böylelikle Julie ikinci parçayı alır almaz birleştirecekler ve ölümlere bir an önce son vereceklerdi.

"Dikkat çekmeden içeriye girmeliyiz. James arabada kalıp bizimle sürekli iletişim halinde olacak. Bize de Julie'yi olabildiğince sessiz bir şekilde kasanın girişine götürmek düşüyor." Kuzey'in sözlerini herkes onaylayarak başını salladı. "Hadi o zaman, Allah yardımcımız olsun," diyen Kuzey kapıyı açıp dışarı çıktı.

Kuzey'in hemen arkasından Barak da çıkınca Alex, Julie'ye döndü ve onu kalbindeki tüm aşkla öptü.

"Seni seviyorum," dediği anda Julie'nin yüzünde de aşk dolu bir ifade belirdi. "Seni seviyorum," diyerek cevapladı sevdiği adamı ve ardından ikisi birlikte arabadan inip yola koyuldular.

Bölüm 17

Victor'un İngiltere Kralı'nı bile kıskandıracak kadar büyük olan evi, daha doğrusu şatosu, olağanüstü güvenlik önlemleriyle korunuyordu. James, oraya geldikleri arabanın arkasında kurulu teknoloji parkı sayesinde güvenlik kameralarını sabit görüntü alacak şekilde değiştirmişti. Böylelikle eve ilerlerken fark edilmiyorlardı.

Ev beş bin metrekarelik bir alan içine kurulmuştu ve mükemmel bir Londra manzarasına bakıyordu. Eski tip şatoları andırdığı doğruydu. Ancak biraz da modernize edilmiş gibi görünüyordu. Bahçede takım elbiseli korumalar dolaşıyordu ve ekip onlara yakalanmamak için arazideki ağaçları kullanıyordu. Şanslarına ay o gece en küçük halindeydi ve karanlıkta neredeyse bir hayalet kadar sessiz hareket ediyorlardı. Yalnızca Alex ve Julie beraberdi, diğerleri tekli olarak hızlıca ilerliyor ve böylelikle korumaların dikkatinden kaçmayı başarıyorlardı.

"Eve neredeyse geldik sayılır. Arka taraftaki deponun penceresinden içeriye gireceğiz." Kulaklarındaki telsizlerde duyulan Kuzey'in sesiyle, ekipteki herkes daha da hızlanarak onun belirttiği depo penceresine ulaştı. Pencere hemen ayaklarının hizasında, bir metreye yarım metre boyutlarındaydı. Camın kırılma sesinin duyulmaması için Barak özel bir aletle camı en uç noktalarından kesti ve bir geçiş sağladı.

"Geçerken dikkatli olun. Kesilmiş cam yüzünden bir yerinizi yaralamayın." Barak bu uyarıyı yaptıktan sonra dikkatli bir şekilde pencereden geçti ve pat diye bir sesin eşliğinde yere indi. Onu Kuzey takip etti.

Sıra onlara geldiğinde Alex, Julie'nin ellerini öptü ve "Önce ben inip senin rahatça geçmene yardım edeceğim," dedi. Sonra çevik ve dikkatli hareketlerle pencereden geçti. Julie de onun

hemen arkasından bacaklarını boşluktan aşağıya uzattı ve elleriyle kendini öne iterek kaymaya başladı. Tam yere düşecekken bir çift güçlü ve seksi kol tarafından tutulunca da gülümsedi.

"Bugün seni pratik yaparken gördüğümde yapmak istediğim şey buydu." Alex'in sesi hem kısık, hem de boğuktu. Julie nedenini bilmiyordu ama adamın yaptığı bu basit yakalama hareketi ona da inanılmaz seksi gelmişti. Kendini durduramadan adamın dudaklarına bir öpücük kondurdu. Tam Alex öpücüğü büyütecekken araya giren ses ikisinin birden kaşlarını çatmalarına neden oldu.

"Buraya tehlikeli bir görev için geldik Allah aşkına! Daha sonra oynaşırsınız!"

Kuzey'in haklı ama sinir bozucu sesine karşılık olarak homurdanan Alex, istemeyerek de olsa Julie'yi bıraktı. "Görevden sonra kaldığımız yerden devam edeceğiz, sevgilim." Alex'in ateşli sesi nedeniyle ürperen Julie dudaklarını yalamakla yetindi. Bu hareketi adamın gözlerinin daha da tehlikeli bir hal almasını sağlamıştı.

"Siz hâlâ orada mısınız?"

Kuzey yapabileceği en sessiz şekilde kükrerken, Julie hafifçe kızararak adımlarını hızlandırdı. Alex ise Kuzey'e pis pis bakıyordu. Fakat arkadaşının yüzünden okuduğu ifade, 'intikam soğuk yenir' mesajı veriyordu. Alex o an belki de dünya üzerinde geçirdiği otuz iki sene boyunca yaptığı en kötü yanlışın, Kuzey'in Masal'la olan ilişkisine maydanoz olmak olduğunu fark ederek iç çekti. Bundan sonra kesinlikle âşık çiftlerin arasına girmeyecekti. Asla!

Girdikleri depodan yukarıya çıkmalarını sağlayan merdivenleri tırmanırlarken, Alex en sonda, Julie ise onun hemen önündeydi. Barak zemin kata açılan kapıyı sessizce aralayıp koridoru kontrol etti. Kimseden çıt çıkmıyordu. Saniyeler sonra kafasını olumlu anlamda sallayınca yeniden hareket etmeye başladılar. Beyazın hâkim olduğu, oldukça lüks bir koridora çıkmışlardı. Buradan sonraki hedefleri belliydi. Doğrudan Victor'un çalışma

odasına gideceklerdi. Kasaya ulaşabilecekleri tek geçiş oradaydı. Çalışma odasına erişmek için de, bulundukları koridordan güneye dönüp ilk sağdan çıkmaları gerekiyordu. Silahlarını çekmişlerdi ve olası bir fark edilme durumuna karşı tetikteydiler. Julie'nin yanında silah olmadığı için Alex kendininkilerden birisini ona uzattı. Julie silahı gülümseyerek alınca da, yeniden yükselen vücut ısısını görmezden gelmeye çalıştı. Şu iş bittikten sonra Julie'yi kesinlikle bir aylık sefahat dönemine sokacaktı. Kendisiyle birlikte.

Kuzey'in arkasını dönüp onlara bakmasıyla kendine gelen Alex, koridoru Victor'un çalışma odasına bağlayan dönüşü yaptıklarını fark etti. Tam o anda, en önde onları yönlendiren Barak bir koruma ile burun buruna gelince, Julie nefesini tuttu. Neyse ki o daha nefesini veremeden Barak adamı etkisiz hale getirmişti. Baygın korumayı yavaşça yere bırakırken, kafasıyla diğerlerine ilerlemelerini işaret etti. Barak adamı ortada bırakmamak için bulundukları yerdeki odalardan birisine sokmaya başladı. Çalışma odasına ulaşmalarına birkaç adım kala başka bir koruma daha önlerine çıkınca Kuzey sessizce küfür etti ve bu kez adamı etkisiz hale getirme görevini devralan o oldu.

O sırada Barak da onlara yetişmişti ve yerdeki baygın adamı görünce kaşlarını çatıp Kuzey'inkinden daha okkalı bir küfür savurdu. Adamı sürükleyerek saklamaya çalışırken, sessizce "Siz ilerleyin," dedi. Üçlü kafalarını olumlu anlamda salladıktan sonra yollarına devam ettiler. Çalışma odasına ulaştıklarında üçü de derin bir nefes almıştı. Victor'un odası altın ve şarap rengi ağırlıklı olarak dekore edilmişti. Koyu renk ahşap mobilyalar da ortamın karamsarlığına katkıda bulunuyor gibiydi. Odanın amacı, oraya giren kişilerin, sahibinin ne kadar güçlü olduğunu anlamalarını sağlamaktı. İşini kesinlikle çok iyi yapıyordu.

Kapıdan ilk girişte sağda bir içki masası vardı ve pahalı oldukları şişede duruşlarından bile belli olan bir düzine içki, göz alıcı kristallere dizilmişti. Hemen solunda bir kitaplık vardı ve

raflara oldukça ağır ciltli kitaplar sıralanmıştı. İlginç bir şekilde kitapların ciltleri de kırmızı-siyah ağırlıklıydı. Sanki dekorasyona uyum sağlaması için özellikle seçilmişlerdi. Tam karşılarında kocaman meşe bir masa, masanın hemen önünde yanlamasına koyulmuş bir çift ikili deri koltuk vardı. Koltukların tam orasında ise bir sehpa duruyordu.

"Geçiş hemen şu tablonun arkasında." Kuzey fısıltıyla konuşarak eski bir kraliyet balosunu resmeden yağlıboya tabloyu işaret edince, bütün gözler oraya döndü. Tablo normal bir kapı boyutlarındaydı ve etrafında, orada bir kapı olduğunu gösteren en ufak bir çizik ya da yerinden oynadığını belli eden bir sürtünme işareti yoktu.

Julie derin bir iç çekti ve "Gerçekten mi?" dedi. Bu odaya yakışmış mıydı şimdi? "Yani başka koyacak yer bulamamış mı? Bir hırsızın ilk kontrol edeceği yer, tablonun arkası olacaktır."

Julie söylenmeye devam edince, Alex ve Kuzey ona şaşkın gözlerle bakmaya başlamışlardı. Gerçekten mi? Şu an belki de dünyanın en tehlikeli adamının evini soymaya çalışıyorlardı ama Julie'nin yaptığı tek şey, kasanın girişini tablonun arkasına koyduğu için adamı eleştirmekti. Alex o an, bir kadını eleştirmekten alıkoyacak herhangi bir durumun var olmadığından emin oldu.

"Bence bunun için Victor'a minnettar olmalıyız, yoksa bizi bir de girişi bulmak için uğraştıracaktı."

Kuzey'in mantıklı açıklamasıyla, ona sanki ışınlanmanın formülünü bulmuş gibi bakan Julie, cevap vermek yerine kaşlarını çatmakla yetindi. Alex ise onları kendi hallerine bırakarak çoktan tabloyu yerinden oynatmaya başlamıştı. Kuzey de ona yardım edince, kocaman tablo önce biraz öne, sonra da yana doğru açılarak ortaya bir kapı çıkardı. Retina taramasıyla çalıştığını belli eden mekanizma hemen yan tarafında göz hizasında duruyordu. Kuzey tereddüt etmeden cebinden bir küre çıkardı ve tarayıcıya okuttu. Elindeki küre, BİS'in icatlarından birisiydi ve retina taraması yapan sistemleri kopyalayarak onlara kayıtlı

retinayı taklit ediyordu. Bu sırada Barak da sessizce odaya girmişti. Dördü de dikkatle kapının açılmasını izledi.

Kapı tamamen açıldığında Kuzey, Julie'ye dönüp "Şimdi sıra sende, Julie. En fazla on dakikan var," dedi ve kapının önünden çekilip geçmesi için yol verdi.

Julie derin bir nefes alıp Alex'e baktı. Onun güven veren bakışlarını görünce de gülümsedi. "O zaman bana şans dileyin, beyler," dedikten sonra seri hareketlerle kapıya doğru ilerledi ve içeriye girdi. İlk karşılaştığı koridor, tıpkı Barak'ın onu hazırladığı gibi rastgele kızılötesi ışınlarla doluydu ve Julie derin bir nefes alıp dikkatli bir şekilde ışınların arasından geçmeye başladı. Diğerleri de çalışma odasında durmuş, dikkatle sesleri takip ediyorlardı. Olası bir ortaya çıkma durumunda başları fazlasıyla belada olacağı için, bu işi mümkün olduğunca sessiz halletmeleri gerekiyordu. Julie ışınlar hareket edince, bir tanesinin çok yakınından geçtiğini fark edip ani bir nefes aldı ve kendini sabit kalmaya zorladı. Ardından o kadar dikkatli bir şekilde hareket etti ki, neredeyse bir saç teli mesafeden, ışına dokunmadan kurtulmayı başardı. Aldığı nefesi verirken, dikkatle diğer engellere geçti. Ona asırlar gibi gelen bir süre sonunda güvenli boşluğa ulaşan Julie, stresten ve kendini kasmaktan terlemeye başlamıştı. Kulaklığına doğru "İlk adım tamamlandı," dedikten sonra duyduğu sesle gülümsedi.

"Tanrım! Sana deli oluyorum, Julie."

Alex'in sesini duymak fazlasıyla gerilen sinirlerinin biraz olsun yatışmasını sağlamıştı. Julie gülümsemesinin sesine yansımasına izin vererek onu cevapladı. "Ben de sana deli oluyorum, Alex," dediğinde telsizden bu kez sinirli bir ses yükseldi.

"Alex! Senden hiç kurtulamayacak mıyım ben, arkadaşım? Evde beni karımla basarsın, görevde ortak telsizi sevgiline kur yapmak için kullanırsın. Biraz daha devam ederseniz, yemin ederim kusacağım. Rica ediyorum özel hayatın gizliliği kuralını kendiniz için de uygulayın."

Kuzey sözlerini homurdanarak bitirdiğinde Julie çoktan zıplayarak yukarıdaki boşluklara tutunmuştu. Yüzündeki gülümseme de, Kuzey'in homurtusu sayesinde sırıtışa dönüşmüştü. "İkinci adıma başladım," diyerek bir bilgi mesajı daha geçti. Fakat aldığı cevap başka bir homurtudan ibaretti. Yüzündeki sırıtış genişlerken, dikkatini daha çok toplayarak tavanda ilerlemeye başladı. Görevin verdiği adrenalinden olsa gerek, bu kez daha çevik hareket ediyordu. Erkeklerden ses çıkmıyor olması da dikkatinin dağılmasını engelliyordu. Bu sayede en son boşluğa kadar gelmeyi başardı.

Tutunacağı son bir delik kalmıştı. Julie hızlı bir şekilde elini deliğe geçirince hissettiği acıyla şoka girdi. Son delikte jilet gibi bir alet vardı. Her ne kadar eldiven giyiyor olsa da, sıkı tutunmak için elini deliğe sertçe yerleştirdiğinden yaralanmasına engel olamamıştı. Kendi kendine bir küfür savuracağı sırada tam gözünün önünde gerçekleşen olay nedeniyle olduğu yerde donup kaldı.

Kesildiği için kanamaya başlayan parmağından süzülen kan, asla dokunmaması gereken ve hassas sensörlerle döşeli olan zemine düşmeye başlamıştı. Elini o damlayı tutmak ve kaçınılmaz olanı engellemek için uzatsa da başarılı olamamıştı. Tavanda asılı bir şekilde gözleri kocaman açılırken, damlanın zemine değişini ağır çekimde izliyordu. Kan damlası düştü, düştü, düştü... En sonunda yere çarptığı an çıkardığı sesi bile duyan Julie, aynı anda başlayan bir alarm sesi ve odaya dolan gazın ciğerlerini yakmasıyla olduğu yerde dondu. Neyse ki sonrasında kendini yere atmayı başarmıştı. Telsizden gelen küfürler, silah seslerine karışınca da panikledi.

"Alex!" diye bağırırken ani bir hareketle geriye döndü fakat kendine gelmesi uzun sürmedi. Alacağı parçaya çok yakındı ve bu kadar yaklaşmışken elinden kayıp gitmesine izin veremezdi.

"Biz iyiyiz, Julie! Elini çabuk tut!" Alex'in tam o esnada gelen sesi, Julie'nin biraz olsun rahatlamasını sağlamıştı. "Hemen geliyorum," dedikten sonra üzerindeki atleti çıkarıp, odaya

dolan gazdan korunmak için ağzına kapattı. Gaz öldürücü değil gibi görünüyordu. Muhtemelen yalnızca bayılmasına neden olacaktı, çünkü başı azıcık dönmeye başlamıştı. Çıkardığı atleti ağzına ve burnuna iyice bastırıp, bacağına yapıştırdığı giriş kartını aldı. Gözlerinin önündeki görüntü yavaş yavaş bulanıklaşıyordu. Kendini zorladı ve kapıyı açmayı başardı. İçeri geçip kapıyı kapattığında, ağzındaki atleti çekti ve kasadaki nispeten temiz havadan ciğerlerine bol bol doldurdu. Böylelikle bilinci de biraz olsun berraklaşmıştı. Ardından atletini yeniden giydi ve inceleyen gözlerle etrafına bakmaya başladı.

Julie, bir kasadan bahsedildiğinde, altınlar, deste deste paralar ve mücevherlerle karşılaşacağını düşünmüştü. Şu an tam karşısında bulunan bu odanın, hayal ettikleriyle uzaktan yakından alakası yoktu. Maddi zenginlikleri korumuyordu. BİS'in gelişmiş bilgisayarlarını tuttuğu odalara benziyordu. Devasa boyuttaki sunucular, ufak neon ışıklarla parlıyor ve odanın sanki yirmi ikinci yüzyıldan gelmiş gibi görünmesine neden oluyordu. Görüşü biraz daha netleşirken, aradığı parçayı bulmak için odayı taramaya başladı.

Gerekli parça gözüne iliştiğinde neredeyse mutlulukla çığlık atacaktı. Hızla ilerledi ve parçayı eline aldı. Alex'in, babasının kasasından aldığı ilk parça küçük bir diske benziyordu ancak daha kalındı ve merkezden dışarı doğru çizgilere sahipti. Bu parça ise yine yuvarlaktı ve ilk parçanın bire bir oturacağı bir boşluğa sahipti. Tıpkı minik boy bir CD ve CD çalar gibiydiler. Julie daha fazla zaman kaybetmemek adına parçayı aldı ve cebine koydu. Hemen sonra arkasını dönüp odadan çıkmak için harekete geçti. Telsizden hâlâ silah sesleri geliyordu fakat konuşma yoktu. Julie kapıdan çıkıp, bu kez alarmı çalıştırma tehlikesi olmadığı için tavana tırmanmaya gerek görmeden direkt olarak koridordan koşmaya başladı. Neyse ki gaz kapının açılmasıyla dağılmış gibi görünüyordu. Her ne kadar halen biraz sersem hissetse de, bilincini kaybetme tehlikesi yaşamıyordu.

"Olamaz!"

Julie ikinci koridora geçeceği sırada telsizden gelen sesle olduğu yerde kaldı. "Neler oluyor?" derken sesinden akan panik çok güçlüydü.

"Bir şey yok, Julie. Çabuk ol."

Genç kadın, Alex'in sesini duyunca bir kez daha rahatladı. Ama içindeki uğursuz his bir türlü geçmek bilmiyordu. Neyse ki alarm çalıştığı için kızılötesi ışınlar da devre dışı kalmıştı. Julie koşarak kapıya ulaştığında, dikkatli bir şekilde dışarıya baktı. Alex çalışma masasının hemen arkasındaydı ve silahlı saldırıya karşılık veriyordu. Barak kitaplığın yan tarafındaydı ve Kuzey de içki masasını kendine siper edinmişti. Julie eğildi ve dizlerinin üzerinde ilerleyerek Alex'in yanına ulaştı.

Sevdiği adam onu görünce büyük bir rahatlama yaşadığını gösteren bir ses çıkardı ve hızla ona sarıldı. "Çok şükür!"

Alex gözlerinde çaresizlikle karışık üzüntüyle ona bakınca, Julie kalbinin ağrıdığını hissetti. Ellerini adamın yanaklarına koydu ve gözlerinin içine baktı. "Ben iyiyim. Hadi artık buradan çıkalım," dedikten sonra sevgilisinin dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdu.

Alex bu öpücükle sanki Tanrı tarafından kutsanmış gibi gülümserken, Julie de aynı şekilde ona bakıyordu. O an sanki silah sesleri bile dinmiş gibiydi. Fakat gerçekliğe dönmeleri uzun sürmedi. Julie hızla Alex'in yedek silahını aldı ve Victor'un korumalarına karşılık vermeye başladı.

"Kaç kişiler?" derken kapıdan içeriye girmeye çalışan bir korumayı bacağından vurmuştu.

Alex de bir diğerini aynı yerden vurduktan sonra Julie'ye cevap verdi. "Yaklaşık yirmi kişiler. Ancak daha fazlası geliyor. James bizi buradan çıkarmak için bir yol arıyor," dedikten sonra Kuzey'e yaklaşan bir korumayı daha etkisiz hale getirdi. Şarjörleri hızla boşalıyordu ve bu şekilde daha fazla dayanmaları imkânsızdı.

"Benim tek kurşunum kaldı." Kuzey'in telsizdeki sesini duyan Julie, tüylerinin ürperdiğini ve kanının donduğunu hissetti. O an aklına arkadaşı Masal gelince kalbine bir ağrı saplandı ve henüz ne yaptığının farkına varamadan, bulunduğu köşeden çıkıp elindeki silahı Kuzey'e doğru fırlattı. Tam o sırada odadan içeriye giren başka bir koruma Julie'yi hedef alınca, Alex bir kükreme eşliğinde masanın arkasından fırladı ve adamı vurdu. Kuzey de Julie'nin gönderdiği silahı almıştı.

"Teşekkür ederim."

Kuzey'in sesini duyan Julie yalnızca ona bakıp kafasını sallamakla yetindi ve hemen masanın arkasına geri döndü. Belki de dönmese daha iyi olacaktı, çünkü Alex onu öldürecekmiş gibi bakıyordu. Julie o an kendini komşunun kümesinden yumurta çalarken yakalanmış bir çocuk gibi hissetti. Alex de özellikle yumurtalarına çok düşkünmüş gibi bir imaj çizse de, Julie onun topu kesen amcalardan olmadığını umarak gülümsemeyi denedi. Becerip beceremediğinden emin değildi, çünkü Alex hâlâ yumurtalarının peşindeymiş gibi görünmeye devam ediyordu.

"Sen hemen kendini kurşunların karşısına atmasaydın, ben zaten ona silah verecektim!"

Alex bu kez kurşun seslerini bile bastıracak şekilde kükremişti. Julie yeniden gülümsemeyi denedi ancak bu hareketi Alex üzerinde sadece fili ısırmaya çalışan bir karınca etkisi yaratmıştı. Farklı bir taktik deneyerek bu kez bacaklarına bağlı bıçaklarına uzandı ve sırıtarak "Benim de bıçaklarım var," dedi. Sanki 'benim de ayakkabım var' der gibi sakin olmasa, Alex belki de bu kadar sinirlenmezdi. Adam kelimenin tam anlamıyla çileden çıkmıştı. Julie biraz sonra yamyamlara yahni olacağını fark eden masum turist gibi yerinde kıpırdanmaya başlayana kadar gözlerini dikip ona baktı.

Julie en sonunda gerginlikten patlayacak duruma gelince, tiz bir sesle "Tamam! Bir daha yapmayacağım!" dedi. Dersini almış gibi görünüyordu. Bu yüzden Alex ona son bir bakış attı ve yeni bir koruma vurdu. Bu sırada Julie de derin bir nefes almıştı.

"Ateş şimdilik durmuş gibi gözüküyor. Bu fırsatı değerlendirmeliyiz. Odadan çıktıktan sonra hemen sağ tarafta, beş adım uzaklıkta bir pencere var. Oradan dışarıya çıkıp yine ağaçların arasından kaybolabiliriz."

Barak konuşurken gerçekten de hiçbir koruma odaya girmeye yeltenmemişti. Fakat bu durum, onların odanın dışında pusu kurmadıkları anlamına gelmiyordu. Bu yüzden ilk başta tereddüt yaşadılar. Şu an bulundukları durum kesinlikle bir çıkmazdı, çünkü mermileri bitmek üzereydi. Dışarı çıkmaları ise başlı başına tehlikeli bir durumdu. Fakat hiçbir şey yapmadan beklemektense harekete geçmeyi yeğlediler.

"Ben önden gidip kontrolü yapacağım."

Barak dikkatli bir şekilde bulunduğu yerden çıktı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Öncesinde bir ses gelip gelmediğini anlamak için bir süre bekledi. En sonunda sıkıntı olmadığına kanaat getirmiş olacak ki, kapıyı yavaşça açtı. Koridoru kolaçan edip, yine sessiz adımlarla dışarıya çıktı. Saniyeler sonra içeridekilere eliyle gelmelerini işaret etti. Kuzey, Alex ve Julie de aynı sessiz adımlarla adama doğru ilerlerken, Barak pencereye ulaşmak üzereydi. Arkasındaki üçlü de tamamen odadan çıkmıştı. Kuzey ile Alex, Julie'yi aralarına alarak yürüyorlardı. Barak pencereyi açtığı sırada gelen bir silah sesi, herkesin şok içinde birbirlerine bakmalarına neden oldu.

"Julie?"

Alex'in endişeli sesini duyan Julie aceleyle "Ben vurulmadım," diye cevapladı.

Bu kez de endişeli gözlerini Kuzey'e çeviren Alex, onun da sağlam olduğunu anlayınca hızla Barak'a döndü. Adam kaşlarını çatmış, elindeki kana bakıyordu. Alex onun karnından yaralandığı görerek küfür etti. Hızla adama doğru koştu ve üzerindeki tişörtü çıkarıp yarasına bastırdı. Bu sırada gözleriyle silahın sahibini arıyordu. Neyse ki çok fazla çaba harcamasına gerek kalmadı. Arkasında bir koruma ordusuyla birlikte Victor onlara bakıp pis pis sırıtıyordu.

"Demek beni erken ziyaret etmeye karar verdiniz. Ne kadar da dokunaklı."

Adamın pis gülüşüne iğrenerek bakan Julie, tüm vücudunu sarmaya başlayan paniğe engel olmaya çalışıyordu. Bu adamdan nefret ediyordu. Başlarına ne geldiyse, hep onun yüzünden gelmişti ve Julie eline geçen ilk fırsatta ona dersini verecekti Hem de hiç acımadan.

Yaklaşık iki metre eninde bir koridorda, Kuzey ve Julie ayakta, Victor'la yüz yüze duruyorlardı. Onların hemen arkasında Alex yere çömelmiş Barak'ın yarasına bastırıyordu. Alex'in dişlerinin gıcırtısını bile duyan Julie, şu an sevdiği adamın ne kadar acı çektiğini hissedebiliyordu. Muhtemelen onu bu göreve getirdiği için suçluluk duyuyordu. Ama asıl suçlu, Julie'ydi. O lanet hareketleri daha dikkatli yapmalıydı. Yaptığı bu hata yüzünden şimdi sevdiği adamın, masum bir insanın ve en sevdiği arkadaşının kocasının hayatları tehlikedeydi. Julie sinirle dişlerini sıktı. Onları buradan kurtarmak zorundaydı. Başlarına bir şey gelirse, kendisini asla affetmezdi.

"Kapa çeneni!" Julie'nin sert sesini duyan herkes şaşkınlıkla ona baktı. "Senden ve bu ikiyüzlü oyunlarından bıktım artık! Ne istiyorsan al ve bizi rahat bırak!"

Victor egzotik bir hayvan bulmuş bir zoolog gibi Julie'yi incelemeye başlayınca Alex, Kuzey'e bakıp Barak'ı işaret etti. Bir yandan sevdiği kadının yanına gidip kendini ona siper etmek istiyordu. Bir yandan da eğer Barak'ı bırakırsa adamın kan kaybının artacağını ve çok geçmeden öleceğini bildiği için yerinden kıpırdayamıyordu.

"Bu kadar yırtıcı olduğunuzu bilmiyordum, Bayan Thompson."

Victor'un sözleriyle artık iyiden iyiye yerinde duramamaya başlayan Alex, Kuzey'e bu kez sertçe baktı ve arkadaşının ona doğru hareket etmesini sağladı. Fakat çok geçmeden bir silah sesi daha duyuldu. Julie panikle Kuzey'e dönerken, Alex de öne doğru atılıp arkadaşını kurşundan korumuştu. Kurşun kolunu

sıyırmıştı. Neyse ki çok derin değildi. Kuzey hızla hareket edip kaldığı yerden Barak'a tampon yapmaya devam edince, Alex de süratle Julie'nin önüne geçti.

"Ne istiyorsun, Victor?"

Alex'in sert ve amansız sesi, odada bulunan korumaların huzursuz hissetmesine neden olmuştu. Adamlar hafifçe geri çekildiler. Muhtemelen bir önceki karşılaşmalarında Alex'in yaptıklarını öğrenmişlerdi. Bu yüzden daha temkinli hareket ediyorlardı.

"Sana ne istediğimi ve şartlarımı zaten söylemiştim, Cavendish. Ama sen oyunu kuralına göre oynamayı reddettin. Bu yüzden şartlar değişti. Artık hem babanın benden çaldığı parçayı, hem de nişanlını alacağım. Böylelikle bir daha benimle oynanmayacağını öğrenmiş olacaksın."

Victor'un her kelimesinden zalimlik akıyordu. Alex yumruklarını sıktı ve öne doğru atılmak için harekete geçti. Ancak arkasından omzuna dokunan yumuşacık bir el onu engellemişti.

"Yapma." Julie yalnızca bu tek kelimeyi söylemişti ve Alex'in durmasını sağlamıştı. Ardından bir adım yana kaydı ve Victor denen sülükle göz göze geldi. "Eğer beni alacaksan, diğerlerinin canlı kaldığından emin olacaksın. Eğer onların kılına zarar gelirse, hiç acımadan boğazını keserim!"

Julie'nin sert sesi nedeniyle bakışlarındaki hayranlık daha da artan Victor, kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi. Alex "Hayır!" diye bağırarak araya girince, önce ona baktı, ardından yeniden Julie'ye döndü.

"Sana bu pazarlık gücünü veren tam olarak nedir, Bayan Thompson?"

Julie gözlerini adamın gözlerine dikti ve "İstediğin parça bende. Eğer onlara bir şey olursa, onu asla elde edemezsin," dedi.

Victor beğeniyle başını salladı. "Seni yanıma almaya karar vermekle kesinlikle çok doğru yapıyorum," diyerek iğrenç bir şekilde gülümsedi.

Alex bu kez Julie onu durduramadan öne atıldı ve yumruklarını sıkarak Victor'un üzerine atladı. Ama üçüncü bir silah sesi hareketini tamamlamasını engellemişti.

"Alex!" Julie acı dolu bir çığlıkla birlikte, vurulmanın etkisiyle yere düşen Alex'in yanına koştu. Gözlerinden akmaya başlayan yaşları tutamıyordu. Onun canının yanmış olması düşüncesi bile Julie'yi mahvederken, kalbinin parçalanmasına engel olamıyordu.

"Ben iyiyim."

Alex'in sesiyle büyük bir rahatlama hisseden Julie, elini adamın söylediklerini teyit etmek ister gibi vücudunda dolaştırmaya başladı. Bacağında kan vardı. Julie yarasını inceleyince, kurşunun bu kez de sıyırdığını anlayarak derin bir nefes aldı. Victor denen aşağılığı kesinlikle öldürecekti.

"Evet, Bayan Thompson. Ben sözümü tuttum ve Alex'i öldürmedim. Şimdi lütfen benimle gelin."

Julie ona bir kez daha bakıp, sanki bir torba pislik görmüş gibi yüzünü buruşturdu. "Beni aptal mı sanıyorsun? Onlar dışarıya çıkana kadar hiçbir şey yapmayacağım."

Victor sabrı taşmak üzereymiş gibi derin bir nefes aldı ve adamlarına diğerlerini çıkarmalarını emretti. Ama Alex pes etmemekte kararlıydı. "Onu burada seninle bırakmayacağım, Victor!"

Alex'in kükremesiyle iyice sinirlenen Victor, bu kez sabırsızlıkla cevap verdi. "Sen bilirsin, Cavendish! Bu durumda ben de seni Julie'ye istediklerimi yaptırmak için kullanacağım. Şimdi, hepsini bayıltın ve gerekeni yapın."

Victor'un emriyle dört kişinin boyunlarına aynı anda saplanan iğneler, bilinçlerinin kaybolmasına neden olmuştu. Alex son bir hamleyle kendini Julie'ye siper etti ve bayılmadan önce ağzından şu sözler döküldü.

"Özür dilerim, Julie..."

***

Julie başındaki dayanılmaz ağrıyla birlikte gözlerini açtığında, ilk önce vücudunu hareket ettiremedi. Bunun sebebi bir sandalyeye bağlı olmasıydı. Güçlükle gözlerini kırpıştırıp görüşünü netleştirmeye çalışırken, gözüne takılan ilk şey demir parmaklıklar oldu. Hemen sonrasında da parmaklıkların arkasındaki Alex. O da tıpkı kendisi gibi zincirlerle bir sandalyeye bağlanmıştı. Bir koridorla ortadan ikiye ayrılmış, karşılıklı iki hücrede tutuluyorlardı. Julie tüm enerjisini kullanarak ağzını kıpırdatmayı denedi. Konuşabildiğinde sesi, daha çok tırnağın demire sürtme sesini andırıyordu.

"Alex?" diyerek öne doğru hamle yaptı. Fakat onu bağlayan zincirler hem çok ağır, hem de çok sıkıydı. Julie tüm vücudunun üstünden bir fil sürüsü geçmiş gibi hissediyordu. Alex hâlâ baygındı ve Julie onu böyle görmeye dayanamıyordu. Bu yüzden kendini daha fazla zorladı ve bir kez daha yüksek sesle sevdiği adamın ismini haykırdı. Alex yavaşça kıpırdanıp başını kaldırınca, Julie belki de göreve başladıklarından beri ilk defa ciğerlerine oksijen dolmuş gibi hissetti.

"Julie?"

Alex kafası karışmış bir şekilde ona bakınca, becerebildiği kadar gülümsedi. Durumları gülümsemeye müsait olmasa da, yine de Alex'i görmek onu mutlu etmişti.

"İyi misin?"

Julie kafasını olumlu anlamda sallayınca, Alex de yüzünde gülümsemeye çok yakın bir ifadeyle ona baktı.

"Sence bizi kurtarmaları ne kadar sürer?"

Alex biraz daha kendine geldiğini belli eden gözlerle bakarken, "Çok uzun sürmez," dedi. Kolundaki ajan saatinin acil durum sinyalini aktive etmişti. Bu yüzden onları bulmaları uzun sürmemeliydi.

"Özür dilerim."

Julie'nin perişan sesini duyan Alex kaşlarını çattı. Anlamadığını belirtircesine ona bakınca, Julie derin bir nefes aldı ve

dikkatsizliği yüzünden son delikteki jileti fark etmediğini, bu yüzden elinden akan kanın zemine düşerek alarmı çalıştırdığını anlattı. Alex onu tepkisiz bir şekilde dinledikten sonra küfürle karışık hırladı. Julie'nin içindeki suçluluk hissi giderek büyürken, boğazına düğümlenen bir yumru nefes almasını zorlaştırıyordu. Alex de onu suçluyordu ve bu, Julie için dayanılmaz bir şeydi. O an kendini öldürse, daha az acı çekerdi. Gözleri dolmaya ve pişmanlığın acısıyla boğazı ağrımaya başlamıştı.

"Ö-özür dilerim..."

Julie'nin ağlamaklı sesini duyan Alex hızla başını kaldırdı ve şaşkın bir şekilde ona baktı. Sevdiği kadının gözlerinin dolduğunu görünce de dişlerini sıktı. "Bunlar senin suçun falan değildi. Seni bu göreve getirdiğim için kendime kızıyorum. Sen bizi kurtarmak için kendini feda ettin." Bu sözler üzerine Julie hafifçe burnunu çekince, Alex'in kaşları çatıldı. "Şu an yanında olup seni teselli etmem gerekiyor ama bu lanet olası zincirler yüzünden yapamıyorum! Ağlama, sevgilim. Senin gözyaşların benim için çok değerli. Lütfen ağlama."

Alex'in duygu dolu sesiyle daha da çok ağlamak isteyen Julie, bu içgüdüye karşı gelmek zorunda kaldı. Onu daha fazla üzmek istemiyordu. Bu yüzden kendini sakinleştirdi ve derin bir nefes aldı. "Seni seviyorum, Alexander William Robert Cavendish."

Alex, Julie'nin tüm isimlerini söylemesiyle gülümsedi. "Seni seviyorum, Julie Jane Margaret Thompson," dedi ona aynı şekilde karşılık vererek. Julie de gülümseyince, kendini daha iyimser hissetmeye başlamıştı. Fakat ikisinin bulunduğu yere açılan kapı hareket edince, bu his aniden dağıldı. Çünkü Victor yanında adamlarıyla birlikte ikisinin tam ortasındaki koridorda durarak pis pis gülüyordu.

"İşte şimdi işin en eğlenceli kısmına geldik."

Victor olaydan kesinlikle zevk alıyor gibi gözüküyordu ve bu durum Julie'nin midesini bulandırıyordu. Adam elinde Julie'nin çaldığı parçayı tutuyordu. Fakat diğer parça yoktu. Julie

gözlerini Alex'e dikince, onun ukala bir şekilde sırıttığını görerek gülümsedi. Babasından aldığı parçayı o taşıyordu. Muhtemelen Kuzey ile yer değiştirirken parçayı ona vermişti. Julie derin bir nefes aldı ve kurtulma umutlarına daha sıkı sarıldı.

"Şimdi, bu işi zor yolla mı, yoksa kolay yolla mı yapmak istersiniz?" Victor biraz önceki neşeli halinin aksine, bu kez daha sert konuşmuştu.

"Şahsen kolay şeyleri sevmem. İnsan işin zevkine varamıyor," diyen Alex yine o soylu havasına bürünmüş, zincirlere bağlı bir şekilde bir hücrede oturan o değilmiş gibi rahatça konuşmuştu.

Victor her ne kadar yüzündeki gülümsemeyi sabit tutsa da, içten içe sinirlendiği belli oluyordu. "Tıpkı baban gibi ukalasın, Cavendish. Sanırım aptallık ve kendini beğenmişlik sizin ailede kalıtsal."

Alex, Victor'un bel altı vuran sözleri yüzünden kasılmıştı. Ama takdire şayan bir şekilde bu durumu dışarıya yansıtmamayı başardı. Bu sırada Victor'un adamları hücrelerin kapısını açmışlardı. Artık Alex ve Julie, aralarında yalnızca Victor ve adamları kalacak şekilde karşı karşıya duruyorlardı.

"Ne tesadüftür ki, ben de aptallığın sizin ailede genetik olduğunu düşünüyordum. Kızına bakınca..."

Alex'in gözdağı vermek için kızının adını kullanması Victor'u ciddi anlamda sinirlendirmişti. Hızla ilerledi ve Alex'in suratına bir yumruk geçirdi. O cüssede bir adamın darbesi, Alex'in dudağının patlamasına neden olmuştu. Alex ağzındaki kanı tükürdü ve gülümsemeye devam etti. Yok yok, eğer buradan kurtulurlarsa Julie onu kesinlikle bir psikologa götürecekti.

"Kızımın adını ağzına alma!" diye kükreyen Victor, bu kez bir baş işaretiyle adamlarına Julie'yi işaret etti. Bunun üzerine yüzündeki gülümseme biraz silinen Alex, gözlerini sevdiği kadına dikti.

"Şimdi! Bana diğer parçanın nerede olduğunu söyleyecek misiniz? Yoksa ben ağzınızdan kerpetenle mi alayım? Bu arada

sakın kerpeteni mecazi anlamda kullandığımı sanmayın." Victor konuşurken, adamları Julie'nin zincirlerini çözmeye başlamışlardı. Alex onların ne yaptığını anlamaya çalışırken, Victor'a cevap vermekte biraz gecikti.

"İnan, bilseydim söylerdim. Ne yazık ki ben de nerede olduğunu bilmiyorum."

Victor bu cevap karşısında Alex'e bir yumruk daha atınca, Julie sertçe içini çekti. Adam bu kez çok daha sert vurmuştu.

"Eğer o aptal saatinin seni kurtaracağını düşünüyorsan yanılıyorsun. Burada, hiçbir sinyal alamayacağınız bir kapsülün içindesiniz. Sizi kendi evimde saklayacağımı düşünmediniz herhalde."

İşte bu sözler, Julie'nin panik butonunun son hızla çalışmasını sağlamıştı. Kahrolasıca dünya üzerinde kör bir noktada, belki de dünyanın en psikopat adamıyla birlikte kapana kısılmışlardı.

"Sadece bir saate bel bağlayacağımı düşünmüş olamazsın."

Alex o kadar umursamaz konuşmuştu ki, Julie bir an onun doğru söyleyip söylemediğini anlayamadı. Adamın yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Victor da aynı şeyi düşünmüş olacak ki, Alex'i şüpheyle süzmeye başladı.

Adamlar Julie'nin kollarını ve bacaklarını çözme işini bitirmişlerdi. Serbest kalan Julie, kendini çok daha hafif hissediyordu. Bu yüzden ayağa kalktı ve onu çözen adamın suratına bir yumruk geçirdi. Bir diğerini de ters tekme ile etkisiz hale getirince, bu kez sekiz adam birden üzerine gelmeye başladı. İlk adamın yumruğunu tutup kolunu kıvırdıktan sonra, başka bir tanesinin midesine tekme attı ve ilk kolunu tuttuğu adamın da boynuna vurup bayılttı. Bu sırada Alex de büyük bir güçle zincirlerden kurtulmaya çalışıyordu. Yüzünde kesinlikle ölümcül bir ifade vardı. Fakat bir insanın o kadar kalın demirleri kırabilmesi imkânsızdı. Ona bakmaktan vazgeçen Julie, dikkatini yeniden karşısındaki adamlara verdi. Geriye altı tane kalmıştı. Bu kez tek tek gelmek yerine hepsi birden üstüne atlayınca,

Julie yalnızca iki tanesini yumruklamayı başardı. Ne yazık ki en sonunda dört adam tarafından zapt edilmişti.

"Bak sen! Hırçın kaplanımız pençelerini çıkardı."

Victor sinir olmak yerine gülümseyince, Julie adamın ona yaklaşmasından istifade ederek yüzüne tükürdü. Alex ise bir yandan hırlayıp, bir yandan da zincirleriyle uğraşmaya devam ediyordu. Victor, Julie'nin suratına bir tokat atınca, bu defa da onun dudağı patlamıştı.

"Seni lanet olası fahişe! Yatağımı ısıtırken bundan çok daha fazlasını alacağından emin olacağım."

Adamın iğrenç sesiyle kusma isteğini bastırmak zorunda kalan Julie, bir kez daha suratına tükürdü. Bu hareketi ona başka bir tokat daha kazandırmıştı.

"Ona elini sürersen seni gebertirim, Victor! Sana öyle acılar çektiririm ki, bu dünyada cehennemi yaşarsın!"

Alex'in kükremesi ve zincirleri çekiştirmesiyle bulundukları yere dolan sesler, ortamın çok daha ürkütücü bir hal almasına neden olmuştu. Alex öyle büyük bir güçle zincirleri ve sandalyeyi çekiştiriyordu ki, bacaklarından zemine çakılı sandalye sallanmaya başlamıştı. Victor bu görüntü karşısında biraz olsun geri çekilince, Julie de derin bir nefes aldı. Sevdiği adamın, elleri ve kollarının bağlı olmasına rağmen onu korumak için çırpınması, Julie'nin aşkının artık geri dönülemez noktaya geldiğini ispatlamıştı. Bu adamı canı pahasına seviyordu ve onu korumak için elinden gelenden fazlasını yapacaktı.

"Alex'i serbest bırakmak için ne istiyorsun, Victor?"

Julie'nin buz gibi sesini duyan odadaki erkekler bir an oldukları yerde kaldılar. Kutuplardaki bir kış gecesinden gelme bu ses, hepsinin kanını dondurmuştu.

"Dediğim gibi, diğer parça."

Julie bunu Viktor'a veremezdi. Parçanın Kuzey'de olduğunu söylerse, bu kez onu tehlikeye atmış olacaktı. Kafasını son hızla çalıştırırken, Alex'in bakışlarındaki yalvarmayı görebiliyordu.

Yapma! diyordu Alex. Ama Julie yapmak zorundaydı. Buradan sağ çıkamayacağını biliyordu. En azından Alex'in serbest kalmasını sağlamalıydı.

"Diğer parçayı sana getiririm. Ama Alex serbest kalacak!" Sesi çok katıydı ve yalan söylemediği açıktı.

"Hem Alex'i öldüreceğim, hem parçayı alacağım, hem de seni becereceğim."

Victor artık insan siluetinden çıkıp iğrenç bir yaratığı andırmaya başlayınca Julie adama nefretle baktı. Onu tutan adamlardan birisinin boşluğundan faydalanarak bir kolunu çekip serbest bıraktı. Boştaki eliyle, diğer kolunu tutan adamın kafasını tutup eğerek diziyle burnunu kırdı. Kendi ekseninde dönüp onu ilk serbest bırakan adama bir tekme geçirdi. Hemen ardından kimse onu durduramadan Victor denen o alçağın üzerine atlayıp, adamın suratını yumruklamaya başladı. Victor bir domuz gibi acıyla bağırıyor, Julie'den kaçmaya çalışıyordu. Fakat kadına gelen kuvvet, Victor'u bile zemine çivileyecek kadar fazlaydı. Yumruklarının altında ezilen etin sesi Julie'nin hem midesinin bulanmasına, hem de garip bir zevk almasına neden oluyordu. On dört yaşından beri dövüş sporlarıyla ilgilenen Julie, BİS'in eğitimleri sayesinde taktiklerini ve gücünü fazlasıyla geliştirmişti. Şu anda da içindeki tüm gücü serbest bırakarak karşısındaki adama acımasızca vuruyordu. Julie beş adam tarafından zorla Viktor'un üstünden kaldırıldığında, iğrenç pisliğin yüzü artık kandan görünmez hale gelmişti.

"Piç kurusu! Tüm bunların hesabını vereceksin!"

Julie hâlâ onu tutan adamları zorlayarak öne doğru atılmaya çalışıyordu. Adamlar onu güçlükle zapt ediyorlardı. Victor biraz kendine gelince ayağa kalktı ve bir mendille yüzündeki kanları temizlemeye başladı.

"Asıl sen bunun hesabını vereceksin, sürtük!" diyen Victor kolları ve bacakları adamları tarafından tutulan kadının yanına geldi ve ona aynı şekilde acımasızca vurmaya başladı. Bu sırada Alex'ten gelen sesler artmıştı.

"Dokunma ona, orospu çocuğu!"

Alex kükrerken, sandalyeyi ve zincirlerini çekiştirmeye devam ediyordu. Artık zincirlerin tenine değdiği noktalar kanamaya başlamıştı. Victor pisliği onu duymazlıktan gelerek Julie'ye vurmaya devam etti. Hatta yumruklarını daha da sertleştirmişti. Bu kadar darbeye dayanamayan Julie kendinden geçtiğinde, Alex içindeki nefret ve hırstan patlamak üzereydi. Sevdiği kadın onun yüzünden hırpalanmıştı ve o güzelim tenine, yaşamayı bile hak etmeyen insan müsveddeleri dokunmuştu. Alex o adamı öldürecekti. Kendi çıplak elleriyle parçalayacak, sonra da kızgın ateşe atacaktı. Kimse onun Julie'sine dokunamazdı!

"Benim odama götürün ve temizleyin. Bu gece bir de yatakta haddini bildireceğim."

Adamları itaatkâr bir şekilde harekete geçtiler. Alex'in bileklerindeki zincirler zorlanmaktan artık neredeyse kemiğine kadar dayanmıştı.

"Bu işten kurtulamayacaksın, Victor!"

Alex'in yalın cümlesi ses tonuyla birleşince, o an onu duyan hiç kimse adamın boş bir tehdit savurduğunu düşünemezdi. Adam söylediklerini yapacaktı ve bu deneyim Victor için kesinlikle acı verici olacaktı.

"Demek öyle, Cavendish. Söylesene, seni buradan kim kurtaracak da bana haddimi bildireceksin?"

Victor'un bu kendini beğenmiş sözleri karşısında bir intikam meleği gibi gülümseyen Alex konuşmamayı tercih etti. Onun yerine adama bir kurşunun namluya sürülme sesi karşılık verdi.

"Ben kurtaracağım, Victor. Diğer Cavendish."

Victor bu sesi duyunca, ilk kez gerçekten beyazlayarak arkasını döndü ve Devonshire Dükü'nü, silahını tam suratının ortasına doğrultmuş bir halde buldu. Lanet adam bir ajan gibi siyahlar içindeydi ve arkasında bir orduyla ona bakıyordu. Alex ilk defa babasını takım elbise dışında bir kıyafetle gördüğü için biraz şaşkındı. Bu yüzden babasının arkasında bir orduyla onu

kurtarmaya gelmiş olduğu gerçeğine o kadar da şaşırmamaya karar verdi.

"Sen en başta o parçayı benden çalmasaydın bunların hiçbiri olmayacaktı, Andrew!"

Andrew, yani Alex'in babası, adama cevap vermek yerine, sağ diz kapağına bir kurşun sıktı. Üstelik gözünü bile kırpmamıştı.

"Cemre'nin planlarını uygulamasına izin vereceğimi mi düşünüyordun, Victor?"

Adam acı dolu bir çığlık atarak yere düşmüştü. Zack öne çıkıp yerde yatan pisliğin üzerinden anahtarları aldıktan sonra Alex'i çözmeye başladı. Alex serbest kaldığında sorduğu ilk soru "Julie?" olmuştu. Zack onun güvende olduğunu söyleyince derin bir nefes aldı ve yerdeki Victor'un yanına geldi.

"Bana bırakın!" derken çoktan eline bir bıçak almış, adamın diğer bacağının üst kısmına saplamıştı. "Şimdi Victor, biraz önceki vaatlerimi gerçekleştirme zamanı geldi. Önce hangi uzvunu kaybetmek istersin?"

Alex'in ölümcül sesiyle, çekeceği acıları en sonunda kavrayabilen adam ağlamaya başlamıştı. "Yalvarırım..."

Adam acınası görünüyordu fakat Alex'in acıması yoktu. Onun kadınına dokunma cüretini gösteren bu pislik, en beter şekilde ölmeyi hak ediyordu. "Hiç umurumda değil!" dedikten sonra, bu kez bıçağı adamın koluna sapladı. Victor başka bir acı dolu çığlık atarken, Alex cani bir şekilde gülümsüyordu. Bu sırada bileklerinden kan akmaya devam ediyordu ama bu durum onu etkilemiyor gibiydi.

"Bu kadar yeterli, Alex. Onu önce sorgulamamız lazım. Sonra ne istiyorsan yapabilirsin."

Babasının sesiyle ona dönen Alex, gözlerini kısıp, yıllardır tanıdığı ama şu an ona çok yabancı gelen adama baktı. Dük, oğlunun karşı çıkacağını düşünmüştü. Fakat Alex onu şaşırtarak yavaşça yerinden kalktı ve adamdan uzaklaştı. Arkasını dönüp ilerlemeye başladığı sırada babası önce panikle Alex'e

baktı, ardından çevik bir hareketle kolundan tutup arkasına aldı. Bundan bir milisaniye sonra duyulan silah sesiyle dük yere düşerken, Alex şaşkınlıkla Victor'un elindeki silaha bakıyordu. Hemen arkasındaki adamlardan biri Victor'u tam kafasından vurunca, Alex babasının üzerine eğildi ve yarasını kontrol etmeye başladı.

"Alex..."

Babasının sesi aldığı yaradan dolayı nefes nefese çıkıyordu. Bakışlarını onun yüzüne çeviren Alex, dükün pişmanlık dolu gözlerle baktığını gördü. Belki de hayatı boyunca ilk defa onu böylesine insani bir şekilde gördüğü için kalbinin ağrımasına engel olamadı. Çünkü o an dükün yüzündeki ifade, nedense Alex'e çok yanlış bir dünyada yaşıyormuş gibi hissettirmişti. Bir yandan babasının karnının hemen yan tarafındaki yarasına bastırırken, bir yandan da konuşmaya çalışıyordu.

"Tamam. Sakin ol, baba. İyileşeceksin."

Olumsuz anlamda başını sallayan dük, yeniden kendini zorlayarak konuşmaya başladı. "Hayır, sana anlatmam gereken şeyler var." Dükün konuşma çabaları kan kaybının artmasıyla giderek cılızlaşırken, Alex onun başını kucağına dayamıştı. "Parçalar... Birleş..." Dük bayılmadan hemen önce bu iki sözcüğü söyleyebilmişti.

Hızla babasının üzerini arayan Alex ilk parçayı bulup, Victor'un üzerinden diğer parçayı çıkaran Zack'e fırlattı. "Birleştir artık şu parçaları."

Zack, parçayı çevik bir hareketle yakaladıktan sonra iki parçayı birleştirdi ve mekanizmanın çalışmasını sağladı. Disk gibi olan parça hızla dönmeye ve ortaya bir yazı çıkarmaya başlayınca da kaşlarını çattı. Bu sırada bir sağlık ekibi gelmiş, dükü dikkatli bir şekilde sedye ile dışarıya çıkarmıştı. Alex onların arkasından gidecekken, arkadaşının yüzündeki şüpheli ifadeyi görüp ona doğru yöneldi.

"Dostum, ne anlama geliyor bilmiyorum ama bir mesaj çıktı."

Alex de Zack'in yanına gelince mesajı gördü ve arkadaşı gibi kaşlarını çattı. "Bu da ne demek?"

Alex'in hislerine tercüman olan bir ses çıkaran Zack, başını sallayarak "İnan, bilmiyorum!" diye karşılık verdi.

Diskin üzerinde **Ölüm emri iptal edildi, aktivasyon tamamlandı!** yazıyordu.

Alex, en azından ölüm emirlerinin iptal edildiğini anlayarak rahatlamıştı. "Ölüm emirlerinin iptal edildiği kesin. Neyin aktive edildiğini de daha sonra öğreniriz," diyen Alex, Julie'yi kontrol etmek için yanından ayrıldığında, Zack hâlâ mesaja bakıyordu. Oldukça düşünceliydi ve içinden bir ses, söz konusu aktivasyonun pek de hayırlı olmadığı konusunda şiddetli bir savunma yapıyordu.

Bölüm 18

Londra'nın en ünlü hastanelerinden birisini tam bir kaosa sürükleyen Alex, en sonunda Julie'nin yanına ulaşabildiğinde derin bir nefes aldı.

"Lütfen efendim, yaralarınıza pansuman yapmama izin verin."

Görev aşkıyla yanıp tutuşan bir hemşire Julie'nin kaldığı odaya kadar onu takip edince, Alex kadına dik dik baktı fakat hiçbir şey söylemedi. Çünkü ağzını açarsa kükreyecekti ama yüksek ses çıkarıp Julie'yi rahatsız etmek istemiyordu. Sessizce sevdiği kadının yanına gitti. İnatçı hemşire onun peşinden ayrılmayınca, Alex kadını görmezden gelmeye karar verdi.

Julie'nin bilinci hâlâ kapalıydı ve Alex o lanet piç kurusunun bu kadar kolayca ölmesinden dolayı oldukça sinirliydi. Ama aklını karıştıran asıl olay, babasının onu nasıl kurtardığıydı. Aslında birkaç fikri vardı. Tek sorun, bu fikirlerin hepsinin çok çılgın olmasıydı. Hepsinin sırası vardı. Bu yüzden düşüncelerini bir kenara bırakıp tüm dikkatini sevdiği kadına verdi.

Julie'nin yüzü ciddi hasar almıştı. Dudağı şişmiş, bir gözü neredeyse kapanmıştı. Yanaklarında ve çenesinde morluklar vardı. Sevdiği kadının güzelim teninin böylesine acımasızca harap edilmiş olması, Alex'in içindeki tüm intikam duygularının ayaklanmasına neden oluyordu. Victor denen o müsvedde ölmemiş olsaydı, Alex onun Julie'ye dokunan tüm noktalarını yakarak yok edecekti.

"Alex?"

Julie'nin cılız sesiyle daldığı şiddet içerikli düşüncelerden kurtulan Alex, büyük bir heyecanla ona döndü. Ellerini âşık olduğu kadının saçlarına koyup okşamaya başladı.

"Sevgilim!"

Gözlerinde büyük bir aşkla ona bakan Julie yavaşça gülümsedi.

"Kurtulduk mu?"

Alex sinirle dişlerini sıktı. Julie hâlâ kurtulduklarından emin olamıyordu. Bulundukları durum onu çok sarsmıştı. Kendini sakinleşmeye zorlayarak gülümsedi ve bu kez yavaşça Julie'nin yüzüne dokunmaya başladı.

"Kurtulduk, bebeğim. Bundan sonra bir daha asla böyle bir tehlikeye girmeyeceksin. Söz veriyorum."

Julie, sevdiği adamın kararlı sözleriyle gözlerinin dolduğunu hissetti. Bu adama tüm kalbiyle, tüm ruhuyla tapıyordu ve onun, verdiği sözü tutmak için son nefesine kadar savaşacağını biliyordu.

"Biliyorum, Alex. Sen sözünü tutarsın. Bir daha asla seni kaybetme korkusu yaşamak istemiyorum."

Sevdiği kadının sözleri karşısında içtenlikle gülümseyen Alex, onun alnına bir öpücük kondurdu ve ardından aynı şekilde dudaklarını da yavaşça öptü. Alex'in dudaklarını teninde hisseden Julie gülümsedi.

"Sözümü tutacağım, sevgilim. Tüm hayatımı senin mutlu olmana adayacağım ve asla yanından ayrılmayacağım."

Bu kez biraz daha şiddetli bir şekilde dudaklarını sevdiği kadının alnına bastıran Alex, aniden duyduğu hıçkırık sesiyle arkasını döndü. Sonra da derin bir nefes aldı. Biraz önce ona pansuman yapmak için peşinde koşan hemşire, gözleri dolmuş bir şekilde onlara bakıyordu ve dudakları titriyordu.

"Ço-çok özür dilerim, efendim. Ben... Daha önce böyle bir aşk görmemiştim," diyen hemşire yanaklarından süzülen yaşı eliyle sildi ve burnunu çekti.

Alex, kadınların duygusallıklarına alışık olmayan bir erkek olarak, o an gerçekten de ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Neyse ki böyle durumlar için elinin altında Julie bulunuyordu.

"Teşekkür ederiz."

Julie, yaralı haline rağmen sıcak bir şekilde gülümseyerek hemşireyi rahatlatmıştı. Alex ise ona biraz daha âşık olmuştu. Hemşire de Julie'ye gülümseyip başını salladıktan sonra onlara bir adım daha yaklaştı.

"Şimdi size pansuman yapmama izin verir misiniz, efendim?"

Alex, kadının hâlâ pansumandan bahsettiğini duyunca derin bir nefes aldı. Tanrım! Tüm kadınların genlerine inatçılık özelliği varsayılan olarak mı ekleniyordu? Alex derin bir nefes alıp iç çekti ve tam ağzını açıp hemşireyi tekrar reddedecekken Julie'den yükselen çığlıkla olduğu yerde dondu.

"Alex! Hemşirenin yarana pansuman yapmasına izin vermiyor musun yoksa?"

Julie'nin hesap soran sesi, Alex'in *Ben hâkimim, masum bey!* savunması yapacak duruma gelmesine neden olmuştu. Julie kesin önce onu parçalayacak, sonra da pansuman yapacaktı.

"Senin için çok endişelenmiştim, bebeğim..." diyerek açıklamaya girişen Alex fazlasıyla sevimli görünüyordu. Fakat Julie'nin gözünü kan bürümüştü bir kere.

"Benim için endişelenmeden önce kendine bakman gerekiyordu! Tanrı aşkına, sana bir şey olursa ben ne yaparım?"

"Ama hayatım..."

Alex tam otomatik pilota bağlamış savunmaya geçecekken, Julie'nin söyledikleri beyninde işlenerek hazine alanına saklanınca gülümsedi. Böylelikle odada bulunan iki kadının da kalbi hop etti. Hemşire yanakları kızararak önüne bakarken, Julie her tarafından adeta ışıldayarak etrafa yayılan sevgisiyle ona bakıyordu.

Alex "Ne dedin sen?" derken hâlâ gülümsüyordu. Julie ise kendini zorlayıp kaşlarını çattı ve somurtmaya başladı. Alex onun cevap vermeyeceğini anlamış olacak ki, gülümsemesi sırıtmaya dönüşürken eğilip dudağına bir öpücük daha kondurdu. "Sen benden daha önemlisin hayatım ama sırf sen mutlu ol diye ben kendime de bakarım," dedikten sonra hemşirenin yanına

gitti ve elindeki ilkyardım malzemelerini alarak yeniden sevdiği kadının yanına geçti. Hemşireye son bir kez bakıp "Yardımlarınız için teşekkürler. Ben kendime pansuman yapabilirim," dedi ve sanki yıllardır bu işi yapıyormuş gibi rahatlıkla yaralarını temizlemeye başladı. Ellerine eldivenleri giymeyi de ihmal etmemişti.

Hemşire bir süre şaşkınlıkla adamı izledikten sonra sessizce odadan ayrıldı.

Julie hayranlıkla Alex'e bakıyordu. Adamın gücü ve sevme yetisi karşısında içindeki sevgi seli artık kabına sığamayacak kadar coşmuştu. Fakat sessizce onu izlemekle yetindi. Alex önce bileklerindeki ve kollarındaki, zincirlerin neden olduğu kesikleri güzelce temizledi. Ardından da steril bezle yaraları kapattı. İşini bitirdiğinde malzemeleri Julie'nin yatağının hemen yanındaki masaya bıraktı. Ardından gözlerini onun gözlerine dikti.

"İşte bitti, bebeğim. Artık ben iyiyim. Şimdi sıra sende."

Alex'in sevgi dolu bakışları karşısında gözlerinin yeniden dolmasına engel olamayan Julie, bir yandan da titrek bir şekilde gülümsemişti. Alex onun gözyaşlarını öperken, tüm varlığıyla aşkını gösteriyordu. Julie ise içinden geçen duyguları ifade edebilecek bir sözcük bulmakta zorlanıyordu. Bunun tarifi yoktu. O an yaşadığı yoğun duygular, henüz keşfedilmemiş dillerde bile ifade edilemezdi. Onların aşkı tanımlanmamıştı. Belki yaşanmıştı. Leyla ile Mecnun, Romeo ve Juliet ya da Tristan ve Isolt... Belki onlar Julie'nin hissettiklerini anlayabilirlerdi ama yine de anlatamazlardı. Biliyordu. Julie'yi meydana getiren her bir parça, Alex'in onun sonsuz aşkı olduğunu hissediyordu. Sanki bunun için doğmuştu. Gerçek aşkını bulduğunda, mutlak huzuru ve mutluluğu yakalamıştı. Ellerini kaldırıp Alex'in saçlarının arasından geçirdi ve onu daha çok kendine çekti. Burnunu Alex'in boynuna dayayarak derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı.

"Seni bana getiren her şeye minnettarım, Alex!" dedikten sonra da adamın boynuna bir öpücük kondurdu.

Alex de aynı şekilde Julie'nin boynunu öptükten sonra, "Şimdiye kadar yaşadığım hiçbir an için keşke yaşamasaydım diyemiyorum, Julie. Çocukluğuma bile... Çünkü tüm bunlar seni bana getirdi ve sonunda sana kavuşacaksam, her şeyi yeni baştan yaşamaya razıyım," dedi sessizce.

Alex, Julie'nin yanına uzanıp onu kollarının arasına aldı. İki sevgili birbirlerine sımsıkı sarılmışlardı. Âşık kalpleri mutlulukla atarken, en sonunda birlikte olmanın huzuruyla uykuya daldılar.

***

Alex kalbinde bir neşeyle birlikte gözlerini açınca, kollarının arasındaki kadın kıpırdandı. Çok değil, bundan yaklaşık üç ay önce, her sabah gözlerini yabancı bir kadının yanında, kalbindeki kara deliğin onu anbean çürüttüğü güne açardı. Artık her şey değişmişti. Artık yanında gün ışığıyla beraber uyanıyordu ve bu ışık, onu en karanlık kâbuslarından uzak tutuyordu.

"Günaydın."

Julie'nin kıpırdandığını hisseden Alex mutlu bir sesle konuşmuştu. Julie gözlerini açmadan burnunu kırıştırıp mırıldandı. Fakat bu mırıltı homurdanmaya çok yakındı. Alex gülümsedi. Ellerini kadının çıplak omuzlarında ileri geri gezdirirken, onun teninin dokunuşlarına tepki verircesine hareketlenmesi hoşuna gidiyordu. Julie yeniden mırıldandı fakat bu seferki daha çok bir mutluluk mırıltısını andırıyordu.

"Hadi uyan artık, uykucu tembel."

Bu kez biraz da alayla konuşmuştu. Julie yine gözlerini açmadan kaşlarını çattı. Alex bu kez kahkaha attı ve sevdiği kadının kaşlarının çatıldığı yeri arka arkaya öptü. Julie'nin yüzü giderek aydınlanmaya başlamıştı. Alex konumunu yavaşça değiştirerek genç kadının üzerine uzandı ve dirseklerini başının yan taraflarına yasladı. Julie de artık gözlerini açmıştı ve birbirlerine bakıyorlardı. Bir süre böyle durduktan sonra Julie gülümsedi ve neşeyle "Günaydın, sevgilim," dedi. Alex karşılık olarak dudaklarına bir öpücük kondurdu. Tam öpüşlerini

derinleştirecekken, arkasından gelen öksürük sesiyle gözlerini kapattı ve bir kez daha Kuzey'i Masal'la bastığı andaki şuursuzluğuna küfretti.

"Sıra sana da gelecek, Zack!" derken yavaşça kalkan Alex, dikkatle yatağa oturdu ve kolunu Julie'nin omzuna attı.

Zack onlara bakıp sırıtıyordu. "Umurumda değil, dostum. İstediği zaman gelebilir."

"Dikkat et de Mila olarak gelmesin," diyen Alex'in gülümsemesi tüm dünyayı aydınlatacak kadar genişlemişti.

Zack, Mila'nın ismini duyunca limon yemiş gibi yüzünü buruşturdu ve böylelikle Alex'le Julie'ye daha fazla gülmeleri için oldukça büyük bir sebep verdi. Arkadaşlarına dik dik baktıktan sonra elini sallayarak "Her neyse," diyen Zack, kollarını göğsünde birleştirdi ve konuşmaya devam etti. "Dük ameliyattan çıktı ve özel odaya alındı. Bir an önce seninle konuşmak istiyor."

Zack'ten aldığı haberle birden ciddileşen Alex, sıkıntılı bir biçimde ellerini saçlarından geçirdi. Onun sıkıntısını fark eden Julie de doğrularak yataktan kalkmak için harekete geçmişti.

"Artık bu konuyu konuşup kapatmamız gerek. Bu yüzden hiç zaman kaybetmeden babanın yanına gidiyoruz," dedikten sonra yataktan çıkan Julie, temizlenmek için çoktan lavabonun yolunu tutmuştu.

Alex, Julie'nin arkasından açık bir hayranlıkla bakarken, Zack de arkadaşına bakıp gülümsüyordu. Aralarında böyle bir mutluluğu en çok hak eden kişi belki de Alex'ti. Bu yüzden arkadaşı adına gerçekten çok mutluydu. Tabii ki bu mutluluğu onunla dalga geçmesine kesinlikle engel değildi.

"Biraz daha bakarsan hastanede yangın çıkaracaksın, dostum."

Alex arkadaşının alaycı sesiyle kaşlarını çatıp ona dönünce, Zack'in aldığı keyif arttı. Homurdanarak yerinden kalkan ve aynı şekilde lavabonun yolunu tutan Alex, kendi intikamını

alacağını günü dört gözle bekliyordu. Zaten içinden bir his de, o günlerin çok da uzakta olmadığını söylüyordu.

***

Alex ve Julie on dakika içinde hazırlanmış, üçü birlikte dükün odasına gitmek için yola çıkmışlardı. Alex'in de Julie'nin de yaraları kritik değildi, yalnızca biraz fazla hırpalanmışlardı ve dinlenmeleri gerekiyordu. Alex'in kolundaki ve bacağındaki kurşun yaraları da yalnızca sıyrıktan ibaret oldukları için küçük pansumanlarla geçiştirilmişlerdi. Dükün odasına ulaştıklarında, Bay M ve Kuzey'in de orada olduğunu görerek şaşırdılar.

"Efendim? Sizi beklemiyorduk."

Zack'in saygılı sesiyle ona dönen Bay M kaşlarını çatmıştı ve mavi gözlerinden kıvılcımlar fışkırtıyordu.

"Beklemediğiniz belli zaten! Bir operasyona çıkıyorsunuz, iki kişi vuruluyor, iki kişi dövülüyor, ele geçirmemiz gereken adam da ölüyor!" Bay M'nin sesi her ne kadar oldukça kızgın çıksa da, altında yatan endişe tınıları açıkça fark ediliyordu. Bay M, dışarıdan bakınca onların patronu olsa da, hepsini çocukları gibi görüyordu. Bu yüzden tüm operasyonları yüksek güvenlik önlemleriyle yönetirdi.

"Özür dileriz, efendim." Bu sözler üzerine Bay M yalnızca başını sallamakla yetindi ve yeniden düke döndü.

"Evet, Andrew... Sanırım artık her şeyi açıklamanın zamanı geldi."

Bay M'nin sert sesiyle herkes düke dönmüştü. Dük hepsine yorgun gözlerle baktıktan hafifçe yerinden doğruldu. Bulundukları hastane odası onun için özel tahsis edilmişti ve onlardan başka kimse yoktu. Üstelik sıkı bir güvenlik tarafından korunuyordu. Dükün belinde geniş bandajlar vardı ve hareket ettikçe acı çektiği her halinden belli oluyordu. Alex ve Julie, en yakındaki koltuğa oturmuşlardı. Zack de bir sandalyeye geçmişti. Kuzey ve Bay M ise diğer koltukta yan yana duruyorlardı.

"Öncelikle, hepiniz buraya anlatacaklarımla ilgili olduğunuz için çağırıldınız. Zack dışında. Onun da olanları dinlemesinde bir sakınca görmüyorum," diyen dük yorgun gözlerini Alex'e çevirip konuşmaya devam etti. "Sana anlatacağım çok uzun bir hikâye var, Alex. Bu yüzden beni sonuna kadar dinlemen gerekiyor. Bunu yapabilir misin?"

Babasının bitkin halleri bir şekilde Alex'in içine dokunuyordu. Yine de duygularını gözlerine yansıtmadan, yalnızca kafasını olumlu anlamda salladı. Julie sanki onun huzursuzluğunu seziyormuş gibi hafifçe elini okşamaya başlamıştı.

"Pekâlâ, o zaman başlıyorum." Dük derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam etti. "Tam olarak hatırlıyor musun, emin değilim. Çünkü o zamanlar çok küçüktün. John amcan sen üç yaşlarındayken nişanlanmıştı."

Alex, amcasını hayal meyal hatırlıyordu. O daha üç yaşındayken amcası ölmüştü. Konunun nereye bağlanacağını ya da amcasının bu işle ne gibi bir ilgisi olduğunu anlayamamıştı. Kaşlarını çatarak babasına devam etmesini işaret etti.

"Öldüğünü zaten biliyorsun ama nasıl öldüğünü bilmiyorsun. Amcanı nişanlısı öldürdü. Elbette o zamanlar amcanı onun öldürdüğünü bilmiyorduk. Bu yüzden, bir süre sonra kadın benimle ilgilenmeye başlayınca biraz şaşırmıştım." Dük bu noktada duraksadı ve Alex'in gözlerinin içine bakmaya başladı. "Anlatacaklarım çok karışık ve fazlasıyla dolambaçlı. Bu yüzden sana önce annenle nasıl evlendiğimizi ve abinle senin nasıl doğduğunuzu anlatacağım. Belki bu şekilde annenin neden sana soğuk davrandığını anlayabilirsin."

Alex, kalbi deli gibi atmaya başlarken, ellerinin titrediğini hissediyordu. İçinden bir ses biraz sonra duyacaklarının hiç ama hiç hoşuna gitmeyeceği konusunda ciddi anlamda ısrar ediyordu. Julie'nin uzanıp ona sarılmasıyla biraz daha kendine geldi ve babasını dinlemeye devam etti.

"Ben annene deli gibi âşıktım. Kelimenin tam anlamıyla sırılsıklam hem de. Gözüm ondan başkasını görmüyordu ve annen

de bana tamamen soğuk davranmıyordu. En sonunda onunla evlenmek istediğimde kabul etti ve böylelikle dünyalar benim oldu. Sevdiğim kadınla birlikte olacağım için o kadar mutluydum ki, gözümün önünde olanları göremiyordum. Evet, evlendik. Hatta evliliğimizin ilk gecesini de yaşadık ve annen o zaman abine hamile kaldı. Fakat o günden sonra bir daha asla ona dokunmama izin vermedi. Önceleri bunun geçici olduğunu düşündüm. Zamanla bana döneceğini ve mutlu olacağımızı hayal ettim. Fakat aradan yıllar geçti ve annen bana ısınmak bir yana, benden daha da çok uzaklaşmaya başladı. En sonunda dayanamayıp nedenini sorduğumda ise, beni aslında hiç sevmediğini, yalnızca düşes olmak için benimle evlendiğini itiraf etti. O gün dünyalar başıma yıkıldı. O sıralarda abin on yaşlarındaydı ve ben on senedir sevdiğim kadının soğukluğuyla cezalandırılıyordum. Bu yüzden kendimi kaybettim ve yıldızları görene kadar kendimi içkiye vurdum. O kadar sarhoş olmuştum ki, o anları hayatım boyunca asla net olarak hatırlayamadım. Ertesi gün uyandığımda, annen bana nefret dolu gözlerle bakıyordu. Ağlayarak bana bağırmaya ve hakaret etmeye başladı. O iğrenç bedenimle onu kirlettiğimi haykırıyordu ama ben hiçbir şey anlamıyordum. Sonunda ne yaptığımı fark ettiğimde başımdan aşağıya kaynar sular döküldü. İçkiden dolayı kendimi kaybettiğim o gece, annene zorla sahip olmuştum."

Dük, sanki daha fazla konuşamayacakmış gibi durdu ve yanındaki masadan bir bardak su alıp içti. Yaşadığı pişmanlık yüzünden okunuyordu ve o an odada bulunan herkes kılını bile kıpırdatmadan yaşlı adama bakıyordu. Alex anlamıştı. Annesinin onu neden hiç sevmediğini anlamıştı ama bu anlayış, ona öfkeden çok kırgınlık getiriyordu.

"O gece annen sana hamile kaldı ve ben bir daha asla o kadar içmemeye yemin ettim. Çok özür dilerim oğlum, annenin seni sevmemesinin sebebi benim. Seni aldırmayı ve düşürmeyi çok istedi ama ben her defasında karşı çıktım. Eğer sana

bir yaşam verilmişse, onu kimsenin elinden alamayacağından emin oldum."

Dükün sesi gerçekten pişman çıkıyordu. Alex o an o kadar karmaşık şeyler hissediyordu ki, onu sakinleştiren tek şey, yanındaki kadının varlığıydı. Ellerini şakağına dayadı ve başını önüne eğip derin bir nefes aldı. Julie ona endişeyle bakınca da gözlerini kapadı.

"Bence şimdilik bu kadar yeterli. Kalanını daha sonra dinleyelim."

Julie'nin korumacı sesiyle aniden doğrulan Alex, sevdiği kadını kollarının arasına aldı ve şakağına uzun bir öpücük kondurduktan sonra kopkoyu gözlerle babasına döndü.

"Hayır. Gerek yok. Hepsini dinlemek istiyorum."

Alex'in sesi taş gibiydi. Julie onu alıp kalbinde saklamak, tüm kötülüklerden korumak istedi. Bu istekle ona daha fazla sarılınca da, Alex'ten başka bir öpücük daha aldı. Dük onların bu haline bakıp hafifçe gülümsedikten sonra da anlattıklarına devam etti.

"Bu kısımları neden amcanın eski nişanlısıyla birlikte olduğumu anlaman için anlatıyorum." İşte bu sözler ortama bir bomba gibi düşmüştü.

"Nasıl yani? Amcamın eski nişanlısıyla mı beraber oldun?" Alex ciddi anlamda sinirlenmiş gözüküyordu. Dük ona bakıp çaresizce başını sallayınca da ağzından çıkan kelimelere engel olamadı. "Demek ki akrabalarının nişanlılarıyla yatmak sende bir alışkanlık olmuş."

Dük bu sert sözler üzerine sanki kalbine bir ok saplanmış gibi baktı. "Böyle düşünmekte haklısın. Beni anlaman için sana yalnızca şunu söyleyebilirim. Julie'yle evli olduğunu ve onun senden nefret ettiğini düşün. Hissedeceğin acıyı tahmin edebiliyor musun?"

Edebiliyordu. Alex için bu, cehennem azabının bal kokulu cennet bahçeleri gibi görünmesine yetecek kadar acı verici

olurdu. Bu yüzden konuşmadı ama onu anladığını belirtircesine babasının gözlerine baktı.

"Evet, ben de öyle bir acı içindeydim ve o acıyı dindirebilecek herhangi bir yol arıyordum. John ölmüştü ve nişanlısı benimle ilgileniyordu. Oldukça da güzel bir kadındı ve ben de ona karşılık verdim. Fakat bu, annene zorla sahip olmaktan bile daha büyük bir hataydı."

Herkes soluğunu tutmuş, bu hikâyenin sonunun nereye varacağını bekliyordu. Dük biraz daha dinlendikten sonra kaldığı yerden devam etti.

"Sonrasında kadın hamile kaldı ve bana her şeyi itiraf etti. Amcan John, Oxford'da okurken her zaman başını belaya sokardı ve babamız onun bir rezalet çıkarmadan mezun olması için elinden geleni yapmıştı. Mezun olduğunda ailecek rahat bir nefes almıştık. Nişanlısı bana, John'un yıllar önce Oxford'da ona tecavüz ettiğini anlatınca, ona inanmamak gibi bir şansım olmadı. John'u tanıyordum ve bunu yapabileceğini biliyordum. O yüzden hiçbir şey diyemedim. Ardından amcanı öldürdüğünü itiraf etti ve bundan sonra tüm Cavendishlerin ondan korkması gerektiğini söyledi. Eğer oğullarıma sevgi gösterirsem hepsini tek tek öldüreceği tehdidini savurduktan sonra ortadan kayboldu. Önce ona aldırış etmedim ve her zamanki gibi seninle ilgilenmeye devam ettim. Fakat aradan bir hafta geçtikten sonra sen bir kaza geçirince aklım başıma geldi. Kadının tehdidi boş değildi. Bu yüzden kendimi sizden uzak durmaya zorladım. Biliyorum, üç yaşını hatırlaman çok güç ama seninle birlikte midillileri sevdiğimiz, beraber top oynadığımız zamanları hatırlıyor olabilir misin?"

Dükün umut dolu sesini duyan Alex, kalbine ikinci bir acı dalgasının yayıldığını hissederek gözlerini kapadı. Çok silik bir şekilde babasıyla güldüğünü hatırlıyordu. Fakat anılar o kadar soluktu ki, bunların birer hayal olduğunu düşünüyordu.

"Hatırlamıyorum. Lütfen devam et."

Dük de aynı acı dalgasıyla sarsılıyormuş gibi yüzünü buruşturunca, Alex ona hatırladığını söylemek istedi ama yapmadı.

"Ben de bir yandan sizden uzak dururken, bir yandan da onu araştırmaya başladım. Önceleri bu kadar güçlü bir intikam planı kuran kadının kim olduğunu çok merak ediyordum. Onun aslında dünyadaki en güçlü siber örgütlerden birisinin başında olduğunu öğrendiğimde, kelimenin tam anlamıyla şoka girdim."

Sözlerine ara verdiğinde, odadaki herkes aynı şekilde şoka girmiş gibi görünüyordu. "Nasıl yani?" diyerek ilk tepkiyi veren Julie oldu.

Dük ona bakıp başını salladıktan sonra teyidini bir kez de sözlü olarak gerçekleştirdi. "Evet, o kadın Cemre'ydi. Yıllar önce Oxford'da ona tecavüz eden o çocuk da, küçük kardeşim John'du."

Bay M dışında odada bulunan dört kişi, sanki yılan zehri enjekte edilmiş gibi kaskatı kesildi. Bir süre kimse nefes dahi almadı. Tüm bu duyduklarını hazmetmeye çalıştıkları çok açıktı. Ancak bu bilgi, hazmetmesi oldukça güç olanlardan bir tanesiydi.

"Lanet olsun!" Alex en sonunda dayanamayarak ayağa fırladı. Julie de onunla birlikte ayağa kalktı ve destek verircesine yanında durdu. "Sen ne dediğinin farkında mısın? Eğer sen Cemre'nin çocuğunun babasıysan, bu durumda Melisa benim kardeşim mi oluyor?"

Alex çıldırmış gibiydi ve o kadar öfkeli görünüyordu ki, Julie onun için çok endişeleniyordu. Üstüne bir de Alex'in bu çıkarımıyla herkes adeta birer heykele dönmüştü. Bu gerçekten de inanılmazdı. Dük yalnızca Alex'in gözlerine bakmakla yetinip tek kelime etmeyince de, bu tezin doğruluğu kanıtlanmış oldu. Alex ne yapacağını bilemez bir halde önce ileri atılmak için hareket etti. Sonra vazgeçerek Julie'ye döndü ve onu belinden tuttuğu gibi kendisine çekip sarıldı. Öpmedi. Ya da başka bir şey yapmadı. Yalnızca sarıldı ve bir iki dakika sessizce o şekilde bekledi. Genç kadını serbest bıraktığında biraz önceki kendini kaybetmeye çok yaklaştığı haline göre daha sakin

görünüyordu. Bu yüzden Julie'yi de kendisiyle beraber çekerek koltuğa yeniden oturdu ve yalnızca "Devam et ve bitir!" dedi.

Dük perişan bir halde ona baktıktan sonra, sanki hayatı boyunca yaptığı en zor şeymiş gibi anlatmaya geri döndü. "Ondan sonra kendi paramla ve imkânlarımla Cemre ile savaşmaya başladım. Kendime paralı askerlerden oluşan bir ordu kurdum. Bilişim konusunda araştırma yapan merkezlere yatırım yaptım. Hepsi Cemre'yi durdurup sizinle yeniden ilgilenebilmek içindi. Fakat abin bir gün yanında Cemre'nin örgütünden bir kızla çıkagelince, o sürtüğün benden hep bir adım önde olduğunu anladım."

Alex sert bir nefes alıp dişlerini sıktı. "Abim de mi?" derken babasının karşı çıkması için tüm gücüyle dua ediyordu. Ne yazık ki o gün, dualarının kabul olma günü değildi. Dük olumlu anlamda başını sallayınca Alex, Julie'ye biraz daha sıkı sarıldı. Julie ise onun saçlarını okşuyor, sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Evet, Cemre çoktan abinin kanına girmiş, onu kendi safına çekmişti. Bu yüzden abinin nişanlısı bana gelip benimle birlikte olmak istediğini söyleyince ona karşı çıkmadım. Böylelikle abinin her ne kadar beni kötü görecek olsa da, en azından kızdan ve örgütten kurtulabileceğini düşündüm. Çünkü kızın Cemre tarafından, abini baştan çıkarıp örgüte katılmasını sağlamak için görevlendirildiğini biliyordum."

Alex artık nefes alamayacak duruma gelmişti. Dük de ondan daha iyi durumda değildi. Bir kez daha su içti ve son bir gayretle devam etti.

"Sen abine gördüklerini söyledikten sonra, abin çıldırmış gibi yanıma gelip benimle tartışmaya başladı. Örgütün bu dünyanın kurtuluşu olacağıyla alakalı saçmalıklardan bahsediyordu ve beni dinlemiyordu. Artık ona ulaşamayacağımı anladığım anda, Cemre yanında abinin nişanlısıyla birlikte odaya daldı ve abini şakağından vurdu. Bana da silah doğrultup, Evelyn'e olaya intihar süsü vermesini söyledi. Kadın gerekli düzenlemeyi yapıp silahı da tam gerektiği gibi yerleştirdikten sonra Cemre

bana döndü ve 'Benimle oynama, Andrew! Anthony'nin başına gelenlerin aynısının Alex'in de başına gelmesini istemiyorsan, aklını başına al!' dedi ve hızla pencereden dışarı çıkarak oradan uzaklaştı. Bense şoka girmiştim. Oğlum gözlerimin önünde öldürülmüştü ve ben hiçbir şey yapamamıştım. Sonra sen odaya girdin ve ben, Cemre seni de öldürür korkusuyla sana sarılamadım. Seni teselli edemedim. Sana üzülmemeni söyleyemedim bile. Sonra da bu duruma daha fazla dayanamadığım için aceleyle odadan çıktım."

Alex artık ne hissedeceğini, ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilmiyordu. O an öğrendikleri onu o kadar sarsmıştı ki, sanki ruhu bedeninden ayrılmış, kendi hayatını değil de, bir entrika dizisini izliyormuş gibiydi. Yıllarca kendini abisinin ölümünden dolayı suçladıktan sonra, aslında hiçbir suçu olmadığını anlamak içinde garip bir boşluk duygusunun oluşmasına neden olmuştu. Nefret ettiği babasının aslında tüm bunları onu korumak için yaptığını ve abisini öldüren kadından bir üvey kız kardeşi olduğunu öğrenmek ise başlı başına bir karmaşaydı. Diğerleri de Alex'ten pek farklı değillerdi ama kimsenin ilk konuşan olmak gibi bir niyeti de yoktu. Julie nefesini tutmuş, sevdiği adamın bir tepki vermesini bekliyordu. Alex yalnızca geriye yaslandı ve kollarını göğsünde birleştirerek başını öne eğdi.

Dük, Bay M'ye bakarak onay aldıktan sonra, Alex'in BİS'e girişini de açıklığa kavuşturmak istediği için devam etti.

"Sen kendini kaybetmeye başlayınca ben müdahale edemediğim için Bay M ile irtibata geçtim. Onu kişisel olarak tanımıyordum ama aldığım istihbarattan ne kadar güvenilir ve sağlam birisi olduğunu biliyordum. Bay M beni dinleyince, seni BİS'e alma konusunda en az benim kadar heveslendi ve sana yardım etti."

Alex başını kaldırıp gözlerini kısarak Bay M'ye baktı ve sanki tüm bunlar artık ona ağır geliyormuş gibi başını yeniden öne

eğdi. Bir süre öylece kaldıktan sonra tekrar başını kaldırıp bakışlarını babasına dikti.

"Eğer yanlış anlamadıysam, abim intihar etmedi, Cemre tarafından öldürüldü. Cemre'den bir kızın var ve dolayısıyla benim de bir kız kardeşim. Ve bu kız kardeş, Kuzey'in neredeyse Masal'ı kaybetmesine neden olacaktı. Sen yıllardır Cemre ile savaşıyorsun. Bir özel ordun var ve beni BİS'e sokması için Bay M ile irtibata geçtin. Unuttuğum bir şey yok sanırım. Peki, neden devlet için çalışmıyordun?"

"Cemre'nin çok fazla istihbaratı vardı. Devletle çalışmayı göze alamazdım. Seni kaybetme riskine değmezdi."

"Madem beni bu kadar çok seviyordun, neden Julie'yle beni ayırmaya çalıştın? Ayrıca sen, Julie ile benim aramda yaşanan o olayı nereden biliyordun?"

Dük bu noktada duraksadı ve o an Alex'in gözüne çok daha yaşlı göründü.

"Ben sürekli seni izliyordum. Yıllar önce aranızda geçenlere de bu sayede şahit oldum. Senin suçluluk duygundan dolayı sevilmeyi hak etmediğini düşündüğünün de farkındaydım. Julie'ye çocukken yaşadıklarını atlatması ve sana da suçluluk duygundan kurtulman için o yalanları söyledim. Ben sadece..." dedikten sonra oğlunun gözlerine baktı. "Benim yaşadıklarımı yaşamanı istemedim. Eğer Julie seni gerçekten seviyorsa, yaşadıklarının üstesinden gelip yanında duracaktı ve ben de senin sevdiğin kadın yüzünden acı çekmediğinden emin olacaktım. Tanrı'ya şükür ki yanılmamışım."

Julie her ne kadar adamın yöntemlerini onaylamasa da, tüm bunları Alex için yaptığını bildiğinden ona kızamıyordu. Alex de içindeki öfke ve anlayış gösterme duyguları arasında gidip geliyor gibiydi.

"Bizi nasıl buldunuz? Victor saati devre dışı bıraktığını söylemişti." Alex'in bu soruları, duyduklarını düşünmek için kendine zaman vermemek amacıyla sorduğunu bilen Julie, ona biraz daha sokuldu ve başını omzuna yasladı.

"Cemre tehlikesi kesinlik kazandıktan sonra, çocukken vücuduna bir izleme cihazı yerleştirdim. Ancak bu cihaz normallerinden biraz farklı çalışıyor. Kişinin o an bulunduğu yeri göstermek yerine, geçtiği yolları çiziyor. Bu yüzden siz kapsüle girene kadar aldığınız yol sayesinde sizi bulabildik. Zamanında o çipi yerleştirmeseydim, çok geç kalmış olabilirdik."

Evet, bu konuda Alex de ona katılıyordu. Biraz daha geç kalsalardı çok kötü şeyler olabilirdi. Bu yüzden yıllardır içinde bir izleme cihazıyla dolaştığı için babasını yumruklamak istediği gerçeğini görmezden geldi.

"Başka eklemek istediğin bir konu var mı?"

Alex'in, tahtaya kaldırdığı öğrencisine sözlü yapan bir öğretmen edasıyla sorduğu bu soru üzerine dük ona şaşkınlıkla baktı. Sonra da kafasını olumsuz anlamda salladı.

"İzniniz olursa ben bir soru sormak istiyorum." Bu kez araya giren Zack'ti. "İki parçayı birleştirdiğimizde bir mesaj belirdi. Mesajda aktivasyonun tamamlandığı yazıyordu. Neyin aktivasyonu tamamlandı?"

Dük bu soru üzerine hafifçe kasıldı ve Bay M'ye döndü. İki adam birbirlerine baktıktan sonra, Bay M cevap verdi.

"Bu konuyu Andrew ve ben özel olarak konuşacağız. Sonrasında ben size bilgi vereceğim."

Zack bir an itiraz edecekmiş gibi görünse de, hemen ardından ciddileşerek kafasını salladı ve geri çekildi. Kendini bir bilişim konferansından sonraki soru bölümünde izleyicileri bekleyen sunucu gibi hisseden dük, bir süre daha sessiz kaldı. Artık sessizlik rahatsız edici boyutlara ulaştığında, Julie devreye girdi ve böylelikle herkes derin bir nefes aldı. Tanrı Julie'yi kutsasın! Herkesin sustuğu bir ortamda kalmak gerçekten çok rahatsız ediciydi.

"Kuzey? Merak ediyorum, Alex'in sana verdiği parçayı saklamayı nasıl başardın?"

Bu soruyla hafifçe homurdanan Kuzey kaşlarını çattı ve kollarını göğsünde birleştirdi. "Parça su geçirmez olduğu için ağzıma aldım ve geri iterek damağımda dişlerimin arasına sıkıştırdım. Böylece bayıldığımda ağzımdan düşmedi. Victor'un adamları yalnızca üstümüzü aramakla yetindikleri için şanslıyız. Yoksa o parçayı yutmak zorunda kalabilirdim ki bu ihtimali düşünmek dahi istemiyorum. Şu anda bile hâlâ dişlerim sızlıyor," derken gerçekten acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Julie ona bakıp gülümseyince, Kuzey her ne kadar huysuzluk yapmak istiyor gibi dursa da morali yerine gelmişti.

"Masal nerede?" Julie arkadaşı aklına gelince birden endişelenmişti. Görevden dönmelerini beklerken kafayı yemiş olmalıydı.

Kuzey karısının ismini duyunca sevgi dolu bir şekilde gülümsedi. "Geri dönünce ona her şeyin yolunda olduğunu söyledim ve onu arabalarımdan biriyle bıraktım. Biliyorsun, burnunu bu tarz işlere sokmak konusunda fazlasıyla hevesli."

Julie de arkadaşını ve onun araba tutkusunu düşününce gülümsemekten kendini alamadı. "Hayret! Nasıl oldu da onu bir arabayla yalnız bırakabildin?"

Julie'nin alaycı sesiyle homurdanma evresine giderek yaklaşan Kuzey bu kez somurtmaya başladı. "Bu kadar meraklı ve baş belası bir karın olunca, arabalar arada sırada işe yarayabiliyor. En azından, benimkilerden bir tanesiyle birlikte."

Kuzey'in kıskanç görünmeme çabaları o kadar tatlıydı ki, Julie'nin yüzündeki gülümseme arttı. Alex bile arkadaşına bakıp hafifçe sırıtıyordu. Zack ise gülümsemesini bastırmak için başını önüne eğmişti.

"Başka soracak sorunuz yoksa dağılabilirsiniz," diyen Bay M'nin sesiyle herkes aynı anda ayaklanmıştı. Emir büyük yerdendi ve kimsenin bu emre karşı çıkmak gibi bir düşüncesi yoktu.

Kapıya doğru yöneldikleri sırada Kuzey neşeyle gülümseyerek Alex'in sırtına vurunca, herkes şaşkınca ona baktı. "Bu

durumun en iyi yanı Alex, kan bağı olmamasına rağmen teorik olarak seninle kuzen çıkmamız," diyen Kuzey artık sırıtmaya başlamıştı.

Alex şaşkınca arkadaşına baktıktan sonra kahkahayı patlattı. Julie ise Kuzey'e minnettar gözlerle baktı ve sadece dudaklarını oynatarak "Teşekkür ederim," dedi. Kuzey ona göz kırpınca da şaşkınlıktan küçük dilini yuttu. Muhtemelen üç senedir ilk defa Kuzey'i göz kırparken görüyordu ve bu gerçekten inanılmaz bir deneyimdi.

"Bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğundan emin değilim, dostum." Alex'in neşesine rağmen memnuniyetsiz görünme çabalarına gülmeye başlayan Julie ve Zack de onlara katılmışlardı.

"Şimdi böyle mi olduk? Unutma ki zamanında o kalın postunu az taşımadım."

"Sen mi benim postumu taşıdın? BİS'teki herkes benim seni daha çok taşıdığımı bilir."

"Göz göre göre yalan söylemek hiç sana yakışmıyor, kuzen."

Bay M, gözlerinde gurur pırıltılarıyla çocuklarının arkasından bakarken duygulanmıştı. Dördünün sesi giderek uzaklaşıyordu ve hâlâ aralarında kimin kimi daha çok taşıdığını tartışıyorlardı. Julie'nin yüzünde bir gülümseme vardı ve aşkla Alex'e bakıyordu. Alex ve Kuzey sanki beş yaşındaymışlar gibi didişiyorlardı ve Zack de onlara sırıtıyordu. Belki onların biyolojik babaları değildi ama hepsini her zaman kendi çocuğu gibi korumuş ve sevmişti. Düke döndüğünde, onun da gözlerinde özlemle Alex'e baktığını görünce ciddileşti.

"Zamanla seni affedecektir."

Bay M'nin sözleriyle ona dönen dükün yüzündeki üzüntü çok fazlaydı. O da aynı şeyi umut ediyordu. Geriye kalan tek oğlunun onu bir gün affedebileceği ihtimali bile yaşamaya devam etmesi için yeterliydi.

"Ben de öyle umuyorum."

Bay M güven verircesine başını salladıktan sonra yeniden işe döndü ve aklındaki soruyu sordu. "Şimdi anlat bakalım, Andrew. Bu aktivasyon olayı nedir?"

Dük de ciddileşmişti. Önce geriye yaslanıp, ağrımaya başlayan yarasını rahatlattı. Ardından konuşmaya başladı. "Anlatacağım, Metin. Ama önce söz vermelisin. Alex'i en azından bir süre bu işten uzak tutacaksın. Onun Julie'yle biraz zaman geçirip dinlenmeye ihtiyacı var."

Bay M bir an sertçe baksa da, hemen ardından kafasını salladı. "Ben de Alex için biraz tatil düşünüyordum. Bu yüzden sıkıntı değil. İşi Zack'e vereceğim."

Dük teyit aldıktan sonra konuşmaya devam etti. "O aktivasyon, Cemre'nin çekirdeğinin aktivasyonuydu. Tanrım! O kadın ürkütücü derecede zeki! Yıllarımı onu durdurmaya adadım ama ölü haliyle bile bizi alt etmeyi başarmasından nefret ediyorum."

Bay M, Cemre'nin hayatını mahvettiği daha başka insanlar olup olmadığını merak ediyordu. Kuzey ve Alex, ikisi de o sürtüğün pisliğinden dolayı acı çekmişlerdi ve Bay M hayatta yapacağı son şey bile olsa, o kadının planlarına engel olacaktı.

"Planı çok açıktı. Elinde olan tüm ajanların bilgilerini ve onların ölüm emirlerini, dünya üzerindeki işbirlikçilerine kendi ölümünden sonra açılacak şekilde gönderdi. Böylelikle o öldüğünde ajan ölümleri de başlayacaktı. Bizim onu durdurmak isteyeceğimizi biliyordu. Çekirdeğin aktivasyonunu kendi ellerimizle yapmamızı istedi. Bunun için iki ayrı parçadan oluşan bir mekanizma tasarladı ve parçaları farklı kişilere emanet etti. Victor iki parçayı birden nasıl ele geçirdi bilmiyorum ama ilkini ondan çalmayı başardım. Fakat tüm bunlar boşa gitti, çünkü ölümleri durdurmak için parçaları zaten birleştirdiler ve çekirdeği aktive ettiler."

Dük yorgun gözlerini ona çevirince Bay M de derin bir nefes aldı.

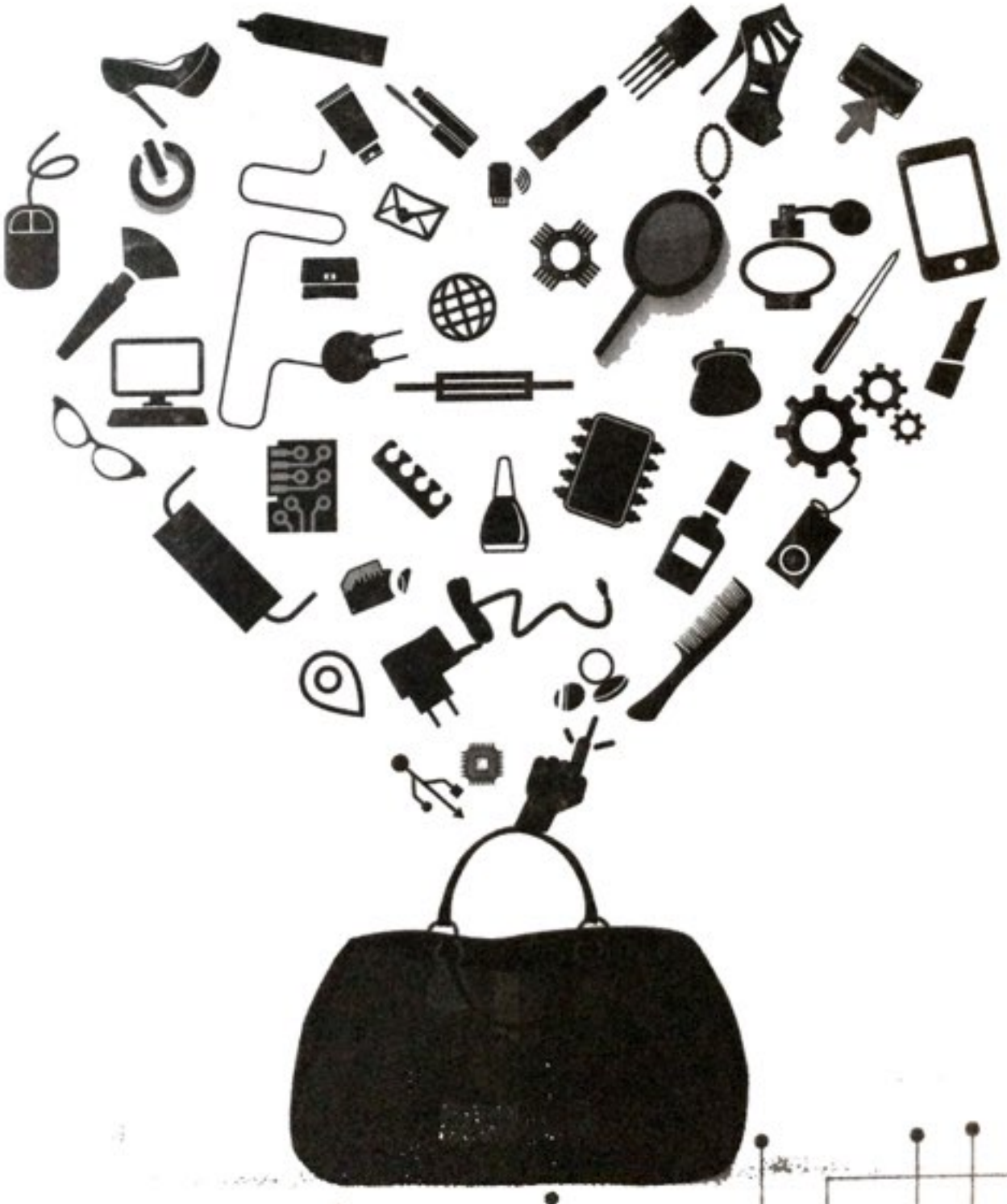
"Parçaları birleştirmemelerini söyleseydik bile çocukların bu emre uyacaklarından emin değilim. Sonuç olarak yüzlerce,

belki de binlerce insanın ölüm emrini iptal edecek anahtarı ellerinde tutup da hiçbir şey yapmamak onlara göre değil. Bu yüzden aslında Cemre biraz da bizi aktivasyonu tamamlamak için kullandı ve o kadından gerçekten de nefret ediyorum!" Bay M belki de uzun zamandır ilk defa kontrolünü kaybetmeye bu kadar çok yaklaşmıştı.

"Çekirdeğin New York'ta aktive olduğuyla alakalı bir bilgi elime ulaştı. Henüz içeriğini ve neler yapacağını bilmiyoruz ama içimde çok da hayırlı bir şeyler olmadığı konusunda güçlü bir his var," diyen dük artık iyice yorulduğunu belli edercesine gözlerini kapadı.

Bay M de onu daha fazla zorlamak istemediği için ayağa kalktı ve "Ne yazık ki bende de aynı his var. Merak etme. Bundan sonrası artık benim sorumluluğumda. Bilgileri paylaştığın için çok teşekkür ederim, Andrew," dedikten sonra hafif bir baş selamı verip odadan çıktı. Önlerinde çok daha zorlu bir süreç vardı ve Bay M çocuklarına zarar gelmeden bu işin içinden çıkabilmek için dua ediyordu.

Bölüm 19

Dükle olan konuşmalarından iki gün sonra Bay M tarafından BİS'in Londra ofisine çağırılınca, Zack'in içinde kötü bir his oluşmuştu. Alex ve Julie bir süreliğine izinde olacaklardı. Zack kişisel olarak onların ne yaptıklarıyla ilgili herhangi bir haber duymak istemediğinden, nereye gittikleriyle de ilgilenmemişti. Julie'yi bir kız kardeş gibi gördüğü için özellikle bu konuyu düşünmemeyi tercih ediyordu.

"Hoş geldiniz, Zack. Bay M sizi Zeus Odası'nda bekliyor."

Londra BİS ofisinin girişindeki robot Mary onu karşılayınca Zack hafifçe başını salladı ve hızla Zeus Odası'na doğru ilerlemeye başladı.

"Efendim."

Odaya girdiğinde, Bay M'nin dikkatli ancak gergin bir şekilde önündeki ekrana baktığını görünce ona seslenme ihtiyacı duymuştu. Bay M başını kaldırıp konuşmadan masasının önündeki koltukları işaret edince, Zack hızla ilerleyerek oturdu. Bay M biraz yorgun, biraz da sinirli gözüküyordu ve bu birleşim, Zack'in içindeki kötü hissin suya atılan taşın yaptığı dalgalar gibi yayılmasına neden olmuştu.

"Biliyorsun, Alex ve Julie bir süre göreve çıkmayacaklar. Masal ve Kuzey de henüz tam dinlenemediler. Bu yüzden bu aktivasyon olayını araştırma görevini sana vereceğim. İlerleyen zamanlarda Lucas da sana katılacak ama şimdilik tek başına olacaksın."

Zack gözlerindeki kararlılık ve ciddiyetle patronuna bakıp kafasını sertçe salladı. Bay M parmak uçlarıyla alnını ovmaya başlayınca da yerinde huzursuzca kıpırdandı.

"Sana söylemem gereken başka bir şey daha var," dedikten sonra derin bir nefes almak için duraksadı. Sonrasında zeki mavi gözlerini onun gözlerine dikti ve tüylerinin diken diken olmasına neden olan haberi verdi. "Cemre'nin bedeni çalınmış."

Bu sözler, ikilinin arasına nükleer bomba düşmüş gibi bir etki yaparken, Zack bir an ne diyeceğini bilemeyerek sessiz kaldı. Bay M de sanki ona haberi sindirmesi için zaman vermek istiyordu.

Zack "Ama bu nasıl olur?" derken hâlâ olanlara inanamıyordu. Bay M de aynı şeyleri düşünüyor olmalıydı ki, başını bıkkınlıkla iki yana sallamaya başlamıştı.

"İki gün önce, yeniden incelenmek için çıkarılacağı zaman yok olduğu fark edilmiş. Otopsinin üzerinden yaklaşık üç hafta geçti ve hırsızlık bu süre zarfında herhangi bir zaman aralığında gerçekleşmiş olabilir."

Zack, böyle iğrenç bir şeyin neden yapılmış olabileceğiyle alakalı tek bir fikir bile yürütemiyordu. Bu yüzden aklına gelen soruları Bay M'ye yöneltmeye karar verdi.

"Neden otopsiden hemen sonra yakılmadı peki?"

Bay M yeniden derin bir nefes aldı ve parmaklarını birbirine geçirip masanın üzerine koydu. Kaşları çatılmıştı ve konuştuğunda sesindeki sertliği duyan Zack, belki de ilk defa Bay M'yi bu kadar sinirli gördüğünü düşündü.

"Cemre öldüğünde vücudunda henüz tanımlayamadığımız bir madde dolaşıyordu. Maddenin zararlarını belirlemeden herhangi bir işlem yapmak istemedik. İki gün önce örnek olarak aldığımız kandaki maddenin kendiliğinden yok olduğunu gördük. Biz de vücudu yeniden incelemek için işlemlere başladık. Ama ortada inceleyecek bir şey yoktu."

Duyduklarıyla resmen kanı donan Zack, kaşlarını çatarak Bay M'ye bakmaya devam etti. "İçimden bir ses başımızın büyük bir belada olduğunu söylüyor." Bay M onu onaylayarak başını salladı. Adamın yüz ifadesindeki bir şeyler Zack'i rahatsız

ediyordu. Sonunda olacaklardan kaçamayacağını anlayınca derin bir nefes aldı ve "Dahası da var, değil mi?" diye sordu. Konuşurken kullandığı ses tonu gerçekleri anladığını fakat yanlış anlamış olmak için dua ettiğini gösterircesine boğuktu.

"Evet. Bu görüntüler bugün elimize ulaştı."

Bay M önündeki klavyeden birkaç tuşa bastıktan sonra arkasındaki ekranda bir görüntü belirdi. Zack, ekranı görünce ayağa fırlayıp arka arkaya küfür sıralamaya başladı. Normalde Bay M'ye karşı oldukça saygılı davranırdı. Ancak bu durumda Bay M bile onu durdurmaya kalkmamıştı.

"Bu olamaz!" derken halen şoktan kurtulamamıştı. Bay M de onunla aynı fikirdeymiş gibi başını salladı. Kaçınılmaz gerçek tam karşılarındaydı. Cemre, kanlı canlı bir şekilde kalabalık bir sokakta yürüyordu.

"Bu görüntüler dün New York'ta çekildi. Görevin çok tehlikeli, Zack. Çok dikkatli olmalısın. Özellikle yanında getirdiğin sivil konusunda bir çözüm bulmak zorundasın."

Zack, Bay M'nin Mila'dan bahsettiğini duyunca daha da çok gerildi. "Siz onu bana bırakın, efendim. Ben Mila ile ilgileneceğim."

Bay M bir süre daha Zack'e baktıktan sonra, "Sana güveniyorum," dedi ve önündeki bilgisayardan birkaç işlem daha yaptı. "Görevin detayları ajan saatine aktarılıyor. Benimle sürekli irtibatta olmanı ve en az iki günde bir rapor vermeni istiyorum. Uçağın bu akşam kalkıyor ve Mila da seninle birlikte geliyor. Soracağın başka bir şey yoksa çıkabilirsin."

Zack anladığını belirtircesine başını salladıktan sonra arkasını döndü ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Tam çıkmadan önce Bay M'nin sesini duyunca duraksadı.

"Asla kendini tehlikeye atacak bir hareket yapma!" derken Bay M'nin sesi oldukça sertti. Zack ise yalnızca ona bakıp kafasını hafifçe sallamakla yetindi ve hemen ardından hızlıca odadan çıktı. Önünde zorlu bir görev vardı ve tek şansı başarmaktı.

***

Bir hafta sonra...

Alex'in Londra'daki evinin bulunduğu çevredeki insanlar, evden yükselen kahkaha ve neşe sesleri nedeniyle bir haftadır güne gülümseyerek başlıyorlardı. Evin içindeki mutluluk ve aşk ise, dışarıdan bakıldığında hissedilenden çok daha yoğun ve birazcık da yaramazdı.

"Tanrım! Bunu yaptığına inanamıyorum!"

Julie homurdanır gibi konuşurken bacaklarını ovuşturuyordu. Alex yüzünden bir süre yürüyemeyeceğinden emindi. Suratında kocaman bir sırıtışla ona doğru gelen Alex, ani bir hareketle onu kucaklayıp öpmeye başladı. Julie o an, biraz önceki yakınmalarının ne hakkında olduğuna dair bütün düşünce kırıntılarını sonsuza kadar halının altına süpürdü.

"O hareketi bir insanın yapabileceğini hayal edemezdim." Julie, Alex'ten ayrıldığında hâlâ az önceki sevişmelerindeki pozisyonla ilgili şaşkınlığını dile getiriyordu. Alex ise erkeksi bir gururla gülümseyerek bu kez sevgilisinin boynuna bir öpücük kondurdu.

"Bunlar henüz başlangıç, bebeğim. Daha önümüzde bir ömür ve denenecek binlerce seçenek var," dediğinde Julie gözlerini kocaman açıp ona baktı.

"Nasıl yani? Ben şahsen şu bir haftada yaptığımız yaklaşık bir milyon seferde tüm seçenekleri tükettiğimizi sanıyordum. Bunun dahası da mı var?" Julie bu soruyu sorarken hem şaşırmış, hem de utanmış göründüğü için, Alex'in üzerinde oluşturduğu aşkın dozunun dünya üzerinde belirlenmiş tüm sınırları aştığının farkında değildi.

"Çok daha fazlası var, sevgilim," diyerek Julie'ye yeniden yaklaşmaya başlayan Alex sanki ondan bir saniye bile ayrı kalsa mutsuz oluyormuş gibi hissediyordu. Yaklaşık bir haftadır onun evindeydiler ve Alex ömrü boyunca bu kadar mutlu bir hafta geçirdiğini hatırlamıyordu. Julie'yle geçirdiği bu yedi günde

beraber film seyretmişler, alışverişe çıkmışlar –Alex konu kıyafetler olmadığında, Julie'nin oldukça makul bir alışveriş anlayışı olduğunu keşfetmişti ve bu keşfine Amerika kıtasını bulan Americo Vespucio kadar çok sevinmişti– doyasıya sevişmişler ve yaşadıkları her andan, birbirlerinin varlıklarından zevk almışlardı. Aşk tüm benliklerini kaplamış ve onları sonsuz bir mutluluk denizine sürüklemişti.

"O zaman önce bir yemek molası verelim."

Julie bir ceylan gibi sekerek bir adım uzaklaşınca, Alex yüzündeki avına yönelen aslan ifadesiyle yavaşça ona yaklaşmaya devam etti. Julie elini kaldırıp trafik polislerinin arabaları durdurmak için kullandıkları işareti yaptı. Alex onu sallamadı. Bir anlığına bile. Hedefine kilitlenmiş bir şekilde hayatının merkezine doğru ilerlemeye devam etti.

"Daha önce yemeklerden ve onlara günde üç defa ihtiyaç duymamızdan ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydim?"

Alex'in huysuz sesiyle dudaklarının yukarı kıvrılmasına engel olamayan Julie, hafif bir öksürük sesi çıkararak ciddileşmeye çalıştı. Ama sevdiği adam o kadar tatlı görünüyordu ki, başarılı olamadı. "Evet, hayatım. Bundan önceki yaklaşık yüz defada olduğu gibi, bu fikrini yeterince açıkladığını düşünüyorum."

Alex'in huysuzluğu arttı. "Bir kez daha yapalım, sonra yeriz," derken istediğini almak için elinden geleni ardına koymayacak bir komutan gibi gözüküyordu.

Julie ona bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Gerçekten mi? Sen hiç doymaz mısın?" Julie bir yandan konuşurken, bir yandan da geri geri gitmeye devam ediyordu. Alex ise elbette ona doğru emin adımlarla ilerliyordu.

"Sana asla doyamam."

İşte bu, Julie'nin olduğu yerde kalıp, sonra mutlulukla gülümseyip, ardından Alex'e koşarak bacaklarını beline dolayacak şekilde kucağına atlamasına yetmişti. İkisi yeniden dudaklarında aşklarını yaşatırken, Alex ani bir hareketle Julie'yi duvara

yaslayıp, ellerini vücudunda gezdirmeye başladı. Julie'den çıkan inlemeler Alex'in hırıltılarına karışırken, tenlerini yakmaya başlayan ateş arşa yükselmeye başlamıştı. Henüz ateşlerini söndüremeden çalınan kapının sesiyle Alex öyle bir kükredi ki, Julie irkildi. Alex hemen bu tepkisinden pişman olarak Julie'nin elmacık kemiklerine bir öpücük kondurdu.

"Özür dilerim, sevgilim. Artık Kuzey lanetinden kurtulduğumuzu umuyordum ama anlaşılan henüz tam olarak kurtulamamışız. Yakın zamanda Kuzey'in yanına gidip beni affetmesi için ayaklarına kapanmayı düşünüyorum."

Onun perişan halini gören Julie kahkaha atmaya başlamıştı. Alex'in derin iç çekişleri, adamın sevgilisine kavuşamayan bir mecnun gibi görünmesine neden olmuştu.

"İşin komik tarafı da ne biliyor musun? Kuzey beni uyarmıştı. Bir gün onun önünde dizlerimin üzerine çökeceğimi ve o zaman beni acımasızca sürüngüreceğini söylemişti. Şimdiden, psikolojik olarak gelecek işkencelere kendimi hazırlasam hiç fena olmayacak." Alex bunları söylerken o kadar kaderini kabullenmiş görünüyordu ki, Julie ona sıkıca sarıldı.

"Merak etme, sevgilim. Ben Kuzey'i yola getiririm," dedikten sonra sevdiği adamın boynuna bir öpücük kondurdu.

Alex sırıtmaya başlamıştı ki, zil yeniden çalındı. Adam bu kez bir homurdanma dalgasıyla birlikte Julie'yi kucağından indirmeden kapıyı açmaya gitti.

"Ne var?" Alex, henüz kapıdaki kişiyi görmeden kükremişti. Gelenin kim olduğunu anlayınca az bile kükrediğini düşündü. "Ne istiyorsun, Arthur?" Alex, başını önüne eğmiş kapıda bekleyen Arthur'u görünce, Julie'yi yavaşça yere bırakıp, son sürat adamın üzerine atlamak istedi. Ne yazık ki Julie'nin onu ahtapot gibi sarmasından dolayı bu isteğini gerçekleştiremedi.

"Julie'yle konuşmam gerek," diyen Arthur, Alex'e öldürücü bakışlar atıyordu. Sanki kıskanıyor gibi görünüyordu ama Julie bunun sebebini gerçekten anlamıyordu. Bunca senedir Arthur'un ondan hoşlandığıyla ilgili hiçbir hisse kapılmamıştı.

"Hayır!" diye bağıran Alex tam kapıyı adamın suratına kapatacakken, Arthur'un ondan hızlı hareket edip içeri girmesiyle başarısız olmuştu.

"Yarın Londra'dan ayrılıyorum. Gitmeden önce mutlaka onunla konuşmalıyım."

Arthur'un kararlı bakışları Julie'nin tereddüt etmesine neden olsa da, Alex bu konuda bir nebze bile şüpheye düşmemiş gibiydi. "Hayır!" dedi ikinci kez. Bu defa sesi daha sert çıkmıştı.

"Bak, Alex. Biliyorum, sizi ayırmaya çalışmışım gibi bir görüntü çizdim ama önce beni dinlemeniz gerek." Arthur'un mantıklı açıklama çabaları, Alex'in atalarından miras aldığı kibirli kalın kabuğuna çarpıp dağılırken, Julie daha ılımlı gözüküyordu. Arthur yıllar boyunca ona çok yardımcı olmuştu ve Julie için neredeyse bir abi gibiydi. Bu yüzden elini Alex'in boynuna kaydırdı ve gözlerinin içine baktı.

"Alex..." dediğinde, onun ne diyeceğini anlayan Alex kafasını çoktan olumsuz anlamda sallamaya başlamıştı bile. "Lütfen, onu bir kez olsun dinlemezsem kendimi çok kötü hissedeceğim."

Alex, hayattaki biricik aşkına istediğini vermekle, onu koruma güdüsü arasında kalmış bir adamın kararsızlığıyla kaşlarını çattı. Julie yavaşça gülümsedi ve sevdiği adamı yanağından öptü. Bu temasla biraz olsun rahatlayan Alex, artık sinirliden çok huysuz görünüyordu. Ona istediğini vereceğinin fakat bundan hiç hoşlanmadığının açık göstergesi olan bu durum, Julie'nin yüzündeki gülümsemenin daha da genişlemesine neden oldu.

"Tek şartla. Yalnız kalmayacaksınız. Ne konuşacaksa benim yanımda konuşacak."

Alex'in, gelinine çemkiren kaynana kaprisiyle söylediği bu sözler üzerine Julie kahkaha atmamak için dudaklarını ısırdı. Bu hareketiyle Alex'in gözleri o noktaya dikilirken, Julie de kızarmaya başlamıştı.

"Tanrım! Şunu keser misiniz? Söz veriyorum işim çok uzun sürmeyecek!" Arthur, sallanan bir feribotta midesi bulanan yolcular gibi yüzünü buruşturarak konuşmuştu. Julie biraz daha kızardı, Alex ise gözlerinin öldürme yeteneği olmasını diler gibi ona baktı.

"Kusura bakma, Arthur. Bu taraftan gel lütfen."

Julie kendine gelip Alex'ten ayrılınca Arthur derin bir nefes aldı. Alex, Arthur'a hırladı. Julie ona dik dik bakınca da sütünü bekleyen bir kedi gibi gülümsemeye başladı. Dolayısıyla Julie kendini adamın üzerine atmamak için iradesiyle derin bir savaşa girmek zorunda kaldı. Arthur'un homurdanması araya girmeseydi, o savaşı kaybedeceği de kesindi.

"Çok şey istemiyorum. Azıcık beyninizin mantıklı tarafını kullanın!"

Arthur'un bu çıkışıyla Alex yeniden hırlama tehlikesiyle baş başa kalırken, Julie çoktan salona geçip bir koltuğa oturmuştu. Alex de onun yanına oturup, sanki ona dokunmayınca krize giriyormuş gibi kolunu omzuna attı. Arthur da onların tam karşısındaki koltuğa yerleşti.

"Buraya gelmemin sebebi, son karşılaşmamızdaki garip davranışımın nedenini açıklamak istemem."

Arthur sanki midesinde bir sorun varmış gibi sıkıntıyla konuşmuştu. Julie ona yardım etmek için ayağa kalkmaya yeltense de, önce Alex'in, sonra Arthur'un itirazlarıyla yerine geri oturmak durumunda kaldı.

"Seni dinliyoruz."

Alex'in sert sesine karşılık kaşlarını çatıp ona bakan Arthur, bir süre daha sessiz kaldıktan sonra Julie'ye döndü.

"Bu konudan sana daha önce hiç bahsetmedim ama benim, benden dokuz yaş büyük bir ablam var. Onu çok severim ve o da tıpkı senin gibi sarı saçlara, yeşil gözlere sahip. Ablam on altı yaşlarındayken, o zamanlar Hartington Markisi olan adama,

yani Alex'in abisine âşık oldu. Marki onu sevmemesine rağmen, sırf yapabileceğini kanıtlamak için ablamı baştan çıkardı."

Arthur sanki nefes alamıyormuş gibi bir süre soluklandı. Julie duydukları karşısında şoka girerken, Alex onu anlamış gibi rahatlatırcasına okşamaya başlamıştı.

"Arthur, ben..." Julie ne diyeceğini bilemiyordu. Arthur ona kopkoyu gözlerle bakıp başını salladı ve sözlerini sürdürdü.

"Ondan sonra ablam bir daha eskisi gibi olmadı. Eskiden çok neşe dolu, cıvıl cıvıl bir kızdı ama sonrasında içine kapandı ve karamsar bir havaya büründü. Şu an Amerika'da evli ve mutlu ama o yılları atlatması çok zor oldu."

Julie, hikâyenin sonunun bir trajedi ile bitmediğini öğrenince derin bir nefes aldı. "Çok üzgünüm, Arthur..." Julie gerçekten oldukça üzgün bir şekilde yerinden kalktı ve Arthur'un yanına oturdu. Bu noktada Alex bir şey dememişti. Yalnızca gözlerini dikmiş, sevdiği kadını izliyordu. Julie arkadaşının eline sevgiyle dokundu ve Arthur ona bakınca da yavaşça gülümsedi. "Ben seni hep küçük kız kardeşim gibi gördüm, Julie. Alex seni bir kere kırılma noktasına getirmişti ve bunun bir kez daha olmasını istemedim. Bu yüzden biraz korumacı davrandım. Önce gözdağı vermeye çalıştım. İşe yaramayınca seni baştan çıkarmayı bile düşündüm ama yapamadım."

Julie, Arthur'un fazlasıyla utanmış görünmesinden dolayı yüzündeki gülümsemenin genişlediğini hissetti ve bu kez elini onun saçlarına koydu. Tam o esnada hafif bir hırlama duysa da istifini bozmadan Arthur ile konuşmaya devam etti. Alex biraz daha hırlayabilirdi, şimdilik sıkıntı yoktu.

"İyi ki böyle bir şey yapmamışsın. Sen benim her zaman en iyi dostum ve kardeşim olacaksın. Ben tek çocuğum ama on dört yaşındayken bir abiye sahip oldum. Teşekkür ederim."

Arthur, Julie'nin sözleriyle rahatlayarak derin bir nefes aldı ve gamzesini ortaya çıkaracak şekilde gülümsedi. "Özür dilerim, Julie. Sonunda mutlu olduğunu gördüğüm için artık rahatım."

Julie, Arthur'a sarılmak için harekete geçti. Fakat hareketini tamamlayamadan bir anda kendini havada uçarken buldu. Konduğu yer ise, her ne kadar şaşırtıcı olsa da Alex'in kucağıydı. Ne kadar da ilginç!

"Alex!"

Julie, Alex'in ne ara yanına gelip onu kucakladığını anlayamamıştı. Adamın yüzüne baktığında, hiç de yaptığından pişmanmış gibi görünmüyordu.

"Bu kadarı yeterli. Konuştunuz, anlaştınız. Sarılmaya gerek yok. Çok istiyorsan, gidip pelüş bir ayıya sarılabilirsin, Arthur."

Alex, Julie'nin şaşkın bakışları arasında, onu kucağından indirmeden yeniden kendi oturduğu koltuğa döndü. Arthur, Alex'e sinirli bir şekilde baksa da, içten içe Julie'yi her daim koruyacak bir erkeğe emanet ettiğini düşünerek mutlu oluyordu.

"Elbette senin olmadığın zamanlarda da görüşeceğiz, Alex. Ben hakkımı o zamanlara saklıyorum." Her ne kadar Alex'in Julie'yi koruyacağından mutlu olsa da, yine de onu kızdırma zevkinden asla mahrum kalamazdı. Bu yüzden sırıtarak ayağa kalktı ve Julie'yi tuttuğu için ona yumruk atamayan Alex'e göz kırptı.

"Öyle bir şey olmayacak, çünkü Julie'yi asla yalnız bırakmayacağım!"

Alex, biraz sonra Julie'yi kendine çelik zincirlerle bağlayacakmış gibi görünürken, Arthur'un yüzündeki gülümseme genişledi. "Göreceğiz," dedikten sonra ilerledi ve Alex onu durduramadan Julie'nin yanağına bir öpücük kondurdu. Hemen ardından da geri çekilerek adamın ona savurduğu tekmeden kurtuldu.

"Senin gözlerini oyarım, bir daha hiçbir şey göremezsin, Arthur!"

Alex'in, kükremesine rağmen Julie'yi sanki yaşam enerjisini elinde tutuyormuş gibi sıkıca sarmalamaya devam etmesi Arthur'un gözünden kaçmamıştı. Julie'ye göz kırparak Alex'in

küplere binmesine neden olurken, adeta bundan keyif alıyordu. "Kendine iyi bak, enişte. Kızımızı üzersen, o zaman kim kimin gözünü oyuyor herkes anlayacak," dedikten sonra da sırıtarak odadan çıktı.

Arthur'un ardından Alex bir süre daha homurdandı. Julie ise şaşkınlıkla iki erkeğin atışmalarını izlemişti. Alex biraz daha somurttuktan sonra, normale dönmüş bir şekilde Julie'ye baktı ve sanki bir şey söylemek istiyormuş da, çekiniyormuş gibi gergince elleriyle ensesini ovmaya başladı.

"Söyle, hayatım."

Julie sevgilisini bu ikilemden kurtarmak için konuştuğunda Alex irkildi ve kaşlarını çattı. Julie de kaşlarını çatınca, Alex derin bir nefes aldı. "Sana bir şey söylemek istiyorum."

Alex söze nasıl başlayacağını bilemiyormuş gibi konuşunca, Julie ciddi anlamda tedirgin hissetmeye başlamıştı. "Ne oldu, Alex? Kötü bir şey mi var?"

Julie'nin paniklediğini gören Alex hızla başını salladı. "Hayır hayır, kötü bir şey yok. Ben sadece sana bir teklifte bulunacaktım. Biliyorum, bunun için biraz erken ama..."

Julie, Alex'in sözlerini duyduğunda kalbinin heyecanla atmaya başladığını hissetti. Teklif kelimesini ilk duyduğunda aklına gelen şey...

"Teklif mi? Evlilik teklifi mi yoksa?"

Julie heyecanla gözlerini büyütüp, ellerini de kocaman açılmış ağzına koyunca Alex dehşete düştü. "Hayır! Beni yanlış anladın! Evlilik değil!" demesiyle, taşını çok yanlış bir karta oynadığını anlaması bir oldu.

Julie hayal kırıklığıyla ellerini kucağına indirince, Alex içine yayılan pişmanlık duygusuna engel olamadı. Julie'nin üzgünden sinirliye doğru evrilen ruh halini görünce de, pişmanlığı artık önüne geçilemez duruma gelmişti.

"Tamam o zaman."

Julie yalnızca bu üç basit kelimeyi söylemişti. Ama Alex kendini idamına giden bir mahkûm gibi hissetti. İçinden bir ses, ömrü boyunca asla Julie'yle evlenemeyeceğini söylüyordu. Tanrı korusun!

"Bebeğim, seninle evlenmek istiyorum ama şimdiki teklifim onun için değildi. Evlilik teklifi için yaptığım planın teklifini yapacaktım!" Alex can havliyle, batırdığı gemiden çay kaşığıyla su boşaltmaya çalışan bir kaptan gibi çırpınıyordu. Julie'nin yüzündeki duygu değişimi ise görünmezlik pelerini gibiydi. Yani yoktu! Alex bu kez çok fena çuvallamıştı.

Aradan geçen beş dakikada Julie'den bir tepki gelmeyince, Alex artık batacağını kabullenmiş gibi derin bir iç çekti. "Bir evlilik teklifi organizasyonu yapmayı bile beceremedim!"

Alex sinirle söylenince, Julie de kollarını göğsünde birleştirip başını olumlu anlamda sallamaya başladı. Alex'in bu onaya ihtiyacı yoktu ama sevdiği kadından evlilik teklifi beceriksizi olduğunun onayını almak, ruh haline çok da güzel bir etki bırakmıyordu.

"Bebeğim, şu an yaptığımı sıvıyormuş gibi görünüyor olabilirim ama bir ihtimal, benimle evlenmek ister misin?"

Alex'in perişan halde sorduğu bu soruya karşılık olarak başını olumsuz anlamda sallayan Julie, bunu bir de sesli olarak dile getirdi. "Hayır!" Ardından zıplayarak Alex'in kucağından indi ve yatak odasına doğru ilerlemeye başladı.

"Ama bebeğim..." Alex de hızla yerinden kalkıp Julie'nin peşinden yatak odasına giderken, son kurtuluş çaresi olan yalvarma moduna geçmişti.

"Aması falan yok, Alex. Seni seviyorum, sana âşığım ama evlenmek zorunda değiliz."

Julie'nin normalden daha mantıksız ve duygusal davrandığı gerçeğini o an fark edemeyen Alex, şansını denemeye devam etti. "Seninle evlenmek istiyorum, Julie."

Alex'in giderek daha ısrarcı olmaya başlayan sesiyle kaşlarını çatan Julie bir kez daha "Hayır!" dedi.

Alex, Julie'yi evlenmeye ikna etme sürecinin biraz zaman alacağını o an anlamıştı. Onun tahmin edemediği kısım, bu sürenin ne kadar uzun olacağıydı. İşin güzel tarafı ise, hazır yatak odasına gelmişken yemek öncesi tatlısını alabilecek olmasıydı.

Final

İki hafta sonra...

"Benimle evlenir misin, Julie?"

Alex, elindeki tabancayı düz bir şekilde tutarak bir düşmanı daha etkisiz hale getirecek atışı yaptı. Julie de üzerindeki derin yırtmaçlı kırmızı elbisenin eteğini savurarak Alex'in çevresinde yarım tur döndü ve aynı şekilde silahını ateşledikten sonra "Hayır," dedi. O da bir düşmanı etkisiz hale getirmişti. Bay M aslında onları oldukça basit bir göreve göndermişti. Fakat görev birazcık çığırından çıkmıştı.

Yaklaşık üç hafta kadar tatil yapmışlar ve bu süreçte Alex günde dört defa Julie'ye evlenme teklifi etmiş, Julie ise aynı şekilde ve kararlılıkta onu reddetmişti. Öte yandan, Alex'in bu işin peşini bırakmak gibi bir düşüncesi yoktu. Sonunda 'EVET' cevabını alacaktı ve işte o zaman dünyalar onun olacaktı.

Üç haftalık tatilleri adeta cennet gibiydi ve ikisi mükemmel vakit geçirmişlerdi. Bir haftayı Alex'in evinde, kalan iki haftayı da Miami'de güneşin altında yatarak tamamlamışlardı. Ama Julie bir türlü teklifini kabul etmiyordu. Alex derin bir nefes aldı ve bu kez doksan derecelik bir dönüşle başka bir düşmanı bacağından vurdu.

"Senden *evet* yanıtını alana kadar vazgeçmeyeceğim," derken yüzü oldukça sertti.

Julie her ne kadar 'hayır' derken çok kararlı görünse de, aslında her teklifle biraz daha yumuşuyordu. Elbette Julie de o teklifi kabul edeceğinin farkındaydı ama Alex'i birazcık daha süründürmenin kimseye zararı olmazdı. İşin ilginç tarafı, olanları öğrendikten sonra Masal'ın da Alex'in tarafına geçmesiydi. İki günde bir arayıp teklifi kabul edip etmediğini soruyordu.

Julie'nin kalbi de Alex'ten yanaydı. Ama her boşlukta evlenme teklif etmesi o kadar tatlıydı ki, bu oyunu biraz daha sürdürmek istiyordu.

"Her seferinde cevabım aynı olacak!" dedikten sonra, bacağına bantlı olan bıçaklardan birini çıkarıp bir düşman daha hakladı. Alex'in gözü çıplak bacağına takılınca da, neredeyse bir aydır hiç sönmeyen ateşi yeniden ayyuka çıkmıştı.

"Buradaki işimizi bir an önce bitirip eve gidelim. Dudaklarım tenini özledi."

Alex boğuk bir sesle konuştuktan sonra, tek eliyle Julie'yi belinden tutup kendine çekti ve diğer elindeki silahla bir kişiyi daha oyundan çıkardı. Silahı tutan elini Julie'nin derin yırtmacından yukarıya doğru kaydırırken gözleri koyulaşmıştı. Julie ise, tenine değen Alex'in sıcak eliyle birlikte silahın teması nedeniyle ürpermişti. Bacağını dizinden kırarak yukarı kaldırdı ve Alex'e daha geniş bir hareket alanı sağladı. Alex çapkınca gülümseyip, yan taraftaki bir adamı nişan alarak silahını ateşledi. Ardından kaldığı yerden Julie'nin bacağını okşamaya devam etti. Julie de bu sırada Alex'in hemen arkasındaki bir adamı vurmuştu. Âşık iki sevgili kısa ama ateşli bir öpücüğü paylaştıktan sonra birbirlerinden nefes nefese ayrıldılar ve ters yönlere dönerek aynı anda silahlarını ateşleyip iki kişiyi daha indirdiler.

"Sanırım buradaki görevimiz tamamlandı, bebeğim. Artık eve gidebiliriz."

Başını sallayarak Alex'i onaylayan Julie, elini onun eline bıraktığında koşarak bulundukları yerden kaçmaya başladılar. Alex bir yandan koşarken, bir yandan da Julie'ye dönüp göz kırptı ve "Benimle evlenir misin?" dedi.

Julie adamın bu şirinliğine dayanamayarak gülümsedi ancak yine aynı cevabı verdi. "Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyen Alex sırıtınca, Julie kahkahayı bastı. Bu adamı gerçekten çok seviyordu ve onun karısı olacağı günleri iple çekiyordu. Peşlerindeki adamların büyük bir çoğunluğunu etkisiz hale getirmişlerdi. Bu yüzden arabaya

rahatlıkla ulaştılar ve Alex hızla gaza bastığında güvenle evlerine doğru yola koyuldular.

"Göreve çıkmayı özlemişim."

Julie'nin adrenalinden dolayı hafifçe kızaran yüzü o kadar güzel görünüyordu ki, Alex onu biraz daha kızartmak için dayanılmaz bir istek duydu. Neyse ki görevleri Londra'daydı ve eve ulaşmaları çok zaman almayacaktı.

"Ben seni daha çok özlüyorum."

Julie, Alex'in gülümseyerek söylediği bu söz karşısında kalbinin atışının hızlanmaya başladığını hissetti. Bu yüzden iki gündür içinde tuttuğu gerçeği söyledi. "Alex, ben hamileyim."

Bu cümlenin muhatabı olan kişi, yani Julie'nin bebeğinin babası, bu haber üzerine bir süre gözlerini yola dikip arabayı sürmeye devam etti. Yaklaşık beş dakika boyunca ikisinden de tek ses bile çıkmadı. Julie artık adamın sağlık durumu hakkında ciddi endişelere kapılmaya başlamıştı ki, Alex biraz önce yüzüne botoks yaptırmış gibi kocaman açılmış gözleri ve aralık kalmış ağzıyla Julie'ye döndü.

"Ne demek ben hamileyim?" derken sesi azıcık tiz çıkmıştı ve Julie'de gülme isteği uyandırmıştı. Buna rağmen kendini tutmayı başaran Julie, sevdiği adama ciddiyetle cevap verdi. "Biliyorsun ki yaklaşık bir aydır yaptığımız aksiyonların bir sonucu olarak kadın ve erkeğin birleşmesinden..."

Alex tek elini ona doğru kaldırınca Julie sustu. Gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıyordu, çünkü Alex artık fütursuzca sırıtmaya başlamıştı. "Sonunda!" dediği anda, şaşırma sırası Julie'ye gelmişti. Kaşlarını çatıp kollarını göğsüne birleştirdiği sırada Alex arabayı evlerinin önüne çekmişti.

"Ne demek sonunda? Sen bunu planladın mı?"

Julie'nin giderek artan öldürme isteğini fark eden Alex, geri vitese takmak için çok uygun bir zamanda olduğunu anlayarak konuşmaya başladı. "Elbette planlamadım, hayatım. Sadece olması için her gün dua ediyordum, o kadar." Fazlasıyla sakin

olan görüntüsünü bozan tek şey, dudaklarında duran sevgi dolu gülümsemeydi. Julie bu gülümsemeye ömrünü verebilirdi.

"Alex Cavendish! Hemen bana bir açıklama yapıyorsun!"

Julie'nin sinirli olmaya çalışan ama mutluluğunu buram buram açığa çıkaran sesini duyan Alex, ona uzanıp dudaklarını birleştirdi. Julie'yi öpmekten asla bıkmayacaktı, çünkü onun öpücükleri Alex'i hayata bağlayan sihirli ipler gibiydi.

"Seninle her seviştiğimde, bedenlerimizin bir olduğu her saniyede bunu istedim. Hem de delicesine istedim. Senden, taparcasına sevdiğim kadından çocuklarım olsun istedim. Senin kadar zeki oğullarımız, yeşil gözlerine sahip kızlarımız olsun diye dua ettim. Bu dünyada, kendi cennetime sahip olmak için sonsuz bir arzu duydum. İtiraf ediyorum, sevgilim. Seni ölesiye sevdim ve bu sevgiyi senden olacak çocuklarımızla daha da çok arttırmak istedim. Seninle her sevişmem yalnızca fiziksel bir tatmin değildi. Sen benim ruhumu da tatmin ettin. Yaşamam için bana bir sebep verdin."

Julie, Alex'in sözleriyle kalbindeki kelebeklerin artık dans etmekten çok daha öteye geçtiklerini, onların bile Alex'e âşık olduklarını hissetti. Tanrım! Bu adam resmen karnındaki kelebekleri bile baştan çıkarabiliyordu. Julie'nin hiç şansı yoktu!

"Alex..."

Julie'nin tüm duygularını yansıtan yeşil gözleri turkuaza dönerken Alex gülümsedi. "Ve Julie, artık âşık olduğunda gözlerinin renginin turkuaza çaldığını biliyorum," dedikten sonra Julie'nin göz kapaklarına bir öpücük kondurdu. Julie gözlerinden gözyaşı olarak taşan aşkını dudaklarındaki gülümseme ile taçlandırırken, Alex başparmağıyla onun yanaklarını okşuyordu. Hemen arkasından muzipçe sırıtınca, Julie adamın yine bir yaramazlık peşinde olduğunu anladı.

Alex "İşin en güzel tarafı, artık benimle evlenmek zorundasın," dediğinde resmen gözlerinin içi gülüyordu.

Onun güzelim kehribar rengi gözlerine bakan Julie kaşlarını çatarak başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır, seninle evlenmek zorunda değilim, Alex. Hamileliğim asla beni seninle evlenmeye zorlayamaz."

Elinden şekeri alınmış bir çocuk gibi suratını asmaya başlayan Alex, sesli bir şekilde homurdandı. "Ben bu modern dünyanın..." diye başladığı küfre, Julie'nin "Alex!" diye bağırması yüzünden devam edemedi.

"Ama haksız mıyım? Ne güzel yüz sene önce olsa benimle evlenmek zorunda kalırdın," diyen Alex'in bir tek dudaklarını düşürmediği kalmıştı. Julie artık dayanamayıp sırıtınca da kaşlarını çattı ve "Seninle evleneceğim, Julie. Benden kaçamazsın," dedi.

Evet, kaçamayacaktı. Zaten kaçmak da istemiyordu. Bu yüzden, planladığı şeyi yapmak için sevdiği adama uzandı, dudaklarını öptü ve gözlerinin içine bakarak konuştu.

"Benimle evlenir misin, Alex?"

Julie gözlerini bir an bile sevdiği adamın gözlerinden ayırmadan, onun yüzündeki değişimleri inceledi. Alex önce dondu, sonra kaşlarını çattı. Ardından farkındalıkla kıvrılmaya başlayan dudakları Julie'ye uzandı. "Bilemiyorum. Düşünmem gerek," dediği anda kafasına bir şaplak yemişti bile.

"İstediğin kadar düşünebilirsin. Hatta istersen sonsuza kadar düşün!"

Julie'nin sinirlendiğini görünce, panikle onu kollarının arasına alıp sıkıca kucakladı. "Ben seninle ölürüm, Julie!" dedikten sonra şakağına bir öpücük kondurdu. "Seninle evlenmek için dünya üzerinde yapamayacağım hiçbir şey yok."

Alex'in sözleriyle rahatlayan ve gülümseyen Julie'nin gözlerindeki ışıltılar pek hayra alamet değildi. Eh, âşık olduğu kadını tanıyan Alex de, biraz sonra başının derde gireceğinden Julie'ye olan aşkı kadar emindi.

"Demek her şeyi yaparsın?"

Julie konuşurken pis pis sırıtmıyor olsaydı, Alex belki ufak bir kurtulma ümidinin olduğunu düşünebilirdi. Ne yazık ki öyle bir şey yoktu.

"Bu soruya evet diyeceğimi biliyorsun bebeğim ama başıma bu defa nasıl bir bela geleceğini inan bilmek istemiyorum." Julie'nin sırıtışı yüzünün yarısını kapladığında, Alex derin bir nefes aldı. "Söyle hadi!" derken sesi fazlasıyla içliydi.

"Biliyorsun hayatım, Masal sayesinde Türk geleneklerini çok sevdim. Yani benimle evlenmek için beni Kuzey'den istemen gerekiyor."

Bu defa Alex'in devreleri yanmıştı. Hem de artık geri dönüşü olmayacak bir şekilde. Adam resmen nutku tutulmuş bir halde gözlerini açıp kapatıyor ve elleriyle bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Fakat ağzından anlaşılabilir sesler çıkmıyordu. Daha çok 'ne, kim, neden, niye' sorularının ilk iki harfini söyleyip gerisini getiremiyordu.

"Ama neden?" demeyi başardığında eliyle yüzünü sıvazladı.

"Çünkü Kuzey'in üzerimizdeki laneti kaldırmasının tek şartı buymuş. Üstelik seni ikinci kez tuzlu kahve içerken görmek gibi bir hevesi olduğunu söyledi."

Masal'ı isteme merasiminde içtiği kahve denen o canavarı hatırlayan Alex, o an renginin yeşile döndüğüne emindi. Ama Julie'yle evlenecekti ve bu yolda çektiği her cefaya seve seve göğüs germeye hazırdı. Bu yüzden derin bir nefes aldı ve vatanı için canını vermeye hazır bir asker gibi konuştu. "Tamam, yapacağım. Senin için her şeyi..."

Alex daha sözünü tamamlayamadan dudaklarına kapanan Julie yüzünden cümlesi yarım kalmıştı ama bundan şikâyetçi değildi. Âşıktı, aşkıyla evlenecekti ve minik bir bebekleri olacaktı. Bundan daha mükemmel bir hayat düşünemiyordu.

"Seni seviyorum..."

Dudakları ayrıldığında, tıpkı ilk itirafları gibi aynı anda ağızlarından dökülen bu sözcükler, önlerindeki uzun yıllarda sık

sık kullanılacaktı ve o sözcükler bile bu iki insanın aşkı karşısında saygı ile eğilecekti.

Yaratıcı, bu iki şanslı insanı aşk denen o kutsal duygu ile ödüllendirmişti ve onlara düşen de, hediyelerinin tadını çıkarmaktı. Aşkları talihsiz bir karşılaşma ile başlamış, kaderin bir cilvesi sayesinde gerçeğe dönmüştü ve artık yalnızca doyasıya yaşanacaktı.

"Gerçekten mi, Kuzey?"

Alex en yakın arkadaşının suratına bakıp onu bir güzel benzetmemek için kendisini zorlarken, bir yandan da bu kadar acımasız arkadaşlara sahip olmanın zaman zaman ciddi anlamda sinir bozucu olduğunu düşünüyordu.

"Evet, Alex. Çok ciddiyim. O baklavalardan istiyorum."

Kuzey'in sırıtarak konuşması üzerine Alex gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı. "Lanet olasıca o baklavaları almak için şimdi İstanbul'a mı gideceğiz?" diye kükrediğinde, odada kılını kıpırdatan tek cisim pencerelerdeki camlar oldu. Kuzey'in yüzündeki gülümseme giderek genişlerken, Alex de yan gözle Julie'ye bakmaya başlamıştı. *Acaba onu kaçırsam nasıl olur?* diye düşünmeden edemiyordu. Sonuç olarak kız kaçırmak da Türk geleneklerinde olan bir durumdu ve Alex eğer Julie'yi kaçırırsa, yine de geleneklere uymuş olacaktı. Diğer taraftan, Kuzey denen inatçı katırın üzerlerindeki laneti kaldırmak için tek şartı kız istemenin gerçekleşmesiydi. Alex ömrü boyunca her Julie'ye yaklaştığında birileri tarafından basılmak istemiyordu. Bu yüzden paşa paşa gidip o baklavaları alacaktı. Kahrolasıca baklavalar! Ne vardı sanki İngilizler de baklava yapsaydı?

"Tamam! Sen kazandın, Kuzey. Bir saat içinde özel uçağımla yola çıkacağım ve o baklavaları alıp geleceğim. Bu akşam, kız isteme olayı gerçekleşecek. Yeter artık! Bohçasıydı, yüzüğüydü, çeyiziydi derken, iki haftadır Julie'ye değil dokunmak, uzaktan kokusunu bile alamadım. Hem o bohçanın

ne mantığı var, gerçekten anlamıyorum! Ben zaten Julie'ye istediği her şeyi alırım!"

Alex'in iyice çileden çıkmış bir halde sarf ettiği sözler üzerine Kuzey, Masal ve Julie aynı anda kahkahayı bastı. Julie bir süre sonra dayanamayıp vücudunu Alex'e dayayınca, adamın yüzündeki kiralık katil ifadesi yerini süt dökmüş kediye bıraktı. Alex kafasını eğip Julie'nin saçlarını koklayarak derin bir nefes aldı.

"Tanrım! Seni çok özledim, bebeğim!"

Alex'in sesindeki özlem Julie'nin her zerresine kalıcı olarak işlerken, Masal da bu iki âşığa parlayan gözlerle bakıyordu. Ama bu durum Kuzey'in kalın kabuğuna pek işlememiş gibiydi, çünkü homurdanmasını engelleyecek bir durum olmadığı çıkardığı seslerden açıkça belli oluyordu.

"Az daha sabret! Hem kızın velisinin önünde oynaşmayın! Çabuk ayrılın!"

Kuzey olaya el koyduğunda, Alex çaktırmadan Julie'nin dudaklarına bir öpücük kondurmak üzereydi. Ne yazık ki en sevdiği arkadaşının kükremesi nedeniyle başaramamıştı. Yine! Alex'in ağzından kaçan hırlama ve alnında atan damar, biraz sonra olacakların pek de düğün arifesine uymayacağının habercisi gibiydi.

"Seni bir gün bir elime geçirirsem çok fena yapacağım, Kuzey! Yemin ederim, bir daha asla seni ve Masal'ı basmayacağım! Kaldır artık şu laneti!"

Alex'in isyanı karşısında zevkle gülümseyen Kuzey, adamın içler acısı halinden çok fazla etkilenmemiş olacak ki, rahatça bacak bacak üstüne atıp karısına sarıldı.

"Sözüm söz. Kızı istedikten sonra kaldıracağım. O zamana kadar hiçbir kuvvet beni zorlayamaz."

Evet, zorlayamazdı. Kuzey Karaarslan'ı istemediği bir şeyi yapmaya zorlayacak tek varlık karısıydı. Ne yazık ki o da en az Kuzey kadar, kız isteme töreninin olması konusunda kararlıydı.

"Pekâlâ, tamam! Ben şimdi gidiyorum. Yaklaşık altı saat sonra bu eve geldiğimde hepiniz hazır olacaksınız ve kızı isteyip, sonra da alıp gideceğim." Alex bunları söylerken ayağa kalkmıştı. Ama Kuzey bunu yutacak değildi.

"Biliyorsun ki kız istendikten sonra evde kalmaya devam eder. Düğüne kadar."

Alex o an, arkadaşının üzerine atlamakla, dizlerinin üzerine çöküp ağlamak arasında bir karar vermek zorunda kaldı. Ancak sonunda her ikisini de yapmadı ve dişlerini göstererek hırladıktan sonra Julie'yi yavaşça ayağa kaldırdı. Ardından onu belinden tutup kendine çekti ve öyle bir öptü ki, bırakın Masal'ı, neredeyse Kuzey bile hafifçe kızarmıştı.

Dudakları ayrıldığında Alex daha sakin, Julie ise aklı bir karış havada gözüküyordu. Aslında bir karış az kalırdı. Muhtemelen Julie'nin aklı, yerinde koca bir boşluk bırakarak sırra kadem basmıştı.

"Bekle beni, bebeğim. Bu akşam bu iş çözülecek." Alex kararlı bir şekilde konuştuktan sonra Julie'nin alnına bir öpücük kondurdu ve ondan ayrılıp kapıya doğru yöneldi. Bir adım atmıştı ki, arkasından gelen sesle olduğu yerde donup kaldı.

Kuzey, "Ah, Alex! Söylemeyi unuttum. Metin Amca da bu akşam burada olacak. İşlerini özellikle bunun için ayarlamış," deyince, Alex yavaş hareketlerle ona döndü ve açtı ağzını yumdu gözünü.

"Hay ben böyle hayatın..." der demez Julie, Masal ve Kuzey aynı anda bağırdılar.

"Alex! Bebek!"

Bu ikazla aniden susan Alex, üzgün gözlerle Julie'ye baktı ve hızla onun yanına gidip karnına sarıldı. Henüz dümdüz olan karnını okşayarak yavaşça öptü ve "Özür dilerim, bebeğim. Sen bana bakma," dedi. Sonra bebeğinin annesine de bir öpücük verip aceleyle odadan çıktı. Arkasında ona aşkla bakan bir kadın, mutlulukla bakan iki arkadaş bırakmıştı.

***

"Oğlumuz tam olarak ne işle meşgul?"

Devonshire Dükü bu soru karşısında neye uğradığını şaşırarak oğluna dönünce, Alex bir kez daha homurdandı. Metin Amca, Alex'in kız isteme törenine babasıyla gelmesi konusunda ısrarcı olmuştu. Geleneklere göre istemeye bir büyükle gelmek şarttı ve Alex'in babası hayatta olduğu için bu görevi o üstlenmeliydi. Alex her ne kadar yaklaşık bir aydır babasıyla çok sık görüşmese de, eskisi gibi nefret de hissetmiyordu. En azından birkaç defa dışarıda normal bir şekilde görüşebilmişlerdi. Babasına bakıp kafasını sallayınca, dük olayın ne kadar mantık dışı olduğunu vurgulamak istercesine kaşlarını çattı ve "Kendisi Hartington Markisi," dedi.

"Demek yalnızca bir marki. Yani elinden bir iş gelmez. Evde bir şey bozulsa tamir edemez."

Kuzey'in ciddi görüntüsü söyledikleriyle bu kadar tezatken, Alex'in bu duruma kahkahalarla gülmemesinin tek sebebi olayın trajik tarafıydı. Orada resmen kendini sevdiğine kavuşamayan âşıklar gibi hissediyordu ama Kuzey hâlâ işin gırgırındaydı. Dük de bu sözler karşısında şaşırarak kaşlarını kaldırmıştı. Alex ondan önce davranıp cevabı yapıştırdı.

"Bir şey bozulursa yenisini alırım. Üstelik bana bunu söyleyen adam, yaklaşık iki ay öncesine kadar tencerelerle kavga ediyordu."

Kuzey bu cevapla kaşlarını daha da çok çatıp korkutucu görünmeye başladı. Ama Alex'in umurunda değildi. Biraz daha Julie'yle evlenemezse, bu dünyadan erkenden ayrılmak zorunda kalacaktı.

"Oğlunuzun dili de pek bir uzunmuş."

Kuzey kızını vermemek için nazlanan babalar gibi kibirle konuşunca, Alex derin bir nefes daha aldı. Sabah erkenden İstanbul'a gitmiş, Kuzey'in istediği baklavaları almış ve geri dönmüştü. İki haftadır her türlü rezilliğe katlanmıştı ve sonuca

bu kadar yakınken, arkadaşını öldürüp hapse girmek istemiyordu. Bu yüzden artık kaçıncı defa olduğunu sayamadığı nefeslerinden birini daha aldı ve kendini sakin olmaya zorladı. Tam o sırada Julie elinde kahvelerle salona girince, rengi birazcık beyazladı.

"Tanrım! Kahveler!" derken sesi inler gibi çıkmıştı. Julie ona bakıp sırıtırken, odanın içinde genizden gelen bir ses yankılandı. Alex bakışlarını hızla Kuzey'e çevirdi. "Ama ben senin için içmiştim, o sayılmaz mı?"

Sesi o kadar tatlı çıkmıştı ki, Julie bir an geri dönüp kahveleri değiştirmek istedi ama yapamadı. Çünkü çoktan misafirlerin görüş alanına girmişti. Bulundukları yer, Kuzey'in Londra'daki evinin salonuydu. Kuzey başköşede, Alex ve babası yan yana, James ve Zack ise onların tam karşılarında oturuyordu. Metin Amca ise Kuzey'in hemen yan tarafında, gülümseyerek onları izliyordu. Julie kahveleri dağıtırken, Alex ona büyük bir acıyla baktı. Tüm kahvelerin dağıtımı bittiğinde, herkes gözünü dikmiş Alex'e bakıyordu. Zavallı Alex ise kafasını eğmiş, kahveye bir şeyler söylüyor gibiydi.

"Oğlum, neden kahveni içmiyorsun?" diye soran Devonshire Dükü, şaşkın bir ifadeyle oğluna döndü.

Alex yılların acısını çekmiş bilge adamlar gibi kafasını yavaşça kaldırdı ve babasına cevap verdi. "Biraz sonra artık bir vârisin olmayabilir, baba. Bana bir şey olursa, Julie'ye ve çocuğuma iyi bak lütfen," dedikten sonra, babasının anlamaz bakışları altında kahveyi bir yudumda içti. Ardından kahveyi içerken kapattığı gözlerini açtı ve şaşkınlıkla sevdiği kadına baktı. Kahve normaldi! Alex hayatı boyunca bu kadar çok sevindiği anların ne kadar az olduğunu düşünürken, gülümsemekten kendini alamadı. Alex önüne dönerken, Zack ve James de kahvelerini yudumlamışlardı. James şiddetle öksürmeye başlarken, Zack de ağzındaki kahveyi püskürtmüştü.

"Bu da ne?" derken rengi çoktan yeşile dönmeye başlayan Zack, yana yakıla su aramaya başlamıştı. O sırada James'in rengi de mora çalıyordu.

Kuzey, durumdan zevk aldığını belli edercesine sırıtarak, keyifle kahvesini yudumladı. Dük ise yeni bir şaşkınlık dalgasıyla Zack ve James'e baktıktan sonra, olanlara anlam vermeye çalışmaktan vazgeçerek Kuzey'e döndü.

"Evet, Kuzey Bey. Cevabınızı bekliyoruz."

Kuzey önce adama dik dik baktı. Ardından Julie'yi yanına çağırdı. Julie başını önüne eğmiş bir halde saygıyla beklerken, "Bu haylaz marki seninle evlenmek istiyormuş, Julie. Sen ne dersin?" diye sordu.

"Siz bilirsiniz," diyen Julie'nin sesi ortama mükemmel bir şekilde uyarak oldukça munis çıkıyordu. Kuzey olumlu anlamda başını salladıktan sonra Alex'e döndü.

"O zaman ben biraz daha düşünmek istiyorum. Üç gün sonra yine gelin." Kuzey'in cevabıyla artık iyice kayışları koparan Alex hışımla ayağa fırladı ve kükremeye başladı.

"Ne demek üç gün daha? O kadın benim çocuğumu taşıyor. Bu hızla gidersek, çocuk ergenliğe girdiğinde ancak evlenmiş olacağız!"

Alex'in isyanı üzerine, babası kafasını kaşıyarak Metin Amca'ya döndü. "Bu işler gerçekten bu kadar zor mu?" derken fazlasıyla ciddi görünüyordu.

Metin Amca ona bıyık altından gülerek, "Daha zorunu da görmüştüm," dedi.

"Kız benim değil mi? İster veririm, ister vermem!"

Bu kez Kuzey de ayağa kalkmıştı ve ciddiyetle Alex'e bakıyordu. Alex ne demesi gerektiğini gerçekten bilmiyordu. Bu yüzden aklına ilk gelen şeyi söyledi.

"Tabii ki senin değil! Sen manyak mısın, Kuzey? Git kendi çocuğunu yap ve sevdiğim kadını bana ver!"

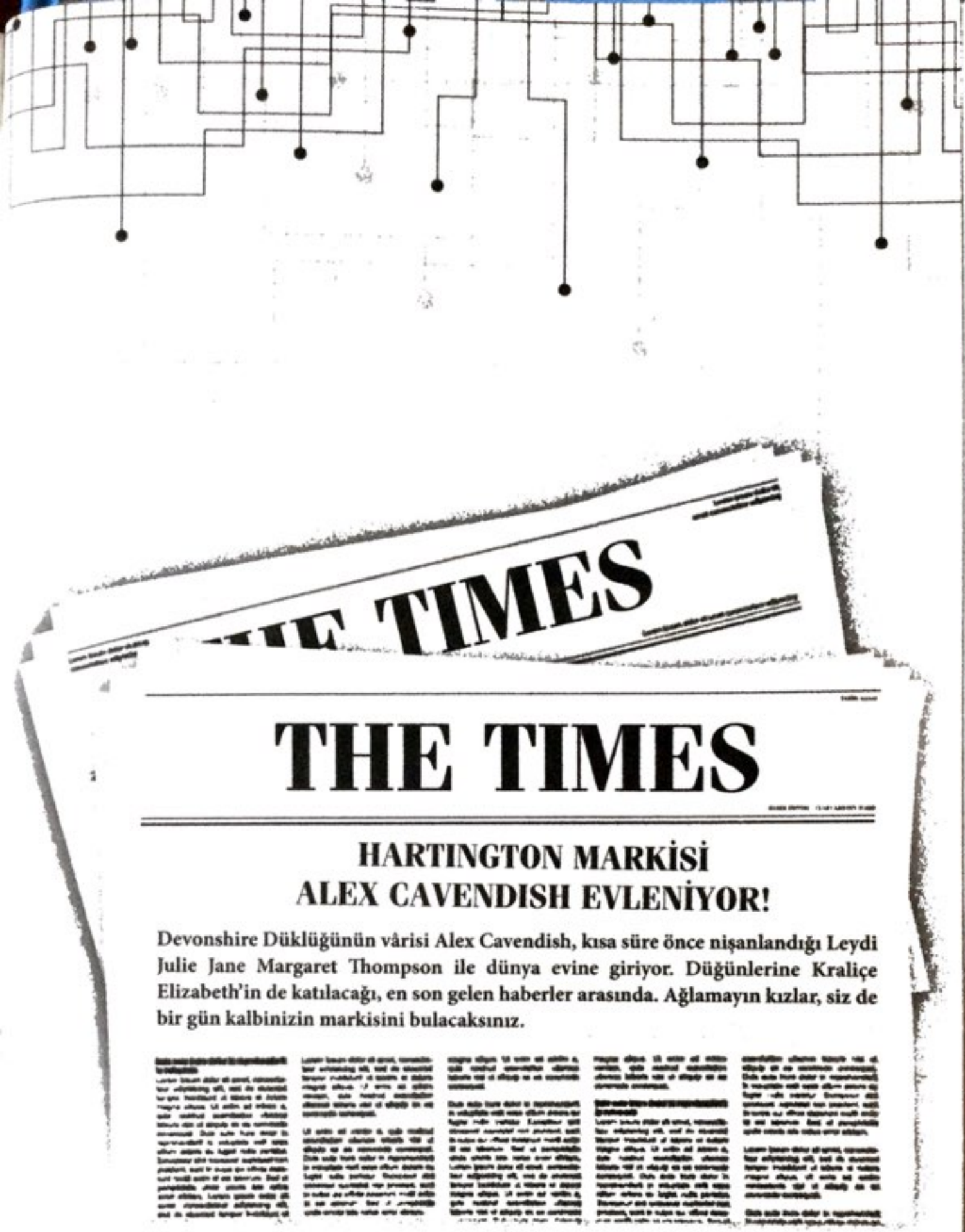
Kuzey pis pis sırıtmaya başlayınca, odadaki herkes onun ne demek istediğini anladı. Kuzey kesinlikle çocuk yapmak için fazlasıyla çalışıyordu ve bu durumu sesli olarak dile getirmese bile, yüzündeki ifadeden belliydi.

"İzin verirsen ben de artık kendi ailemi kurmak istiyorum!" diyerek homurdanan Alex kollarını göğsünde birleştirmişti.

Kuzey bir süre daha sessiz kalarak ona işkence ettikten sonra yerine oturdu ve geriye yaslandı. "Hadi yine iyisin. Yumuşak günüme denk geldin. Kızı verdim gitti," dediği anda Alex cennetle müjdelenmiş gibi parlamaya başladı. Hatta bir sevinç nidası bile atmıştı ama o sırada koşarak boynuna sarılan Julie yüzünden sesi biraz boğuk çıkmıştı. Sevdikleri ikisini de tek tek öpüp kutlarken, dük de yüzünde gururlu bir ifadeyle oğluna bakıyordu.

"Kuzey! Lanet?" Alex yüzükler takılıp rahata erdikten sonra, Kuzey'e laneti hatırlattı. Bir an arkadaşının yüzünde şeytani bir ifade belirince korkmuştu. Neyse ki Kuzey o gün gerçekten de iyi günündeydi.

"Hayırlı olsun, Alex. Lanetimi kaldırıyorum," dediğinde Alex bir kez daha gecenin en mutlu insanı oldu. Sonunda sevdiği kadına kavuşmuştu ve onunla evlenecekti.

THE TIMES

HARTINGTON MARKİSİ ALEX CAVENDISH EVLENİYOR!

Devonshire Düklüğünün vârisi Alex Cavendish, kısa süre önce nişanlandığı Leydi Julie Jane Margaret Thompson ile dünya evine giriyor. Düğünlerine Kraliçe Elizabeth'in de katılacağı, en son gelen haberler arasında. Ağlamayın kızlar, siz de bir gün kalbinizin markisini bulacaksınız.

Alex'in yoğun ısrarları sonucunda düğün, kız istemeden bir hafta sonra yapılmıştı. En başta Kuzey olmak üzere Julie ve Metin Amca bile bu kadar kısa sürede yapılmasına itiraz etse de, Alex tüm BİS merkezlerini kendisiyle birlikte yakacağı tehdidini savurunca, herkes susup düğün için hazırlıklara başlamıştı.

Düğünleri tüm İngiltere sosyetesinin gündemine bomba gibi düşmüştü. Hatta kraliçe bile düğünlerine katılmış ve genç çifti kutlamıştı. Cindy, Rick'le birlikte düğüne gelmiş ve yeni evlileri tebrik etmişti. Lily ise kıskançlıkla onları süzmüştü. Gecenin sonunda Julie kadına güzel bir yumruk atarak hem kendini hem de onu rahatlatmıştı.

***

"Aman Tanrım!" Julie panikle yerinden kalkınca, Alex kucağında oynadığı oğluyla beraber ayağa fırladı.

"Ne oldu, Julie? Bir sorun mu var? Yoksa bebek mi?" derken fazlasıyla paniklemiş görünüyordu.

Julie kocasına sevgiyle baktı ve kafasını olumsuz anlamda salladı. "Hayır! Masal panik butonuna bastı. Yani doğuruyor!" Julie aceleyle odadan çıkıp üzerine bir şeyler geçirmek için yatak odasına girdi. Alex de hemen arkasından gelmişti.

"Panik butonu mu? O da nereden çıktı?" derken fazlasıyla şüpheci ve tatlı görünüyordu. Özellikle de kollarında henüz bir yaşına girmiş ve iki çift dişini göstererek gülümseyen oğullarını tutarken. Julie üzerindeki elbiseyi çıkarıp yalnızca iç çamaşırlarıyla kalınca Alex inledi ve karısının sırıtmasına neden oldu.

"Tanrım! Bir kadın hamile kalınca nasıl daha seksi olabilir ki?" derken karısına yaklaşmaya başlamıştı. Julie ikinci

çocuklarına hamileydi. Bu yüzden göğüsleri dolgunlaşmıştı. Henüz dört aylık olduğu için karnı çok belirgin değildi.

"Şimdi olmaz, hayatım. Dönünce seni de mutlu edeceğim."

"Ne demek dönünce? Ben gelmiyor muyum?"

Alex biraz alınmış gibiydi. Julie ona bakıp genişçe gülümsedi ve Alex'in hüzünlü bakışları karşısında kotunu ve bluzunu giydi.

"Tyler'ı hastaneye götüremeyiz, bebeğim. Sen de babanı tatile gönderdiğin için Ty'a bakacak kimse kalmadı. Hazır yeri gelmişken, kibirli dükün çocuk bakma konusunda bu kadar yetenekli olacağını kim tahmin edebilirdi ki?" derken gülümsüyordu.

Dük torunu olduğunda sevinçten deliye dönmüştü ve Alex de zamanla babasını affetmeye başlamıştı. Böylelikle Devonshire Dükü, torununun en gözde bakıcısı haline gelmişti. Julie sözlerini tamamladıktan sonra saçlarını da hızlıca topladı ve çantasını alıp kapıya doğru ilerlemeye başladı.

"Peki, neden Masal'a bir panik butonu verdiğini sorabilir miyim?"

Alex inatla karısının peşinden koşarken, Julie aniden ona döndü ve kaşlarını çattı.

"Doğum sancılarım başladığında, beni evde unutup doğum çantamla birlikte şehrin diğer ucundaki hastaneye gittiğin için. Bir taksi çağırıp, doğum yapmayı kararlaştırdığımız hastaneye kendi başıma gittiğim için. Yaptığın saçmalığın farkına varana kadar ben çoktan doğuma başladığım, sen de ancak doğumun sonuna yetişebildiğin için. Daha saymamı ister misin, bebeğim?" derken hafif sinirli gözüküyordu.

Alex beceriksizce gülümseyip yavaşça geri çekildi. Ardından annesinin yeşil gözlerine, babasının koyu renk saçlarına sahip olan oğlunu kendine siper ederek konuşmaya başladı. "Masal'a selamlarımı ilet lütfen. Biz Tyler'la evde seni bekleyeceğiz." Bir

yandan da eliyle bay bay işareti yapıyordu. Tyler de babasına bakıp neşeli bir ses çıkardı ve beceriksizce onu taklit etti.

Oğlunun hareketlerini gören Julie dayanamayıp onun tombul yanaklarını öptü ve kocasının dudaklarına da minik bir öpücük bıraktı. Tam kapıdan çıkarken dönüp kocasına göz kırptı ve "Beni bekle, kocacığım. Döndüğümde seni göklere uçuracağım," diyerek Alex'i alev alev yanarken arkasında bırakıp evden ayrıldı.

***

"Ty! Neredesin, bebeğim?"

Julie biricik oğlunun ismini söylerken biraz tedirgindi. Tyler altı yaşında olabilirdi ama en az babası kadar yaramaz ve annesi kadar zekiydi. Bu ikisinin birleşimi ise kesinlikle çok ölümcül oluyordu.

"Tyler!"

Sesini biraz daha yükseltip hızlı adımlarla evlerinin bahçesine çıktı. Hemen ilerideki ağaçlığın gölgesinde bir hareketlilik görünce de kaşlarını çatıp oraya yöneldi.

"Tyler?"

Sesi artık biraz daha şüpheci çıkıyordu. Julie tam ağaçlığa erişip arkasına dolanacakken, hizmetçilerinin yedi yaşındaki kızı kıpkırmızı yanaklarla ortaya çıktı.

"Marianne? Burada ne arıyorsun, bebeğim?"

Küçük kız biraz daha kızararak Julie'ye baktıktan sonra gözlerini suçlu bir şekilde önüne eğdi ve sessizce konuştu. "Tyler beni buraya getirdi ve öptü."

Julie tüylerinin diken diken olduğunu hissederek, küçük kızın başını okşadı ve gülümsedi. "Tamam, Marianne. Ben Tyler'la konuşacağım. Seni rahat bırakacak."

Küçük kız koşarak oradan uzaklaşırken onu izledi. Tanrım! Bunların hepsi Alex'in suçuydu. Bir kez daha "Tyler!" diye bağırdığında, oğlu yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle ortaya çıktı. Serseri saçları dağılmıştı ve dudaklarında çapkın

bir gülümseme vardı. Çapkın mı? Julie derin bir nefes aldı ve belki de çapkın bir adamla evlenmenin o kadar da iyi bir fikir olmadığını düşündü.

"Bana açıklamak istediğin bir şey var mı, hayatım?" Kollarını göğsünde birleştirmiş, kaşlarını çatarak oğluna bakıyordu. Tyler yüzüne masum bir ifade oturtarak şirin bir şekilde annesine gülümsedi. Bu haliyle tıpkı babasına benziyordu. Bu yüzden Julie oğlunun karşısında yumuşamamak için kendini sıktı.

Tyler "Marianne de öpülmekten hoşlandı, anne. Ben onu hiçbir şeye zorlamadım," derken sanki kırk yıllık bir hovardaymış gibi görünüyordu.

Julie derin bir nefes aldı ve gözlerini kapadı. Bir süre sonra kendine geldiğinde, yeniden oğluna baktı ve otoriter olduğunu düşündüğü bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Tyler, bütün kızları öpemezsin, hayatım. Kreşteki bütün kızlar senin peşinde koşuyor ve aileleri kızlarını sana olan aşklarından kurtarmak için okuldan alıyorlar. Buna bir son vermelisin. Herkesi baştan çıkaramazsın."

Julie'nin mantıklı açıklamalarını yüzünde masum bir ifadeyle dinleyen Tyler, annesi sustuğunda onun şaşkına döneceği bir cevap verdi.

"Ama ben de seni bulmak istiyorum, anne. Babam seni her öptüğünde çok mutlu görünüyor ve ben de öptüğümde çok mutlu olacağım kızı bulmak zorundayım. Bu yüzden hepsini deniyorum."

Julie bu cevap karşısında bir an donup kaldı. Oğlunun söylediği şey çok romantikti ama izlediği yol kesinlikle çok yanlıştı. Bu yüzden çimenlerin üzerine oturdu ve oğlunu yanına gelmesi için çağırdı. Sonra da onu kucağına alıp yanağına bir öpücük kondurdu.

"Bu çok güzel, bebeğim. Öptüğünde mutlu olacağın kızı bulman için her zaman dua edeceğim. Ama o kızı bulana kadar herkesi öpemezsin. Gerçekten o kız olduğunu hissettiğin

kişiyi öpmelisin. Yoksa bir gün onu bulduğunda, özel kızı bulduğunu anlamayabilirsin."

Tyler, zeki gözlerini dikmiş dikkatle annesini dinliyordu. Ardından düşünceli bir şekilde başını salladı ve öne doğru eğildi. Konuşmaya başladığında gözleri bir savaşçı gibi parlıyordu. "Ama ben Nefes'i öpmeye çalıştığımda bana vurdu ve kaçtı. İzin vermedi. Eğer kız izin vermezse o zaman ne yapmam gerekiyor?"

Tyler ciddiyetle annesine bakarken, Julie onun söylediklerini Kuzey duymadığı için minnettardı. Tyler'ın Nefes'i öpmeye çalıştığını duysaydı kesin ortalığı yıkardı.

"O zaman da seni öpmesi için kızı ikna etmen gerekiyor, hayatım. Zamanı geldiğinde başarılı olacağına inanıyorum. Şimdilik yalnızca herkesi öpmekten vazgeç lütfen," deyip oğlunun saçlarını öptü.

"Anne!"

Kızının sesini duyan Julie kafasını çevirince, Alayna'nın ona doğru geldiğini gördü. Hemen arkasında da Alex vardı.

"Efendim, bebeğim?"

Julie kızına gülümseyince, Alayna da ona gülümsedi ama gözü abisine takılınca dil çıkardı. "Tyler, Edward'ı benden uzak durması için tehdit etmiş!" derken somurtuyordu.

Güzel sarı saçları ve ela gözleriyle şimdiden bir biblo gibiydi ve büyüyünce kesinlikle çok can yakacağı belliydi. Alex kızının hemen arkasından Tyler'a göz kırpınca, Julie kaşlarını çattı.

"Tyler! Kız kardeşini koruman çok hoş bebeğim ama herkesi tehdit edip kaçıramazsın."

Oğlu bu azarı dinlerken hiç sesini çıkarmadı ama annesine onay da vermedi. Julie derin bir nefes alıp ona sırıtarak bakan Alex'e döndü ve çemkirmeye başladı.

"Tanrı aşkına, Alex! Bu çocuğu yaparken tüm genlerini aktarmak için özellikle mi uğraştın?" Alex'in yüzündeki gülümseme daha da genişlemişti. Ama Julie durumdan onun kadar

memnun değildi. "Lütfen oğluna kızları öpmemesini ve kız kardeşini de biraz olsun rahat bırakmasını söyler misin?"

Alex bu ikazla aniden ciddi bir ifade takındı ama dudaklarının kenarındaki gülümseme otoritesini birazcık sarsıyordu.

"Tyler, kızları on beş yaşından sonra öpmen lazım. Kardeşinin etrafındakileri de aynı yaştan sonra kaçırsan yeterli," dedikten sonra, birazdan üzerine atlayacakmış gibi görünen karısına dönüp masumca baktı.

Julie etrafındaki iki Cavendish erkeğinin cazibesine ancak bu kadar dayanabiliyordu. Bu yüzden ellerini kaldırdı ve "Pes!" dedi.

Alex, Tyler'a göz kırpınca, Alayna da kollarını önünde birleştirip, gözleri dolmuş bir halde babasına baktı. "Baba..." derken sesi bir melek gibi çıkıyordu.

Alex aniden kızına dönüp gözlerini kocaman açtı ve onu kucağına aldı. Alayna'nın alt dudağı titrerken, burnunun ucu da kızarmıştı. "Ne oldu, meleğim?" Alex'in ses tonu, o an kızının istediği her şeyi yapacağını garanti ediyordu.

Julie yüzündeki sırıtışı saklamak için başını önüne eğmek zorunda kaldı. Alex, onun biricik aşkı, her zaman ailenin kadınlarına karşı birazcık zayıftı.

"Lütfen Tyler'a beni rahat bırakmasını söyler misin?" Bir iç çekmeyle birlikte söylenen bu sözler, Alex'in oğluna dönüp "Ty, kardeşini rahat bırak, oğlum," demesine yetmişti.

Bu kez surat asıp "Kadınlar!" diye söylenen Tyler olmuştu.

Julie gözlerindeki ve kalbindeki aşkla oğluna sıkıca sarıldı ve kızını tutan kocasına bir öpücük gönderdi. O an orada, kendi dört kişilik cennetinde o kadar mutluydu ki, bu mutluluğu için her gün Tanrı'ya teşekkürlerini sunuyordu.

"Dede!"

Tyler aniden kucağından atlayıp, bahçeye girmekte olan düke doğru koşunca, Julie'nin yüzündeki gülümseme genişledi. Aradan geçen yıllarda Alex babasını tamamen affetmişti

ve artık gerçek bir aile olmuşlardı. Dükün Tyler'ı gülümseyerek kucakladığını ve Alex'in de mutlu bir şekilde onlara baktığını görünce yerinden kalktı ve kocasının beline sarıldı.

"Hadi eve gidelim sevgilim, seni özledim. Baban da hazır buradayken fırsatı değerlendirelim bence."

Alex'in gözleri koyulaşmaya başlamıştı bile. Julie'yi kolundan tutup hızla içeriye sürüklerken, yolda kızını babasının kucağına bıraktı. "Bizim biraz işimiz var, baba. Torunların sana emanet," dedikten sonra neredeyse koşar adımlarla eve doğru ilerledi. Julie ise kahkahalarla onu takip ediyordu. Bu adamı, onun ateşini, şefkatini, sevgisini ve ailesine düşkünlüğünü seviyordu.

Nihayet Alex onu kucağına aldığında, dudaklarını kocasının dudaklarına getirdi ve "Seni seviyorum," dedi. Yıllar içinde yüzlerce defa olduğu gibi, yine aynı anda bu sözcükleri söylemişlerdi ve önlerinde bu ritüeli binlerce kez daha gerçekleştirecekleri uzun yıllar vardı.

SON

KUZEY MASALI
ZELİHA EREN

"Demek Amerika'da çalışıp, aynı zamanda doktora yapıyorsun. Ne kadar da güzelmiş."

Masal uçakta yanında oturan Amerikalı yaşlı çifte bakarak gülümsedi. Her hallerinden aşklarının hâlâ taze olduğu belliydi, çünkü birbirlerine sürekli dokunma ihtiyacı içinde gibiydiler. Masal aşk duygusunu çoğu zaman anlayamamıştı. Onun için hayat *sıfır* ve *bir*den ibaretti. Olgular hesaplanabilmeliydi, çünkü o bilgisayar mühendisiydi. Dünyası kodlardan ve hesaplamalardan oluşuyordu. Oysaki aşk hesaplanamıyordu. İşte tam olarak bu yüzden Masal aşktan korkuyordu ancak bu durum, onun aşklarını sonuna kadar yaşayan insanlara saygı duymasını engellemiyordu.

"Teşekkür ederim," diyen Masal, çifte bir kez daha içten bir şekilde gülümsedikten sonra önüne döndü. Pilot iniş için duyuru yaptığında Masal zaten hiç açmadığı kemerlerini yeniden kontrol etti. Ne de olsa çeşitli şekillerde insanların hiç aklına bile gelmeyecek durumlara düşme eğilimindeydi. Bu konuda en azından kendini biliyordu. Bazen öylesine değişik durumlara düşüyordu ki, yıllarca öğrendiği fizik kurallarıyla bile düştüğü durumları açıklayamıyordu. Mesela en basitinden, Boston'dan İstanbul'a gelirken havaalanında güvenlik kontrolleri sırasında alçakta olan valiz koyma silindirlerine takılıp, havada süzülmek suretiyle x-ray cihazının içine girmişti. İşin iyi tarafı, her zaman bu cihazların içini görmek istemişti. Böylelikle ufak

TEŞEKKÜR

Hayatımın aşkı, ilham kaynağım, canım eşim Ali Nabi Duman, bitmek bilmez desteğin, sonsuz sabrın ve koşulsuz sevgin hayatımı anlamlı kılan en önemli şeyler. Sensiz ne yapardım bilmiyorum.

Sevgili anne ve babacığım, size sahip olduğum için kendimi her zaman çok şanslı hissettim ve öyle hissetmeye de devam ediyorum. Bir insanın sahip olabileceği en iyi ebeveynler olduğunuz ve bana paha biçilemez kardeşler verdiğiniz için çok teşekkürler.

Evlendiğimizde beni kendi kızları gibi gören ve aynı içtenlikle beni kabul eden eşimin çok değerli ailesi, destekleriniz ve varlığınız bana her zaman güç verdi. Birleşip büyük bir aile olmak, en güzel hayallerimden bile daha öteydi.

Manevi kardeşim, atom karıncam ve meleğim Merve Duman, senin yaratıcı fikirlerin olmasa ne yapardım bilmiyorum. Hayatımda olman benim için çok değerli.

Canım editörüm, kitabımın çıkış aşamasının her anında güzel dokunuşlarıyla hayallerimin ötesinde mükemmellikler ortaya çıkaran harika insan, Nilüfer Savaşer Nişli, seninle çalışmak büyük bir onur.

Bizi hep koruyup kollayan ve başarılarımıza bizden daha çok sevinen sevgili yayınevi sahibimiz Mustafa Güneş, hayallerime kavuşmamı sağladığınız için ne kadar teşekkür etsem azdır.

Kitabımı, yazdıklarımı okuyarak bana mesajlarıyla, güzel sözleriyle destek olan canım okurlarım, keşke hepinizi yüz yüze tanıma fırsatım olsaydı ama bu şekilde bile yolumuzun kesişmesi benim için çok değerli. Siz olmadan olmazdı.

Beni yetiştiren sevgili ailem, eşimi bana hediye eden ikinci ailem ve kalbi benimle olan herkes...

Sizi çok seviyorum, iyi ki varsınız!

Zeliha Eren

KUZEY MASALI
ZELİHA EREN

"Demek Amerika'da çalışıp, aynı zamanda doktora yapıyorsun. Ne kadar da güzelmiş."

Masal uçakta yanında oturan Amerikalı yaşlı çifte bakarak gülümsedi. Her hallerinden aşklarının hâlâ taze olduğu belliydi, çünkü birbirlerine sürekli dokunma ihtiyacı içinde gibiydiler. Masal aşk duygusunu çoğu zaman anlayamamıştı. Onun için hayat *sıfır* ve *bir*den ibaretti. Olgular hesaplanabilmeliydi, çünkü o bilgisayar mühendisiydi. Dünyası kodlardan ve hesaplamalardan oluşuyordu. Oysaki aşk hesaplanamıyordu. İşte tam olarak bu yüzden Masal aşktan korkuyordu ancak bu durum, onun aşklarını sonuna kadar yaşayan insanlara saygı duymasını engellemiyordu.

"Teşekkür ederim," diyen Masal, çifte bir kez daha içten bir şekilde gülümsedikten sonra önüne döndü. Pilot iniş için duyuru yaptığında Masal zaten hiç açmadığı kemerlerini yeniden kontrol etti. Ne de olsa çeşitli şekillerde insanların hiç aklına bile gelmeyecek durumlara düşme eğilimindeydi. Bu konuda en azından kendini biliyordu. Bazen öylesine değişik durumlara düşüyordu ki, yıllarca öğrendiği fizik kurallarıyla bile düştüğü durumları açıklayamıyordu. Mesela en basitinden, Boston'dan İstanbul'a gelirken havaalanında güvenlik kontrolleri sırasında alçakta olan valiz koyma silindirlerine takılıp, havada süzülmek suretiyle x-ray cihazının içine girmişti. İşin iyi tarafı, her zaman bu cihazların içini görmek istemişti. Böylelikle ufak

çaplı bir rezalete neden olsa da en azından hayatta yapmak istediği şeylerden birisini de yapmıştı. Pekâlâ, şimdi de Bucket Listesi*'nden bir madde daha eksiltebilirdi. Derin bir nefes alarak başını salladı. Bazen bu sakarlıkla yirmi altı yaşına kadar yaşamış olması onu bile hayrete düşürüyordu.

"...gil... yol... Kapta... konu... ...culuğun son... gel... bul... Biz... uç... iç... teş... e...riz, i... gün... di...iz."

Pilot yine anlamsız bir şekilde konuştuğunda Masal, uçakların hoparlör sistemini kontrol etme isteğini bastırmak zorunda kaldı. Yaklaşık olarak sekiz senedir uçakla yolculuk yapıyordu ve şu ana kadar söyledikleri anlaşılan bir pilotla karşılaşmamıştı. Bunun nedeninin uçağın ses sistemi mi, yoksa pilotların ses sistemi mi olduğunu bir türlü çözememişti. Bucket Listesi'ndeki yapılacaklardan birisi de işte buydu. Eninde sonunda bir gün bunun sırrını çözecekti.

En sonunda uçağın tamamen indiğinden emin olduktan sonra kemerlerini çözdü ve el valizini almak için yukarıya uzandı. Ortalama bir boyu olduğundan dolayı, valizlerini almak için el yordamı yöntemini kullanmak zorunda kalıyordu. Bu yöntem tamamen şansa dayalı olduğu için başarı süresi de sürekli değişiklik gösteriyordu. Bu süre çoğu zaman Masal'a asırlar sürecekmiş gibi gelse de, yapabileceği hiçbir şey yoktu. Tıpkı şimdiki gibi...

"Hanımefendi, biraz çabuk olmanız mümkün mü?"

Derin ve tok bir erkek sesi adeta gürleyerek onu yerinden sıçrattığında, Masal kalbinin panikle hızlanmasına engel olamadı. Yavaşça sesin sahibine doğru dönerek, hemen dibinde duran iri yapılı devi gördü. Evet, adam muhtemelen devlerin evrimleşerek insan boyutlarına indikleri bir soydan geliyordu. Çünkü bir altmışlık boyu ile Masal, adamın kafasını görmek

* The Bucket List: 2007 yapımı, başrollerinde Jack Nicholson ve Morgan Freeman'ın oynadığı filmde, ciddi bir hastalığın pençesindeki iki insan, hayat boyu yapmak isteyip de yapamadıkları şeylere dair bir liste oluştururlar. Bu listenin adı, Bucket Listesi'dir. (Ed.)

için boynuyla akrobatik hareketler yapmak zorunda kalmıştı. Adamın sert erkeksi hatları vardı ve gözleriyle bir insanı öldürmese bile kesinlikle ciddi anlamda yaralayabilecekmiş gibi gözüküyordu. Üzerindeki siyah klasik pantolon ve üstteki iki düğmesi açık beyaz gömleği de bu konuyu destekler nitelikteydi. Uçaktaki sıkışıklıktan dolayı adamla çok yakın duruyorlardı ve Masal adamın yeni çıkmaya başlamış sakallarının sert hatlı çenesini gölgelendirdiğini fark etmişti. Ela gözlerini çevreleyen sık siyah kirpikler çoğu kadının hayaliyken, dudaklarının dolgunluğu adeta ben öpülmek için yaratıldım diye çığlık atıyordu. Kısa koyu renk saçları ön kısımda hafifçe dağınık duruyordu ve bu, ona daha da sert bir hava veriyordu. En az vücudu kadar sert. Çünkü adamın vücudundan resmen *ben erkeğim* diye kıvılcımlar çıkıyordu.

Adam ona delici gözlerle bakarken, Masal ne yaptığını fark edip kırmızının göz alıcı bir tonuna bürünerek elini daha hızlı bir şekilde hareket ettirmeye başladı. O sırada valizinin sapına benzer bir şey bulunca hızla kavrayıp kendine doğru çekti. Ancak o anda zincirleme trafik kazası kıvamında bir olay gerçekleşti. İşte bu da Masal'ın fizik kurallarıyla açıklayamadığı şeylerden birisiydi. Kendi çantasını çekmesi bölmedeki diğer çantaları nasıl tetiklemişti de, hepsinin aynı anda yanında duran dev adamın kafasına düşmesine neden olmuştu? Bu çantaları birbirine bağlayan neydi? Hadi onu da geçmişti... Peki, bu lanet olası çantalar nasıl olup da açılmıştı ve içindeki pembe, dantelli iç çamaşırları etrafa saçılırken pek çoğu da devin kafasından sarkacak şekilde sallanmaya başlamıştı. İşin kötüsü de tüm bu olaylar, adamın ateş saçan ela gözleriyle Masal'ı öldürecekmiş gibi bakmasına sebep olmuştu. Masal biraz sonra öleceğini biliyordu. Bu yüzden, küçükken nenesinin ona öğrettiği bütün duaları okumaya başladı. Bir yandan dua mırıldanırken, bir yandan da adama bakma cüretini göstererek başını çevirdi. Adam resmen burnundan soluyordu ve Masal adamın burnundan çıkan buharları gördüğüne yemin edebilirdi. Yine de ortamı yumuşatmaya çalışmanın bir zararı olmazdı.

"Pembe size çok yakıştı. Bence daha sık kullanmalısınız," dedi hafifçe gülümseyerek. Bu sözler karşısında, adamın daha da sertleşemeyeceğini düşündüğü bakışları, Masal'ı şaşırtarak bir infazcının acımasız bakışlarına dönüştü. Biraz önce öleceğini biliyorduysa da, şu an bundan kesinlikle emindi. Yüzündeki cılız gülüş de solarken, artık çenesini kapatması gerektiğini anladı ve adam şaşkınlığını üstünden atamadan hızlı adımlarla çıkışa doğru koşmaya başladı. Arkasını dönüp baktığında, yanında oturan çiftin devin kafasından pembe iç çamaşırlarını ürkek bir şekilde aldığını görüp gülümsedi. Neyse ki çift devin önünü kapatmıştı da adam yalnızca gözleriyle Masal'ı öldürmeye çalışıyordu, yoksa adamın uzaktan bile belli olan çenesindeki seğirme hayra alamet olamazdı. Son bir gayretle adamın gözlerine bakarak "Özür dilerim," dedi ve ardından yeniden hızlanarak uçaktan çıktı. Neyse ki sağ salim memleketine gelebilmişti.

Pasaport için sıra beklerken, bir yandan da biraz önceki adama görünmemek için büyük güneş gözlüklerinin arkasına saklanmaya çalışıyordu. Masal için saklanmak her zaman biraz sıkıntı olmuştu, çünkü kızıl saçları onun her yerde kolayca dikkat çekmesine neden oluyordu. Küçük bir yüz, dolgun dudaklar ve yeşil gözler ise bu konuda en az kızıl saçlar kadar baş belasıydı. Hele ki saçlarıyla tezat oluşturan beyaz teni adeta *ben buradayım* diye bağırıyordu. Bu yüzden elindeki şalı kafasına dolayıp, saçlarını mümkün olan en başarılı şekilde kapatmaya çalıştı. Beyaz kapri pantolonu ve üstündeki askılı, şifon bluzun canlı renkleri her ne kadar saklanma girişimini baltalasa da, en azından denemişti. Neyse ki adam görünürlerde yoktu. Masal derin bir nefes aldı ve sorunsuz bir şekilde pasaport kontrolünden geçtikten sonra, kocaman pembe valizini alarak gelen yolcu kapısından çıkış yaptı.

Güneşli bir İstanbul sabahıydı ve derin bir soluk alarak gözlerini kapattı. Her ne kadar sekiz senedir yurt dışında yaşıyor olsa da, memleketini çok seviyordu. Gülen gözlerle çevresine

bakınarak bir taksi aramaya koyuldu. Geleceğini haber vermemişti, çünkü ailesine sürpriz yapmak istiyordu. Onu gördüklerinde yüzlerinin alacağı hali düşününce daha da geniş gülümsedi.

Tam yola adımını attığı sırada bir korna sesiyle yerinden sıçradı ve ayağı valizine takılarak geriye doğru sendeledi. Sendelemenin etkisiyle kollarını geriye savurunca bilgisayar çantası da elinden kurtularak uçtu ve *pat* diye bir nesneye çarptı. Masal poposunun üstüne düşerken, korku filmlerinde katili görmeden önce gölgesini gören kızlar gibi birden kafasının üstüne dev gibi bir gölge düştüğünü fark etti. Ardından yavaşça kafasını kaldırdığında, biraz önceki devin öldürücülükte son noktaya ulaşmış bir şekilde kendisine baktığını gördü. Pekâlâ, demek ki buraya kadardı. En azından kendi topraklarında ölecekti ve inancı gereği kefenlenerek gömülecekti. Hayata daima iyi yönden bakmak gerekliydi.

"SEN!"

Masal derin bir nefes aldı ve adamın çenesindeki, kendi bilgisayar çantasının neden olduğu kızarıklığa baktı. Büyük ihtimalle birkaç saat sonra moraracaktı ama kendisi de o sırada muhtemelen morgda yatıyor olacaktı.

"Pembeden hoşlanmadıysanız eğer, çenenizdeki kırmızılık da size çok yakıştı. Kesinlikle bu sefer bir şans vermelisiniz."

Masal verdiği bu cevaba kendisi bile şaşırmıştı. Lanet olasıca çenesi! En olmadık yerlerde, en olmadık şekilde konuşmak zorunda mıydı? Çenesinin kesinlikle Masal'dan ayrı bir beyni vardı ve tamamen kendi kendine hareket ediyordu. Yoksa böyle bir durumda adama çenesindeki kırmızılığı hatırlatmanın ne gereği vardı? Tam tahmin ettiği gibi adam kaşlarını daha da çok çatmıştı. Bir anda Masal'ı kolundan tutup, hızla çekerek ayağa kaldırdı ve böğürmeye başladı.

"Seni lanet olasıca cadı! Seni bana ceza olsun diye mi gönderdiler? Söyle kimin adamısın? Beni öldüremeyeceklerini anladılar da seni mi sardılar başıma, ha? Konuşsana!"

Masal şok olmuş bir vaziyette adamın böğürmesini–evet, adam bağırmıyor resmen böğürüyordu–izlerken, arkadan bir kol adamın omzuna sarıldı ve onu geri çekti. Dev, bir hışımla geri döndüğünde Masal da kurtarıcısını görmüş oldu. Böğüren devden biraz daha kısa ama kesinlikle standartlara göre fazlasıyla uzun, parlak mavi gözlere, yakışıklı bir yüze sahip adam gülerek ona bakıyordu. Masal adama minnettardı, çünkü dev biraz daha sıksaydı kolu kesinlikle bu geceyi çıkaramayacak durumda olacaktı. Şimdi bile moraracağı kesindi.

"Kuzey? Dostum, bakıyorum da gelir gelmez birilerini tartaklamaya başlamışsın," dedi kurtarıcısı İngilizce olarak. Ardından ona bakıp göz kırpınca, Masal adamı kesinlikle sevdiğini düşündü. Ne de olsa hayatını kurtarmıştı.

"Merhaba, güzel bayan. Ben, Zack. Bu da arkadaşım, Kuzey," diyen adam eliyle yanındaki devi işaret ettikten sonra konuşmaya devam etti. "Kusuruna bakmayın lütfen, kendisi bayanlara sosyal ortamda nasıl davranılacağını pek bilmez. Elbette nasıl davranacağını bildiği alanlar da var ama belli ki sosyal ortamlar onun güçlü yanlarından birisi değil," dedi göz kırparak. Masal devin hangi alanlarda nazik olabileceğini hayal bile edemediği için genişçe gülümseyerek adama elini uzattı.

"Merhaba, ben de Masal. Gerçekten çok memnun oldum. Hiç sorun değil, çünkü en başta biraz sıkıntı çıkaran taraf bendim. Sanırım Kuzey Bey'in de azıcık sinirli bir yapısı var."

Masal, muzip bir şekilde Kuzey'e baktığında adamın hâlâ çatık kaşlarla kendisini süzdüğünü fark etti. Ancak bu sefer sanki biraz da şaşkın gözüküyordu. Fakat Masal şu an nedenini düşünemeyecek kadar yorgundu, zira Amerika'dan buraya yaptığı yolculukta yine başına gelmeyen kalmamıştı ve bir an önce kendisini eve atmak istiyordu.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum. Lütfen arkadaşımın, kaba davranışını affettirmek için sizi evinize kadar bırakmasına izin verin."

Zack, Masal'la konuşurken sırıtıyordu ancak Kuzey denen adam resmen şoka girmiş bir şekilde arkadaşına bakmaya başlamıştı. Sanki biraz sonra onu boğazlayacakmış da, bunun için uygun bir zamanı kolluyormuş gibiydi.

"Birincisi, yaşanan hiçbir şey benim suçum değildi. İkincisi, zaten yeterince geç kaldık, bir de sakar bir kızılın özel şoförlüğünü yaparak zaman harcayamam!"

Zack, Kuzey'in kükremesinden zerre kadar etkilenmemiş gibi gözüküyordu. "Bu durumda, merkezde çenendeki morluğu açıklarken sana bol şans, dostum. Eminim ki insanlar bir kızın sana haddini bildirdiğini duyduklarında çok eğlenecekler."

Kuzey, Zack'in söylediklerini duyduğunda sanki mümkünmüş gibi daha da hiddetlenmişti. "Bu konuda ağzını açıp tek bir laf edersen, yemin ederim seni..." Kuzey artık tamamen zıvanadan çıkarak olayı farklı boyutlara taşımaya başlayınca, Masal çenesini dikleştirerek duruma müdahale etme gereği duydu.

"Lütfen benim için zahmet etmeyin. Ben bir taksiye biner giderim."

İki adam da aynı anda ona dönüp baktığında, Masal sanki birazdan tüm havaalanını havaya uçuracağını söylemiş gibi hissetti. Çünkü her ikisi de *Ne diyorsun sen?* der gibi bakıyordu.

İlk toparlanan Zack oldu ve yeniden gülümseyerek konuşmaya başladı. "Öyle şey olur mu hiç? Kuzey kesinlikle sizi götürecektir. Öyle değil mi?"

Zack, kibarlıkta çığır açarak konuşmuştu ancak Kuzey kabalığın kitabını yazmakta gecikmedi. "Elbette!"

Kuzey o an aldığı her nefesten nefret edermiş gibi konuşmasa, Masal belki de adamın nezaket gösterdiğini düşünebilirdi. Ancak ne yazık ki böyle bir şey olmamıştı. Tam o sırada Masal arkasında bir araba sesi duydu ama Kuzey denen o devin zorunluluktan onu eve bırakmak istemesine çok içerlediği için dönüp bakmadı.

"Hah işte, Kuzey'in arabası da geldi," dedi Zack neşeyle. Kuzey denen adam resmen homurdanmıştı ve Zack de genişçe sırıtıyordu.

Masal bu kadar aşağılanmaya dayanamazdı. Bu yüzden, her sinirlendiğinde olduğu gibi kaşlarını çatıp sert bir sesle konuşmaya başladı. "Ben kendi evime kendim giderim, sağ olun!"

Ardından hışımla arkasını dönüp bir adım atmıştı ki, önünde duran arabaya tosladı. Sonra gördüğü manzara karşısında küçük bir çığlık attı.

"Aman Allah'ım! Bu bir *Bugatti Veyron Grand Sport Vitesse* mi? Üstelik de *siyah*!"

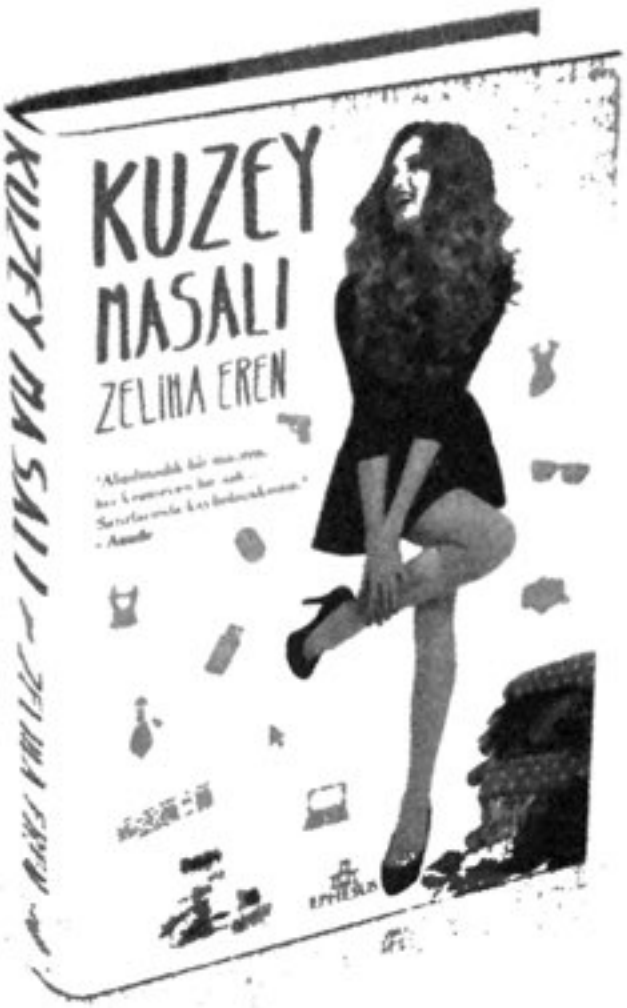
Arkasını dönüp iki adama baktığında Zack'in somurttuğunu, Kuzey'in ise sırıttığını gördü. Adamın gülümsemesi tüm yüzüne yayıldığında, Masal kalbinin bir an teklediğini hissetti. Çünkü biraz önce sinirliyken onun yakışıklı olduğunu düşünmüştü ama gülümserken kelimenin tam anlamıyla çarpıcıydı. Masal rüya görmediğinden emin olmak ister gibi kafasını salladı ve kalbinin teklemesinin Bugatti yüzünden olduğuna kendini ikna etti. Elbette başka bir sebebi olamazdı.

"Bu... Bu... Bu araba senin mi? Beni bu arabayla mı bırakacaksın? Bu yavruyla? Sekiz litrelik, dörtlü turbo şarj sistemine ve on altı silindirli, bin iki yüz beygir güç üreten motora sahip, yüz kilometre hıza iki nokta altı saniyede ulaşabilen bu bebekle?"

Masal'ın bu tepkisiyle Kuzey'in sırıtışı daha da genişlerken, Zack artık kollarını birleştirip kaşlarını çatarak karşıya bakıyordu. Anlaşılan o ki, aralarındaki bir meseleden dolayı araba konusunda bir yarası vardı. Ama bu durum Masal'ın umurunda değildi. Ne Kuzey'in somurtuk yüzü, ne söylenmesi, ne de kendisini gönülsüz bırakacak olması... Hiç birinin önemi yoktu. Masal her zaman bu bebeklerden birisine binmek istemişti ve bu şansı hayatı boyunca bir daha yakalayamayabilirdi.

"Pekâlâ, kabul ediyorum. Beni eve bırakabilirsin," dedi ışıl ışıl bir yüzle ve ardından yolcu kapısını açıp kendini arabanın içine attı.

***

Konuşmaktan çok homurdanarak iletişim kuran, Bilişim İstihbarat Servisi'nin yakışıklı ve sert ajanı Kuzey Karaarslan, dünyayı birbirine katan özel bir anahtarın sahibi olan zeki, baş belası ve kızıl kafalı Masal Kılıç ile karşılaştığında başına gelen ilk şey, pembe iç çamaşırlarıydı.

Bunun sadece bir başlangıç olduğunu anlaması ise hiç uzun sürmedi.

Kuzey, hayatı boyunca eline pers gülü renginde oje almamıştı. Bir dakika! Kuzey eline hiç oje almamıştı ki! Ta ki renklerin kitabını yazan, sakar bir belaya kalbini kaptırana dek…

Erkek türüyle sınırlı kalmayıp, son model arabalarından bile kıskandığı Masal için cayır cayır yanarken, dünyayı kurtarmak o kadar da kolay değildi. Operasyonun kilit ismi Masal da onunla aynı kulvarda koşuyordu. Çünkü Kuzey etrafındayken, dibi tutan yemekten farkı kalmıyordu.

İki zıt kutbun sıfırlı ve birli hikâyesiyle, bilişim dünyasına aşk dolu bir yolculuk yapacaksınız. Kemerlerinizi bağlamayı unutmayın!

Tavsiye: Sakin olmadan okuyun!

•

"Alışılmadık bir macera, hız kesmeyen bir aşk... Satırlarında kaybolacaksınız."

- Asude